EMILY HENRY

Autoarea bestsellerelor
DOUĂ CĂRȚI ȘI O VACANȚĂ,
ÎNTÂLNIRI ÎN VACANȚĂ și *IUBIRE CA LA CARTE*

Colțul de rai

„Una dintre
autoarele mele preferate."
COLLEEN HOOVER

LITERA

BLUE
MOON

EMILY HENRY

colțul de rai

Traducere din limba engleză și note
MONICA GRECU

LITERA
București

Colțul de rai
Emily Henry

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Ionel Palade
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-319-219-2
ISBN EPUB 978-630-319-399-1

Pentru Noosha, care mi-a dat posibilitatea să fiu eu însămi și care răspunde regulat la întrebarea „De ce nu?“ cu „Fiindcă nu vreau“. Te iubesc la nemurire.

CAPITOLUL 1

COLȚUL DE RAI

Knott's Harbor, Maine

O căsuță pe țărmul stâncos, cu podele de scânduri de pin noduroase și cu ferestre care sunt aproape întotdeauna deschise. Mirosul de conifere și de apă sărată pătrunde odată cu briza, iar draperiile de in alb se ridică într-un dans leneș. Bolboroseala unui aparat de cafea și acea primă adiere puternică de aer rece dinspre ocean, în momentul în care ieșim pe terasa de piatră, ținând în mâini căni aburinde.

Prietenele mele: Sabrina, cea cu părul de culoarea mierii, și Cleo, cea firavă ca o trestie, cu micul ei piercing argintiu în sept și cu codițe împletite, vopsite la vârfuri. Persoanele pe care le iubesc cel mai mult pe lume încă din primul nostru an de studii la Colegiul Mattingly.

Încă mă mai miră faptul că nu ne-am cunoscut înainte de asta și că o comisie care împărțea locurile în niște cămine din Vermont ne-a adus la un loc pe toate trei. Cele mai importante prietenii din viața mea s-au datorat unei decizii luate de niște străini, de fapt, șansei. Obișnuiam să spunem în glumă că felul în care ne-am organizat locuința trebuia să fie un experiment finanțat de guvern. Pe hârtie, n-aveam nici un sens.

Sabrina era o moștenitoare născută și crescută în Manhattan, cu o garderobă în pur stil Audrey Hepburn și având rafturi întregi de bibliotecă pline cu cărțile lui Stephen King. Cleo era pictoriță, fiica unui producător muzical destul de cunoscut și a unei eseiste de-a dreptul celebre. Copilărise la New Orleans și a apărut la Mattingly într-o salopetă stropită cu vopsea și cu bocanci Doc Martens vintage.

Iar eu eram o fată din sudul statului Indiana, fiică a unui profesor și a unei recepționere de la un cabinet stomatologic. Ajunsesem la Mattingly fiindcă micuța și prestigioasa școală de arte liberale îmi oferise cel mai bun ajutor financiar, ceea ce era important pentru o viitoare studentă la medicină, care plănuia să-și petreacă următorul deceniu pe băncile școlii.

Până la sfârșitul primei noastre nopți de conviețuire, ne găseam pe

patul Sabrinei, aliniate așa cum dorise ea, uitându-ne la *Liceenele din Beverly Hills* pe laptop și mâncând un amestec perfect echilibrat de popcorn și de viermișori de jeleu gumat. Până la sfârșitul săptămânii următoare, Sabrina a dat comandă să ne facă tricouri personalizate, inspirate de prima noastră glumă.

Pe al ei scria VIRGINĂ CARE NU ȘTIE SĂ ȘOFEZE.

Pe al meu scria VIRGINĂ CARE *ȘTIE* SĂ ȘOFEZE.

Iar pe al lui Cleo scria NU E VIRGINĂ, DAR E MARE ȘOFERIȚĂ.

Le purtam tot timpul, dar niciodată în afara căminului. Îmi plăcea camera noastră cu mucegai, din clădirea cam decrepită, a cărei fațadă era placată cu lambriuri de exterior albe. Îmi plăcea să mă plimb pe câmpurile și prin pădurile din jurul campusului împreună cu Sabrina și cu Cleo, îmi plăcea prima zi de toamnă în care ne puteam face temele cu ferestrele deschise, bând *chai* aromat sau cafea decofeinizată cu sirop de arțar și mirosind frunzele care se îndoiau și cădeau de pe crengi. Îmi plăcea tabloul nud cu Sabrina și cu mine, pe care Cleo îl făcuse pentru proiectul ei final de la cursul de grafică și pe care-l atârnase deasupra ușii noastre, astfel încât să fie ultimul lucru pe care-l vedeam atunci când ieșeam ca să plecăm la ore, alături de pozele Polaroid pe care le lipiserăm de fiecare parte a lui, cu noi trei la petreceri, la picnicuri și la cafenelele din oraș.

Îmi plăcea s-o știu pe Cleo adâncită în munca ei ori de câte ori avea codițele strânse în elasticul verde neon, iar hainele îi miroseau a terebentină. Îmi plăcea felul în care capul Sabrinei se înclina pe spate și-mi plăcea chicotitul răutăcios pe care-l scotea atunci când citea ceva de-a dreptul îngrozitor, lovind piciorul patului cu mocasinii ei Grace Kelly. Îmi plăcea să răsfoiesc cu atenție manualele de biologie și să mi se consume toată pasta din marker în timp ce subliniam fragmente de text, fiindcă totul părea foarte, foarte important, sau să mă întrerup ca să curăț camera lună ori de câte ori mă blocam în timp ce făceam o temă.

În cele din urmă, tăcerea se întrerupea întotdeauna și ajungeam să chicotim ca nebunele pe seama mesajelor de la posibila nouă prietenă a lui Cleo sau să țipăm de-a dreptul și să ne punem degetele peste ochi în timp ce urmăream filmul de groază pe care-l pusese Sabrina. Eram gălăgioase. Înainte, nu mai fusesem niciodată gălăgioasă. Crescusem într-o casă liniștită, în care nu țipa nimeni decât atunci când sora mea venea acasă cu un piercing nou și dubios, cu o nouă dragoste sau cu amândouă. După aceea, strigătele făceau loc întotdeauna unei tăceri și mai adânci, așa că făcusem tot ce-mi stătuse în puteri ca să le resping de la bun început, fiindcă uram tăcerea, simțeam fiecare secundă a ei ca pe un fel de groază.

Cele mai bune prietene ale mele mă învățaseră un nou tip de tăcere, liniștea pașnică, izvorâtă din faptul că ne cunoșteam atât de

bine încât nu mai aveam nevoie să umplem neapărat spațiul cu vorbe. Odată cu asta, venise și un nou tip de zgomot, acela asemănător unei sărbători, unei avalanșe de bucurie pricinuite de a fi în viață, aici, acum.

Nu mi-aș fi imaginat să pot să fiu mai fericită și să iubesc vreun alt loc mai mult de-atât.

Pe urmă, Sabrina ne-a adus aici, la casa de vacanță a familiei ei, pe coasta statului Maine. Și l-am întâlnit pe Wyn.

CAPITOLUL 2

VIAȚA REALĂ

Luni

„Gândește-te la colțul tău de rai, la locul care îți aduce bucurie!“, îmi spune glasul calm din ureche.

„Imaginează-ți-l!“

Un albastru sclipitor mi se revarsă pe retină.

„Cum miroase?“

A stânci umede, a apă sărată, a unt sfârâind într-o friteuză și a izul unui strop de lămâie pe vârful limbii.

„Ce auzi?“

Râsete, zgomotul apei care se lovește de faleză, șuieratul valurilor care se retrag peste nisip și piatră.

„Ce simți?“

Lumina soarelui, peste tot. Nu doar pe umerii goi sau pe creștet, ci și înăuntrul meu, căldura irezistibilă care te cuprinde doar atunci când te afli exact în locul potrivit, alături de oamenii potriviți.

La jumătatea coborârii, avionul zvâcnește din nou în lateral.

Îmi înăbuș un țipăt, cu unghiile afundate în cotiere. De obicei, n-am emoții atunci când zbor cu avionul. Dar de fiecare dată când mă îndrept spre acest anume aeroport, vin cu un avion micuț, care arată de parcă ar fi fost făcut din resturi de metal și bandă adezivă.

Aplicația mea de meditație ghidată a ajuns la o perioadă de tăcere incomod de lungă, așa că îmi repet singură îndemnul: „Gândește-te la locul care îți aduce bucurie, Harriet!“

Ridic jaluzeaua. Întinderea vastă și strălucitoare a cerului îmi face inima să bată mai repede, fără să fie nevoie de imaginație. Există o mână de locuri, de amintiri, la care mă întorc ori de câte ori am nevoie să mă liniștesc, însă locul ăsta e în fruntea clasamentului.

Sunt sigură că e ceva psihosomatic, dar dintr-odată îi simt aroma. Aud strigătul cu ecou al pescărușilor care se învârt în cerc și simt cum briza îmi ciufulește părul. Simt gustul de bere rece ca gheața și de afine coapte.

În doar câteva minute, după cel mai lung an din viața mea, o să fiu din nou împreună cu persoanele care îmi sunt cele mai dragi pe lume, în locul nostru preferat.

Roțile avionului se izbesc de pistă. Câțiva pasageri din spate izbucnesc în aplauze, iar eu îmi smulg căștile, valul de anxietate ridicându-se de pe mine ca un roi de fulgi de păpădie. Vecinul de pe scaunul alăturat, un ins grizonant, care a sforăit pe tot parcursul zborului nostru atât de riscant, clipește și se trezește.

Se uită la mine pe sub sprâncenele lui albe și zburlite, mormăind:

– Ai venit la Festivalul Homarului?

– Eu și cele mai bune prietene ale mele mergem în fiecare an! răspund.

El clatină din cap.

– Nu le-am mai văzut de vara trecută, adaug eu.

El își drege glasul.

– Am fost colege de școală cu toatele, dar acum locuim în regiuni diferite, așa că e greu să ne potrivim vacanțele.

Privirea neimpresionată din ochii lui echivalează cu: „Am pus o întrebare simplă, la care să răspunzi cu da sau nu!“

În mod normal, m-aș considera o vecină de scaun excelentă. E mai probabil să fac o infecție urinară decât să cer cuiva să se ridice ca să pot să merg la toaletă. În mod normal, n-aș trezi nici măcar pe cineva care doarme pe umărul meu și-mi salivează pe piept.

Am ținut în brațe bebelușii străinilor, precum și câini de terapie pârțâitori. Mi-am scos căștile din urechi ca să le fac pe plac bărbaților de vârstă mijlocie care erau pe cale să-și dea duhul dacă nu-și puteau împărtăși poveștile de viață și i-am chemat pe însoțitorii de bord să aducă pungi de hârtie atunci când adolescentul de lângă mine, întors din vacanța de primăvară, începea să se cam înverzească la față.

Deci acum sunt pe deplin conștientă că omul de lângă mine nu vrea sub nici o formă să audă despre săptămâna magică pe care o s-o petrec împreună cu prietenele mele, dar sunt atât de entuziasmată, încât mi-e greu să mă opresc. Trebuie să-mi mușc buza de jos ca să nu încep să cânt piesa „Vacation“ a trupei Go-Go's în fața acestui individ morocănos, în timp ce începem procesul de debarcare, ce se dovedește a fi dureros de lent.

Îmi recuperez valiza de pe banda rulantă pentru bagaje a micuțului aeroport și ies pe ușa din față, simțindu-mă ca o femeie dintr-o reclamă la tampoane: încântată, superbă și incredibil de dezinvoltă – gata pentru orice activitate fizică, inclusiv, dar fără să se limiteze, la un joc de bowling cu prietenii sau la o plimbare în cârca tipului discret și chipeș angajat de agenția de talente ca să joace rolul iubitului ei.

Prin toate imaginile astea, vreau să spun că sunt fericită.

Iată momentul pe care l-am așteptat în timp ce se scurgeau turele ingrate de la spital și nopțile nedormite care le urmează adesea.

În următoarea săptămână, viața mea o să cuprindă vin alb rece, rulouri cremoase de homar și râsete cu prietenele mele până când o să ne curgă lacrimile pe obraji.

Un tril scurt de claxon răsună din parcare. Chiar înainte să deschid ochii și s-o văd, zâmbesc.

– O, Harriet, Harriet a mea! strigă Sabrina, căzând pe jumătate din vechiul Jaguar de un roșu cireșiu al tatălui ei.

Arată, ca întotdeauna, ca o Jackie O platinată, cu brațele măslinii perfect tonifiate și îmbrăcată cu clasicele bermude negre, ca să nu mai vorbim de eșarfa vintage de mătase înfășurată în jurul frizurii bob, lucioase. Mă surprinde, la fel ca în ziua în care ne-am cunoscut, cu înfățișarea ei de starletă perfect naturală, venită din alte vremuri.

Efectul e oarecum atenuat, fiindcă țopăie, ținând în mână un poster pe care a mâzgălit, cu scrisul ei de criminal în serie: SPUNE CĂ SUNT COLINDĂTORI, o referire la filmul *Pur și simplu dragoste*, care pur și simplu n-are nici un sens în situația de față.

Încep să alerg prin parcarea însorită. Ea țipă și, pornind în fugă să mă întâlnească, aruncă posterul pe fereastra deschisă a mașinii. Acesta se lovește de ramă și cade pe jos. Ne ciocnim într-o îmbrățișare impresionant de incomodă. Sabrina este exact atât de înaltă ca umărul ei să găsească mereu o modalitate de a-mi tăia răsuflarea, dar n-aș vrea să fiu în altă parte pentru nimic în lume.

Mă leagănă înainte și înapoi, răcnind:

– Ai veniiiiit!

– Am veniiiiit! repet eu.

– Lasă-mă să mă uit la tine! exclamă ea, dându-se înapoi ca să mă examineze cu severitate. Ce e schimbat?

– Față nouă! răspund eu.

Pocnește din degete.

– Știam!

Își petrece un braț pe după umerii mei și mă întoarce spre mașină, iar în urma noastră plutește un nor de Chanel N°5. A fost parfumul ei de căpătâi încă de când aveam optsprezece ani, iar eu încă mă dădeam cu un preparat Bath & Body Works, care mirosea a vată de zahăr îmbibată cu vodcă.

– Doctorul tău face o treabă grozavă! spune ea. Arăți cu treizeci de ani mai tânără. Nici măcar o zi peste vârsta de nou-născut.

– Of, nu, n-a fost o procedură medicală, spun eu. A fost o vrajă Etsy.

– Ei bine, oricum ar fi, arăți minunat!

– Și tu! strig eu, strângând-o de mijloc.

– Nu-mi vine să cred că e adevărat! adaugă Sabrina.

Sunt de acord cu ea.

– A trecut prea mult timp.

Ne cuprinde acel tip de liniște nemaipomenit de confortabilă, liniștea a doi oameni care au trăit împreună aproape cinci ani și care, după atâta vreme, încă au o amintire clară a modului în care trebuie să împartă spațiul.

– Sunt atât de fericită că am reușit să punem asta la cale! spune ea după ce ajungem la mașină. Știu cât de ocupată ești la spital. La spital*e*? Ești medic itinerant, nu?

– Spitale, confirm eu. Și nimic nu m-ar fi putut opri!

– Adică ai fugit de acolo în mijlocul unei operații pe creier, deduce Sabrina.

– Bineînțeles că nu! *Am șters-o* de acolo în mijlocul unei operații pe creier. Încă mai am bisturiul în buzunar.

Sabrina chicotește, un sunet atât de nepotrivit cu înfățișarea ei elegantă, încât în prima săptămână în care am locuit împreună, tresăream de fiecare dată când îl auzeam. Acum, toate asperitățile ei sunt părțile mele preferate.

Deschide portiera din spate a mașinii și-mi aruncă valiza pe bancheta din spate. Face asta cu o ușurință care nu cadrează cu silueta ei zveltă, iar apoi vâră și posterul tot acolo.

– Cum a fost zborul?

– Același pilot ca data trecută, răspund eu.

Ridică din sprâncene.

– Ray? Din nou?

Dau din cap în semn de confirmare.

– Cel cu faimoșii ochelari de soare dați pe ceafă.

– Nu l-am văzut niciodată fără ei! gândește ea cu glas tare.

– Trebuie neapărat să aibă o a doua pereche de ochi la ceafă, spun eu.

– E singura explicație, aprobă ea. O, Doamne, îmi pare atât de rău… Jur că, de când s-a lăsat de băut, Ray zboară ca un bondar muribund!

– Cum zbura pe vremea când încă mai bea? întreb eu.

– Ei, la fel!

Se urcă la volan, iar eu mă las pe scaunul pasagerului, lângă ea.

– Dar glumele lui care se auzeau la interfon erau o adevărată încântare! adaugă Sabrina.

Scoate o eșarfă de rezervă din consola centrală și mi-o aruncă, un gest grijuliu, deși e lipsit de sens, la urma urmei, fiindcă în cazul de față cocul meu de bucle închise la culoare și haotice nu mai poate fi salvat după trei zboruri consecutive și un sprint mortal atât prin aeroportul din Denver, cât și prin aeroportul Boston Logan.

– Ei bine, nu s-a găsit nici un joc de cuvinte pe cerul senin de

astăzi! spun eu.
– Tragic! răspunde ea.
Motorul mașinii pornește. Cu un chiot, Sabrina iese din parcare și ne îndreptăm spre est, spre apă, cu geamurile coborâte și cu pielea mângâiată de razele soarelui. Chiar și aici, la o oră de mers față de ocean, curțile sunt presărate cu capcane pentru homari, piramide de capcane la marginea terenurilor.
Peste vuietul vântului, Sabrina strigă:
– CUM TE SIMȚI?!
Stomacul meu face o mișcare de oscilație și trec de la fericirea absolută de a mă afla în mașina asta, alături de prietena mea, la groaza abjectă provocată de faptul că știu că sunt pe cale să-i stric planurile.
„Nu încă!“, îmi zic. „Haide să ne bucurăm încă o secundă înainte să stric totul!“
– BINE! strig, drept răspuns.
– ȘI CUM E CU REZIDENȚIATUL? întreabă ea.
– BINE! strig eu din nou.
Se uită într-o parte, iar șuvițele blonde îi ies din eșarfă, șerpuind și plesnind-o peste frunte.
– ABIA AM VORBIT ÎN ULTIMELE SĂPTĂMÂNI ȘI ASTA E TOT CE-MI ZICI?!
– ÎNSÂNGERAT? propun eu o definiție.
Epuizant. Înspăimântător. Electrizant, deși nu neapărat în sensul bun al cuvântului. Uneori, dezgustător. Din când în când, devastator.
Nu că aș fi implicată în prea multe operații. După doi ani de rezidențiat, încă mai sunt la munca de jos. Dar după ce ies din tură nu mă gândesc decât la orele petrecute alături de un chirurg specialist și de un pacient, ca și cum acele minute ar cântări mai mult decât restul.
Pe de altă parte, timpul pe care mi-l petrec la munca de jos trece pe nesimțite. Majoritatea colegilor mei se tem de o astfel de muncă, dar mie îmi cam place rutina. Chiar și pe vremea când eram copil, curățenia, organizarea, bifarea micilor mele obligații înscrise pe graficul de sarcini pe care mi-l făcusem singură îmi dădeau un sentiment de pace și de control.
Un pacient e în spital, iar eu trebuie să-l externez. Cineva are nevoie de o probă de sânge, iar eu sunt acolo ca s-o recoltez. Trebuie să fie introduse niște date în sistemul informatic, iar eu le introduc. Există „înainte“ și „după“, cu o demarcație clară între ele, dovadă că există milioane de lucruri mici pe care poți să le duci la îndeplinire ca să-i faci cuiva viața un pic mai bună.
– ȘI CE MAI FACE WYN? întreabă Sabrina.
Pendulul dinăuntrul meu oscilează din nou. Îmi fulgeră prin minte privirea străpungătoare a unor ochi cenușii și simt cum mă învăluie un

miros de pin și de cuișoare.

„Nu încă!“, îmi zic în sinea mea.

– CE?! strig, prefăcându-mă că n-am auzit.

Conversația asta e inevitabilă, dar, în mod ideal, n-o s-o purtăm în timp ce mergem cu optzeci de kilometri pe oră într-o conservă de mașină din anii ’60. De asemenea, aș prefera ca o astfel de discuție să aibă loc atunci când Cleo, Parth și Kimmy sunt și ei prezenți, astfel încât să nu fiu nevoită să smulg de mai multe ori plasturele de pe rană.

Deja am așteptat destul timp. Ce mai contează câteva minute? Fără să se lase intimidată de vârtejul de vânt care străbate mașina, Sabrina repetă:

– WYN! CE FACE WYN?

Electrizant, deși nu neapărat în sensul bun al cuvântului. Uneori, dezgustător. Din când în când, devastator.

– BINE, CRED!

Partea cu „cred“ face ca vorbele mele să nu sune chiar ca o minciună.

Probabil că Wyn e bine. Ultima dată când l-am văzut, era, practic, plin de o lumină lăuntrică. Era mult mai bine decât fusese în ultimele luni.

Sabrina dă din cap, iar apoi pornește radioul.

Ea împarte cabana și mașinile aferente cu aproximativ douăzeci și cinci de veri și de frați Armas, dar există o regulă strictă în ceea ce privește întoarcerea, la sfârșitul unui sejur, a presetărilor radioului la posturile preferate ale tatălui ei, așa că excursiile noastre încep întotdeauna cu o explozie de Ella Fitzgerald, Sammy Davis Jr. sau unul dintre contemporanii lor. Astăzi, „Summer Wind“ a lui Frank Sinatra ne însoțește pe aleea mărginită de pini, până la locul în care se găsește cabana, în vârful unei stânci colțuroase.

Locul ăsta nu încetează niciodată să mă impresioneze.

Apa cristalină. Stâncile. Cabana. Mai degrabă un conac a înghițit o cabană, iar apoi și-a pus pe cap o tichie și i-a imitat glasul într-un falset neconvingător, în stilul lupului celui rău din desene animate. La un moment dat, probabil că mai aproape de anul 1900 decât de momentul prezent, cabana asta a fost o casă de familie. Acea parte încă mai există. Dar în spatele ei, precum și în fiecare dintre părțile laterale, se întind clădirile construite ulterior, ale căror fațade sunt perfect adaptate la clădirea originală.

Pe o parte se află un garaj pentru patru mașini, iar dincolo de pârâu, pe cealaltă parte, o casă de oaspeți e ascunsă printre porțiuni acoperite de mușchi, printre ferigi și printre copaci uscați de aerul sărat.

Mașina trece chiar pe lângă garaj, iar Sabrina oprește motorul în

fața ușii principale.

Sunt copleșită de nostalgie, de căldură și de fericire.

– Îți amintești de prima dată când ne-ai adus pe mine și pe Cleo aici? întreb eu. Individul ăla, Brayden, îmi dăduse cu tifla, iar tu și Cleo ați făcut o prezentare în PowerPoint despre cele mai mari defecte ale lui.

Sabrina își desface centura de siguranță și sare din mașină.

– Brayden? Vrei să zici, Bryant?

Îmi dezlipesc coapsele de pe pielea fierbinte a scaunului și ies după ea.

– Îl chema Bryant?

– Erai convinsă că aveai să te căsătorești cu Bryant, spune Sabrina, încântată. Acum nici măcar nu-ți mai amintești numele bietului om!

– Ați făcut un PowerPoint convingător, spun eu, luându-mi geanta de pe bancheta din spate.

– Da, sau ar putea avea de-a face cu o anume Cleo James, care ne-a oferit psihoterapie gratuită toată săptămâna aceea. Tata tocmai se logodise cu soția numărul trei înainte să plece în excursia aceea, îți amintești?

– A, da, cea care are mulți câini! spun eu.

– Aia era numărul doi, mă corectează Sabrina. Și, ca să fim corecți, trebuie să precizez că n-a avut toți câinii simultan. Mai degrabă avea o ușă rotativă care aducea în mod magic noi pui de rasă, în timp ce îi ușuia pe câinii adulți direct la adăpost.

Mă cutremur.

– Asta-i de-a dreptul oribil!

– Era o femeie înfiorătoare, dar, cel puțin, anul acela am câștigat toate pariurile în legătură cu divorțul pe care le pusesem cu verii mei. Astfel am obținut acces la cabană în timpul Festivalului Homarilor. Pierderea vărului Frankie a fost câștigul nostru!

Îmi împreunez mâinile și rostesc o rugăciune de mulțumire:

– Vere Frankie, oriunde ai fi, îți mulțumim pentru sacrificiul tău!

– Nu-ți irosi recunoștința! Cred că Frankie locuiește acum la Ibiza, pe un catamaran.

Sabrina îmi smulge geanta de pe braț, iar apoi mă ia de mână și mă trage până la ușa din față.

– Haide! Toată lumea așteaptă!

– Sunt ultima? întreb.

– Eu și Parth am ajuns aseară, răspunde ea. Cleo și Kimmy au venit cu mașina de dimineață. Am stat cu toții ca pe jar, așteptându-te!

– Uau! Lucrurile s-au înfierbântat rapid! exclam eu.

Un alt chicotit marca Sabrina. Ea smucește clanța.

– Cred că ar fi trebuit să precizez că fiecare dintre noi stătea pe propriul jar.

– Ei, da, asta schimbă considerabil lucrurile! remarc eu.
Ea deschide ușa și-mi zâmbește, iar eu întreb:
– De ce te uiți la mine de parcă aștepți ceva?
– Nu mă uit nicicum, răspunde ea.
Mijesc din ochi.
– Nu se presupune că avocații se pricep să mintă?
– Obiectez! exclamă ea. E o speculație.
– De ce nu intrăm în casă, Sabrina?
Fără nici un cuvânt, deschide ușa mai larg și-mi face semn să trec.
– Biiineee!
Mă strecor pe lângă ea. În vestibulul răcoros, mă lovește mirosul de vară: rafturi prăfuite, verbină încălzită de soare, cremă de protecție solară, genul de umezeală sărată care intră în structura de rezistență a caselor vechi din Maine și care nu se mai usucă niciodată.
De la capătul holului de la parter, în spatele bucătăriei deschise-plus-living (parte a extinderii, bineînțeles), aud timbrul catifelat al glasului lui Cleo, urmat de chicotitul baritonal al lui Parth.
Sabrina se descalță de pantofi și lasă cheile pe măsuță, strigând:
– Iat-o!
Prietena lui Cleo, Kimmy, vine prima în fugă pe hol, un vârtej de curbe și de păr blond roșcat.
– Harryyyy! strigă ea, apucându-mă de față cu degetele tatuate, în timp ce mă sărută cu foc pe fiecare obraz. Chiar tu ești? întreabă, scuturându-mă de umeri. Oare mă înșală ochii?
– Probabil că te derutează noua ei față, cumpărată de pe Etsy, o lămurește Sabrina.
– Aha! exclamă Kimmy. Mă întrebam ce caută Danny DeVito aici!
– Probabil că asta are mai mult de-a face cu prăjiturelele, spun eu.
Kimmy nu scoate chicote, ci hohote. Ca și cum fiecare râs al ei e tras afară cu ajutorul unei manevre Heimlich. Ca și cum propria bucurie ar prinde-o mereu cu garda jos. Ea e cea mai nouă în micuța noastră gașcă, dar e ușor să uiți că n-a fost prezentă din prima zi.
– Mi-a fost atât de dor de tine! spun, strângând-o de încheieturi.
– Ba mie mi-a fost mai dor! răspunde ea bătând din palme, iar cocul blond-roșcat i se clatină ca un pompon prea sensibil la fiecare puseu de agitație. Știi?
– Ce să știu?
Kimmy se uită la Sabrina.
– Știe?
– Nu știe.
– Ce să știu? întreb eu.
Sabrina mă ia de braț.
– În legătură cu surpriza ta!
În dreapta mea, Kimmy mă prinde de celălalt cot, iar ea și Sabrina

mă târăsc pe hol.

– Ce surpriză…

Mă opresc atât de brusc și de repede, încât cotul meu o lovește pe Kimmy în coaste. Îi înregistrez doar în mod vag mormăitul de durere. Simțurile îmi sunt pe deplin preocupate de bărbatul care se ridică de la masa de mic-dejun placată cu marmură.

Păr blond-închis, umeri largi, o gură cu o expresie neașteptat de blândă în comparație cu liniile dure care îi alcătuiesc restul feței, și ochi care de la distanță par de culoarea oțelului, dar care, știu din experiență, au o margine verzuie atunci când îi privești de aproape.

Ca, de exemplu, atunci când ești încolăcită pe trupul lui sub un cearșaf roz, strălucirea difuză a lămpii de lângă patul tău pictându-i pielea cu auriu și dând o anumită textură șoaptelor lui.

Umerii îi sunt relaxați, iar chipul îi e total calm, de parcă faptul că se află în aceeași cameră cu mine nu e cel mai rău lucru care ar fi putut să ni se întâmple amândurora.

Între timp, eu devin, practic, o sticlă ambulantă de sifon în care a fost vârâtă o bomboană mentolată. Panica mă ia pe sus, amenințând să mi se scurgă în fiecare celulă din trup.

„Du-te la colțul tău de rai, Harriet!“, îmi spun cu disperare, doar ca să-mi dau seama că sunt literalmente în colțul meu de rai, iar el… e… aici.

Ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd. Ultima persoană pe care aș fi vrut s-o văd.

Wyn Connor.

Logodnicul meu.

CAPITOLUL 3

VIAȚA REALĂ

Luni

Bun, ca să spun adevărul, Wyn nu mai e logodnicul meu, dar (1) prietenii noștri încă nu știu asta și (2) atunci când ești logodită cu cineva de atât de multă vreme, așa cum am fost eu cu Wyn Connor, nu încetezi peste noapte să te gândești accidental la el ca fiind logodnicul tău.

Sau, după cât se pare, nu încetezi s-o faci nici peste câteva luni. Adică în toată perioada în care am păstrat secretul.

Unul căruia trebuia să-i pun capăt săptămâna asta, în timpul șederii mele aici. Fără el.

Eu și Wyn am stabilit detaliile într-un schimb de e-mailuri în care ne-am întrecut unul pe celălalt în cordialitate, stabilind cum aveam să facem cu rândul în excursii, ca și cum prietenii noștri ar fi fost copiii prinși la mijloc în divorțul nostru.

Wyn a insistat ca eu să beneficiez de prima călătorie. Și atunci de ce se află aici, în bucătărie, stând între Parth și Cleo, ca și cum ăsta ar fi marele premiu al unui joc de televiziune prost conceput?

– Sur-priiiiiiză! intonează Sabrina.

Am rămas cu gura căscată. Privesc. Îngheț, în timp ce pendulul din pieptul meu se leagănă înainte și înapoi cu forța unei catapulte bine manevrate.

Părul i-a crescut suficient de lung încât să și-l dea pe după urechi, semn sigur că afacerea cu reparații de mobilă a familiei a fost copleșită de comenzi. I-a crescut și barbă, dar asta nu-i înmoaie linia dură a maxilarului și nici nu adaugă fermitate buzelor lui pline. Sunt încă dureros de conștientă de felul în care jumătatea dreaptă a arcului lui Cupidon stă mai sus decât cea stângă. Măcar gropițele îi sunt oarecum ascunse.

– Bună, dragă!

Glasul lui suav, catifelat, face să pară că îmi dă replici dintr-o piesă de teatru lascivă.

Omul ăsta nu mi-a spus „dragă“ nici măcar o dată. Și nici nu-mi spune „Harry“, așa cum fac prietenii noștri. Odată, când am avut o gripă îngrozitoare, mi-a spus „iubito“ cu un glas atât de tandru, încât creierul meu chinuit de febră a decis că ar fi fost un moment bun să izbucnesc în lacrimi. Lăsând la o parte acel unic episod, Wyn mi-a spus întotdeauna „Harriet“. Fie că râdea sau că era frustrat, că mă dezbrăca sau că punea capăt relației noastre printr-un apel telefonic de patru minute.

Cum ar fi, de exemplu, „Harriet, cred că amândoi știm unde o să se ajungă!“

– Ooo! chițăie Kimmy. Uitați-vă la ea! A rămas fără cuvinte!

Mai degrabă mi s-a produs un scurtcircuit în rețeaua frontoparietală.

– Eu…

Înainte să apuc să mai spun un cuvânt, Wyn traversează bucătăria, îmi înconjoară talia cu brațul și mă trage lângă el.

Abdomenele lipite, coastele lipite, nasurile lipite. Gurile lipite. Acum, întregul meu creier pare să fi luat foc, bucăți de date aleatorii fluturându-și aripile spre mine ca niște ciori din filmele lui Hitchcock: gustul de pastă de dinți cu scorțișoară. O bătaie rapidă de inimă. Zgârietura ușoară a unui obraz nebărbierit. Atingerea moale a buzelor, o dată și bine.

MĂ SĂRUTĂ, îmi dau eu seama la câteva secunde bune după ce sărutul s-a terminat. Picioarele îmi sunt lichefiate, toate articulațiile părând să-mi fi dispărut în mod misterios. Wyn își strânge brațul în jurul meu în timp ce se retrage, strânsoarea lui fiind, foarte probabil, singurul lucru care mă împiedică să mă prăbușesc cu fața în jos pe podeaua noduroasă, de scânduri de pin, a familiei Armas.

– Surpriză!

Ochii lui cenușii spun mai degrabă ceva de genul: „Bun-venit în iad; eu, diavolul, sunt gazda ta!“

Toată lumea se uită la noi, așteptând să spun ceva un pic mai elocvent decât acel „Eu…“

– Credeam că n-aveai cum să scapi de la lucru! reușesc să articulez, în cele din urmă.

– Lucrurile s-au schimbat.

Ochii lui sclipesc, iar gura i se strâmbă într-o grimasă care îi trădează nemulțumirea.

– Vrea să spună că Sabrina l-a hărțuit ca să-l facă să vină! intervine Parth, ridicându-mă și desprinzându-mi tălpile de pe podea, într-o îmbrățișare atât de strânsă, încât mă face să tușesc.

Sabrina îmi trântește geanta pe jos.

– Îmi place să cred că am rezolvat o problemă. Pentru asta, aveam nevoie de Wyn aici. Și, iată, l-am adus!

Oamenilor le place să spună că, nu-i așa, contrariile se atrag. Desigur, e adevărat – Wyn e fiul aflat în veșnică mișcare, cu palmele pline de bătături, a doi foști fermieri, iar eu sunt o doctoriță rezidentă la chirurgie, a cărei unică fantezie toridă din ultima vreme e să se dea de ceasul morții stând de una singură pe întuneric.

Însă Parth și Sabrina formează unul dintre acele cupluri croite din aceeași stofă ciudat de distinctă. La fel ca și prietena lui, Parth e un avocat ambițios, care arată ca o poză îmbunătățită în Photoshop (păr des, ondulat și negru; maxilar puternic; zâmbet alb și perfect), care se dă mereu cu același parfum de firmă (Tuscan Leather, de la Tom Ford). În ciuda tuturor asemănărilor dintre ei, celor doi le-a luat un timp ridicol de lung ca să accepte că erau îndrăgostiți unul de celălalt.

– Dacă nici nu suni, nici nu scrii! mă tachinează Parth.

– Știu, îmi pare rău! spun eu. Am avut o perioadă foarte agitată!

Parth îmi ciufulește părul.

– Ei bine, acum ești aici! Și arăți…

– Obosită? îmi dau eu cu părerea.

– Asta e doar noua ei față! îl lămurește Kimmy, cocoțându-se pe un scaun înalt și băgându-și mâna într-o pungă de Takis Fuego de pe blatul de bucătărie care servește drept masă.

– Arăți minunat! exclamă Cleo.

Se strecoară pe lângă Parth ca să mă îmbrățișeze, iar parfumul ei discret de lavandă mă învăluie în timp ce creștetul i se așază cu precizie sub bărbia mea. Chiar și diferențele de înălțime dintre mine, Cleo și Sabrina au părut întotdeauna o dovadă că ne potrivim, că ne echilibrăm una pe cealaltă.

– Bineînțeles că arată minunat! exclamă Parth, dar voiam să spun că i-o fi foame. Vrei un sendviș sau altceva de genul ăsta, Har?

Kimmy îmi întinde punga mov, strălucitoare.

– Takis?

– Mă simt bine! afirmă gura mea.

„Te simți foarte rău, de fapt!“, susține creierul meu.

Cleo se încruntă.

– Ești sigură? Ai fața cam palidă!

Sabrina se apleacă.

– Au dreptate, Har! Ești cam… de culoarea laptelui. Te simți bine?

Nu, de fapt, simt că o să vomit și că o să leșin. Nu-mi dau seama în ce ordine s-ar putea întâmpla cele două evenimente, iar faptul că toată lumea îmi acordă atenție și se îngrijorează pentru mine face ca lucrurile să fie de o sută de ori mai rele, în timp ce senzația de atenție totală din partea lui Wyn e tortură pură.

– Da, mă simt bine! spun eu.

Îmi doresc cu furie să-mi fi pus un sutien înainte de zborul cu avionul, să-mi fi aranjat părul sau, poate, să-mi fi vărsat mai puțin

muștar pe piept în timp ce mâncam hotdogul ăla la aeroport.

O, Doamne! Wyn n-ar trebui să fie aici!

Atunci când urma să-l reîntâlnesc, trebuia să port o rochie sexy de la Reformation, să fiu împreună cu un nou iubit sexy și să am fața machiată de sus până jos. (În fantezia asta, învățasem și cum să-mi aplic corect machiajul pe toată fața.) Cel mai important, trebuia să n-am nici o reacție perceptibilă la prezența lui.

La naiba, la naiba, de trei ori la naiba! Pe cât de mult mi-am dorit, în lunile de după despărțirea mea de Wyn, să evit implozia grupului nostru de prieteni, pe atât de mult am nevoie să aflu adevărul, ca să pot scăpa de bărbatul ăsta.

– Îmi trebuie ceva…

Wyn s-a întors lângă mine și mă ia de talie ca și cum s-ar pregăti să mă arunce peste umăr și să fugă, dacă e cazul.

– Dragă, Sabrina și Parth au ceva să-ți spună! mă anunță el pe un ton plin de subînțeles. Să ne spună tuturor!

Strânsoarea lui îmi dă furnicături pe piele. Brusc, capăt convingerea că nu port pantaloni scurți, dar nu, pur și simplu îi simt, ca prin magie, degetele calde prin denim.

În clipa în care încerc să mă desprind, vârfurile degetelor i se afundă în curbura șoldurilor mele. Ochii lui mă avertizează să nu mă mișc.

„Ia mai du-te naibii!“, încerc eu să-i răspund din priviri.

Buza de sus îi zvâcnește, iritată.

Sabrina scoate o șampanie din frigiderul de oțel inoxidabil și sticlă, dar expresia nu-i e nici pe departe una sărbătorească, ci pare de-a dreptul melancolică.

Parth se duce în spatele ei și-i pune mâinile pe umeri.

– Avem de făcut câteva anunțuri! spune el. Iar Wyn știe deja, fiindcă, ei bine, a trebuit să-i dezvăluim totul, astfel încât să înțeleagă de ce era esențial să fie aici săptămâna asta. Să fim cu toții aici.

– O, Doamne! aproape că țipă Kimmy, extaziată instantaneu. Voi doi o să aveți…

– Vai, Doamne, nu! răspunde Sabrina. Nu! Nu! Sub nici o formă. E… e… e vorba despre casă, adaugă ea, oprindu-se pentru o secundă, după care înghite în sec și-și ridică bărbia. Tata o s-o scoată la vânzare. Luna viitoare.

În bucătărie se face liniște deplină. Nu e o liniște confortabilă, ci una șocată.

Cleo se învârte pe scaunul ei de lângă blatul de bucătărie. Wyn își dezlipește mâinile de pe mine și pune imediat câțiva metri distanță între noi, fiindcă, după cât se pare, nu mai consideră că sunt pe cale să fac mărturisiri.

Rămân încremenită locului, ca un astronaut desprins de nava lui

spațială, plutind la întâmplare în neant.

Am pierdut deja persoana cu care mă așteptam să mă căsătoresc. M-am mutat în cealaltă parte a țării, departe de cei mai buni prieteni ai mei. Iar acum, casa asta – casa noastră, acest univers de buzunar în care ne simțim mereu ca în propriul cămin, în care, indiferent de ceea ce se întâmplă, suntem în siguranță și fericiți – o să dispară și ea.

Toată panica pe care am simțit-o din momentul în care m-am trezit prinsă în capcană aici, alături de Wyn, este eclipsată instantaneu de această nouă spaimă.

Casa noastră.

Acolo unde, în vara de după anul doi de facultate, eu, Cleo și Sabrina am dormit pe un rând de saltele pe care le trăseserăm până în mijlocul camerei de zi și pe care le numiserăm „super patul“, stând treze aproape în fiecare noapte, vorbind și râzând până când primele raze de soare se revărsau prin ușile de sticlă care dau în curtea interioară.

Acolo unde Cleo a șoptit, ca și cum ar fi fost un secret sau o rugăciune: „N-am avut niciodată prietene ca voi“, iar eu și Sabrina am dat solemn din cap, ținându-ne toate trei de mână până când am adormit.

Acolo unde, la vatra din spatele casei, în loc de un pact de sânge (care mi s-a părut periculos de neigienic), noi trei ne-am ars în același loc de pe degetele arătătoare pe care ni le-am pus pe metalul încins, după care am râs cu lacrimi, născocind scenarii din ce în ce mai ridicole în care ne puteam folosi cicatricile de pe buricele degetelor ca să ne înscenăm între noi diverse jafuri.

Acolo unde se află scara de lemn pe care Parth a înjghebat cândva un derdeluș de carton și unde se găsește mica bibliotecă cu lambriuri de lemn în fața căminului căreia Cleo ne-a povestit pentru prima dată despre o fată pe nume Kimmy. Tot aici, în împrejurimi, există și digul pe care, un an mai târziu, Kimmy s-a tăiat la picior într-un cui, precum și scara șubredă pe care a urcat-o Wyn cu Kimmy în brațe, în timp ce ea ne cerea să-i aruncăm boabe de strugure în gura deschisă și s-o ventilăm cu frunze de palmier invizibile.

Iar casa e legată și de Wyn.

Prima dată când l-am sărutat.

Prima dată când l-am atins, punct. Aici a fost.

Casa asta e tot ce a mai rămas din relația noastră.

– Asta e ultima noastră călătorie, spune Sabrina în timp ce-și trage eșarfa de mătase de pe cap și o aruncă pe blatul de bucătărie. Ultima noastră călătorie aici, oricum.

Cuvintele ei parcă rămân suspendate în aer. Mă întreb dacă nu cumva și ceilalți caută o soluție, cum ar fi să trecem o pălărie de la unul la altul și să adunăm în ea mărunțișul de prin buzunare, în

speranța că o să găsim șase milioane de dolari ca să cumpărăm o casă de vacanță.

– N-ai cum…? începe să spună Kimmy.

– Nu! îi taie vorba Sabrina. Soția numărul șase nu vrea ca tata să mai țină proprietatea, din moment ce a cumpărat-o împreună cu mama mea, cred. Nu contează că există patru soții mai recente asupra cărora ea ar putea să-și concentreze gelozia, adaugă prietena mea, dându-și ochii peste cap. Tata a găsit deja un cumpărător și tot tacâmul. E o afacere încheiată.

Parth o scutură de umeri pe Sabrina, încercând s-o scoată din starea ei sumbră de spirit.

Privirea mi se îndreaptă spre Wyn. Continui să aștept, în subconștient, ca la vederea lui să-mi dispară stresul.

În schimb, în momentul în care ochii noștri se întâlnesc, inima începe să-mi bată cu putere. Mă uit în altă parte.

– Totuși, nu sunt numai vești proaste, spune Parth. De fapt, avem și vești bune. Vești uimitoare!

Sabrina își ridică privirea de la șampania pe care tocmai o desface.

– Da. Mai e ceva.

– *A, da, mai e ceva*, mimează Parth din buze, tachinând-o. Nu trata logodna noastră ca pe o paranteză!

– Ce anume?

Pe moment, nu-mi dau seama cine a țipat. Eu. Eu am țipat.

Ei bine, eu și Cleo, care se ridică atât de repede de pe scaun, încât îl răstoarnă și trebuie să-l prindă cu șoldul ca să nu se izbească de insula de bucătărie.

Chicotitul Sabrinei e pe jumătate încântat, pe jumătate neîncrezător.

– Ce anume? repet eu.

– Știu, frate! spune ea. Sunt la fel de surprinsă ca și tine.

Kimmy îi smucește mâna lui Sab și icnește în clipa în care vede smaraldul uriaș ce îi sclipește pe degetul inelar.

În momentul ăsta, îmi dau seama că o să se observe că îmi lipsește inelul de logodnă.

Îmi bag mâinile în buzunare. Foarte natural. Sunt doar o fată cu pumnii vârâți în buzunarele minuscule și inutile ale pantalonilor ei scurți.

– Ai spus că n-o să te căsătorești niciodată! exclamă Cleo cu un aer susceptibil, încruntând din sprâncene și privind piatra prețioasă și montura ei de aur alb. Sub nici o formă! Ai spus: „Nici dacă îmi pune cineva un pistol la tâmplă!“

Și cine ar putea s-o învinovățească? Chiar și lăsând la o parte șirul de foste soții ale tatălui ei, Sabrina e avocată specializată în divorțuri. Își petrece cel puțin opt ore pe zi înconjurată de motive ca să nu se

căsătorească.

– Spune-ne povestea! zice Kimmy.

Cleo continuă:

– Mi-ai spus odată că ai prefera să petreci cinci ani la închisoare decât un an ca soție!

Kimmy o înghiontește pe Cleo în coaste, spunând:

– Iubire! Sărbătorim ceva aici. Sabrina s-a răzgândit. Știi, oamenii mai fac asta!

Oamenii, da; Sabrina Armas, nu.

Uneori mă gândesc atât de mult la ce aș vrea să mănânc la micul-dejun, încât în momentul în care mă hotărăsc, constat că a venit deja prânzul. Sabrina mănâncă exact același iaurt cu granola în fiecare zi, singura variație fiind un fruct de sezon pe care-l adaugă.

Acum, Sabrina îl ia de mijloc pe Parth.

– Da, ei bine, faptul că am aflat că trebuie să ne luăm la revedere de la casa de vacanță mi-a lămurit niște lucruri, spune ea pe un ton care mai întâi șovăie ușor, iar apoi redevine ferm. Indiferent dacă eu și Parth ne căsătorim sau nu, sunt implicată în relația asta pe termen lung și m-am săturat să încerc să fiu deșteaptă în detrimentul propriei fericiri. Vreau să fie pentru totdeauna și n-are rost să pretind că nu-mi doresc asta.

Kimmy își pune o mână pe piept.

– Ce frumos!

Parth îi zâmbește Sabrinei, frecându-i umărul cu o mișcare tandră. Ochii ei mă fixează și un zâmbet larg îi apare pe buzele date cu o nuanță clasică de ruj roșu.

– Mai mult de-atât, sincer vorbind, am cam fost inspirați…

Situația de față seamănă cu momentul de dinaintea unui accident de mașină, atunci când anvelopele încep să patineze și-ți dai seama că, probabil, o să urmeze ceva groaznic, dar că încă mai există o șansă să frânezi și să nu știi niciodată ce nenorocire ai evitat la limită.

Sabrina continuă:

– Vreau să spun: uitați-vă la Harry și la Wyn! Sunt împreună de vreo zece ani și reușesc să facă lucrurile să meargă, chiar dacă au o relație de la distanță. E clar că dragostea chiar poate să învingă totul!

– Opt ani, o corectează Wyn pe un ton liniștit.

Kimmy îl strânge de biceps.

– Au trecut opt ani și tot nu stați la mai mult de un metru distanță!

În clipa în care ea rostește cuvintele astea, Wyn se află, după estimarea mea, la aproximativ optzeci și cinci de centimetri de mine. Însă de îndată ce aude comentariul, el își pune un braț pe după gâtul meu și spune:

– Da, păi, chiar și după atâția ani, Harriet are un fel de a mă face să mă simt ca și cum abia ne-am fi întâlnit!

Kimmy își apasă din nou mâna pe piept, ratând ironia pe care el o intenționa doar pentru mine.

Sabrina face să sară dopul de plută al șampaniei și întreaga încăpere răsună de strigăte de bucurie. Mă simt de parcă aș pluti deasupra propriului corp. Adrenalina îmi provoacă stări ciudate.

În mod normal, decât să stârnesc vreun conflict, aș prefera să mă rostogolesc pe un versant plin de cioburi și de capcane lipicioase, dar cu cât durează mai mult, cu atât mai greu o să ne fie mie și lui Wyn să lăsăm în urmă minciuna noastră.

– E uimitor! exclam eu pe un ton ridicat cu două octave și jumătate. Dar trebuie să vă spun…

– Harriet!

Și iată-l din nou lângă mine, prinzându-mă cu brațele pe la spate și odihnindu-și bărbia pe creștetul meu, iar acum, când tot încerc să-mi spun în sinea mea: „Gândește-te la afurisitul ăla de colț de rai!“, tot ce-mi vine în minte e: „Ce n-aș da să fiu în rabla de avion a lui Ray-Cel-Care-Nu-Mai-Bea!“

– Anunțul nu s-a terminat! adaugă Wyn.

Din nou, Kimmy își lipește palmele, icnind.

– Tot nu sunt însărcinată, spune Sabrina, ceea ce o face pe Kimmy să ofteze.

Parth radiază, iar zâmbetul lui spune foarte clar: „Am o surpriză uimitoare pentru voi“. E zâmbetul care a prefațat petrecerea de ziua de naștere pe care i-a organizat-o lui Cleo, cu tema New Orleans, sau momentul în care, cu ocazia absolvirii facultății de medicină, mi-a făcut cadou un stetoscop gravat.

El și Sabrina schimbă un zâmbet complice.

– Ei, haideți odată! îi îndeamnă Cleo.

Kimmy aruncă două Takis în capul Sabrinei.

Ea le dă la o parte.

– Bine, fie! Spune-le!

– Ne căsătorim, anunță Parth.

În încăpere are loc un schimb de priviri derutate.

– De obicei, asta e… ceea ce urmează după o logodnă, spune Cleo.

– Nu, mă refer la ziua de sâmbătă, clarifică el. Ne căsătorim. Aici, cu noi șase laolaltă. Nimic deosebit. La propriu, o mică ceremonie jos, pe doc, înconjurați de cei mai buni prieteni ai noștri.

Întregul meu corp se face mai întâi rece ca gheața, iar apoi fierbinte ca fierul încins. Fața și mâinile îmi sunt amorțite.

Wyn mă eliberează încă o dată din strânsoare, iar atunci când privirile ni se întâlnesc, îmi văd propria nenorocire reflectată pe fața lui.

Suntem blocați aici.

Urechile îmi țiuie, glasurile prietenilor mei devenind un fel de

huruit înăbușit. Un pahar albastru de șampanie Estelle îmi e împins, pentru un toast, printre degetele amorțite, care mă furnică, iar auzul mi se limpezește îndeajuns ca să prind momentul în care Parth strigă:

– Pentru dragostea veșnică!

Sabrina adaugă:

– Și în cinstea celor mai buni prieteni ai noștri, pentru totdeauna! N-am fi vrut să ne petrecem altfel această ultimă săptămână la casa de vacanță.

„DU-TE LA COLȚUL TĂU DE RAI, HARRIET!“, îmi zic, după care: „NU, NU LA ACELA!“

Prea târziu.

CAPITOLUL 4

COLȚUL DE RAI

Mattingly, Vermont

Strada principală, străjuită de clădiri vechi, de cărămidă roșie. Un apartament deasupra localului numit Maple Bar, cafeneaua noastră preferată, în anul trei de facultate. Eu și Cleo l-am întâlnit doar o singură dată pe Parth, noul nostru coleg de apartament, dar el și Sabrina au urmat împreună un curs de drept internațional în primăvara anului trecut, iar atunci când Parth i-a spus că se eliberau niște camere la el acasă, am sărit în sus de bucurie.

Parth e cu un an mai mare decât noi, în ultimul an de facultate, iar doi dintre colegii lui de cameră au absolvit deja. Cel de-al treilea, care urmează o specializare în afaceri, își petrece semestrul de toamnă în străinătate, în Australia. O să locuiesc în camera lui, fiindcă îmi petrec la Londra semestrul de primăvară. Eu și celălalt coleg de cameră putem face cu ușurință schimb de locuri în vacanța de iarnă.

Mattingly e o școală mică, așa că, deși nu-l cunoșteam personal pe Parth Nayak, îi știam reputația: Regele Petrecerilor de pe Paxton Avenue. Numit astfel în parte fiindcă organizează petreceri tematice uimitoare, dar și fiindcă are obiceiul să aducă la petrecerile altora băuturi alcoolice de top, o mulțime de prieteni frumoși și un playlist incredibil. E o legendă la Mattingly.

Și e minunat să locuiești împreună cu Parth, deși el și Sabrina – amândoi, lideri înnăscuți – se ceartă din când în când. Adevăratul Parth e mai bun decât mitul. Nu e doar amuzant, ci iubește cu adevărat oamenii. Îi place să organizeze petreceri, să aleagă cadourile perfecte, să facă prezentări între cei despre care el crede că ar trebui să se întâlnească, să caute cea mai tăcută persoană din cameră și s-o aducă în centrul atenției. Lumea nu mi s-a părut niciodată atât de prietenoasă, atât de optimistă. Ca și cum toți cei din jurul meu ar fi potențiali prieteni, având ceva fascinant și genial de oferit.

Atunci când plec la Londra, aproape că îmi doresc să rămân.

Orașul e superb, desigur, cu toată acea piatră veche și cu iedera lui,

care se încadrează, fără nici o graniță aparentă, în peisajul clădirilor de oțel și sticlă. În plus, datorită ultimului semestru, sunt mai pregătită ca niciodată să mă întâlnesc și să comunic cu străinii. În cele mai multe seri, cel puțin o mână de oameni din programul de studii în străinătate ies la o halbă de bere într-unul dintre nenumăratele puburi din Westminster. Alternativa e să luăm *fish and chips* crocante, învelite în hârtie de ziar, și să le mâncăm în timp ce ne plimbăm de-a lungul Tamisei. La sfârșit de săptămână au loc picnicuri cu șampanie în grădini întinse, excursii de o zi la galerii de artă și preumblări, vreme de ore întregi, prin cât mai multe librării londoneze emblematice – Foyles, Daunt Books și multe altele de pe Cecil Court. Pe măsură ce trece timpul, oamenii se cuplează în prietenii și relații. În felul ăsta, scap de dorul constant de prietenii mei și de apartamentul nostru din colț, cu vedere spre centrul orașului de cărămidă roșie de la Mattingly. Încep să petrec din ce în ce mai mult timp împreună cu un alt american, pe nume Hudson, iar în orele în care învățăm – sau *nu* învățăm – mă opresc, fie și numai pentru o clipă, imaginându-mi anotimpurile ce trec prin fața ferestrei celor patru: Parth, Cleo, Sabrina și misteriosul lor coleg de apartament, troienele care se topesc ca să dezvăluie o întindere de un verde palid, primăvăratic, presărată cu explozii de floricele: măseaua ciutei, mușcate sălbatice, mitella.

Totuși, pe măsură ce se apropie vara, Hudson nu mai reușește să-mi distragă atenția atât de mult. În parte fiindcă amândoi învățăm obsesiv pentru examene, iar în parte fiindcă relația noastră – o poveste de dragoste născută din necesitate – se apropie de sfârșit și amândoi știm asta.

Pe măsură ce se apropie zborul meu spre casă, părinții îmi trimit de aproximativ cinci sute de ori mai multe mesaje decât de obicei.

Abia aștept să aflu totul, peste câteva săptămâni, despre programul tău de studii de la Londra, spune tata.

Mama scrie: *Doamnele de la cabinetul doctorului Sherburg vor să te scoată la masă cât timp ești aici. Fiul lui Cindy se gândește să se înscrie la Mattingly.*

Am înregistrat un documentar de zece episoade despre dinozauri! spune tata.

Mama adaugă: *Crezi că o să ai timp să mă ajuți să fac curățenie în curte? E un dezastru, și am fost atât de ocupată!*

Am sperat să le pot face o scurtă vizită înainte să mă întorc în Vermont, dar ei sunt atât de entuziasmați, încât sfârșesc prin a petrece două luni în Indiana, numărând secundele, iar apoi zbor direct spre Maine, ca să mă întâlnesc cu prietenii mei la Festivalul Homarului.

Avionul aterizează târziu. E deja întuneric, căldura zilei a fost de mult înlocuită de un vânt rece și umed. În parcare se află o mulțime de mașini care staționează cu motorul pornit și cu farurile oprite, așa

că îmi ia ceva vreme să găsesc o mașină sport de culoarea cireșei. Sabrina și-a luat permisul de conducere special ca să ne putem plimba cu ea vara asta.

Dar nu Sabrina stă sprijinită de capotă, cu fața luminată de ecranul unui telefon mobil. Personajul își ridică privirea. Un maxilar pătrat, o talie îngustă, păr auriu, dezordonat, dat la o parte de pe frunte, cu excepția unei șuvițe ce îi cade la loc în clipa în care privirile noastre se întâlnesc.

– Harriet?

Glasul lui catifelat îmi trimite un zvâcnet de surpriză pe șira spinării, precum un fermoar care tocmai se descheie.

L-am văzut în pozele prietenilor mei în ultimul semestru, iar înainte de asta, în campus, dar mereu de la distanță, mereu în mișcare. De atât de aproape, ceva pare diferit la el. Poate că e mai puțin chipeș, dar e mai frapant. În lumina care-i cade pe față, ochii îi par mai deschiși la culoare, iar la colțurile lor se formează prematur riduri în evantai. Arată de parcă ar fi construit în mare parte din granit, cu excepția gurii, care e nisip mișcător pur. Moale, plină, cu un colț al arcului lui Cupidon vizibil mai înalt.

– Am start despărțite un semestru întreg, iar tu arăți exact la fel, Sabrina! spun eu.

De o parte și de alta a gurii lui apar gropițe simetrice.

– Vorbești serios? Știi, mi-am tăiat părul, mi-am colorat lentilele de contact și am crescut cu zece centimetri!

Mijesc din ochi.

– Hmmm… mie nu mi se pare!

– Sabrina și Cleo au băut prea mult vin, mă lămurește el. Amândouă.

– Aha! exclam, tremurând în clipa în care o pală de vânt mi se strecoară pe sub gulerul cămășii. Îmi pare rău că te-au pus pe tine să mă aduci. Aș fi putut să chem un taxi.

El ridică din umeri.

– Nu m-a deranjat. Muream de nerăbdare să văd dacă faimoasa Harriet Kilpatrick se ridică la înălțimea așteptărilor!

Faptul că sunt obiectul atenției lui mă face să mă simt ca o căprioară în lumina farurilor.

Sau ca o căprioară urmărită de un coiot. Dacă el ar fi un animal, atunci cu siguranță că ar fi coiot, cu ochii lui stranii și cu prezența fizică plină de dezinvoltură, emanând acel gen de încredere în sine de care dau dovadă cei care au sărit cu totul peste fazele ciudate prin care trec de obicei copiii, adolescenții și tinerii.

În cazul meu, orice dram de încredere în sine e răsplata câștigată cu greu după ce mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei purtând aparat dentar și având tunsoarea unui caniș bătut de soartă.

– Sabrina tinde să înfrumusețeze lucrurile, spun eu.

Totuși, în mod ciudat, descrierile ei n-au fost nici pe departe capabile să-l surprindă pe omul ăsta. Sau poate că, știind că era îndrăgostită de el, mă așteptam să dau peste un alt gen de om. Unul mai rafinat, mai suav, care să semene mai mult cu Parth, cel mai bun prieten al lui.

Face un pas înainte, iar colțurile gurii i se mișcă. Inima mi se răsucește ca un titirez în clipa în care întinde mâna spre mine, ca și cum ar plănui să mă prindă de bărbie și să mi-o întoarcă la dreapta și la stânga, astfel încât inspecția lui să dovedească faptul că am fost supraevaluată.

Dar nu face decât să-mi ia geanta de pe umăr.

– Fetele mi-au spus că ești brunetă.

Propriul meu râs înfundat mă surprinde.

– Mă bucur că au vorbit atât de frumos despre mine!

– Da, așa au vorbit, adeverește el, dar singurul lucru pe care-l pot verifica până acum e culoarea părului. Și nu ești brunetă.

– Ba sunt cu adevărat brunetă!

El îmi aruncă geanta pe bancheta din spate a mașinii, iar apoi se întoarce cu fața la mine, cu pântecul și cu bazinul lipite de portieră. Înclină din cap, gânditor.

– Părul tău e aproape negru. Și pare albastru în lumina lunii.

– Albastru? mă mir eu. Crezi că părul meu e albastru?!

– Nu albastru ca de ștrumf, răspunde el. Negru-albăstrui. Din poze, nu-ți dai seama. În carne și oase, arăți diferit.

– E adevărat, răspund eu. În viața reală, sunt tridimensională.

– Tabloul, murmură el, gânditor. Seamănă cu tine.

Îmi dau seama imediat la ce tablou se referă. E vorba despre cel cu mine și cu Sabrina, în care suntem desenate cu mâinile întinse, precum Dumnezeu și Adam: tema vechii lucrări de final de an a lui Cleo. Tabloul acela a stat atârnat în clădirea școlii de artă de la Mattingly timp de săptămâni întregi, zeci de străini trecând zilnic pe lângă el. Dar niciodată nu m-am simțit atât de goală precum în momentul de față.

– Iată un mod foarte discret de a mă anunța că mi-ai văzut sânii! spun eu.

El se uită în altă parte, frecându-și ceafa.

– La naiba! Am cam uitat că era un nud.

– Iată cuvintele pe care majoritatea femeilor doar visează să le audă, replic eu.

– N-am uitat sub nici o formă că erai goală în tablou, clarifică el. Am uitat doar că ar putea fi ciudat să-i spui cuiva că arată exact la fel ca într-un tablou în care nu poartă haine.

– Discuția noastră merge strună, ce să spun! exclam eu.

El geme și-și trece o mână peste față.

– Jur că mă pricep la asta mai bine de-atât!

În mod normal, eu fac tot posibilul să-mi liniștesc interlocutorii, dar e ceva satisfăcător în a-l face să se piardă cu firea. Satisfăcător și fermecător.

– Te pricepi mai bine la ce? întreb, printre râsete.

Își trece o mână prin păr.

– Mă pricep mai bine atunci când vine vorba despre prima impresie.

– Ar trebui să încerci ca, ori de câte ori te întâlnești prima oară cu cineva, să-i trimiți mai înainte un tablou mare și nud cu tine. În cazul meu, asta a funcționat întotdeauna! spun eu.

– O să iau în considerare sugestia ta.

– Știi, nu arăți ca un Wyndham Connor.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Cum ar trebui să arăt?

– Nu știu… Jachetă bleumarin, cu nasturi aurii. Șapcă de căpitan. O barbă mare, albă, și un trabuc imens?

– Deci, Moș Crăciun pe un iaht! conchide el.

– Domnul Monopoly în vacanță! supralicitez eu.

– Dacă mai contează, află că nici tu nu ești imaginea stereotipă a unei Harry Kilpatrick.

– Știu. Nu sunt un orfan dintr-un roman de Dickens, care umblă brambura pe străzi și care poartă o șapcă de vânzător de ziare! spun eu.

Râde, iar ochii îi scânteiază din nou. Acum par mai degrabă de un verde palid decât cenușii, ca un lac acoperit de ceață, nu ceața însăși.

Ocolește partea din față a mașinii și deschide portiera dinspre locul pasagerului.

– Așa, Harriet! exclamă, ridicându-și privirea, iar inima parcă îmi stă în loc din pricina surprizei de a vedea că toată atenția lui se îndreaptă iarăși spre mine. Ești gata?

Dintr-un motiv oarecare, mi se pare că mint atunci când spun „da".

Wyn reușește să facă în așa fel încât șofatul unui Jaguar pe drumurile întunecate și șerpuitoare să pară un sport sau o formă de artă. Își ține peste volan un braț încordat, mâna dreaptă stă deasupra schimbătorului de viteze, iar genunchiul i se mișcă într-un ritm neliniștit, care nu-i întrerupe niciodată controlul asupra pedalei de accelerație. În cele din urmă, ne apropiem de apă, așa că deschid fereastra și inspir bine cunoscutul aer sărat. El îmi urmează exemplul, iar vântul îi răvășește părul de deasupra profilului ce pare tăiat în sticlă. Acea unică șuviță haotică își găsește întotdeauna calea înapoi spre partea dreaptă a frunții lui, ca și cum ar lega-o un fir invizibil de vârful arcului lui Cupidon.

În momentul în care mă surprinde că-l studiez, ridică din sprâncene, în tandem cu buzele.

„Nisipuri mișcătoare!“, mă gândesc din nou.

Înăuntrul meu, un vechi instinct de luptă între prădător și pradă pare să fie de acord, iar sistemul nervos trimite numaidecât ordine către mușchi:

„Fii gata să fugi! Dacă se apropie mai mult, nu mai scapi!“

– Te uiți lung la mine. Ai o privire suspicioasă! remarcă el.

– Nu fac decât să calculez șansele ca tu să fii, de fapt, colegul de cameră al prietenilor mei, nu un criminal care fură mașinile victimelor lui! răspund eu.

– Și care apoi le ia prietenii de la aeroport exact la timp? întreabă el.

– Fără îndoială că o mulțime de criminali sunt punctuali.

– De ce crezi că întreaga noastră generație se așteaptă ca orice individ să se dovedească a fi un criminal? întreabă el râzând. În ceea ce mă privește, n-am întâlnit nici unul.

– Asta înseamnă doar că n-ai întâlnit niciodată unul rău, spun eu.

Se uită la mine în timp ce îl luminează o rază de lună.

– Am auzit că ești un fel de geniu, Harriet Kilpatrick!

– Ce ți-am spus despre Sabrina, care înflorește lucrurile?

– Deci nu aspiri să devii neurochirurg?

– „Aspir“ e cuvântul-cheie, răspund eu. Dar tu? Care e specializarea ta?

Îmi ignoră întrebarea.

– Aș fi presupus că „chirurg“ e cuvântul-cheie.

Replica lui îmi stârnește un alt hohot de râs. Cu ochii ațintiți din nou la drum, el zâmbește ca pentru sine, iar oasele mele parcă se umplu cu heliu.

Mă uit pe fereastră.

– Dar tu?

După câteva secunde de tăcere, el răspunde:

– Dar eu?

Pare vag nemulțumit de întrebare.

– E corect ceea ce mi s-a spus despre tine? vreau eu să aflu.

Se uită din nou în oglindă, mușcându-și ușor buza de jos, care e plină și seducătoare.

– Depinde de ce anume ți s-a spus!

– Ce crezi că mi s-a spus? întreb eu.

– Aș prefera să nu ghicesc, Harriet!

Îmi tot rostește numele. De fiecare dată, e ca și cum glasul lui ar lovi într-o coardă prea întinsă a unui pian ascuns undeva în stomacul meu.

De fapt, sistemul nervos simpatic a decis să-mi redirecționeze

traseul sângelui către mușchi. N-am fluturi în stomac, ci doar vase de sânge care mi se îngustează și mi se contractă în jurul organelor.

– De ce nu? întreb eu. Crezi că mi s-a spus ceva de rău?

Maxilarul i se încleștează, iar ochii i se îndreaptă din nou spre lumina farurilor, care străpunge întunericul.

– Nu contează. Nu vreau să știu.

Își mișcă iarăși genunchiul, de parcă ar avea prea multă energie în corp și ar elibera-o astfel.

– Mi s-a spus că, din purtarea ta, e imposibil de ghicit dacă flirtezi sau nu.

El râde.

– Acum încerci să mă faci să mă simt aiurea!

– Poate că da. Mai mult ca sigur, de fapt. Nu-mi dau seama ce mi-a venit. Dar crede-mă că fetele chiar asta mi-au spus.

În realitate, Sabrina chiar mi s-a plâns că felul lui de a fi n-o lăsa să-și dea seama dacă el flirta sau nu. În același timp, prietena mea susținea cu tărie că-l plăcea prea mult ca să-i facă vreun avans, fiindcă asta ar fi perturbat prea mult atmosfera din locuința pe care o împărțeau.

– Oricum, mă pricep mult mai bine la flirturi decât cred unii sau alții în privința asta! declară Wyn.

– Te-ai gândit vreodată, întreb eu, aplecându-mă ca să intru în câmpul lui vizual, că asta ar putea fi problema?

El zâmbește.

– Flirtul n-a omorât pe nimeni, Harriet!

– E clar că nu ești familiarizat cu conceptul de duel din epoca Regenței, spun eu.

– O, ba sunt familiarizat, dar, din moment ce rareori mă aflu în situația de a flirta cu fiicele necăsătorite ale unor duci puternici, mă gândesc că sunt în regulă.

– Crezi că o să trec cu vederea faptul că ești versat în obiceiurile Regenței?

– Harriet, am impresia că tu nu treci nimic cu vederea! răspunde Wyn, ceea ce mă face să scot, involuntar, un alt hohot de râs, în timp ce gropițele din obrajii lui se adâncesc. Apropo de doamnele de rang înalt, adaugă el, așa vă învață să râdeți la școala de bune maniere?

– Nu, asta trebuie să facă parte, timp de secole întregi, din educația fiecărei generații, răspund eu.

– Sigur că da! aprobă el. Și să știi că eu nu sunt așa.

– Crescut cu grijă ca să râzi pe nas, scoțând doar sunete discrete?

Își înclină bărbia și-mi aruncă o privire plină de subînțeles.

– Mă refer la impresia pe care o ai despre mine. Eu nu mă joc cu sentimentele oamenilor. Am reguli.

– Reguli? întreb eu. Cum ar fi?

– Ca, de pildă: *Nu-i spune niciodată regulile cuiva pe care abia l-ai cunoscut.*

– Ei, asta-i! exclam. Acum suntem prieteni vitregi, așa că ai putea să-mi mărturisești.

– Păi, în primul rând, eu și Parth am făcut un pact să nu mergem niciodată la întâlniri cu fetele sau cu femeile cu care suntem doar prieteni. Sau unul cu prietenele celuilalt, adaugă el, aruncându-mi o privire piezișă. În privința prietenelor vitrege, nu-mi dau seama prea bine care ar putea fi politica.

– Stai, stai, stai! îl interpelez eu. Nu mergi la întâlniri cu prietenele tale? Păi, și cu cine te cuplezi tu, Wyn? Cu dușmancele? Cu străinele? Cu spiritele malefice ale celor care au murit în blocul tău de apartamente?

– E o politică bună, mă asigură el. În felul ăsta, relațiile de prietenie nu devin niciodată neplăcute.

– E vorba despre întâlniri romantice, Wyn, nu de un bufet cu de toate! pledez eu. Deși, din câte am auzit, poate că pentru tine nu e mare diferență.

Se uită la mine printre gene și țâțâie din buze.

– Îmi zici că ar trebui să mă rușinez că sunt o târfă masculină, Harriet?

– Deloc, răspund eu. Îmi plac foarte mult târfele! Unele dintre cele mai bune prietene ale mele sunt târfe. Chiar și eu am avut parte de o experiență de târfă.

Pentru o clipă, altă rază de lună îi luminează ochii, a căror culoare pălește până la un argintiu fumuriu.

– Nu ți s-a potrivit? mă iscodește el.

– N-am apucat să aflu, răspund eu.

– Fiindcă te-ai îndrăgostit, spune el.

– Fiindcă bărbații nu m-au agățat niciodată cu adevărat.

– Aha! exclamă el, pufnind în râs.

– Nu mă autoironizez, îl asigur eu. Odată ce bărbații ajung să mă cunoască, uneori se arată interesați, dar nu sunt eu prima lor opțiune. M-am împăcat cu asta.

Wyn mă măsoară din cap până-n picioare.

– Deci vrei să spui că ești fierbinte, dar cu eliberare prelungită!

Dau din cap, aprobându-i spusele.

– Așa e. Sunt fierbinte, dar cu eliberare prelungită.

Se vede limpede că, pentru o secundă, se gândește intens la mine.

– Nu ești așa cum mă așteptam!

– Tridimensională și cu părul albastru, detaliez eu.

– Printre altele.

– Mă așteptam ca tu să fii Parth 2.0, recunosc.

Ochii i se îngustează.

– Credeai că sunt mai bine îmbrăcat!

– Nu cu un hanorac rupt și cu blugi? întreb eu. Nu, nici vorbă să cred așa ceva!

Nu pare să mă audă; în schimb, mă studiază, încruntat.

– Nu ești fierbinte, dar cu eliberare prelungită.

Îmi întorc privirea și încerc, pe bâjbâite, să deschid radioul, în timp ce simt cum pieptul mi-e năpădit de un val de căldură.

– Știi, majoritatea oamenilor nu încep prin a mă vedea dezbrăcată înainte de a face cunoștință cu mine!

– Nu e vorba despre asta! mă contrazice el.

Simt momentul în care își abate privirea, îndreptându-și-o spre parbriz, dar s-a produs o schimbare: de acum înainte stâncile întunecate, vântul care îmi răvășește părul, amestecul aromelor de scorțișoară, de cuișoare și de pin – toate astea o să însemne pentru mine doar Wyn Connor. O ușă s-a deschis și știu că n-o s-o mai pot închide niciodată.

Din epoca Regenței sau nu, în multe privințe, el mă compromite.

CAPITOLUL 5

VIAȚA REALĂ

Luni

Suntem sechestrați în bucătărie pe durata a încă trei toasturi în cinstea iubirii nemuritoare, înainte ca Wyn, trăgându-mă deoparte, să le ceară în cele din urmă prietenilor noștri să ne scuze, fiindcă eu „trebuie să-mi despachetez bagajele“.

Kimmy toarce gutural, iar Parth bate palma cu ea pentru asta, ceea ce o face pe Cleo să tresară, fiindcă pe ea o deranjează zgomotul ăsta precum îi deranjează pe alții zgomotul unor unghii care zgârie o tablă de scris.

În timp ce eu și Wyn urcăm treptele în fugă, ne luptăm în tăcere pentru controlul asupra valizei mele.

Asta înseamnă că eu o țin până când Wyn mi-o smulge fără nici o greutate și apoi și-o trece în mâna opusă, unde eu nu pot ajunge.

– Mă descurc! spune el.

– Nu mai încerca să fii fermecător, șuier eu. Nu se uită nimeni la noi.

– Nu încerc nimic! răspunde Wyn.

– Ba da! îl contrazic eu.

– Ba nu! se încăpățânează el, smucindu-mi geanta și îndepărtând-o și mai mult de mine, în timp ce eu mă năpustesc asupra ei. Fac asta doar pentru plăcerea de a te enerva!

– Dacă așa stau lucrurile, află că nu trebuie să te străduiești atât de mult. Simpla ta prezență e de ajuns.

– Ei bine, întotdeauna mi-ai stimulat dorința de a ținti un pic mai sus, Harriet! exclamă el.

Eram aproape scăpați, când Sabrina apare în capul scării.

– Am uitat să vă spun că, de data asta, v-am cazat în dormitorul cel mare!

Nu numai că eu și Wyn ne oprim brusc, patinând în stil de desene animate, dar el mă prinde de mână, de parcă dacă n-o face, Sabrina ar putea țipa și și-ar putea scăpa paharul de șampanie din cauza șocului

de a ne descoperi într-un ciudat flagrant delict inversat, în care toată lumea e complet îmbrăcată și nimeni nu se atinge.

Măcar Wyn nu m-a apucat de fund.

– Dormitorul cel mare! repetă, iar mâna i se mută în partea de jos a spatelui meu.

Mă las pe el atât de tare, încât trebuie să-și lipească umărul de perete ca să nu ne răsturnăm amândoi.

Îmi pun întrebarea dacă arătăm măcar unu la sută ca un cuplu îndrăgostit, sau dacă imaginea pe care o proiectăm în afară e sută la sută una de „rivali într-o confruntare de tip western spaghetti".

– Dar noi stăm mereu în camera copiilor! spun eu.

Așa numește familia Sabrinei acea încăpere, fiindcă are două paturi de o persoană, în loc de unul mare, precum au celelalte două dormitoare.

– Cleo și Kimmy s-au oferit s-o ia de data asta, răspunde Sabrina. Voi doi vă vedeți doar o dată pe lună sau cam așa ceva – n-avem de gând să vă obligăm să vă petreceți sejurul în paturi separate.

În toată perioada în care am fost iubiți, ori de câte ori am locuit în casa asta, eu și Wyn am împins acele paturi de o persoană și le-am lipit unul de altul.

– Nu ne deranjează! afirm, cu un aer convins.

Sabrina își dă ochii peste cap.

– Pe tine niciodată nu te deranjează nimic! Ești maestră la asta. Dar în cazul de față, ne deranjează pe noi. Și cu asta, basta! Cleo și Kim și-au desfăcut deja bagajele.

– Dar…

Wyn îmi taie vorba:

– Mulțumim că v-ați gândit la noi, Sabrina!

Înainte să pot protesta cât de cât, Wyn mă duce în dormitorul cel mare, de parcă el ar fi un câine ciobănesc, iar eu, o oaie deosebit de îndărătnică.

Imediat după ce ușa se închide în urma noastră, încep să mă învârt în jurul lui, pregătită să atac, dar mă izbește forța apropierii lui, intensitatea ciudată a senzației de a fi împreună în spatele unei uși închise.

Simt cum îmi bate inima în gâtlej. Suntem suficient de aproape încât să văd cum i se dilată pupilele. Corpul lui a decis că sunt o amenințare pe care trebuie s-o analizeze cât mai repede posibil. Sentimentul e reciproc.

Era ușor să fim supărați mai devreme, la bucătărie, înconjurați de prietenii noștri. Acum mă simt ca și cum aș sta goală pe o platformă luminată, pregătită ca el să mă analizeze cu atenție.

E primul care își găsește cuvintele și, în consecință, rostește pe un ton jos, ușor răgușit:

– Știu că asta nu e situația ideală…

Ridicolul afirmației îmi pune creierul în mișcare.

– Da, Wyn! Să petrec o săptămână închisă într-un dormitor împreună cu fostul meu iubit – asta nu e situația ideală.

– Fostul logodnic, precizează Wyn.

Îl privesc lung. El se uită în altă parte, scărpinându-se pe frunte, după care își ațintește din nou privirea asupra mea, acea căutătură prea blândă, pe care o cunosc prea bine. Apoi spune:

– Îmi pare rău, n-am știut ce să fac. Ea mi-a telefonat și mi-a ținut un discurs. Cum că ăsta era sfârșitul unei ere. Cum nu mi-a cerut niciodată nimic și că n-avea s-o mai facă niciodată. Am încercat să te sun. Tonul de apel s-a auzit doar o singură dată, dar ți-am lăsat un mesaj vocal.

A existat un motiv foarte bun pentru care n-am primit mesajul.

– Ți-am blocat numărul! îl lămuresc eu.

Mă săturasem să stau trează până târziu în noapte, cu degetul mare deasupra numărului de telefon al lui Wyn, fiindcă mă durea sufletul de dorința ca el să mă sune, să-mi spună că totul fusese o greșeală. Trebuia să îndepărtez acea posibilitate, să mă eliberez de așteptare.

În ochii lui se stârnește o furtună. Buzele i se despart. Se uită spre balcon, iar între sprâncene i se adâncesc două cute. Pe față îi apare acea expresie vag chinuită pe care mi-o amintesc prea bine.

Nu se poate abține și, cu siguranță, n-are nevoie să-l alin eu.

El e cel care, printr-un apel de patru minute, a distrus viața pe care o construiserăm împreună.

Mușchii maxilarului îi tresaltă în timp ce ochii lui deschiși la culoare, de nuanța ceții, mă privesc din nou.

– Ce ar fi trebuit să fac, Harriet?

„Să găsești o scuză.

S-o refuzi, pur și simplu.

Să nu-mi fi frânt inima de parcă asta n-ar fi fost decât un plan de ultim moment ca să luăm cina în oraș.

Să nu mă fi făcut să te iubesc de la bun început."

Clatin din cap.

Wyn se apropie până când corpul lui devine un semn de întrebare atârnat deasupra mea.

– Te întreb la modul serios!

Oftez, îmi las privirea în jos și-mi masez tâmplele.

– Nu știu. Dar acum nu mai avem ce face. Nu te poți despărți la o nuntă. Mai ales la una a cărei listă de invitați cuprinde doar patru persoane.

– Poate că ar fi bine să nu spunem nimic astă-seară, îmi propune el. Sărbătorim împreună cu ei și le dăm vestea mâine.

Mă uit în tavan, încercând să câștig timp. Poate că în următoarele

patru secunde o să se sfârșească lumea și o să fiu scutită să iau decizia asta.

– Harriet! insistă el.

– Bine! mă răstesc eu. Sunt sigură că ne putem suporta unul pe celălalt încă o noapte.

Mijește din ochi, astfel încât privirea îi e mai puțin afectată de lumină și se poate concentra ca să-mi înțeleagă mai bine expresia feței.

– Ești sigură?

Nu, nici pe departe.

– Sunt OK! răspund. Totul e în regulă.

Mă prăbușesc pe marginea patului. După o clipă, el se adună.

– Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă.

– Sigur că da.

Dă din cap.

– Bine.

– Bine.

Mă dau jos din pat.

Se retrage cu un pas, păstrând spațiul dintre noi.

– Putem să le spunem că lucrurile au fost dificile în ultima vreme și că, văzând cât de fericiți sunt ei, ne-am dat seama că noi ne-am îndepărtat sufletește unul de celălalt.

Mă înțeapă inima. Nu e formularea exactă, dar e destul de aproape de ceea ce mi-a spus, cu luni în urmă: „Eram niște copii pe vremea când ne-am început relația, iar acum lucrurile sunt diferite și e timpul să acceptăm asta“.

– Chiar crezi că ceilalți n-o să bănuiască nimic?

– Harriet, un an întreg n-au avut habar că eram împreună! răspunde el, privindu-mă cu ochi sclipitori.

Fac un pas înapoi, dar mă lovesc de pat atât de tare, încât ricoșeul mă propulsează peste Wyn.

Ne despărțim ca și cum fiecare dintre noi ar fi convins că celălalt e făcut din viespi, dar mirosul lui ușor picant deja mi-a ajuns în fluxul sanguin.

– Acum s-ar putea să fie mai dificil, spun eu pe un ton sfios.

Wyn își trece mâna prin păr, iar tricoul i se ridică, dând la iveală o fâșie de talie într-un mod atât de senzual, încât ai crede că în colțul camerei se află un regizor care dă indicații.

Îmi silesc privirea să se întoarcă spre fața lui Wyn.

– Ne putem descurca o noapte, răspunde el.

Încearcă să dea formulării „o noapte“ sensul unei simple acumulări de minute. Știu asta prea bine. Ori de câte ori suntem împreună, timpul nu trece niciodată într-un ritm normal.

Mă frec la ochi cu podul palmelor.

– Ar fi trebuit să le spunem tuturor cu luni în urmă!

– Dar n-am făcut-o, îmi amintește el.

La început, n-a fost intenționat. Eram pur și simplu prea uimită, rănită și, da, în negare. Apoi, la câteva zile după despărțire, mi-a ajuns la ușă o cutie cu lucrurile mele, fără ca măcar să fie însoțită de vreun bilet. Gestul în sine mi s-a părut atât de brutal, încât aproape că m-am întrebat dacă nu cumva Wyn mă părăsise în timp ce se îndrepta spre cel mai apropiat UPS.

Atunci m-am înfuriat. Așa că, în aceeași zi, i-am trimis și eu înapoi, prin poștă, lucrurile lui. Am aruncat printre ele chiar și inelul meu de logodnă, iar apoi mi-am dat seama că nu găseam cutia albastră de catifea în care fusese ambalat atunci când îl primisem.

La trei zile după aceea, a sosit un al doilea pachet, un pliculeț de hârtie maro. Wyn îmi trimisese inelul înapoi. Îl cunoșteam suficient de bine pe fostul meu logodnic ca să-mi dau seama că încerca să facă ceea ce era corect, fapt care a avut darul să mă înfurie și mai tare, așa că i-am expediat imediat inelul. După ce l-a primit, mi-a scris un mesaj pentru prima dată în ultimele două săptămâni: *Ar trebui să păstrezi inelul. Îți aparține.*

Am răspuns: *Nu-l vreau!*

Mai bine zis, nu-l puteam suporta.

El mi-a scris din nou: *Ai putea să-l vinzi.*

Am răspuns: *La fel și tu.*

Au trecut cinci minute până când Wyn mi-a trimis din nou un mesaj, în care mă întreba dacă le spusesem lui Cleo și Sabrinei. Un astfel de gând m-a făcut să-mi vină rău. Dacă le spuneam, asta avea să ne distrugă grupul de prieteni. Zece ani de istorie aruncați pe apa sâmbetei!

Am răspuns: *Aștept să le pot spune amândurora în același timp.*

Era o minciună doar pe jumătate.

Le-am dat vestea câtorva colege de la spital, dar abia dacă am schimbat mesaje cu Cleo și cu Sabrina. Cu toatele eram atât de ocupate!

Sabrina și Parth lucrau până târziu pentru firmele de avocatură la care erau angajați și, întrucât atunci când ai o fermă, asta înseamnă să te trezești în repetate rânduri la patru dimineața, Cleo și Kimmy se culcau devreme.

În Montana, Wyn are de condus afacerea de reparații de mobilă a familiei Connor și mai trebuie să-și ajute și mama.

Iar apoi sunt eu, la San Francisco, după doi ani de pregătire la UCS, trăind în funcție de fusul orar al zonei. În cele mai multe dintre zile, funcționez la un nivel de oboseală care merge dincolo de căscături și de zbateri ale pleoapelor, ajungându-mi direct în corp. Organele îmi sunt obosite. Oasele îmi sunt extenuate.

De obicei, îmi petrec timpul liber la atelierul de olărit din cartier sau uitându-mă la episoade vechi din serialul *Verdict, crimă*, în timp ce fac curat în apartamentul pe care l-am ales împreună cu Wyn acum doi ani, înainte ca lucrurile să se înrăutățească din cauza bolii Parkinson a mamei lui, iar el să se întoarcă în Montana.

Eu și Wyn ne înțeleseserăm ca relația noastră să fie una de la distanță numai temporar, doar atât timp cât era nevoie pentru ca sora lui mai mică să absolve facultatea, să se mute înapoi și să preia îngrijirea Gloriei. Așa că Wyn a plecat, iar noi doi am făcut lucrurile să meargă. Până când n-au mai mers.

N-a trebuit să întreb dacă Wyn îi spusese lui Parth despre despărțirea noastră. Dacă ar fi făcut-o, aș fi auzit asta de la toată lumea. Așa că, în schimb, am întrebat despre mama lui Wyn.

Gloria știe?

El a răspuns: *Nu e momentul potrivit.* După un minut, a adăugat: *A încercat să mă convingă să mă întorc la San Francisco. Deja se simte foarte vinovată că sunt aici. A încercat să se interneze, fără să-mi spună, într-un azil de bătrâni. Dacă o anunț acum că ne-am despărțit, o să spună că e din vina ei.*

O iubeam pe Gloria și nu-mi plăcea ideea de a o supăra. Cu toate astea, m-am gândit să-i propun lui Wyn să-i spună adevărul: cum că, în ceea ce-l privea, numai eu fusesem de vină.

El mi-a mai trimis un mesaj: *Putem aștepta până să le spunem tuturor? Încă puțin timp?*

Iar eu nu numai că am fost de acord, dar am fost și extrem de ușurată să amân acele conversații, să le trimit în țara Problemelor Pe Care Harriet O Să Le Rezolve În Viitor. După două luni, într-o seară în care mă aflam periculos de aproape de a-l suna pe Wyn, am sfârșit prin a-i bloca numărul. Totuși, din când în când, îl deblocam suficient de mult timp încât să pot purta conversații cu el în chatul de grup. Am fost întotdeauna o persoană care trimitea mesaje sporadice, așa că m-am gândit că ceilalți n-aveau să observe. La o lună după aceea, eu și Wyn am avut o conversație prin e-mail despre cum să ne ocupăm de călătoria anuală și am stabilit planul. Acel plan care, în momentul de față, zăcea, făcut praf și pulbere, undeva în bucătărie.

Asta s-a întâmplat în urmă cu două luni, iar acum Harriet Din Viitor are niște vorbe de duh pentru Harriet Din Trecut despre abilitățile ei jenante de a lua decizii.

Ea e motivul pentru care suntem în situația asta.

Îmi concentrez atenția la inelul subțire, de culoare verde, din jurul irisului lui Wyn, mai degrabă decât pe totalitatea mult prea copleșitoare a prezenței lui.

– Cum o să facem?

El ridică din umeri.

– Ne prefacem încă ceva vreme că suntem împreună, iar apoi le destăinuim adevărul prietenilor noștri.

Dau să-mi încrucișez brațele, dar Wyn stă prea aproape, așa că, în loc să mi le încrucișez între abdomenele noastre, mi le întorc, cu o mișcare stângace, în lateral.

– Da, am înțeles asta. Dar eu m-am referit la reguli, explic, încordându-mă ca să pot adăuga, pe un ton aproape lipsit de intonație: Ne atingem? Ne sărutăm?

Wyn se uită pieziș, cu un aer puțin stânjenit, vinovat.

– Ei știu cum mă comport cu tine.

Un mod foarte diplomatic de a spune că prietenii noștri se așteaptă ca el să mă atingă în mod constant. Să mă tragă în poala lui, să mă cuprindă cu brațul sau să-mi înfășoare părul în jurul mâinii lui și să mă sărute atunci când stăm la masă, ca și cum am fi complet singuri, să-și lipească buzele de gâtul meu în timp ce vorbesc, sau să-și treacă degetul peste buza mea de jos atunci când nu vorbesc și…

Ideea e că unii oameni își trăiesc cea mai mare parte a vieții în mintea lor (cazul meu), iar alții sunt ființe foarte fizice (cazul lui Wyn).

Îmi imaginez pe loc că mă arunc pe fereastră, peste stânci și în ocean, înotând până când ajung în Europa. M-aș limita cu plăcere și la Nova Scoția.

Dar, fiind o persoană care nu e o ființă foarte fizică, probabil că m-aș lovi la cap și aș rămâne inconștientă, după care m-aș trezi că un Wyn fără cămașă stă deasupra mea și-mi face respirație gură la gură.

– Nu ne atingem dacă nu e nimeni prin preajmă ca să ne vadă, spun eu dintr-o suflare. Ori de câte ori suntem împreună cu ceilalți, facem… tot ce trebuie să facem.

El își înclină capul, murmurând:

– O să am nevoie de mai multe indicații decât atât.

– Știi ce vreau să spun!

Mă fixează cu privirea, așteptând. Fac și eu același lucru.

– Ne ținem de mână? întreabă el.

Nu pot să-mi dau seama de ce, dintre toate lucrurile, ideea asta face să-mi stea inima-n gât.

– Acceptabil.

Wyn își coboară bărbia, în semn de aprobare.

– Unde pot să te ating? Pe partea de jos a spatelui, pe șolduri, pe brațe?

– Vrei să-ți desenez o diagramă? întreb eu.

– Vreau asta cu disperare.

– A fost o glumă! îl lămuresc.

– Știu, răspunde el. Totuși, asta nu mă face mai puțin curios.

– Spatele, șoldurile, brațele, abdomenul sunt în regulă, răspund eu,

cu stomacul încălzindu-mi-se cu câte zece grade la fiecare cuvânt.

– Gura? întreabă el.

Arunc o privire la masa de alături. Acolo e un dosar de piele neagră, care seamănă cu o notă de plată de la o cină luată la restaurant, care așteaptă să fie plătită.

– Vorbești despre atingerea gurii mele sau despre săruturi?

– Oricare dintre ele, răspunde el. Ambele.

Iau dosarul și îl răsfoiesc, prefăcându-mă că citesc în timp ce aștept ca sinapsele mele să înceteze cu țipatul.

– Itinerar.

Văzând confuzia mea evidentă, Wyn își ridică bărbia spre documentul pe care-l „citeam".

– Avem itinerare personalizate.

– Dar… facem același lucru în fiecare an! spun eu.

– Cred că asta e ideea. E o amintire. În plus, Sabrina a planificat ca noi să avem parte sâmbătă de câteva surprize individuale, astfel încât ea și Parth să aibă puțin timp ca să stea între patru ochi înainte de nuntă.

– O, Doamne! exclam, studiind pagina cu atenție. Aici sunt trecute și pauzele de mers la baie, Wyn!

În clipa în care îmi ridic privirea, îl prind cu garda jos.

O amintire mă fulgeră, năpădind ascunzișurile minții mele până când ajunge să depășească prezentul: eu și Wyn țopăind pe pietrele umede de la baza stâncilor din spatele casei. Țipând și sărind într-o parte și într-alta, în timp ce degetele ca de gheață ale fluxului alergau spre noi. Din josul plajei, sunetul râsetelor prietenilor noștri se înălța în spirală spre cerul nopții, purtat de fumul focului de tabără.

M-am oferit voluntar să mă duc până acasă după încă un pachet de șase beri, iar Wyn, care nu stătea niciodată locului, a venit cu mine. Ne-am luat la întrecere pe scările șubrede și am ajuns, înecându-ne de râs, până la terasa din spate a casei de vacanță.

– Ești un bloc de mușchi înalt de un metru și optzeci de centimetri, Wyn! Cum naiba de te-am învins?

Mâna lui a prins-o pe a mea în timp ce ajungeam la terasă, ale cărei dale de gresie străluceau în lumina verzuie, ciudată, a piscinei cu apă sărată încălzită. Era prima oară când Wyn îmi atingea degetele. Pe atunci ne cunoșteam doar de câteva zile, veniți în prima excursie de grup pe care o făcuserăm în locul ăsta. Întreaga mea ființă a vibrat din pricina acelui simplu contact. Wyn a murmurat:

– Aproape niciodată nu-mi rostești numele…

Cred că m-a trecut un fior, fiindcă el s-a încruntat și și-a dat jos hanoracul, cel de la Mattingly, care avea o ruptură la gât. Printre dinții care îmi clănțăneau, i-am spus că eram bine. El s-a apropiat mai mult, încet, și mi-a tras hanoracul peste cap, prinzându-mi brațele în

lateral și făcându-mi părul să se ridice, sălbatic, din pricina electricității statice.

– Mai bine? a întrebat el.

Mă îngrozea și mă emoționa felul în care, rostind cu calm doar acel unic cuvânt, putuse să mă facă să tremur pe dinăuntru, să mă scuture ca pe unul dintre acele globuri umplute cu apă și cu particule albe ce închipuie fulgi de zăpadă.

Ori de câte ori eram împreună cu ceilalți, abia dacă puteam să mă uit la el. Dar fiindcă noi doi eram ultimii sosiți, sau poate fiindcă ceilalți hotărâseră că prietenia noastră ar fi trebuit să înceapă cu o probă a focului, împărțiserăm camera copiilor toată săptămâna. În fiecare seară, după ce stingeam luminile, făceam schimb de șoapte din paturile noastre așezate de o parte și de alta a camerei. Vorbeam ore întregi.

Totuși, rareori i-am rostit numele. Aveam puternica impresie că suna prea mult ca o incantație. Ca și cum m-aș fi aprins pe dinăuntru, iar el și-ar fi dat seama că-l doream nespus de mult, că mintea mi se agăța de el tot timpul, de parcă ar fi fost acul de pick-up intrat într-o zgârietură de pe un disc. Fără să mă străduiesc, știam cu exactitate unde se afla în orice moment și probabil că aș fi putut, chiar și legată la ochi și învârtindu-mă pe loc, să-l arăt cu degetul din prima încercare.

Iar eu n-aveam voie să-l doresc. Fiindcă prietena mea cea mai bună îl dorea. Fiindcă el devenise o parte importantă din viața Sabrinei și a lui Cleo, iar eu nu voiam să stric asta.

În plus, mi-am spus eu, reacția mea față de el nu însemna nimic. Doar un imperativ biologic de a procrea, care declanșa mici focuri de artificii prin sistemul meu nervos. Așa ceva nu e genul de lucru pe care să poți construi o relație de durată. Mi-am spus că eram prea deșteaptă ca să cred că mă îndrăgosteam de el. Fiindcă nu puteam. Nu voiam.

O, dacă aș fi avut dreptate!

Acum Wyn îmi smulge itinerarul din mâini, urmărind cu privirea scrisul de pe pagina deschisă.

– Îmi place cu adevărat faptul că Sabrina e atât de organizată! spun eu. Dar, uneori, ce e prea mult strică. Iar atunci când întocmești un program de vacanță în grup și ai grijă să pomenești acolo chiar și mișcările intestinale, cred că ai atins nivelul de „prea mult“.

Wyn pune dosarul înapoi pe măsuță.

– Asta e un fleac pe lângă lista de bagaje pe care mi-a trimis-o Parth! Mi-a spus câte perechi de chiloți să-mi aduc. Așa că ori „surpriza mea personalizată“ de sâmbătă o să se sfârșească prost, ori el crede că nu sunt capabil să-mi număr singur chiloții!

– Nu te subestima, îl îndemn eu. Sunt sigură că e un pic din

amândouă.

Râde, iar gropițele din obraji îi reapar, formând niște mici cute întunecate pe maxilarul lui acoperit de barbă. Pentru o secundă, e ca și cum ne-am desprins din firul cronologic și ne-am rostogolit înapoi cu un an.

Apoi Wyn se îndepărtează de mine.

– Următoarele cincisprezece minute sunt programate pentru refacere înainte de prânz, așa că te las să te bucuri de relaxare, spune el.

Dau din cap în semn că sunt de acord. Și el face la fel.

În cele din urmă, se îndreaptă spre ușă și ezită o secundă.

Apoi pleacă, iar eu rămân încremenită locului. Nu mă relaxez absolut deloc.

CAPITOLUL 6

VIAȚA REALĂ

Luni

„Dormitorul cel mare“ e un dezastru. Unul frumos, uimitor, un coșmar. Camera copiilor se află în partea din față a holului și, prin urmare, face parte din casa originală. Aceasta se află în spate, în extensia uriașă. Nu există uși care să se blocheze sau ferestre pe care să trebuiască să le proptești cu cărți ca să stea deschise, ori lambriuri care să pocnească și să geamă atunci când nimeni nu le atinge.

Camera asta e lux pur. Uriașul pat de mijloc are cearșafuri dintr-o țesătură ce conține catralioane de fire. O ușă dublă se deschide spre un balcon care are vedere atât la piscina cu apă sărată, cât și la faleza de dincolo de aceasta. În cameră mai există o cadă masivă de piatră, precum și un duș pentru două persoane, realizat din ardezie cenușiu-închis și sticlă.

Cu toate astea, dacă aș putea face o sugestie minoră de design interior, aceasta ar fi să se pună în spatele unei uși una sau ambele facilități menționate mai sus. Așa cum se prezintă ele acum, sunt la vedere.

Desigur, vasul de toaletă se ascunde într-un fel de cabină scandalos de mică, dar dacă săptămâna asta plănuiesc ca, la un moment dat, să-mi schimb hainele, opțiunile mele sunt: (1) să accept că o să fac asta având un spectator, și anume pe fostul meu logodnic; (2) să mă înghesui în cabina aceea penibilă și să mă rog să am un echilibru bun; sau (3) să găsesc o modalitate discretă de a mă strecura până la faimoasa cabină de duș în aer liber de lângă casa de oaspeți.

Ce vreau să spun cu toate astea e că îmi petrec cele cincisprezece minute de „relaxare“ făcând duș singură, câtă vreme mai pot. Apoi îmi trag pe mine o pereche de blugi și un tricou alb, curat. Una dintre puținele zone de suprapunere dintre mine și Wyn e absența totală a stilului nostru personal.

Munca lui i-a impus întotdeauna să se îmbrace practic, iar majoritatea hainelor i se strică repede, așa că n-are rost din capul

locului să aibă ceva prea frumos de purtat.

În cazul meu însă, dependența excesivă de Levi's și de tricouri strâmte are mai mult de-a face cu faptul că urăsc să iau decizii. Mi-a luat ani de zile să-mi dau seama ce fel de haine îmi plăceau pe corpul meu, iar acum mă țin de alegerea pe care am făcut-o.

O altă amintire ca o rază de soare în ochi: eu și Wyn stând în pat, cu lumina lămpii revărsându-se peste noi, cu părul lui în dezordine, cu acea șuviță ce-i cade cu încăpățânare pe frunte. Gura lui se apasă pe curbura pântecului meu, apoi pe pliul șoldului. Șoptește spre toate părțile mele cele mai moi:

– Perfect…

Un fior îmi străbate șira spinării. Destul cu asta!

Îmi fac un coc lejer în vârful capului și mă târăsc înapoi la parter. Toată lumea s-a mutat la masa de lemn de pe terasa din spate.

În centrul ei se află un metru și jumătate de mezeluri și, fiindcă Sabrina e Sabrina, există cartonașe cu locuri, întrucât gazda noastră a vrut să se asigure că Cleo și Kimmy sunt așezate în fața alimentelor vegane, în timp ce eu o să fiu față în față cu o roată de Brie atât de mare, încât ar putea fi montată la o roabă cât ai zice pește.

În clipa în care pășesc pe terasă, Wyn își ridică privirea. Nu-mi dau seama dacă umbra momentană de anxietate de pe fața lui e doar în imaginația mea, fiindcă, imediat ce o observ, el își pune telefonul deoparte, zâmbește larg și se întinde ca să mă ia de talie, trăgându-mă aproape.

Mă las ca o scândură pe scaunul de fier forjat de lângă al lui, iar brațul i se reorientează, înconjurându-mi lejer umerii.

Sabrina se ridică de la locul ei din capul mesei.

– Nu știu dacă ați apucat să vă uitați pe itinerare…

– Ăsta era? întreabă Cleo. L-am folosit ca opritor de ușă.

Kimmy, căreia îi ies din gură doi castraveciori murați, ca niște colți de morsă, adaugă:

– Atât de mult din text a fost redactat, încât am presupus că e o depoziție!

– Alea sunt doar câteva surprize, o lămurește Sabrina. Restul săptămânii o să avem programul nostru obișnuit.

Wyn ronțăie cu zgomot un morcov, iar forța mestecatului său îmi zdruncină întregul corp. Nu pot respira fără ca sute de terminații nervoase de-a lungul cutiei toracice și al pieptului să mi se lipească de el, ceea ce înseamnă că abia primesc oxigen.

– GLADIATORII DE LA BĂCĂNIE? chițăie Kimmy.

Chiar în acel moment, Cleo întreabă, cu speranță în glas:

– Librăria *Verdict, crimă*?

– Da și da! răspunde Sabrina.

Astfel, ea ne confirmă că o să avem parte de două dintre activitățile

noastre obișnuite din perioada pe care ne-o petrecem în Maine, care sunt și cele mai diametral opuse: o excursie la librăria locală (preferata mea și a lui Cleo) și un mod foarte ridicol de a face cumpărături, care e marea pasiune a lui Parth și Kimmy de când s-au asociat în urmă cu trei ani și au repurtat o serie de victorii, în măsura în care se poate „câștiga“ la cumpărături.

Eu și Wyn obișnuiam să ne întrebăm dacă Sabrina inventase jocul GLADIATORII DE LA BĂCĂNIE fiindcă se săturase de cât de lungi erau drumurile noastre la piață. Există o brutărie minunată într-un colț și o întreagă secțiune de gustări locale, iar, cu noi șase, e ca și cum ai face cumpărături împreună cu niște copii foarte buclucași, oarecum beți. În plus, câte unul dintre noi se rătăcește de fiecare dată când ceilalți sunt gata să plece.

– Dar m-am gândit că în seara asta o să înotăm și o să facem obișnuita noastră petrecere la grătar și toate cele, spune Sabrina. Vreau doar să mă bucur că suntem împreună!

– Pentru noi toți împreună! strigă Parth, inițiind cel de-al cincilea toast al zilei.

De îndată ce Wyn își ia brațul din jurul umerilor mei, îmi dau scaunul într-o parte sub pretextul de a apuca sticla deschisă de prosecco și de a-mi reumple paharul.

– Pentru GLADIATORII DE LA BĂCĂNIE! se alătură Kimmy.

„Pentru posibilitatea de a-ți bea greutatea corporală în vin și de a spera să te trezești și să realizezi că totul a fost un vis!“, îmi zic.

De cealaltă parte a mesei, Cleo mă fixează cu o căutătură gânditoare, cu un mic șanț săpat între sprâncenele ei delicate. Mă forțez să zâmbesc și-mi ridic paharul de șampanie în direcția ei.

– În sănătatea acelui tip de la *Verdict, crimă*, care încă ne mai face reducere pentru studenți!

Cleo face o grimasă ușoară, ca și cum n-ar fi pe deplin convinsă de spusele mele, totuși își ciocnește paharul cu apă – ea a renunțat la alcool cu ani în urmă, fiindcă îi irita stomacul – de al meu.

– Fie ca noi să fim mereu atât de norocoși și atât de tineri!

– La naiba, sticla e goală! strigă Sabrina din capătul mesei.

Mă ridic în picioare înainte ca Wyn să se ofere voluntar. El dă să se ridice oricum, iar eu îl împing înapoi pe scaun.

– Tu rămâi aici și relaxează-te, dragă! îi spun eu, cu o dulceață acidă în glas. Mă duc să aduc vinul.

– Mulțumesc, Har! îmi strigă Sab în timp ce mă îndrept spre ușile din spate. Știi, ușa ar trebui să fie deschisă!

O altă fațetă a îmbunătățirii aduse de domnul Armas la casa de vacanță: a transformat vechea pivniță de piatră într-un seif de top pentru imensa și extrem de scumpa lui colecție de vinuri. E protejat cu parolă și cu tot tacâmul, deși Sabrina îl lasă mereu deschis, astfel încât

oricare dintre noi poate să dea o fugă și să ia ceva.

Găsesc rapid o sticlă a cărei etichetă se potrivește cu cea de pe masă. Bănuiesc că asta înseamnă că nu e un prosecco de o mie de dolari, dar în cazul Sabrinei, nu se știe niciodată. S-ar putea să ne fi dat acces la cele mai scumpe dintre vinuri, indiferent dacă noi, invitații ei, care avem un cer al gurii lipsit de rafinament, suntem sau nu capabili să apreciem respectivele delicatese.

Îmi tresare inima la gândul acestei ultime săptămâni perfecte pe care Sabrina a plănuit-o pentru noi și al incapacității mele totale de a mă bucura de ea.

„O zi. Lasă-i să aibă o zi perfectă, iar mâine eu și Wyn le spunem adevărul."

Mă întorc sus, unde toată lumea râde, oferindu-mi imaginea vie a celor mai buni prieteni, aflați într-o excursie relaxată. Privirea lui Wyn o întâlnește pe a mea, iar zâmbetul lui cu gropițe nu se stinge și nici măcar nu pălește.

N-are nici o problemă! Nu-i mare lucru că fosta lui logodnică e aici, sau că stăm, în esență, într-un apartament pentru luna de miere, care strigă sus și tare că fiecare suprafață de acolo e special concepută cu gândul la sex!

Nici o reacție vizibilă la prezența mea.

De data asta, zvâcnetul care îmi coboară pe șira spinării seamănă mai puțin cu un fermoar descheiat și mai mult cu o flamă furioasă, aprinsă pe o dâră de benzină. Nu e drept că se simte bine. Nu e drept că, aflându-se aici, alături de mine, el nu-și simte inima prăjită la foc mic, așa cum o simt eu pe a mea.

„Știi că poți, Harriet! Dacă el se simte bine, și tu poți. Trebuie s-o faci pentru prietenii tăi."

Ocolesc masa și pun sticla de vin pe ea, după care mă așez în spatele lui Wyn și-mi las mâinile să alunece pe umerii lui și să-i ajungă pe piept, până când fața mea e lângă a lui și-i pot simți bătăile inimii, egale și neobosite, sub palmele mele.

Nu e destul. Dacă e să mă chinui eu, o să se chinuie și el.

Îmi cuibăresc fața în curbura gâtului fostului meu logodnic, inhalând aroma caldă de pin și de cuișoare.

– Deci, cine vrea să înoate? întreb eu.

Lui Wyn i se face pielea de găină. De data asta, simt acel zvâcnet ca pe o victorie.

– Încep să bănuiesc, spune Kimmy, că am putea fi puțin cam beți. Băuți.

– Cine? Noi? mă mir eu, încercând să mă împing în picioare încetul cu încetul pe placa alunecoasă de surf, în timp ce Kimmy se ghemuiește la capătul celălalt.

Acum câțiva ani, Soția Numărul Cinci a cumpărat plăcile pentru „aqua yoga“, iar eu am uitat cu totul de ele până în seara asta.

Kimmy țipă, iar Parth se scufundă în timp ce placa se răstoarnă, aruncându-ne înapoi în piscină pentru a șasea oară.

Noi trei ieșim din apă. Kimmy își lasă capul pe spate, ca să-și dea de pe față părul auriu-roșcat, încurcat.

– Noi! confirmă ea. Noi toți!

– Ei bine, spun eu, arătând cu capul spre masa de pe terasă, unde Cleo, Sabrina și Wyn sunt adânciți într-un joc de poker, poate că ei nu-s!

– A, nu! intervine Parth. Sabrina e, cu siguranță. Dar competiția o dezmeticește, iar pentru ea, marele obiectiv al săptămânii e s-o învingă în cele din urmă pe Cleo.

– Și să se mărite, subliniez eu.

– Și asta! aprobă Parth, înotând spre marginea bazinului luminat.

Kimmy deja se chinuie să se urce înapoi pe placă, dar eu dau din picioare ca să-l urmez pe Parth.

– Cum s-a întâmplat? întreb.

– Nu vrei să auzi asta de la ea? răspunde el.

– Nu, vreau să aud versiunea detaliată! insist eu. Sabrina e o povestitoare groaznică.

– Am auzit ce-ai spus! strigă ea de la masă, iar apoi își lasă mâna jos. Și nu sunt groaznică. Sunt succintă. Chintă!

Lângă Sabrina, Cleo face o mică grimasă și spune, aproape cu vinovăție:

– Chintă regală!

Sabrina geme și-și lasă fruntea pe masă. Din spatele nostru se aude sunetul inconfundabil al unui alt salt pe burtă al lui Kimmy.

Parth îmi spune pe un ton conspirativ:

– Am cerut-o acum un an.

Sunt atât de surprinsă, încât îl lovesc din greșeală, după care strig:

– Un an?! Sunteți logodiți de un an?

El dă din cap, adeverind.

– Pe atunci, ea încă mai spunea că nu voia să se căsătorească niciodată. Nici măcar nu voia să primească inelul de logodnă! Iar apoi, acum câteva săptămâni, a aflat despre casă și…, spune el, uitându-se la meciul de poker, unde Sabrina e ocupată cu amestecatul cărților, … ea m-a cerut pe mine.

– Poftim?!

Parth face o grimasă și se freacă la ceafă.

– Iar eu am refuzat-o, fiindcă am crezut că era doar o reacție impulsivă. Știi cum e Sabrina. Casa asta a fost ultimul loc în care a simțit că avea o familie, înainte ca părinții ei să se despartă. Și apoi, odată ce v-a adus pe tine și pe Cleo aici – iar apoi pe noi, ceilalți –,

locul ăsta a ajuns să însemne un cămin pentru ea. Așa că, atunci când tatăl ei i-a spus că vinde, am crezut că Sabrina se străduia să găsească un fel de ancoră. Ceea ce n-a fost un motiv suficient de bun pentru mine ca să spun „da“.

– Deci ai cerut-o în căsătorie și ea a refuzat, rezum eu, după care ea te-a cerut și tu ai refuzat?

El dă din cap, adeverind.

– Dar asta s-a întâmplat acum o lună și jumătate și am crezut că Sabrina s-a supărat pe mine. Până acum câteva săptămâni, când m-a întrebat din nou, făcându-mi o cerere în căsătorie reală. A plănuit o vânătoare de comori elaborată și tot tacâmul.

– Uau! mă minunez eu. S-a molipsit de la tine!

– Știu, adeverește el. Oricum, la sfârșit, s-a așezat în genunchi în Central Park, ca o adevărată romantică, și mi-a spus că a știut dintotdeauna că voia să fie cu mine pentru vecie, dar că era atât de speriată că asta ar fi fost cu neputință, încât nu și-a permis niciodată s-o spună cu glas tare. Din cauza părinților ei, știi. Și a lui Cleo. Parth îmi aruncă o privire de scuză, după care adaugă:

– Și a ta.

A existat un motiv pentru apropierea timpurie dintre mine și Sabrina: tatăl ei, care a trecut prin căsnicii de parcă ar fi fost niște seriale polițiste, și părinții mei, care au rămas împreună, dar care rareori păreau fericiți din această cauză.

Sabrina nu-și dorise niciodată să se mărite, de teamă ca nu cumva să fie nevoită să treacă printr-un divorț crunt. Eu mă temeam cel mai mult de eventualitatea de a mă căsători cu cineva care să nu se poată hotărî dacă să mă părăsească sau să continue să mă iubească.

Iată motivul pentru care nu mi-am permis să plâng atunci când Wyn m-a părăsit, să-i cer răspunsuri sau o a doua șansă. Știam că singurul lucru mai dureros decât să fiu fără el ar fi fost să fim împreună știind că nu-l mai aveam cu adevărat.

Parth, Wyn și Kimmy erau cu toții produsul unor căsnicii pline de iubire și durabile, iar părinții lui Cleo se despărțiseră pe vremea când ea era mică, dar rămăseseră în relații excelente. Încă locuiau la New Orleans, la o stradă distanță unul de celălalt, și luau în mod regulat cina în familie unul cu celălalt și cu respectivii lor soți.

– Oricum, Sabrina și-a dat seama că și-a lăsat tatăl să aibă prea mult impact asupra vieții ei, spune Parth. N-a mai vrut să ia decizii doar de dragul de a nu face ceea ce ar fi făcut el. Așa că am spus „da“, iar apoi mi-am plănuit propria cerere în căsătorie.

– Păi, normal! exclam eu. Ești regele petrecerilor de pe Paxton Avenue!

Râde și-și dă pe spate părul ud.

– Vezi tu, aveam nevoie ca Sabrina să știe că și eu îmi doream să

mă însor cu ea. Poate că e ciudat să combinăm nunta cu această călătorie de adio, dar, la urma urmei, vreau doar ca săptămâna asta să fie absolut perfectă pentru ea.

Mă doare pieptul. Mă mănâncă palmele. Reușesc să spun:

– Mă bucur foarte, foarte mult pentru voi!

Parth zâmbește strâmb și-mi dă un sărut zgomotos pe creștet.

– Mulțumesc, Har! Chiar că eu și Sabrina n-am fi putut să ne dezmeticim dacă nu v-am fi avut ca exemplu pe tine și pe Wyn. Sper că știi asta!

– Ei, lasă! răspund eu.

– Vorbesc serios! stăruie el. Voi ați fost primii care au depășit simpla prietenie și care au dovedit că așa ceva poate să funcționeze. Sab spune mereu că și-a petrecut mult prea mult timp îngrijorându-se că, dacă își îndeplinea dorințele, ar fi putut să pună în pericol ceea ce noi șase aveam deja. Iar faptul că v-a văzut pe voi doi continuând să vă iubiți în toți acești ani a ajutat-o să creadă că eu și ea puteam să facem asta, la rândul nostru.

Mi se pune un nod în gât, iar ochii mi se îndreaptă spre meciul de poker. Wyn nu se uită, e concentrat la telefonul lui, dar căldura mă cuprinde oricum de la rădăcina părului până la clavicula.

În spatele nostru, Kimmy strigă:

– Am reușit! Sunt un zeu!

După care se prăbușește din nou.

– Cred că trebuie să fac pipi, îi spun lui Parth, ridicându-mă de pe scaun. Sau să beau apă. Una din astea două.

– Dacă nu poți să faci diferența între ele, Harry, cred că trebuie să te duci la doctor! îmi strigă Parth.

– Parth, eu sunt doctor! exclam, oprindu-mă în pragul ușii.

– Pare a fi un conflict de interese.

El înoată înapoi, îndepărtându-se de perete, și se îndreaptă spre Kimmy.

Mă șterg cu prosopul în timp ce străbat casa rece și tăcută. În bucătărie e debandadă totală, așa că șterg blaturile și pun sticlele goale în coșul de reciclare, după care mă îndrept spre toaleta ascunsă în spate, lângă spălătorie. Nimeni n-o folosește niciodată pe asta, fiindcă e aici, într-o formă sau alta, de la începutul anilor 1900 și, prin urmare, are o lățime de aproximativ un metru și jumătate.

Mă țin de chiuvetă în timp ce încerc să-mi trag sufletul. În oglindă, fața mea e deja arsă de soare, iar părul mi-a ajuns o claie ciufulită, plină de sare și încâlcită. S-a dus și mama dușului aceluia. Poate că o să reușesc să mă strecor și să mă clătesc rapid cât timp toată lumea e încă în spate.

Poate că ar fi bine să-mi arunc toate hainele înapoi în geantă și să fug și, nu știu, să nu stric nunta celor mai buni prieteni ai mei. O,

Doamne, întreaga situație e un dezastru!

Fac pipi, mă spăl pe mâini cu săpunul de lux cu aromă de grepfrut cu care domnul Armas își aprovizionează toate hotelurile, inspir adânc o ultimă dată și apoi deschid ușa.

În clipa în care-l văd pe Wyn așteptând în holul îngust, îmi vine să-i trântesc ușa în nas, din reflex. Ca și cum aș avea un vis urât, iar dacă închid ușa și apoi o deschid din nou, el o să dispară.

Dar, ca de obicei, corpul meu e cu doi pași și jumătate în urma creierului, așa că, până să înregistrez prezența lui și sunetul glasurilor suprapuse din bucătărie, el deja mă împinge înapoi și ne închide pe amândoi în baie.

Inima îmi bate cu putere. Îmi simt membrele fierbinți și nesigure. Eu deja stinsesem lumina și, din nu știu ce motiv, el nu se întinde s-o aprindă la loc, așa că suntem scăldați doar în lumina slabă, ca o lumânare, a luminii de veghe cu senzor montate lângă oglindă.

– Ce faci?! întreb eu.

– Relaxează-te!

Întunericul îi face glasul să sune prea aproape. Sau poate că asta se întâmplă din pricina celor cincisprezece centimetri dintre noi.

– Nu poți să bagi o femeie într-o cameră întunecată și să-i spui să se relaxeze! șuier, indignată.

– N-am găsit altă metodă ca să te prind singură, se justifică el.

– Te-ai gândit că mă feresc de tine intenționat? întreb eu.

El oftează.

– Planul nostru n-o să funcționeze.

– Știu.

Wyn își ridică fruntea.

– Știi?!

– S-ar putea să-ți fi pomenit despre asta, spun eu.

Se lasă pe spate, lipit de ușă, își ridică bărbia și inspiră atât de adânc, încât piepturile noastre se ating. Încerc să fac un pas înapoi și mă lovesc de un suport de prosoape.

– Trebuie să mai rezistăm încă cinci zile, spun eu.

Dintr-odată, el se desprinde de ușă. Piepturile ni se lipesc și un curent furios de electricitate sare din pielea lui într-a mea, sau poate invers.

– Tocmai ai fost de acord cu mine că nu putem face asta.

– Nu, am spus că nu ne putem duce planul până la capăt. Au nevoie ca săptămâna asta să fie perfectă, Wyn. Sabrina e deja un pachet de nervi. Destăinuirea pe care am face-o noi ar putea să dea totul peste cap.

– O, cu siguranță că ceva tot o să dea peste cap, mârâie el.

– Vorbește cu Parth, îl îndemn eu. Iar dacă după ce-o faci, n-o să-ți pară rău să arunci o bombă săptămâna asta, atunci nu te pot opri. Dar

n-o s-o faci.

El oftează.

– Ce încurcătură incredibilă…

– Cu siguranță că nu e o situație ideală, spun eu, reluând cuvintele lui de mai devreme.

Ochii îi scânteiază.

– Deosebit de amuzant!

– Așa mă gândeam și eu.

Îmi ridic bărbia ca și cum nu m-ar intimida deloc apropierea de el. Ca și cum n-ar exista cu siguranță sute de viespi care se zbat în pieptul meu, încercând să ajungă la el.

Ne privim în ochi timp de câteva secunde. Nu-mi amintesc ca Wyn să se fi uitat vreodată urât la mine. Fiind o persoană care se opune categoric oricărui conflict, sunt surprinsă de cât de puternică mă simt sub privirea lui mânioasă. În sfârșit, obțin o reacție de la el, trec de acea fațadă de granit pe care a folosit-o mereu ca să-mi închidă gura.

– Bine, spune el. Atunci, cred că trebuie să facem asta.

Mă ia de mână. Îmi simt întregul corp de parcă ar fi făcut din fire sub tensiune, senzație sporită de un cerc rece, de aur alb, care prinde să-mi alunece pe deget. Înainte ca Wyn să-mi poată pune inelul, mă trag înapoi. El mă lasă, dar suportul de prosoape, nu.

– Cineva o să observe dacă nu-l porți, mă lămurește el.

– Până acum, n-au observat, răspund eu.

– Au trecut doar câteva ore. În marea majoritate a timpului, Kimmy, spre exemplu, a dansat și a cântat, cu o lingură de lemn pe post de microfon, acel cântec al trupei Crash Test Dummies. Oamenii au fost ocupați.

– Așa că o să punem stăpânire pe playlist, hotărăsc eu. Mă pot gândi cu ușurință la cel puțin douăzeci și șase de melodii care o s-o facă pe Kimmy să se dea în spectacol.

Sprânceana lui Wyn se arcuiește, fapt care îi trage și gura în sus, dezvăluind o fărâmă de zâmbet ce strălucește în întuneric. Mă lovește acea senzație de glob umplut cu apă prin care se agită particule închipuind fulgi de zăpadă, în care susul e jos și josul e sus și totul e fie sclipici, fie sirop de porumb.

– De ce ai păstrat inelul? întreb.

– Fiindcă știam că urma să te văd, iar inelul e al tău, răspunde el.

– Ți l-am dat înapoi, îi reamintesc eu.

– Sunt foarte conștient de asta, adeverește el. Ai de gând să ți-l pui pe deget, sau ar trebui să mergem acum la ceilalți și să le spunem că s-a terminat?

Întind mâna, cu palma în sus. Nici gând să-l las pe el să-mi strecoare pe deget vechiul meu inel de logodnă!

Wyn ezită, ca și cum ar fi încercat să spună ceva, iar apoi așază

inelul în palma mea. Mi-l pun și ridic mâna.

– Ești mulțumit?

El râde, clatină din cap și dă să plece. Apoi se întoarce, aplecându-se spre ușă.

– Cât timp ar trebui să spunem că a trecut? De când ne-am văzut ultima oară, dacă întreabă cineva.

– N-o să întrebe, răspund eu.

Vederea mi s-a adaptat suficient de mult la întuneric încât să pot observa, în detaliu, cum i se adâncesc ridurile de la cozile ochilor.

– De ce nu?

– Fiindcă e o întrebare plictisitoare.

– Nu cred că e o întrebare plictisitoare, spune el. Îmi doresc cu disperare să aflu răspunsul. Stau ca pe ghimpi, Harriet!

Îmi dau ochii peste cap.

– O lună.

Ochii i se închid pentru o clipă. Dacă aș ști că o să rămână închiși, nu m-aș putea abține: mi-aș trece un deget peste nasul lui, în jurul curburii gurii, fără să-l ating, dar savurând acea apropiere. Urăsc faptul că destinele noastre rămân atât de strâns împletite la nivel cuantic. De parcă trupul meu n-o să înceteze niciodată să încerce să-și găsească drumul spre al lui.

Wyn deschide ochii.

– Eu am venit la San Francisco, sau tu ai venit în Montana?

Pufnesc. Ochii lui scânteiază.

– În ultima lună, n-am avut timp nici măcar să spăl rufe, răspund eu. Cu siguranță că nu m-am dus la vreo fermă din Montana, ca să mă dau în stambă pe-acolo cu o ditamai pălăria de cowboy pe cap!

El mă întreabă pe un ton sumbru:

– Câte perechi de chiloți ai?

– Ei, sunt sigură că nici unul dintre prietenii noștri n-o să te întrebe așa ceva!

– N-ai mai spălat rufe de o lună, răspunde el. Fac doar calcule în legătură cu asta, Harriet!

– Ei bine, dacă rămân fără lenjerie curată, cel puțin o să mă ajute lista de bagaje pe care ți-a întocmit-o Parth.

– Iar dacă m-ai fi vizitat, în nici un caz nu te-aș fi plimbat prin fermă impunându-ți să porți o ditamai pălăria! mă asigură el. Ce anume crezi că fac eu toată ziua?

– Repari mobilă, răspund eu, ridicând din umeri. Ești clovn de rodeo. Sau poate că predai acel curs de aerobic în apă pentru seniori, la care Gloria încerca mereu să ne convingă să mergem atunci când veneam în vizită.

„Te întâlnești cu femei frumoase, respiri aerul din Montana și te simți ușurat că ai lăsat San Francisco și pe mine în urmă!“, îmi spun în

gând.

– Ce mai face Gloria? întreb, în schimb.

Wyn își dă capul pe spate și se sprijină de ușă.

– Bine.

Nu continuă. Mă sâcâie, exact așa cum a vrut el, amintirea faptului că, în afara acelui unic cuvânt prin care mi-a răspuns, n-am dreptul la mai multe informații despre mama lui, despre întreaga lui familie.

Apoi trăsăturile i se înmoaie și face o grimasă.

– Am încercat cu ea cursul de aerobic în apă.

– Da, cum să nu!

Își pune o mână pe inimă.

– Îți jur!

Pufnesc în râs și mă surprind pe mine însămi. Chiar mai ciudat de-atât e faptul că nu mă opresc după un hohot, ci continui până când am senzația că îmi explodează niște popcorn în piept, până când aproape că mă simt ca și cum aș plânge în loc să râd.

În tot acest timp, Wyn stă încremenit locului, sprijinit de ușă, privindu-mă nedumerit.

– Ai terminat, Harriet?

– Deocamdată.

El dă din cap.

– Deci, te-am vizitat la San Francisco. Luna trecută.

Orice urmă de veselie se evaporă din aer.

– Asta e povestea.

El mă studiază preț de încă o clipă. Mă înțeapă fața. Sângele îmi zumzăie.

Amândoi sărim în sus, fiindcă din capătul holului se aude, brusc, o explozie de sunete ascuțite.

Wyn oftează.

– Parth și-a instalat o aplicație de claxon!

– Dumnezeu să ne aibă în pază! exclam eu.

– Înainte să ajungi tu aici, a folosit-o de vreo cincisprezece ori. După cum îți poți imagina, nu s-a plictisit.

Îmi mușc buza înainte ca orice urmă de zâmbet să iasă la suprafață. Refuz să mă las fermecată de el. Din nou.

– Ei bine…, conchide el, îndepărtându-se de ușă, te las să…

Îmi face semn cu mâna, ca și cum m-ar îndemna pe mutește să rămân singură în baia asta întunecată.

– Ar fi grozav! răspund eu, în timp ce el dispare.

Număr până la douăzeci și apoi ies, cu inima încă bătându-mi puternic. După ce mă opresc la bucătărie suficient de mult timp ca să-mi umplu până la buză paharul de vin pe care l-am abandonat acolo mai devreme, ies din nou în răcoarea nopții. Acum toată lumea e înfofolită, focul arde în vatra de piatră, prietenii mei sunt înghesuiți și

înfășurați într-un amalgam de prosoape, de hanorace și de pături. Iau loc lângă Cleo, care mă îmbrățișează, trăgând pătura ei de flanel și peste picioarele mele goale.

– E totul în regulă? întreabă ea.

– Bineînțeles că e, răspund eu pe un ton categoric, ghemuindu-mă mai aproape. Sunt în colțul meu de rai!

CAPITOLUL 7

COLȚUL DE RAI

Knott's Harbor, Maine

Camera copiilor. Scânduri deformate și ferestre strâmbe, draperii crem și paturi de o persoană lipite de fiecare perete, acoperite cu plăpumi de culoare albastru cenușiu, asortate. Prima săptămână în care locuiesc împreună cu prietenii mei după semestrul pe care mi l-am petrecut la Londra. Și prima săptămână în care împart o cameră cu un tip ce mi-e ca un străin.

Un miros plăcut de stătut, temperat de aroma de verbină și de lămâie a soluției pentru lustruit mobila.

De pastă de dinți cu scorțișoară. De pin, de cuișoare, de fum de lemn. Și de niște ochi deschiși la culoare și ciudați, care clipesc și strălucesc precum ochii unor animale nocturne. Nu că m-aș uita la el.

Nu pot să-mi permit să mă mai uit la el. Dar la câteva ore după ce l-am întâlnit pe Wyn Connor, devine evident faptul că omul are propria lui atracție gravitațională. Nu mă pot hotărî să privesc drept spre el în plină zi, ci, atunci când e prea aproape de mine, mă apuc întotdeauna să pun vasele în mașina de spălat sau să trag o plasă ca să curăț piscina.

De la primele dimineți acoperite de ceață și până noaptea târziu, subconștientul meu îl urmărește.

Trăiesc în două săptămâni separate. Una dintre ele e fericire pură, iar cealaltă e o tortură. Uneori nu le pot distinge.

Lenevesc în piscină împreună cu Cleo, în timp ce ea citește memoriile vreunui artist sau vreo enciclopedie dedicată exclusiv ciupercilor. Mă plimb cu Sabrina prin magazinele de antichități, magazinele de vechituri și magazinele de dulciuri din oraș. Merg cu Parth până la cafenea și la micul stand la care se vând rulouri de homar roșu, pentru care trebuie mereu să stăm la coadă vreme de o oră întreagă.

Ne jucăm de-a prinselea în piscină și de-a „ce n-am făcut niciodată“ în jurul vetrei în care arde focul de tabără.

Trecem de la unul la altul sticle de sauvignon blanc, de roze, de chardonnay.

– N-o să se supere tatăl tău că-i bem vinul? întreabă Wyn.

Mă întreb dacă e îngrijorat, așa cum am fost eu prima dată când Sabrina ne-a adus aici pe mine și pe Cleo, dacă el își dă seama că ea ar avea tot dreptul să ne prezinte facturi la sfârșitul săptămânii, cheltuieli pe care noi, ceilalți, nu ni le putem permite.

– Bineînțeles că l-ar deranja, dacă ar observa vreodată, răspunde Sabrina. Dar e incapabil să observe ceva ce nu se află într-un cont bancar elvețian.

– Habar n-are ce pierde! spune Cleo.

– Toate lucrurile mele preferate se întâmplă în afara conturilor bancare elvețiene, e de acord Parth.

– Toate lucrurile mele preferate sunt aici, spun eu.

În cea mai fierbinte parte a zilei, sărim pe rând în apă de la capătul pontonului de sub faleză, prefăcându-ne că nu reacționăm la șocul înghețat al Atlanticului, iar apoi stăm pe platforma încălzită de soare și privim cum norii trec în fugă pe cer.

Sabrina ne planifică la perfecție băuturile și mesele. Parth găsește tot felul de moduri de a transforma totul într-un joc sau într-o competiție elaborată, ca în cazul jocului de sărituri de pe dig, pe care-l numim SĂ NU TE PUNĂ NAIBA SĂ ȚIPI. Iar Cleo, ca din senin, pune întrebări de genul: „Există vreun loc în care te întorci iar și iar în visele tale?“ sau „Ai retrăi viața de liceu, dacă ai putea?“ Parth spune că da, fiindcă a avut o experiență grozavă în liceu; Cleo spune că ar vrea, fiindcă s-a simțit groaznic și ar vrea să aibă șansa de a corecta situația; iar noi, ceilalți, suntem de acord că ar fi nevoie de o ofertă care să implice mulți bani, ca să fim tentați să ne retrăim propriile experiențe mediocre.

După aceea, Cleo întreabă:

– Dacă ai putea să ai în întregime o altă viață, diferită de asta, ce ai face?

Parth spune imediat că s-ar alătura unei trupe. Sabrina are nevoie de un minut ca să se decidă că ar fi bucătar.

– Pe vremea când părinții mei încă erau împreună, spune ea, atunci când veneam aici vara, pregăteam mese elaborate împreună cu mama. Era o zi întreagă de lucru. Ca și cum nu trebuia să fim în altă parte și n-aveam nimic de făcut decât să fim împreună.

În timp ce ea face întotdeauna observații directe și comentarii foarte conștiente de sine despre viața ei de familie și despre trecutul ei – cum ar fi: „Îmi pare rău dacă am fost prea dură. De vină e complexul meu de copil de narcisist. Încă mai cred că am treizeci de secunde ca să-mi expun povestea înainte ca toată lumea să se plictisească!“ –, rareori împărtășește amintiri fericite.

Această fărâmă de tandrețe pe care tocmai a scos-o la iveală e un adevărat dar. E o mare onoare să ți se dezvăluie ceva atât de sacru și de rar precum blândețea Sabrinei.

Cleo ne spune că, dacă ar avea o viață în plus, s-ar face fermieră, ceea ce ne face pe toți să râdem atât de tare, încât tremură pontonul de lemn de sub noi.

– Vorbesc serios! insistă ea. Cred că ar fi distractiv!

– Da, cum să nu! exclamă Sabrina. De fapt, o să fii o pictoriță celebră, cu peisaje expuse în vilele tuturor celebrităților din Los Angeles.

În clipa în care întrebarea mi-e pusă mie, mintea mi se blochează. Mi-am dorit să devin chirurg de când aveam paisprezece ani. Nu m-am gândit niciodată la altceva.

– Poți face orice, Harry! insistă Sabrina. Nu te gândi prea mult la asta.

– Totuși, să mă gândesc prea mult e lucrul la care mă pricep cel mai bine, spun eu.

Ea chicotește.

– Poate că în cealaltă viață a ta o să descoperi cum să monetizezi asta.

– Sau poate că în celelalte vieți ale noastre, nu trebuie să fie nevoie să ne gândim cum să monetizăm ceva. Putem pur și simplu să existăm! e de părere Cleo.

Fără să se ridice, Parth se întinde ca să bată palma cu ea.

– Te iubesc, dar nu bat palma cu tine! spune Cleo.

Parth își lăsă mâna să-i cadă pe abdomen, fără să fie deranjat. Îl întreabă pe Wyn ce ar face cu cea de-a doua lui viață. Nu mă uit, dar îl simt întins sub soare în stânga mea, de parcă el ar fi o a doua stea, un obiect care își are propria gravitație, lumină, căldură. Scoate un oftat somnoros.

– Aș locui în Montana.

– Ai făcut deja asta, îi atrage atenția Parth. Ar trebui să spui că ai merge la Polul Sud și că ai reabilita pinguini sau ceva de genul ăsta.

– Bine, Parth! răspunde Wyn. Aș merge la Polul Sud, de dragul pinguinilor.

– Nu există un răspuns corect, spune Cleo. De ce te-ai muta înapoi în Montana, Wyn?

– Fiindcă în viața de acum am decis să nu rămân acolo, răspunde el. Am decis să fac ceva diferit de ceea ce au făcut părinții mei, să fiu cineva diferit. Dar dacă aș mai avea încă o viață de trăit, aș vrea s-o trăiesc și pe cea în care aș fi rămas în Montana.

Risc să-i arunc o privire. Își lipește obrazul de digul de lemn, iar privirile noastre se întâlnesc pe durata a patru respirații, brațul lui umed și al meu abia atingându-se.

Între noi are loc o conversație pe mutește: „Bună!“ și „Bună și ție!“ și „Îmi zâmbești!“ și „Nu, tu îmi zâmbești!“

Îmi întorc ochii spre cer, iar apoi strâng tare din pleoape.

După ce ne târâm în paturile noastre, așezate la capete opuse ale camerei copiilor, zumzetul din venele mele încă nu s-a potolit.

Însă Wyn e atât de liniștit, încât presupun că a adormit instantaneu. După un timp, glasul lui destramă liniștea:

– De ce, ori de câte ori intru într-o cameră în care te afli și tu, te apuci să faci curățenie?

Hohotul meu de râs e parțial surprins, parțial jenat.

– Poftim?!

– Dacă toată lumea e afară, în spatele casei, iar tu ești în bucătărie, în momentul în care intru, pleci ca să iei un burete.

– Nu cred! îl contrazic eu.

– Ba da.

Păturile foșnesc în timp ce el se rostogolește pe o parte.

– Ei bine, dacă fac asta, e o coincidență! mă apăr eu. Îmi place să fac curățenie.

– Mi s-a spus asta, recunoaște el.

– De unde și până unde? mă mir, râzând. I-ai întrebat pe prietenii noștri care e cel mai puțin interesant lucru despre mine?

– La câteva săptămâni după ce m-am mutat împreună cu voi, apartamentul era complet dezgustător, spune el. Și nici măcar nu sunt un tip prea curat! În cele din urmă, am îndrăznit s-o întreb pe Sabrina despre asta și mi-a spus că trebuia să se fi obișnuit ca tu să freci mereu totul. Cred că sunt singura persoană care a dus gunoiul în ultimele șase luni. Cleo strânge după ea, dar nu se atinge de mizeria făcută de Sabrina.

Zâmbesc spre tavanul întunecat, iar inima mi se umple de drag de amândouă.

– Cleo se pricepe grozav să stabilească limitele. Crede, probabil, că dacă lasă să se acumuleze suficient de mult timp pe chiuvetă stropii de pastă de dinți ai Sabrinei, aceasta din urmă o să observe și ea.

– Aha! Ei bine, dacă nu interveneam eu, până acum chiuveta aia ar fi ajuns să fie mai mult pastă de dinți, decât porțelan.

– Nu știi ce spui! exclam eu. Tot apartamentul ar fi acoperit cu pastă de dinți.

– Se pare că nu te deranjează lenea dezgustătoare a prietenei noastre comune!

– Întotdeauna mi-a plăcut să fac curățenie, răspund eu. Chiar de pe vremea când eram mică.

– Vorbești serios?

– Da. Părinții mei au fost nevoiți să muncească mult și erau mereu stresați din cauza banilor, dar au făcut astfel încât eu și sora mea să

avem tot ce ne trebuia. Nu puteam să ajut prea mult, cu excepția curățeniei. Și-mi place că rezultatul e atât de măsurabil, că vezi imediat diferența. Ori de câte ori sunt neliniștită, fac curățenie, iar asta mă relaxează.

Urmează o tăcere lungă.

– Eu îți produc neliniște?

– Poftim? Bineînțeles că nu! exclam eu.

Păturile lui foșnesc din nou.

– În seara asta, de îndată ce am intrat în cameră, ai început să rearanjezi sertarele.

– Simplă coincidență! insist eu.

– Deci nu ești neliniștită, conchide el.

– Nu-s niciodată neliniștită atunci când mă aflu aici, îl lămuresc.

Încă o pauză.

– Ce fel de oameni sunt?

– Cine?

– Cei din familia ta, răspunde el. Nu vorbești prea mult despre ei. Sunt ca tine?

Îmi ridic capul și mijesc din ochi pe întuneric.

– Cum sunt eu?

– Nu știu cum să-ți explic, nu mă pricep la cuvinte, răspunde el.

– Dacă preferi, poți să mimezi, îi propun eu.

Se întoarce din nou pe spate și-și flutură brațele în cerc.

– Presupun că vrei să figurezi un glob gigantic, îmi dau eu cu părerea.

El râde.

– Cred că nici la mimă nu mă pricep. O spun în sensul bun al cuvântului.

– Un glob gigantic într-un sens bun, conchid eu.

Se întoarce din nou cu fața la mine. E mai ușor să-i întâlnesc privirea pe întuneric.

– Ai tăi sunt și ei niște globuri gigantice?

– E imposibil de spus, pentru că încă n-am nici o idee despre ce înseamnă asta. Dar părinții mei sunt niște oameni de treabă. Tata e profesor de științe, iar mama lucrează la cabinetul unui dentist. Întotdeauna au făcut tot posibilul ca eu și sora mea să avem tot ceea ce ne-a trebuit.

– Ai spus-o deja, remarcă el, iar apoi, dându-și seama de ezitarea mea, adaugă: Îmi pare rău. Nu trebuie să vorbești despre asta!

– Nu sunt multe de spus.

Tăcem din nou, dar, după un timp, vorbele se revarsă din mine:

– Nu se iubesc.

Cuvintele astea parcă rămân suspendate între noi. Wyn așteaptă și nu contează că am decis să nu vorbesc despre asta. Oricum, cuvintele

își iau zborul de pe buzele mele:

– Abia se cunoșteau atunci când s-au căsătorit. Erau încă studenți, iar mama a rămas însărcinată cu sora mea mai mare. Mama trebuia să meargă la facultatea de medicină și tata trebuia să meargă la școala postuniversitară de astrofizică – dar aveau nevoie de bani, așa că ea a renunțat la studii ca s-o crească pe Eloise, iar el și-a luat o slujbă de profesor suplinitor. Până să mă nasc eu, căsnicia lor era deja una ciudată, de conveniență, de sfârșit de secol XX.

– Se ceartă? întreabă el.

– Nu chiar, răspund eu. Sora mea e cu șase ani mai mare decât mine și a fost un copil rebel, așa că obișnuiau să se certe cu ea, dar nu între ei.

Motivele de tulburare au constat în faptul că a renunțat la cursurile avansate fără să le spună, că a venit acasă cu un inel în buric, sau că i-a anunțat că plănuia să-și ia un an sabatic și să cutreiere lumea cu rucsacul în spate.

Mama și tata nu țipau niciodată, dar Eloise o făcea, iar după ce, inevitabil, o trimiteau în camera ei sau ieșea din casă, furioasă, totul părea mai liniștit decât înainte. O liniște periculoasă, ca și cum orice zgomot, cât de mic, putea face ca fisurile să se extindă, iar casa să se prăbușească.

Părinții mei nu erau cruzi, dar abordau viața cu strictețe și erau veșnic obosiți. Uneori trebuia ca unul dintre ei sau chiar amândoi să se angajeze în weekend, ca să poată acoperi cheltuielile suplimentare în cazul în care se defecta camioneta, sau Eloise își ciobea un dinte, sau eu luam un virus care ducea la pneumonie, ceea ce se transforma iute în nevoia de radiografii toracice. Poate că, la vârsta de nouă ani, nu știam ce însemna „deductibilitate“, dar știam că era unul dintre acele cuvinte scoase la înaintare atunci când mama și tata ședeau la masa din bucătărie, aplecați asupra unor facturi, masându-și sprâncenele și oftând pentru ei înșiși.

Știam, de asemenea, că tata ura s-o audă pe mama oftând. Și că, la fel, mama ura același lucru în cazul tatei. Ca și cum amândoi sperau ca celălalt să fie bine, să nu aibă nevoie de alinare.

Toată liniștea asta m-a făcut să mă străduiesc să găsesc indicii, până când am devenit expertă în stările de spirit ale părinților mei. Eloise plecase de acasă de multă vreme, de când se certaseră cumplit în noaptea în care ea le spusese că nu mai mergea la facultate, iar lucrurile stăteau mult mai bine acum, dar n-o iertaseră niciodată pe deplin, iar eu credeam că nici ea nu-i iertase pe ei.

– Sunt niște părinți buni, spun eu. Au venit la fiecare activitate la care am luat parte ca elevă. În clasa a cincea, pentru un spectacol de talente, am făcut o serie de „trucuri magice“ care erau, de fapt, mici experimente științifice, și ai fi zis că m-au văzut ținând o prelegere la

NASA. Nu mâncam în oraș decât la ocazii speciale, dar în seara aceea m-au dus la o înghețată la Big Pauly's Cone Shop.

Vorbindu-i lui Wyn în felul ăsta, mă simt ca și cum mi-aș șopti secretele într-o cutie și după aceea aș închide-o bine de tot.

O fărâmă de zâmbet i se înfiripă pe buze prin întuneric.

– Așadar, întotdeauna ți-au plăcut dulciurile!

– Așa suntem cu toții. Am comandat mai multe rânduri, adaug eu. Ca și cum am fi dat pe gât shoturi la o zi de naștere.

Am stat până când s-a închis localul, mult după ora mea obișnuită de culcare. Una dintre cele mai vii amintiri ale mele a fost că am adormit pe bancheta din spate, simțindu-mă nespus de fericită și umflându-mă în pene fiindcă ei erau mândri de mine.

Am trăit pentru acele rare nopți în care totul era în armonie și în care eram cu toții fericiți împreună, iar părinții mei nu se îngrijorau de nimic și puteau doar să se distreze.

Sau pentru alte prilejuri fericite, ca, spre exemplu, faptul că în clasa a zecea am câștigat concursul de științe din liceu, iar eu și tata ne-am petrecut noaptea făcând *s'mores* pe aragaz și uitându-ne la un documentar despre meduze. Sau pentru momentul în care am fost șefă de promoție la absolvire, iar echipa de conducere a cabinetului stomatologic al doctorului Sherburg mi-a organizat o mini-petrecere, cu un tort cu adevărat hidos, în formă de creier, pe care-l făcuse mama. Sau pentru ziua în care am primit scrisoarea ce mă anunța că mi se acordase o bursă la Mattingly, iar noi trei am stat treji până târziu, răsfoind online catalogul de cursuri.

Îmi amintesc că mama mi-a spus că eu, fetița ei, aveam să fac lucruri mărețe, și că tata a adăugat că știuse asta întotdeauna.

– Dar părinții tăi? îl întreb pe Wyn. Provin din familii de fermieri, nu-i așa? Iar acum au o firmă de reparat mobilă? Cum sunt ei?

– Gălăgioși.

Nu-mi dă detalii.

Prima mea impresie s-a dovedit a fi adevărată: lui Wyn nu-i place să vorbească despre el însuși.

Dar sunt lacomă și am nevoie de mai mult de la el, adevăratul Wyn, care se ascunde în spatele ochilor fumurii și senzuali.

– Gălăgioși și veseli, întreb, sau gălăgioși și furioși?

Zâmbetul lui Wyn luminează întunericul.

– Gălăgioși și veseli, răspunde el, după care face o pauză, ca apoi să adauge: În plus, tata e tare de o ureche, dar insistă să pună mereu întrebări din cealaltă cameră, așa că uneori sunt doar gălăgioși și atât. Și mai am o soră mai mare și una mai mică. Michael și Lou. Și ele sunt doar gălăgioase. Te-ar adora.

– Fiindcă sunt gălăgioasă?

– Fiindcă ele sunt geniale, ca și tine, mă lămurește Wyn. Și, de

asemenea, fiindcă râzi ca un elicopter.

Din nefericire, vorbele lui mă fac să-i dovedesc punctul de vedere.

– Uau! Nu te mai da la mine!

– E drăguț! se apără el.

Mă înroșesc iarăși din cap până-n picioare.

– Bine, acum chiar trebuie să încetezi să mai flirtezi cu mine!

– Pare atât de ușor atunci când o zici tu! exclamă el.

– Cred în tine, replic eu.

– Și nici n-ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine, adaugă el.

Mă întorc și-mi îngrop fața în pernă, murmurând, cu un zâmbet larg:

– Noapte bună, Wyn!

– Somn ușor, Harriet!

Noaptea următoare se desfășoară după același tipar. Ne vârâm în pat. Tăcem. Iar apoi Wyn se întoarce pe o parte și întreabă:

– De ce tocmai neurochirurgie?

Iar eu răspund:

– Poate că mi s-a părut că sună cel mai impresionant. Acum pot să dau mereu replica: „Ei bine, doar nu e o operație pe creier!“

– Nu trebuie să încerci să fii mai impresionantă decât ești, spune el. Ești deja…

Cu coada ochiului, îl văd cum își flutură din nou brațele în acel cerc imens.

– Un pepene verde ciudat de mare, spun eu.

El lasă să-i scape un hohot de râs scăzut, răgușit.

– Deci asta a fost tot? Ai ales cel mai greu și mai impresionant lucru la care te-ai putut gândi?

– Pui o mulțime de întrebări, dar nu-ți place să răspunzi la ele, îl atenționez eu.

Se așază rezemat de perete, colțul gurii i se ridică, gropițele i se adâncesc.

– Ce vrei să știi?

Mă ridic și eu în capul oaselor.

– De ce n-ai vrut să ghicești ce mi-au spus prietenii noștri despre tine?

El rămâne nemișcat. Nici o mână pe care să și-o treacă prin păr, nici un genunchi care să se bâțâie.

În momentele în care e foarte liniștit, Wyn Connor e o ființă aproape lasciv de frumoasă.

– Pentru că, spune el în cele din urmă, e cel mai probabil ca ei să fi spus că sunt un tip de treabă, care abia a intrat la Mattingly, care n-a reușit să obțină la timp creditele ca să absolve și care, sincer vorbind, s-ar putea să nu reușească niciodată.

– Ei te iubesc, îl asigur eu. N-ar spune niciodată așa ceva.

– Ăsta e adevărul. Anul viitor, Parth pleacă la facultatea de drept, iar eu ar trebui să mă mut cu el la New York, dar am picat pentru a doua oară examenul la același curs de matematică. Mă țin de un fir de ață.

– Cine are nevoie de matematică? întreb eu.

– Matematicienii, probabil, răspunde el.

– Ai de gând să devii matematician? îl chestionez.

– Nu.

– Asta e bine, fiindcă toți matematicienii o să cam rămână pe drumuri după ce o să prindă chestia asta cu computerele. Cui îi pasă dacă nu te pricepi la matematică, Wyn?

Își ridică privirea.

– Poate că am sperat să fac o primă impresie mai bună.

– Nu cred nici pe departe că te lupți ca să lași o primă impresie bună! îl contrazic eu.

Își ridică părul des de pe frunte, iar șuvițele rămân acolo unde le-a aranjat el, cu excepția uneia singure, bineînțeles, care pare hotărâtă să-i cadă senzual peste sprânceană.

– Poate că mă emoționez puțin în preajma ta!

– Da, cum să nu! îl contrazic, simțind furnicături pe șira spinării.

– Doar fiindcă nu mă vezi înhățând un mop de fiecare dată când intri într-o cameră, asta nu înseamnă că nu observ că ești acolo.

Mă simt ca și cum, brusc, mi-ar fi aterizat o minge de bowling în stomac. Apoi vin fluturii.

„Sângele se redirecționează, vasele se contractă!“, îmi spun în sinea mea. „Asta nu înseamnă nimic.“

– De ce? întreb.

– Nu știu cum să-ți explic, răspunde el. Și te rog să nu-mi ceri să mimez!

– Și tu mă emoționezi puțin pe mine! recunosc eu.

Așteaptă să spun mai multe, concentrându-se asupra mea cu toată forța de care dispune. Încep să simt o durere în spatele coastelor. Ca și cum a avea această mică parte din el ar fi transformat toate bucățile pe care n-o să le pot avea niciodată într-un fel de membru-fantomă, o durere pe care s-o simt acolo unde ar trebui să fie mai mult Wyn.

– De ce? întreabă el în cele din urmă.

– Ești prea chipeș, recunosc eu.

Pe fața lui apare o expresie ciudată, care seamănă cu o grimasă de dezamăgire. Își abate privirea.

– Păi, asta n-are nimic de-a face cu mine!

– Știu, răspund eu. Asta e chestia. Oamenii care arată anormal de bine n-ar trebui să fie și atât de…

– De…?

Wyn ridică dintr-o sprânceană. Îmi flutur brațele în cerc. El schițează un zâmbet.
– Sferici?
Mă agăț de primul cuvânt la care mă pot gândi.
– Vast.
– Vast, repetă el.
– Amuzant, adaug eu. Interesant. Alege și tu un termen care să ți se potrivească, amice!
Râde și aruncă o pernă spre partea mea de cameră.
– Nu te-aș fi crezut niciodată snoabă, Harriet!
– Mare snoabă. Imensă!
Arunc perna înapoi, cu o altă mișcare circulară a brațelor. Perna aterizează cam la un metru de patul lui.
– Ce-a fost asta?
– Perna pe care ai aruncat-o în mine! răspund. Poate că ți-o amintești!
– Știu că e o pernă. Mă refer la aruncare.
– Acum cine e snob? întreb eu. Doar fiindcă nu sunt sportivă…
– E o pernă, Harriet, repetă el, nu proba olimpică de aruncare a ciocanului. Iar între noi doi e o distanță de doar o jumătate de metru!
– Ba sunt trei metri! îl contrazic eu.
– Nici pomeneală!
Se ridică și începe să traverseze camera, numărând fiecare pas. Mă surprind măsurându-i cu privirea brațele, abdomenul și proeminențele oaselor șoldurilor, care i se văd de deasupra pantalonilor scurți, de gimnastică.
– Trei… patru… cinci…
– Acum faci pași uriași!
Sar în sus ca să măsor eu însămi distanța. Ne atingem coatele în clipa în care trecem unul pe lângă celălalt, iar mie mi se ridică fiecare fir de păr de pe braț.
– Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă.
Mă întorc și descopăr că Wyn stă chiar în spatele meu. Întunericul freamătă între noi. Sfârcurile mi se întăresc și sunt îngrozită că el o să observe, dar, în același timp, îmi doresc cu disperare s-o facă și să-l simt cum îmi măsoară tot corpul cu privirea.
Își drege glasul.
– Mâine.
– Mâine, ce? întreb eu cu glas pițigăiat.
– Măsurăm distanța, răspunde el. Cel care vine cu rezultatul cel mai exact câștigă.
– Ce câștigă? întreb.
Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet. Ridică dintr-un umăr perfect rotunjit.

– Nu știu, Harriet. Ce vrei?

– Îmi rostești numele foarte des, remarc eu.

– Tu nu prea mi-l rostești pe al meu, răspunde el. De aceea a trebuit să te fac să spui: „Ce câștigă?“[1]

Zâmbesc către podea, ceea ce ne arată cât de aproape suntem.

– Ce câștigă, Wyn?

Atunci când îmi ridic privirea, buzele lui sunt strânse, iar gropițele îi ies în evidență.

– Trebuie să recunosc că am uitat despre ce anume vorbeam.

Mă cuprinde un alt val de amețeală. Alți fluturi în stomac. Clopote de avertizare care bat de zor prin sistemul meu nervos.

– Vorbeam despre cât de mult avem amândoi nevoie să ne culcăm, spun eu.

El se preface că mă crede. Ne urcăm înapoi în paturile noastre.

Stăm de vorbă și în noaptea următoare. Îi mărturisesc că încă nu m-am obișnuit cu toată afecțiunea fizică pe care mi-o arată, în mod obișnuit, prietenii noștri. Cleo se ghemuiește lângă mine ca o pisică ce se cuibărește în prosoapele proaspăt scoase din uscător, Sabrina mă îmbrățișează în loc de bună ziua și de la revedere, iar Parth îmi ciufulește părul ori de câte ori trece prin cameră.

– Ai prefera să nu te ating? întreabă Wyn cu glas scăzut.

Răspund pe același ton:

– Tu nu mă atingi niciodată.

– Fiindcă n-am știut dacă vrei sau nu, mă lămurește el.

Totul se răsucește și se strânge înăuntrul meu. Wyn își vâră o pernă sub ureche și se mută pe o parte, cu pieptul gol, în timp ce trunchiul lung și zvelt îi e atins de primele raze de soare, iar pistruii de pe umerii sculptați îi devin vizibili în dungile de lumină.

Șirul gândurilor mele se evaporă rapid, lăsându-mă singură cu Wyn Connor, care e pe jumătate dezbrăcat și care spune:

– Ca să fie clar, află că ai voie întotdeauna să mă atingi!

Devin extrem de conștientă de fiecare loc în care cearșafurile de mătase rece îmi ating picioarele. Scutur păturile de pe mine.

– Ce ofertă extrem de generoasă!

– Nu e generoasă deloc, mă contrazice el. Îmi place la nebunie atingerea fizică. Nu mă mai satur!

– Așa mi s-a părut și mie, spun eu. Dacă o să întâlnesc vreodată pe cineva care are nevoie din când în când de o atingere fizică, o să-i dau cartea ta de vizită!

Colțul gurii i se lasă în jos.

– Îți amintești ce mi-ai spus despre Sabrina?

– Nu, ce?

– Că exagerează în relatări, răspunde el. La fel și Parth.

Mă ridic într-un cot.

– Deci, care au fost exagerările, Wyn? Asistenta de la facultate care ți-a lăsat numărul ei de telefon pe ultimul tău eseu din semestru? Însoțitoarea de bord care ți-a cumpărat toate băuturile? Acrobatele rusoaice triplete?

– Tripletele, spune el, au fost literalmente niște fete pe care le-am întâlnit într-un bar și cu care am stat de vorbă timp de o jumătate de oră. Și, ca să știi, erau gimnaste, nu acrobate. Și erau foarte drăguțe.

– Nu se poate să nu observi că n-ai zis nimic despre asistenta de la facultate și despre însoțitoarea de bord.

Se sprijină de perete. Omul ăsta nu poate rămâne într-o singură poziție mai mult de patruzeci de secunde.

– Ce-ar fi să discutăm despre viața ta romantică?

– Ce-i cu ea? întreb.

– Sabrina a spus că te întâlneai cu un alt american în timp ce erai la Londra.

– Hudson, îl lămuresc eu.

– Niciodată nu aduci vorba despre el! constată Wyn.

N-o fac fiindcă, încă de la început, eu și Hudson am fost de acord că relația noastră era temporară. Știam că, după întoarcerea acasă, aveam să fim prea ocupați, prea concentrați ca să ne mai putem continua idila. Concentrarea a fost al doilea mare lucru pe care eu și Hudson l-am avut în comun, primul fiind dragostea pentru acea anumită dugheană londoneză ce vindea *fish and chips*. Între noi n-a fost vreo poveste romantică legendară, dar relația a mers bine și nici unul dintre noi n-a suferit.

– Sunt o carte deschisă, spun eu. Ce vrei să știi?

Wyn își mușcă buza de jos.

– Acel Hudson e un geniu, ca tine?

– Nu sunt un geniu! exclam eu.

– Bine, spune Wyn, e strălucitor de inteligent, ca tine? O să fie chirurg?

„Strălucitor de inteligent“! Cuvintele îmi pătrund prin piele.

– Vrea să fie chirurg toracic, răspund eu. Se duce la Harvard.

Wyn pufnește.

– Te gâdilă ceva pe gât? întreb.

– Cum arată? întreabă Wyn.

În timp ce mă gândesc, el mustăcește, zâmbind.

– Nu-ți amintești?

– Păr negru, ochi albaștri, răspund eu.

– La fel ca tine! constată el.

– Identic, răspund, ridicându-mă și eu. Odată puși unul lângă altul, nu ne-ai putea deosebi!

Privirea lui Wyn alunecă peste mine de sus în jos, iar apoi urcă din nou la fața mea.

– Ești o femeie foarte norocoasă!

– Cea mai norocoasă! adeveresc eu. Odată, când am fost bolnavă, s-a dus la cursuri în locul meu.

– Pot să văd o poză? întreabă Wyn.

– Vorbești serios?

– Sunt curios, explică el.

Mă aplec peste pat și-mi caut telefonul așezat pe jos, după care-l iau de acolo și i-l duc lui Wyn în timp ce răsfoiesc albumul de poze.

Aleg o fotografie a lui Hudson care să-i pună în evidență pomeții înalți, bărbia ascuțită, părul negru și lucios. I-o întind lui Wyn, iar el mă apucă de încheietura mâinii ca s-o țină în loc și se uită la ecran. Apoi îmi ia telefonul din mână și îl aduce mai aproape de ochii lui.

– De ce nu zâmbește?

– Ba zâmbește, îl contrazic eu. Așa zâmbește el, subtil.

– Individul ăsta zâmbește doar atunci când se uită în oglindă! spune Wyn. Care e, de asemenea, modul în care se masturbează: în timp ce poartă tricoul lui de la Harvard.

– O, Doamne, Wyn! Tu ești, oficial, cel mai snob dintre noi!

Mă întind după telefon, dar Wyn se rostogolește pe burtă, luându-l cu el.

Se uită din nou prin fotografiile mele, pe îndelete, privindu-le una câte una. Mă așez lângă el și mă uit peste umărul lui în clipa în care se oprește asupra unei fotografii cu mine la bibliotecă, aplecată asupra unui caiet, cu mai multe teancuri înalte de manuale aliniate în fața mea.

– Drăguț!

La rândul lui, îmi aruncă o privire peste umăr, iar apoi, înainte ca eu să pot reacționa, se întoarce la telefon.

Își întinde degetul mare și arătătorul peste imagine, ca să-mi mărească fața. Îi privesc profilul luminat de ecranul telefonului și-i admir gropițele umbrite.

– Al naibii de drăguț, repetă el cu glas scăzut.

Căldura înflorește în fiecare colțișor al corpului meu. De data asta, atunci când întind mâna după telefon, Wyn mă lasă să-l iau. Apoi se așază în capul oaselor. Doar câțiva centimetri ne despart fețele. Îi simt mirosul de cuișoare al deodorantului. Privirea intensă a lui Wyn zăbovește asupra buzelor mele.

– Ți-am spus că trebuie să încetezi să mai flirtezi cu mine, reușesc eu să bâigui.

Wyn își ridică privirea.

– De ce?

„Fiindcă prietena mea cea mai bună e îndrăgostită de tine.

Fiindcă grupul nostru contează prea mult pentru mine ca să risc să-l distrug.

Fiindcă nu-mi place să mă simt de-a dreptul dezlănțuită ori de câte ori te afli prin preajmă – ești singurul lucru la care mă pot concentra.“

– Nu-ți dai întâlniri cu cele care îți sunt prietene!

– Nu ești prietena mea, Harriet, spune el cu glas scăzut.

– Atunci, ce sunt eu? întreb.

– Nu știu, răspunde el. Dar nu asta.

Privirile ni se întâlnesc și între noi ia naștere o tensiune amețitoare; dorința lui și a mea încep să se suprapună, ca două jumătăți ale unei diagrame Venn care se conturează pe patul îngust.

– Nu putem, murmur eu.

– Din pricina Sabrinei? întreabă el.

Inima îmi bate cu putere.

– Nu, răspund eu cu glas subțire, neconvingător.

– Eu n-o văd ca pe o potențială iubită, mărturisește el.

– Ba tu le vezi pe toate așa, îl contrazic eu.

– Nu! se opune el pe un ton ferm. Chiar deloc!

– Wyn, situația dintre noi începe să devină..., șoptesc eu, încercând să-mi amintesc cuvântul pe care l-a folosit el la începutul săptămânii, ... neplăcută.

– Știu, răspunde Wyn. Crede-mă, încerc să n-am astfel de sentimente față de tine!

– Încearcă mai tare!

Vreau să i se pară că-l tachinez cu dezinvoltură. În schimb, vorbele îmi sună exact la fel de nervos pe cât mă simt.

– Asta e ceea ce vrei? întreabă el.

Nu mă pot hotărî să mint, așa că mă ridic în picioare, îndemnându-l:

– Ar trebui să dormim. Măcar puțin.

După câteva secunde, el îmi urează:

– Noapte bună, Harriet!

CAPITOLUL 8

VIAȚA REALĂ

Marți

Primul lucru pe care-l simt e o greutate pe abdomen, o presiune ușoară, ca o pătură cu greutăți, dar concentrată. O briză rece se strecoară printre așternuturi. Mă cuibăresc înapoi în căldura delicioasă din spatele meu. Capul mi se învârte din cauza mișcării. Stomacul mi se revoltă. Ceva țeapăn se leagănă, lipit de spatele coapselor mele, și un fulger de căldură, de dorință, îmi coboară prin miezul pelvisului.

La naiba!

Mă ridic în sus, cu ochii deschiși în lumina plumburie a dimineții, cu păturile răsucite în jurul coapselor. Sunt pe podea.

Ce caut pe podea?

Ce caut pe podea alături de el?

Mă uit în jur, după indicii.

Pat dublu, lat. Fereastra deschisă deasupra lui, un vânt umed pătrunzând înăuntru. Picioarele goale, cu piele de găină. Și tricoul pe care-l port… Nu!

La naiba! La naiba, de trei ori la naiba!

Țesătură subțire ca hârtia. Decolorat până aproape de transparență, suficient de lung ca să-mi acopere o treime din lungimea coapselor, dar cumva nu suficient de lung ca să-mi acopere tot fundul. Caricatura unui cal mecanic călărit de caricatura unui cowboy, peste care e scris cu caractere galbene, cu serife: AM FOST LA ATÂTEA AFURISITE DE ÎNTRECERI DE RODEO.

Nu, nu, nu, nu, nu, sub nici o formă! Ăsta nu e tricoul meu.

Mă rog, era tricoul meu preferat de dormit, dar în momentul în care a apărut cutia UPS cu lucrurile mele (la două zile după despărțirea noastră), am băgat tricoul ăsta – împreună cu oricare altă urmă a lui Wyn pe care putusem s-o găsesc – în cutia Crate & Barrel în care fusese ambalat primul set de farfurii pe care-l cumpăraserăm împreună și i l-am trimis înapoi fostului meu logodnic.

De ce am asemenea idee fixă legată de tricou?

Cu siguranță că ar trebui să mă apuce mai degrabă panica, fiindcă fostul meu logodnic stă întins pe podea, lângă mine, cu pieptul gol, cu fața pe jumătate îngropată într-o pernă, cu brațul apăsându-mă peste poale și cu erecția lipită de corpul meu.

– Psst!

Îl împing. El se balansează și apoi revine la poziția inițială. Întotdeauna am dormit groaznic de prost, pe când Wyn – care nu încetează niciodată să se miște atunci când e treaz – doarme atât de profund, încât obișnuiam să-i verific pulsul în timpul nopții.

– Ridică-te!

Îl împing mai tare în umăr. Flutură din pleoape și deschide ochii, mijiți în lumina slabă a dimineții.

– Ce? mormăie el, închizând un ochi ca să se concentreze mai bine asupra mea. Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat? repet, șuierând. Cum de s-a întâmplat asta? Cum am putut lăsa să se întâmple asta? Cum ai putut tu să lași să se întâmple asta?

– Stai așa! exclamă el, împingându-se în sus și dându-și părul pe spate. Spune-mi ce s-a întâmplat!

– Ce s-a întâmplat? întreb, iar șoapta mi se transformă într-un fluierat de ceainic. Ne-am culcat împreună, Wyn!

Face ochii mari.

– Ne-am culcat împreună?! se miră el, scoțând un hohot de râs răgușit. Când să ne fi culcat împreună, Harriet? Când tu și Kimmy dădeați pe gât shoturi pe care le beați una de pe corpul celeilalte, iar eu – literalmente – te-am cărat pe scări?

Mă uit în jur după toate dovezile pe care le catalogasem.

– Dar… port tricoul tău!

– Fiindcă ai vomitat pe la tău, răspunde el. Iar atunci când m-am dus să-ți aduc altul, ai cerut, destul de vehement, tricoul cu AM FOST LA ATÂTEA AFURISITE DE ÎNTRECERI DE RODEO!

Mă holbez la el, încercând să-mi amintesc noaptea pe care o descrie.

– Asta nu sună deloc a ceva ce aș spune eu!

– Glumești? mă ia el la rost. Mi-ai spus cândva că voiai să fii îngropată în tricoul ăla! Iar apoi că nu voiai să fii îngropată, așa că mi-ai cerut să te incinerez îmbrăcată cu el.

– Eu nu cer lucruri! exclam.

– Da, spune Wyn. Partea asta a fost o surpriză plăcută.

– Stai puțin! îl rog, în timp ce partea din față a capului îmi pulsează și-mi apăs fruntea cu putere. De ce sunt pe podea?

– Fiindcă ai refuzat să dormi în pat, mă lămurește el.

– Și de ce ești tu pe podea?

– Fiindcă eu am refuzat primul să dorm în pat. Cred că încercai să-

ți impui o părere, dar ai leșinat destul de repede, iar apoi mi-am făcut griji ca nu cumva să ți se facă rău din nou și să te îneci cu propria vomă.

– Of!

Un alt cui lovește în locul de deasupra ochiului meu drept. Stomacul îmi sună precum țipătul unui oposum care e în același timp pe moarte și în călduri.

Îmi amintesc că am dat pe gât paharul de vin în bucătărie și că apoi m-am întors pe terasă.

Îmi amintesc că Parth a pus una dintre faimoasele lui playlisturi de petrecere la boxele de exterior – camuflate în niște stânci false – și că toată lumea dansa, cu excepția lui Cleo și a lui Wyn, care stăteau în spate, lângă foc, adânciți în conversație, și-mi amintesc cât de detestabil de frumos arăta el în lumina flăcărilor. Apoi Parth i-a tras pe el și pe Sabrina lângă noi, ceilalți, iar eu îmi amintesc că i-am spus lui Wyn că, stând lângă foc, semăna cu un diavol, iar el a spus: „Nu mai flirta cu mine, Harriet!“ și eu am simțit furie și încă ceva cu totul diferit. Lucrurile devin neclare după aceea. Probabil că e mai bine așa, dacă ne luăm după ultima imagine din mintea mea.

– Dar tu de ce nu te simți ca naiba în momentul de față? întreb.

– O posibilă explicație poate să fie faptul că am băut jumătate din cantitatea de vin pe care ai băut-o tu, și cu sută la sută mai puține shoturi decât ai dat pe gât de pe burta lui Kimmy, răspunde el.

– Chiar am făcut asta? întreb. Am băut un shot de pe burta ei?

– Nu, n-ai băut un shot, răspunde el.

Umerii mi se relaxează.

– Ai băut patru.

– De ce nu ne-a oprit nimeni? îl iau eu la rost.

– Păi, Cleo s-a culcat devreme, Sabrina și Parth se distrau de minune și, de fiecare dată când mă apropiam de tine, îți frecai fundul de vintrele mele până când te lăsam în pace.

Mă îndepărtez de el cât pot de repede.

– În nici un caz n-am făcut asta!

– Nu-ți face griji! mă îndeamnă el. A fost, în mod clar, o frecare în scop de răzbunare.

Îmi trec podurile palmelor peste sprâncene.

Wyn se întinde spre paharul de pe noptiera din spatele nostru.

– Bea niște apă, mă îndeamnă el.

– N-am nevoie de apă! exclam eu. Am nevoie de o mașină a timpului!

– Eu nu sunt făcut din bani, Harriet! Apa e tot ce am.

Îi iau paharul din mână. Imediat ce l-am golit, mi-l smulge, se ridică și pășește în zona de baie a palatului plăcerilor în care ne aflăm, după care deschide robinetul. Mă târăsc spre balcon și mă ridic cu

greu în genunchi ca să deschid ușa, trăgând pătura afară, cu mine, ca să iau câteva guri de aer proaspăt de mare.

Abia a răsărit soarele. E prea multă ceață ca să văd ceva. Totul e de un gri strălucitor.

– Poftim!

Tresar la auzul acelui glas. Wyn e acum lângă mine și-mi întinde paharul umplut din nou, împreună cu câteva pastile de ibuprofen. Înciudată, dau pe gât pilulele.

– N-am nevoie de tine să ai grijă de mine! exclam eu.

– Întotdeauna ai spus asta foarte clar.

Se lasă în jos pe lemnul umed, lângă mine, cu brațele încolăcite în jurul genunchilor, cu privirea ațintită asupra apei. Sau asupra locului în trebuie să fie apa, ascuns în spatele perdelei de ceață argintie.

– De când bei atât de mult? întreabă el.

– Nu beau! răspund, dar, văzându-i privirea, adaug: În împrejurări obișnuite. Însă, după cum îți amintești, situația de acum nu e deloc ideală.

Își dă părul la o parte de pe față.

– Pot să te întreb ceva?

– Nu, răspund eu.

El clatină din cap, cu privirea ațintită la orizontul invizibil.

Curiozitatea mea sporește până când n-o mai pot ignora.

– Bine. Ce-i?

– Ești fericită, nu-i așa?

Mă privește dintr-o parte, cu colțurile gurii încordate, cu o mină gânditoare, care îi sapă un șanț între sprâncene.

Mă zguduie din nou senzația aceea exagerată de pendulare, ca și cum m-aș da în balansoar, doar că acum se adaugă și avantajul de a avea în stomac un ocean tumultuos de alcool.

Nu există un răspuns corect. Dacă-i spun că a făcut ceea ce trebuia, o să fie exonerat de orice vină. Dacă-i spun că nu sunt fericită, recunosc că și acum o parte din mine îl dorește. Că a devenit din nou membrul meu fantomă, o durere de neoprit, fiindcă lipsește ceva. Sunt salvată de clopoțel. Doar că clopoțelul, care sună pe hol, e o aplicație ce scoate un răget de claxon cu aer comprimat, la volum maxim, urmat de un țipăt înăbușit – al lui Kimmy:

– GLADIATORII. DE LA BĂCĂNIE. Ticăloșilor!

Parth apasă din nou pe claxon.

Wyn se ridică în picioare – întrebarea lui a fost uitată, iar răspunsul meu a fost evitat.

– Măcar cineva și-a amintit să se hidrateze înainte de culcare!

CAPITOLUL 9

VIAȚA REALĂ

Marți

– Niciodată nu mi-a fost dragă o băcănie așa cum îmi e dragă băcănia asta! declar eu.

– Mie îmi sunt dragi toate magazinele alimentare.

Sabrina rotește căruciorul în jurul unui capăt de raft, cârmind spre raionul de fructe și legume care arată de parcă ar fi desenate cu creioane cerate Crayola.

– Sincer vorbind, acum nu-mi mai plac magazinele alimentare, spune Cleo. După ce începi să-ți cultivi propriile fructe și legume, orice altceva pălește prin comparație.

– A, da? întreabă Sabrina, care apoi face o pauză ca să pipăie câteva mango. N-am de unde să știu!

Ceva din felul în care o spune face să fie clar că e o înțepătură. Sau cel puțin sugerează asta, iar apoi felul în care Cleo privește în sus, dar nu-și dă complet ochii peste cap, o confirmă.

– Ți-am mai zis că poți să mă vizitezi iarna, spune Cleo. Acum programul de muncă e prea încărcat, adaugă ea, aruncându-mi apoi o privire. Invitație permanentă, Harry: dacă tu și Wyn vreți să veniți la fermă iarna, ne-ar face plăcere să vă primim în vizită.

Mă concentrez să verific dacă nu e cumva mucegai într-o cutie cu căpșune. Fiindcă această adorabilă băcănie dintr-un orășel de coastă a fost binecuvântată de îngeri, nu există nici cea mai mică urmă de puf. Mai verific încă trei cutii și constat că toate sunt fără mucegai.

– Serios vorbind, iată cea mai grozavă băcănie de pe planetă! spun eu.

– Îți place băcănia asta pentru că nu trebuie să iei nici o decizie, fiindcă ești mereu cu noi, iar eu mă pricep să fac liste, spune Sabrina. Și urăști oricare altă băcănie din pricină că eu nu sunt acolo ca să-ți planific mesele. Dacă te-ai muta înapoi cu noi, am putea repara asta, mă dăscălește ea, întorcându-se spre Cleo. Și, apropo, eu și Parth suntem niște oaspeți extraordinari! Întotdeauna aducem cozonac cu

ciocolată de la Zabar's.

O spune în felul ei categoric, dar îmi dau seama după expresia lui Cleo că aceste mici împunsături au oarecare forță.

– Nu v-am anulat vizita fiindcă vă considerăm niște oaspeți răi, spune ea. Lucrurile au luat-o pur și simplu razna.

Înainte ca Sabrina să poată răspunde, intervin eu:

– Ei bine, mă bucur că tu și Kim ați reușit să faceți călătoria asta. Înseamnă mult pentru mine.

Buzele lui Cleo se înmoaie într-un zâmbet.

– Și eu mă bucur! Își trece o mână peste cotul Sabrinei. La urma urmei, cât de des se căsătoresc două dintre cele mai bune prietene ale tale?

Sabrina rânjește și ea acum, părând să-și uite iritarea.

– Ei bine, în cazul ăsta, cel puțin de două ori, din moment ce tot o să trebuiască să facem o nuntă mare, de familie, anul viitor. În plus, dacă e după Parth, probabil că o să mai fie încă trei sau patru presărate pe undeva.

– Păi, bineînțeles, e nevoie să te asiguri că se face lipeala așa cum trebuie! spun eu.

Din capătul îndepărtat al magazinului, o aud pe Kimmy răstindu-se la Wyn și la Parth ca un sergent la paradă. Strategia lor în acest pseudo-joc e să meargă întotdeauna cât mai repede posibil, ceea ce înseamnă că ei ajung să fie nevoiți să înconjoare întregul magazin de vreo trei ori, în timp ce eu, Cleo și Sabrina ne plimbăm alene, încercând fructele și scotocind prin impresionantul frigider cu brânzeturi de import. De obicei, există chiar și câteva dintre brânzeturile din lapte vegetal care îi plac atât de mult lui Cleo.

Jocul a devenit mai elaborat de-a lungul anilor. Acum am ajuns în punctul în care Sabrina face lista, o taie în fâșii mici de un rând, împăturește fâșiile, le amestecă într-un castron și ne pune pe fiecare dintre noi să scoatem pe rând produse alimentare la întâmplare, până când ambele „echipe" au un număr egal de fâșii.

Un alt motiv pentru care știu că jocul ăsta nu e unul real: Sabrina, în mod clar, nu dă doi bani pe victorie, iar ea e mereu obsedată să câștige orice competiție.

– Așteaptă o secundă! îmi spune Cleo, care se apropie de șirul de frigidere, se întoarce apoi cu trei ape mari de cocos, lasă două în căruciorul nostru și mi-o întinde pe cealaltă. Ești verde la față!

Sabrina mă examinează.

– Mai degrabă galben-verzuie, precum lichiorul chartreuse!

Mă fulgeră o amintire: Parth împingându-ne în mâinile transpirate băuturi verzi, decorate cu umbreluțe de hârtie, în timp ce dansam pe terasă.

Tresar.

– Nu rosti cuvântul ăsta!

Sabrina chicotește.

– Ce zici de burgund?

– Burgund e mai degrabă un roșu-închis! sare în ajutor Cleo.

– Ca și cum cineva ar vomita vin roșu? întreabă Sabrina.

Iau o afină de Maine căzută și o arunc spre ea. În partea din față a magazinului, cineva chiuie. „We Are the Champions“ începe să se audă în difuzoarele unui telefon.

– Uau! strigă Sabrina, aruncându-și câteva afine în gură. Au câștigat din nou! Cine ar fi crezut?

– Cum de e Kimmy în viață, darămite să mai și chiuie și să aplaude? întreb eu.

– Nu știu, frate! E supraom, răspunde Cleo. În plus, m-a trezit ca să-mi povestească despre shoturile pe care le-ați băut și am profitat de ocazie ca să-i torn în gură doisprezece litri de apă, adaugă ea, după care sprâncenele i se arcuiesc. Sunt oarecum surprinsă că Wyn nu s-a gândit să facă asta pentru tine. Era complet treaz atunci când m-am dus la culcare.

Încep să investighez un alt pachet de afine.

– Aha! exclam, învârtindu-mă pe călcâie. Vezi asta? Mucegai!

– Fiecare trandafir își are spinii lui, spune Sabrina, întorcând căruciorul spre partea din față a magazinului. La fel cum fiecare cowboy își cântă cântecul trist, trist[2].

Un alt potop de amintiri: eu, îngenuncheată pe jos, deasupra plăpumii pe care Wyn o târâse pe podea.

– Brațele sus, iubito! mă îndeamnă el cu blândețe.

Îmi trage peste cap tricoul alb, murdărit, după care îmi trece o lavetă rece peste clavicule, adunând restul mizeriei pe care am făcut-o. Abia îmi pot ține ochii deschiși.

– Mi-ai adus tricoul de rodeo? Ăla cu AM FOST LA ATÂTEA AFURISITE DE ÎNTRECERI DE RODEO?

– Ți l-am adus, răspunde el. Brațele sus, din nou!

Probabil că nu le ridic suficient de mult, fiindcă palmele lui aspre îmi prind partea de jos a bicepsului și-mi lasă ușor brațele deasupra capului. Apoi, țesătura moale ca untul e trasă în jos în jurul meu și mi se adună pe partea de sus a coapselor.

– Iubesc tricoul ăsta, bombăn eu.

– Știu, răspunde el, trăgându-mi părul de sub guler. De aceea ți l-am și adus. Iar acum, culcă-te!

Cleo îmi întrerupe șirul amintirilor.

– Har? De fapt, acum chiar că te-ai colorat la față în roșu burgund!

– Cuvântul ăsta!

Îmi apăs mâna pe gură și o iau la fugă spre baie.

În clipa în care trec pe sub clopoțeii zornăitori și intru în librăria *Verdict, crimă*, mă simt de cinci sute de mii de ori mai bine.

Adică, mă simt în continuare ca un rahat, dar ca un rahat cuibărit printre cărți și ferestre încălzite de soare. Un rahat căruia îi curge prin vene cafea cu lapte la care s-au adăugat gheață și zahăr.

Niciodată n-am terminat de citit un capitol în vreuna dintre excursiile mele aici, cu atât mai puțin o carte, dar întotdeauna mi-a plăcut să vin la librăria asta și să-mi aleg următoarea lectură. Wyn și Cleo se duc la raionul de literatură non-beletristică, iar Kimmy, la cel de romane de dragoste. Parth se îndreaptă spre cel de beletristică generală, în timp ce Sabrina virează spre volumele de literatură horror. Doar eu mă duc drept la sicriul negru, încastrat în perete, al cărui capac întredeschis – o ușă, de fapt – e acoperit în partea de sus de inscripția Romane Polițiste, zugrăvită cu litere aurii.

Pășesc prin el spre încăperea de dincolo, un spațiu a cărui mărime rivalizează cu cea a incintei ce cuprinde toate celelalte categorii de cărți.

N-am fost niciodată o mare cititoare, până în vara de dinaintea primului meu an de studii la Mattingly, când toate activitățile suplimentare din liceu și temele de vară pentru cursul avansat de engleză s-au încheiat brusc. Acceptarea mea la (și finanțarea pentru!) școala visurilor mele era deja asigurată, iar eu mă plictiseam pentru prima dată în viață.

Am găsit o carte polițistă de doi bani în vechea cameră a lui Eloise – care acum a devenit biroul familiei – atunci când am intrat acolo ca să caut niște bandă adezivă. Am vrut să citesc doar prima pagină și m-am așezat pe pervazul ferestrei, după care nu mi-am mai ridicat ochii de pe text decât după ce am terminat de citit toată cartea. După aceea, m-am dus direct la bibliotecă, în căutarea alteia. Probabil că în vara aceea am citit douăzeci de romane polițiste ușurele.

Îmi trec degetele de-a lungul cotoarelor, fiecare titlu conținând un joc de cuvinte mai prost decât precedentul. În timp ce scot un volum din raft, Cleo apare lângă mine.

– Credeam că l-ai citit pe ăsta!

Ridic cartea până la înălțimea ochilor ei.

– Ăsta? Poate că te gândești la *Dăruiește moartea*, cel despre licitatorul ucis la o strângere de fonduri. Ăsta e *Drămuiește moartea*, despre un brutar care găsește un cadavru într-un sac cu făină.

– Un corp întreg? se miră ea.

– E un sac foarte mare, răspund eu. Sau un corp foarte mic, nu sunt sigură, dar pentru doar șase dolari și nouăzeci și nouă de cenți, aș putea să aflu. Ai găsit ceva de citit?

Ea ridică un tom de mărimea unui dicționar, pe a cărui copertă de un verde pal se lăfăie fotografia uriașă a unei ciuperci.

– N-ai citit-o deja pe asta? întreb eu.

Cleo strâmbă din buze.

– Te gândești la *Fungi fabuloși*. Asta e *Ciuperci ciudate*.

– Ce greșeală impardonabilă din partea mea! exclam.

Ea se îndepărtează de mine și se lasă în jos ca să se uite, prin ușa deschisă, la restul magazinului.

– Deci, ce părere ai despre toate astea?

– Toate, ce?

– Sabrina și Parth, răspunde Cleo. Se căsătoresc. Peste vreo patru zile.

– Cred că atunci când ești sigur, ești sigur.

Așez cartea deschisă pe raft, continuând s-o răsfoiesc.

– Da! aprobă ea, iar, o clipă mai târziu, adaugă: Cred că lucrurile au fost puțin ciudate în ceea ce o privește.

– Vorbești serios?

N-am observat nimic, dar nici n-am fost extrem de prezentă în ultimele câteva luni. Am știut că, de îndată ce le revedeam pe cele două prietene ale mele, trebuia să le spun că mă despărțisem de Wyn.

– Poate că interpretez prea mult, spune Cleo, învârtind în pahar ceaiul de zmeură cu gheață. Dar Sabrina mi-a trimis din senin, luna trecută, un mesaj prin care mă anunța că ea și Parth voiau să vină în vizită. Iar eu am acceptat, fiindcă părea hotărâtă să facă asta. Doar că mai târziu mi-am dat seama că eu și Timmy aveam un program de muncă mult prea încărcat, așa că am rugat-o să amânăm vizita. De atunci, abia dacă am mai auzit de ea. Ieri, după ce am ajuns aici, am încercat să vorbesc cu ea despre asta, dar mi-a tăiat vorba, iar astăzi pare din nou supărată.

Degetele mi se opresc pe cotorul unei cărți al cărei titlu e *Crimă în maternitate*.

– Mă gândesc că-i e foarte greu din cauza problemei ăsteia cu casa de vacanță, îmi dau eu cu părerea. Nu cred că e ceva personal.

Cleo strâmbă din buze.

– Poate că ai dreptate, murmură ea, iar apoi își ridică de pe umăr cozile împletite, scuturându-le ca să-și răcorească pielea gâtului. Nu e nici un pic de aer aici, iar umiditatea e atât de densă! Cred că la noapte o să încerc să vorbesc din nou cu Sabrina. Am vrut doar să văd dacă ai observat ceva… diferit la ea.

– Nu! răspund eu, pe un ton poate că puțin prea vesel. Cred că totul pare absolut normal!

Cleo înclină din cap. Mă aștept ca ea să strige în orice moment: „Tu și Wyn v-ați despărțit, nu-i așa?!“ În schimb, mă ia de braț și-și lipește tâmpla de umărul meu.

– Probabil că sunt doar obosită, spune ea. Întotdeauna îmi fac mai multe griji în momentele în care n-am energie.

Mă încrunt. Am fost atât de absorbită de mine însămi (și/sau beată), încât cumva n-am observat că fața lui Cleo s-a subțiat și că are sub ochi niște ușoare pete vineții.

– Hei, dar cu tine e totul în regulă? întreb eu.

– De ce n-ar fi?

Ăsta e un răspuns ciudat și evaziv pentru Cleo.

– Fiindcă ai de condus o fermă întreagă, răspund eu. Și ești doar o bucățică de om!

Zâmbetul îi luminează întreaga față.

– Da, dar uiți esențialul: iubita mea e o zeiță americano-scandinavă de aproape un metru optzeci, care poate să bea patru butoaie de rachiu și să câștige, totuși, o cursă de viteză la o băcănie.

– Clee! exclam eu.

Se uită peste umăr, iar apoi spune, pe un ton mai scăzut:

– Bine, da, sunt stresată. Adevărul e că, în ultimele trei săptămâni, m-am tot certat cu Kimmy în legătură cu excursia de anul ăsta. Sabrinei nu i-a căzut deloc bine vestea că nu puteam veni, așa că am decis s-o facem, totuși, pentru câteva zile. Numai că acum am aflat că nu putem să ne întoarcem mai devreme, așa că ne tot rugăm de vecini să se ducă la fermă și să se ocupe de diverse sarcini în locul nostru.

– Îmi pare atât de rău! spun eu. Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu, mulțumesc. E o săptămână de stres. Ei, bine, asta și săptămâna de care o să avem nevoie ca să recuperăm timpul petrecut departe de fermă.

– Hei!

Dintr-un motiv oarecare – probabil, toate subterfugiile în care sunt implicată în prezent –, sar în sus în clipa în care Sabrina își vâră capul între noi.

Și Cleo face la fel.

– Nu te furișa în felul ăsta!

– Ăăă… am venit pur și simplu, la propriu, răspunde Sabrina. V-am prins în mijlocul unei afaceri cu droguri sau ceva de genul ăsta? ne tachinează ea, după care se întinde între noi și ia cartea lui Cleo, scrutând coperta. Ciuperci? Iar?

Buzele lui Cleo se subțiază.

– Sunt fascinante!

– Dar tu, Sab? intervin eu. Ai găsit ceva?

– O, Doamne, da! răspunde ea. Cartea asta e o repovestire a istoriei grupului lui Donner[3].

– Ce… drăguț! spun eu.

Chicotește și-mi ia cartea din mână. Nu mi-am dat seama că luasem una – cred că am smuls-o din raft în momentul în care ne-a surprins ea.

– Harry, spune Sabrina, citind pe verso, cartea asta e la fel de

aiurea ca și a mea!

– Îți garantez că nu e! o contrazic eu.

– *Un designer de interior găsește o mână în spatele unui perete*, citește ea cu glas tare.

– Da, dar e ușurel!

Iau cartea înapoi.

– De unde să fie ușurel? întreabă Sabrina.

– E un roman polițist ușurel, o lămuresc eu. Mi-e greu să explic.

– Buuun!

Scoate un icnet de surpriză, fiindcă de după umărul ei tocmai a apărut capul lui Kimmy. Lângă mine, Cleo se apucă de marginea raftului, ca și cum ar fi vrut să se sprijine.

– De ce sunteți atât de nevricoase cu toatele? se miră Kim.

– Sabrina citește din nou despre grupul Donner, răspunde Cleo.

– E o carte de beletristică, nu o lucrare de istorie, precizează Sabrina.

– Unde sunt Parth și Wyn? întreabă Cleo. Au terminat?

Kimmy ridică din umeri.

– Am trecut pe lângă Parth, care stătea în dreptul standului unde sunt cărțile serioase.

– Ce sunt cărțile serioase? întreb eu.

– Kimmy vrea să spună că el caută ceva ce *New York Times* a descris ca fiind „revelator“, răspunde Sabrina.

Parth se apropie de noi, ținând deja în mână o pungă de hârtie în care se află un volum.

– De fapt… Am ales asta fiindcă *Wall Street Journal* i-a făcut o recenzie atât de iritată, încât am simțit nevoia s-o citesc eu însumi. E scrisă de un cuplu căsătorit, care de obicei publică separat. Unul dintre soți scrie romane voluminoase pe teme generale, iar celălalt scrie romane de dragoste.

Kimmy îi smulge cartea.

– Ce?! Îi cunosc!

– Vorbești serios? întreabă Parth.

– Am fost colegă de facultate cu ei, în Michigan, explică ea. Totuși, încă nu erau împreună. Cărțile ei sunt foarte porcoase. Asta e porcoasă?

– Recenzia din *Wall Street Journal* n-a abordat problema gradului de porcoșenie, răspunde Parth.

– Wyn a terminat? întreabă Sabrina.

– Plătește acum, confirmă Parth.

– Ce și-a luat, un roman de Steinbeck? întreabă ea.

Parth ridică din umeri.

– Nu știu.

Wyn n-are cum să-și ia un roman de Steinbeck. Sunt pur și simplu

surprinsă de faptul că își cumpără o carte, din moment ce n-avem niciodată timp să citim în călătoriile astea, iar el e precaut cu cheltuielile. Dar dacă ar fi să cumpere o carte, n-ar lua una despre Vestul american. Ironia situației i s-ar părea prea mare.

Parth și Sabrina ne îndrumă spre casa de marcat. Cleo își ia cartea cu ciuperci, eu cumpăr *Designerul morții*, iar apoi ieșim pe strada pietruită. Soarele e sus pe cer și nu se mai vede nici urmă de ceață, ci doar albastru orbitor. Kimmy zărește peste drum un cărucior plin cu flori, așezat în fața florăriei. Cu un țipăt de încântare, o trage pe Cleo după ea.

– Eu și Parth mergem să mai luăm o cafea!

Sabrina arată cu capul spre Warm Cup, cafeneaua de alături, a cărei ferestruică prin care se servește e protejată de o copertină. Deja am mai cumpărat de acolo de două ori pe ziua de azi. O dată înainte de piață și o dată după.

– Vrei ceva? întreabă ea.

– Nu, mulțumesc, răspund eu. Wyn?

El clătină din cap în semn de refuz. Ceilalți se îndepărtează, iar noi doi rămânem tăcuți, evitând să ne privim.

– Am vrut să te anunț, spune el în cele din urmă. Am vorbit aseară cu Parth.

– Și?

Își drege puțin glasul.

– Ai dreptate. Va trebui să le spunem după săptămâna asta.

Nu-mi dau seama de ce mă simt ușurată de îndată ce aud asta. La urma urmei, restul săptămânii mele o să fie un chin garantat. Dar cel puțin Parth și Sabrina o să aibă parte de ziua lor perfectă.

Wyn primește un mesaj. De obicei, nu e foarte atent la telefon. În timp ce îl verifică, mă aplec puțin spre el, încercând să mă uit în punga lui de hârtie de la *Verdict, crimă*.

Își bagă telefonul înapoi în buzunar, îndemnându-mă:

– Poți să mă întrebi!

– Ce să te întreb?

Își ridică fruntea. Îmi iau un aer impasibil și-i întorc privirea. Cu gesturi lente, el își scoate achiziția din punga de hârtie și mi-o întinde. E imensă. *Calea lui Eames: Viața și dragostea din spatele scaunului emblematic*.

– Asta e o carte de pus pe măsuța de cafea, spun eu.

– Chiar așa? mormăie el, aplecându-se ca să vadă cartea mai bine. La naiba, am crezut că e un avion!

– De când cumperi cărți pentru măsuța de cafea? îl iscodesc eu.

– E o întrebare-capcană, Harriet? mă chestionează el. Știi că nu e nevoie de o licență specială pentru ele, nu?

– Da, dar au nevoie de o măsuță de cafea, spun eu. Iar la Gloria nu

e loc pentru asta.

Mama lui Wyn e strângătoare ca un hamster. Nu la modul neplăcut, ci doar sentimental. Sau, mai degrabă, tatăl lui era, iar Gloria n-a schimbat prea multe în casa familiei Connor de când a murit soțul ei.

Ultima dată când am fost acolo, abia dacă mai era un centimetru de spațiu pe ușa frigiderului. Gloria avea acolo o fotografie de grup pe care o făcuserăm cu noi toți la cabană, în prima noastră excursie. Fotografia era lipită cu bandă adezivă chiar lângă o invitație la nunta unuia dintre verii lui Wyn, care de atunci se căsătorise, divorțase și apoi se recăsătorise. Diploma de inginer a surorii mai mari, Michael, era așezată pe polița șemineului, chiar lângă o povestire de o pagină, înrămată, pe care sora mai mică, Lou, o scrisese pe vremea când avea nouă ani. Alături se afla o fotografie înrămată a echipei de fotbal din liceu a lui Wyn.

Pe lângă lipsa de spațiu din casa copilăriei lui, e de notat și faptul că volumul ăsta trebuie să fi costat cel puțin șaizeci de dolari, iar Wyn n-a fost niciodată genul de om care să cheltuiască. Nu pentru el însuși și nici pe ceva a cărui valoare e mai ales de ordin estetic. În primul apartament pe care l-am închiriat împreună, Wyn a folosit un turn de cutii de pantofi pe post de măsuță, până când a găsit pe stradă una stricată, pe care a reușit s-o repare.

Îmi ia cărțoiul din mână și îl pune înapoi în punga de hârtie. Eu încă mă holbez, nedumerită, încercând să dau sens tuturor micilor diferențe dintre Wyn cel de acum cinci luni și Wyn cel din fața mea, dar el nu mai e atent la mine, ci își verifică telefonul. Kimmy vine țopăind, iar în mână are un mănunchi de floarea-soarelui.

– Parth și Sabrina unde sunt? întreabă ea, punându-și palma deasupra ochilor, ca să și-i protejeze de lumina solară.

– Sabrina mai avea nevoie de cafea, răspunde Wyn. Iar Parth avea nevoie de mai multă Sabrina.

Kimmy își duce mâna la inimă.

– Vai, sunt atât de drăguți! Înspăimântători, dar drăguți.

Îl surprind pe Wyn aruncând din nou o privire în punga de hârtie și zâmbind mai mult pentru sine.

În pieptul meu, o tonă de bolovani cade peste celebrul pendul, făcându-l să se balanseze de zor.

„O, Doamne!“

Barba lui Wyn, ușoara înmuiere a corpului, cartea de șaizeci de dolari pentru măsuța de cafea. Toate mesajele.

Oare își face cuib?

Oare se întâlnește cu cineva?

Pendulul nici gând să se oprească. O boare de aer condiționat rece și o aromă de cafea prăjită se îndreaptă spre noi, în timp ce Sabrina și Parth ies din cafenea, a cărei sală nu e atât de frecventată precum

ferestruica prin care se fac și se înmânează comenzile.

– Nu știu ce părere aveți voi, spune Sabrina după ce soarbe cu zgomot din paiul ei de hârtie, dar mie mi-ar prinde bine niște gogoșele!

În mod normal, numai gândul la așa ceva ar face să-mi lase gura apă.

În momentul de față, ideea de a arunca niște prăjeală cu ou și niște gem în stomacul care încă îmi fierbe e mai rea decât să aud cuvântul „burgund“ de o mie de ori, în succesiune rapidă.

Zâmbesc atât de larg, încât mă dor molarii.

– Sună grozav!

– O, floarea-soarelui! Sab o adoră!

Kimmy împinge buchetul spre Parth, iar el se apleacă și îl miroase.

– Astea sunt pentru tine și pentru Sabrina!

– Sunt doar o mostră, completează Cleo. Am comandat câteva buchete pentru sâmbătă. Știu că vreți să fie o ceremonie simplă, dar dacă nu sunt flori, nu e nuntă.

Sabrina trece de la a privi buchetul ca și cum acesta ar fi un fel de cal troian, umplut pe furiș cu mici enciclopedii despre ciuperci, la a bate din palme, scoțând un oftat de bucurie. Apoi își trece un braț în jurul capului lui Cleo, trăgând-o spre ea pentru o îmbrățișare.

– O, Cleo, nu era nevoie. Sunt superbe!

– Tu ești superbă, declară Cleo, pornind în josul străzii, iar noi, ceilalți, o urmăm de parcă am fi niște boboci de rață.

– Nu, o contrazice Parth, eu sunt superb!

Wyn se oprește lângă mine și mă întreabă pe un ton sec:

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Unde? întreb eu.

– În creierul tău, precizează el.

– Shoturi băute de pe corpul cuiva, răspund eu. Creierul meu e plin de shoturi!

– Ea e și medic chirurg, și o anomalie medicală! se căinează Wyn.

– Ce pot să spun, răspund eu, flatată. Sunt…

– Știu, îmi ia el vorba din gură, fluturându-și brațul în cerc. Vastă!

Stomacul mi se strânge în clipa în care aud gluma asta veche de ani de zile, pe care o înțelegem doar noi doi.

– Voiam să spun „mahmură“.

CAPITOLUL 10

COLȚUL DE RAI

Mattingly, Vermont

Un apartament nou pentru ultimul nostru an de colegiu, situat la primul etaj al unei case victoriene albe, de la marginea orașului. Ferestre care zdrăngănesc ori de câte ori bate vântul, o verandă pe jumătate prăbușită, unde eu și Sabrina intenționăm să ne petrecem toamna bând cidru cald amestecat cu coniac, și un petic de curte laterală pe care promit s-o ajut pe Cleo să planteze o grădină de legume: broccoli, conopidă, gulii – lucruri ce pot să reziste înghețului ce sosește curând, peste doar câteva luni.

În momentul de față, Wyn ar fi trebuit să fie la New York, împărțind o mansardă cu Parth și croindu-și drum într-un oraș nou, în timp ce prietenul lui cel mai bun studiază dreptul la Fordham. Dacă n-ar fi picat a doua oară la examenul de matematică sau dacă n-ar fi trecut cu vederea cerința referitoare la studiile generale de istorie, totul ar fi fost diferit.

În schimb, el locuiește împreună cu noi. Ca să economisim bani, eu și Cleo împărțim cea mai mare dintre camere. Sabrina o primește pe următoarea. Wyn o are pe cea de mărimea unei cutii de pantofi, destinată inițial mie.

În dimineața de după ziua mutării, Parth ne-a comandat gogoși. Pe bilet scria: *Dacă nu veniți cu toții la postuniversitară, la New York, anul viitor depun plângere!*

Privind situația în mod realist, o să trebuiască să merg la oricare facultate de medicină care mă acceptă. De asemenea, Sabrina trebuie să-și aleagă următorul oraș în funcție de admiterea la facultatea de drept, iar Cleo o să facă același lucru cu un program de masterat. Dar ideea e atrăgătoare – noi toți împreună într-un oraș nou – chiar dacă nu mi-e clar cum o să supraviețuiesc un an având-l drept coleg de cameră pe Wyn Connor.

În prima săptămână petrecută acolo, reușim să nu rămânem niciodată între patru ochi. Însă în cele din urmă ne întâlnim într-o

dimineață devreme, în bucătăria aglomerată. Răsare soarele, iar Wyn face cafea. Umple o cană cu steagul statului Montana imprimat pe o parte, iar apoi mi-o dă.

– Vreau să știi că am înțeles ceea ce mi-ai spus pe când eram în Maine, murmură el.

Glasul lui, încă răgușit de somn, îmi trage în sus toate firișoarele de păr de pe ceafă, care devin țepene precum niște soldați la paradă. Apropierea lui, aici, în liniștea dimineții, e copleșitoare.

– Nu vreau să-ți faci griji pentru anul ăsta. N-am să fac nimic ca să te stânjenesc, spune el.

Reușesc să mormăi ceva care sună ca un fel de „Aha, bun!“ și ca și cum cineva cu trac și cu streptococ în gât ar încerca să cânte iodlere în public.

Wyn dă din cap scurt, ieșind pe ușa din spate ca să tundă iarba înainte ca ziua să fie prea caldă. Rămân din nou încremenită locului, așteptând ca vraja să se rupă.

El se ține de cuvânt tot anul. De câteva ori pe săptămână, iese în oraș cu femei pe care noi, ceilalți, nu le cunoaștem. Apoi, în timpul iernii, începe să se vadă mai des cu una dintre ele, o dansatoare pe nume Alison. E frumoasă. E de treabă. Dar nu se oprește niciodată pentru mai mult de câteva minute la noi, înainte să iasă împreună cu Wyn, seara. Încerc să mă bucur pentru el. Așa ar face un prieten.

Uneori îmi revin în minte vorbele lui: „Nu ești prietena mea, Harriet“.

Wyn se chinuie la cursul de matematică, așa că mă ofer voluntar să-l ajut. Marțea, învățăm până noaptea târziu în biblioteca aurită și prăfuită de la Mattingly. El se plânge, geme, spune că creierul lui n-a fost făcut pentru așa ceva.

– Atunci, pentru ce e făcut? îl întreb, iar el îmi răspunde:

– Rotocoale de iarbă uscată. Le place să mi se rostogolească prin cap.

Am observat că adeseori se vorbește de rău pe el însuși, se autoironizează, făcând asta ca și cum ar fi o glumă bună, dar eu cred că ar putea fi serios, fapt pe care-l urăsc.

În timp ce învățăm pentru examenele de absolvire, Wyn îmi aduce cafea de la automat, mini brioșe cu ciocolată, batoane Snickers și Skittles. Totuși, în ciuda cofeinei și a zahărului, precum și a senzației electrizante pe care mi-o dă apropierea dintre noi, adeseori adorm, cu fața culcată pe câte un manual, și mă trezesc în momentul în care el mă împunge în umăr, de peste masă.

În momentul în care îmi ridic fața, el zâmbește și-mi șterge de pe obraz cerneala tipografică ce mi s-a imprimat de pe pagini.

– Mulțumesc, spun eu cu glas somnoros.

– La ce sunt buni prietenii? răspunde el.

„Nu ești prietena mea, Harriet.“

Noi patru gătim împreună cine elaborate în bucătăria noastră înghesuită, Sabrina fiind *sous chef*. Stăm pe veranda din față în timp ce Cleo ne schițează în sute de ipostaze diferite, iar în zilele în care ninge, eu și Wyn facem lungi plimbări prin oraș ca să ne cumpărăm ciocolată caldă sau *latte* cu sirop de arțar, în ciuda faptului că el abia se atinge de dulciuri. Atunci când unul dintre noi merge la Hannaford pentru cumpărături, verificăm de două ori dacă celălalt are nevoie de ceva. Chiar dacă eu spun că n-am nevoie de nimic, imediat după ce intră în apartament, Wyn pune o cutie mare de înghețată de afine pe birou, în fața mea, fără să scoată o vorbă.

Atunci când eu și Sabrina primim e-mailurile de acceptare de la Columbia – ea, de la facultatea de drept, iar eu, de la facultatea de medicină – și, printr-o șocantă întorsătură de situație, Cleo anunță că o să lucreze la o fermă urbană din New York, în loc să urmeze cursuri de masterat, nici măcar nu mă împotrivesc perspectivei ca noi patru să ne găsim o nouă locuință la New York, împreună cu Parth, adică să împărțim încă un set de pereți cu Wyn Connor.

Mi-a devenit prieten așa cum au devenit și ceilalți: puțin câte puțin, ca nisipul care trece printr-o clepsidră atât de încet, încât e imposibil de precizat momentul în care se întâmplă. Dintr-odată, constat că Wyn a pus stăpânire pe cea mai mare parte din inima mea și știu că n-o să mai recuperez nici măcar un grăunte.

E un băiat zugrăvit în nuanțe de auriu. Eu sunt o fată a cărei viață a fost desenată în nuanțe de gri.

Mă străduiesc să nu-l iubesc.

Chiar mă străduiesc.

CAPITOLUL 11

VIAȚA REALĂ

Marți

De obicei, în ziua de marți, facem o excursie de o zi în Parcul Național Acadia, cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată și, poate chiar mai important de-atât, locul în care se află restaurantul nostru preferat la care se servesc gogoșele prăjite.

Am visat săptămâni întregi la niște rulouri pufoase, umplute cu gem de căpșuni, dar acum tot ce vreau e să mă ascund într-o gaură rece și întunecată, alături de un butoi plin de antiacide și de o sticlă de doi litri de limonadă de ghimbir.

După o scurtă oprire acasă, fiindcă trebuie să ne schimbăm, să ne hidratăm și să facem pipi, încărcăm mașinile cu provizii pentru picnic. Scosul tuturor din casă, împreună cu bagajele, seamănă cu încercarea de a mâna o turmă de pisici care au luat LSD. De parcă pisicile sunt sub influența LSD-ului, iar cel care le păstorește e și el sub aceeași influență.

În momentul în care Parth se întoarce de la toaletă, Kimmy își dă seama că și-a uitat ochelarii de soare și intră din nou în casă.

Sabrina întreabă:

– Credeți că în primele două ore de lucru la fermă, Cleo o trimite pe Kimmy înapoi în casă pentru fiecare articol de îmbrăcăminte pe care a uitat să și-l pună?

– Și încă o dată după ce-și pune din greșeală pantalonii pe cap! strigă Cleo de jos, de lângă mașini.

– Ăsta nu e un accident, iubito! răspunde Kimmy, ajunsă din nou afară. Aștept doar ziua în care o să îmbrățișezi, în sfârșit, maniera avangardistă în care abordez moda!

– Poartă ce vrei! spune Cleo. Pe mine mă interesează mai mult ce e dedesubt.

Kimmy o sărută pe Cleo pe gât.

– Ei, nu știu dacă ești lascivă sau sentimentală, dar accept oricum!

Sabrina își trage o palmă peste frunte.

– Vinul! Poți să fugi în pivniță și să-l iei?

– Trebuie să aleg orice e roz sau alb? încerc eu să ghicesc.

Ea clătină din cap.

– E Didier Dagueneau Silex din 2018. Te deranjează?

– Nu mă deranjează, dar recunosc foarte puține dintre cuvintele astea, răspund eu.

– Silex, repetă Sabrina, punându-și și mai multe genți pe umeri. Așa scrie pe etichetă, urmat de „Didier Dagueneau“, iar tu cauți anul 2018. E un vin alb.

Ajung la intrarea în casă și îmi arunc geanta în vestibul. Ușa pivniței de vinuri e întredeschisă, cu luminile deja aprinse. Se presupune că acolo, jos, există și sticle care valorează douăzeci de mii de dolari bucata. Să sperăm că denumirea nici uneia dintre ele nu începe cu „Silex“ și nu se termină cu „-eau“.

În timp ce cobor, aud un foșnet slab.

La capătul scărilor, cotesc și mă opresc brusc la vederea lui Wyn, care se profilează în lumina blândă și aurie de deasupra, având înfățișarea unui înger căzut, chinuit, interpretat de James Dean.

– Silex nu-știu-cum? întreabă el.

– Sabrina trebuie să fi uitat că te-a trimis deja pe tine ca să-l aduci, răspund, dând să plec.

– Mă holbez la locul ăsta de vreo zece minute. Vinul ăla nu e aici.

Ezit. Pe când îmi imaginam retragerea într-o peșteră răcoroasă și întunecată, nu asta aveam în minte, dar dacă Sabrina își dorește din tot sufletul vinul cu pricina, nu plecăm decât după ce îl găsim. Vorbesc la modul propriu. Dacă prietenei mele îi intră o idee în cap, nu prea mai e loc de întors. Vezi și reacția pe care a avut-o atunci când Cleo le-a anulat ei și lui Parth vizita la fermă.

Oftez și mă duc la Wyn, după care mă ghemuiesc în fața raftului și-mi trec degetele peste etichete.

– Am verificat peste tot, spune el, morocănos.

– Practic, există o lege universală conform căreia, dacă o persoană caută un lucru vreme îndelungată, următoarea persoană care caută lucrul ăla o să-l găsească imediat.

– Ia spune, legea asta funcționează în cazul de față? întreabă el.

Printre zecile de sticle de chardonnay, riesling, sauvignon blanc, gewürztraminer, nu e nici urmă de Silex.

– Mulțumită? întreabă el.

La auzul tonului amuzat al lui Wyn, mi se ridică părul de pe ceafă. Mintea îmi rătăcește către locul cel mai nepotrivit din încăperea asta. În ceea ce ne privește, pivnița e plină de fantome. Nu dintre cele înfricoșătoare. Fantome sexy.

Mă îndrept de spate.

– Ia un vin alb care să nu pară prea scump!

Îi sclipesc ochii.

– Vrei să caut o sticlă marcată cu un abțibild de reduceri de la magazinul angro, Harriet?

– Alege ceva dintr-un grup cât mai mare de sticle de același fel! îl îndemn eu în timp ce o iau pur și simplu la fugă pe scară, ca și cum Wyn ar fi un val uriaș, din calea căruia ar trebui să mă târăsc ca să scap cu viață.

La jumătatea scării, observ că ușa e închisă. Apoi ajung sus, iar mânerul ușii nu se mai rotește. Nici măcar nu se mișcă.

Bat în ușă.

– Sab!

Wyn apare la baza scării, cu o sticlă de vin în mână.

– Probabil că ușa s-a încuiat singură, explic eu.

– De ce ai închis-o? se miră el.

– Păi, speram să se blocheze automat, din exterior, și să rămân blocată aici, jos, cu tine! răspund eu pe un ton ironic.

Ignorându-mi sarcasmul, Wyn urcă și apoi mă dă la o parte, ca să încerce el însuși mânerul.

– Se pare că e încuiată, conchide, probabil ca să mă enerveze, după care se apucă să bată în ușă. Cleo! Parth! E cineva acolo?

Simt căldura emanată de pielea lui. Cobor câteva trepte și, din mers, îmi verific buzunarele, în căutarea telefonului. Ca de obicei, buzunarele mele sunt mici. Iar telefonul trebuie să fie în geanta pe care am lăsat-o pe dușumeaua vestibulului.

– Sună pe cineva! îl îndemn eu pe Wyn.

El clatină din cap.

– Mi-am lăsat telefonul în mașină. Tu nu-l ai pe al tău?

– E în vestibul, răspund eu. Suntem nevoiți să așteptăm până când ceilalți se satură să ne mai aștepte și trimit pe cineva care să ne grăbească.

Wyn geme și se așază pe ultima treaptă de sus, așezând sticla lângă gleznă. Își apleacă fruntea și-și înnoadă degetele la ceafă.

Măcar nu sunt doar eu cea cuprinsă de panică.

Bineînțeles, sunt speriată din pricină că sunt închisă aici împreună cu Wyn, iar el e speriat fiindcă e claustrofob. Asta i se trage din copilărie, când, în atelierul părinților lui, a căzut peste el un dulap stricat sub care a rămas prins ore în șir, pentru că nu mai era nimeni acasă.

De îndată ce se deschide ușa, Wyn o să-și revină. Dar eu n-o s-o fac, din moment ce încă sunt zguduită de faptul că el a cumpărat o tâmpenie de carte pentru măsuța de cafea.

Îmi dau seama de un lucru îngrozitor și, din acel moment, mi se pare că întreaga scară începe să se clatine. Mă agăț de balustradă ca să nu cad.

– Ce-i?! Ce s-a întâmplat?!

Wyn sare în sus și mă apucă de coate. Îi văd doar în parte buzele arcuite, fiindcă acum câmpul meu vizual e acoperit de niște pete negre.

– Mergeam cu două mașini! strig eu. Mergeam cu două mașini, repet, așa că toți patru ar fi putut să plece cu Roverul!

Ochii lui se întunecă, irisurile verzi i se umbresc.

– N-ar face așa ceva!

– Ba da. Și s-ar putea s-o fi făcut deja! spun eu.

– Nu trebuie să presupunem că s-a întâmplat așa ceva. S-ar putea ca ei să se întoarcă în orice moment.

Wyn se uită la tavan, făcând un fel de calcul mintal.

Cobor restul treptelor, încercând să măresc distanța dintre noi. Dar el mă urmează.

– Nu e vina mea, Harriet!

– Am spus eu că e?

– Ai rupt-o la fugă pe scări. Asta înseamnă că aveai ceva împotriva mea.

Mă rotesc până când ajung cu fața la el.

– Wyn, suntem închiși într-o cutie de aproximativ nouă metri pătrați! N-am rupt-o la fugă. Locul ăsta e prea mic ca să pot face așa ceva. Dar dacă scopul tău e să-mi amintești că eu am fost cea care a închis ușa, punct lovit!

– Nu te învinovățesc. Doar că… cine naiba are o ușă care se încuie pe dinafară?!

– E o cameră de panică, îl lămuresc eu. Mecanismul de închidere a ușii e declanșat de comenzile aflate pe micul panou de pe perete. Dacă am ști codul, am putea să deblocăm încuietoarea.

Privirea i se înseninează. Urcă scările din trei pași lungi și apoi examinează panoul.

– Există un buton ca să suni la Urgențe.

Oare cât timp o să le ia prietenilor noștri ca să-și dea seama că ceva nu e în regulă? Ar putea merge să ia gogoșile pentru tratația de dinaintea plimbării fără să încerce să ne sune?

Iar dacă sună, oare o să presupună că nu răspundem fiindcă suntem la volan?

Stomacul mi se întoarce din nou pe dos.

– Vrei să suni, sau să aștepți? întreabă Wyn.

Acum îmi fac calcule despre cât de costisitor ar putea fi să înlocuim ușa asta dacă pompierii trebuie s-o spargă cu toporul, s-o arunce în aer sau ceva de genul acesta.

– Cred că…, încep eu să spun, iar apoi trag aer în piept, încercând să găsesc o versiune a colțului meu de rai mental care să nu aibă nimic de-a face cu casa asta sau cu bărbatul ăsta, … cred că trebuie să

așteptăm, cel puțin pentru o vreme.
Evident, nu e răspunsul pe care și-l dorea Wyn, așa că adaug:
– Doar dacă tu crezi că nu poți…
– Sunt bine, răspunde el pe un ton sec, cocoțându-se pe ultima treaptă.
Pune vinul deoparte și-și smulge din picioare cizmele de drumeție.
– O, Doamne, Wyn! exclam eu. Au trecut abia cinci minute. Cât mai durează până să-ți dai jos pantalonii și să-ți alegi un colț anume pentru făcut pipi?
El rupe folia din jurul dopului sticlei de vin.
– N-o să am nevoie de un colț anume. După ce terminăm de băut sticla asta, o să mă folosesc de ea. Tu, pe de altă parte… o să ai ghinion dacă nu înveți repede să ținteşti!
Îmi desfac brațele și mi le încrucișez repede la loc în clipa în care privirea lui, urmărindu-mi mișcarea, se ațintește la pieptul meu.
– Te plimbi cu un tirbușon în buzunar la ora zece și jumătate dimineața?
– Nu, umflătura din pantalonii mei înseamnă doar că mă bucur să te văd!
– Ha, ha, ce amuzant!
Privirea lui o susține ferm pe a mea în timp ce așază sticla de vin într-o cizmă, pe care o izbește de perete.
– Ce faci?! țip eu.
El dă cu cizma de perete de încă trei ori. Vedem că, după ultima lovitură, o jumătate de centimetru de dop a ieșit din gâtul sticlei. După alte două lovituri rapide, dopul iese afară cu totul. Wyn ridică sticla deschisă și o îndreaptă spre mine.
– Mă îngrijorează faptul că știi cum să faci asta, spun eu.
– Deci tu nu vrei deloc să bei vin!
El ia o înghițitură. În timp ce sticla din mâna lui coboară, privirea i se îndreaptă, peste umăr, spre firida de sub scări.
Căldura îmi urcă rapid de la clavicule până la linia părului.
„Nu te duce acolo! Nu te gândi la asta!“
Știu că nu e indicat, dar, în clipa în care apuc sticla și iau o înghițitură, o parte din mine speră cu disperare că există un adevăr în expresia *Cui pe cui se scoate*.
Dar nu. Stomacul meu nu vrea asta. Îi dau sticla înapoi lui Wyn.
– Parth m-a învățat trucul ăsta, spune el. Până acum, n-a fost niciodată nevoie să mă folosesc de el.
– Aha, deci în ultimele cinci luni nu te-ai mai trezit niciodată prizonier alături de vreo iubită părăsită?
El pufnește.
– Părăsită?! Adică povestea nu e chiar așa cum mi-o amintesc?
– Poate că ai amnezie, sugerez eu.

– Stau bine cu memoria, doamnă doctor Kilpatrick, deși îți apreciez îngrijorarea!

Ca și cum ar fi vrut să demonstreze că are dreptate, privirea i se îndreaptă din nou spre colțișorul de sub scări.

Nu se poate să se vadă cu cineva. N-ar fi acceptat niciodată farsa asta dacă ar fi fost într-o relație cu cineva. Poate că lui Wyn îi place să flirteze, dar e un tip fidel.

Doar dacă nu cumva are o relație de dată foarte recentă, o legătură care n-a apucat să devină oficială și exclusivă?

Dar dacă lucrurile ar sta așa, să fi ajuns el deja la stadiul în care consideră că relația respectivă ar fi una confortabilă?

Micile așa-zise indicii ar putea la fel de bine să fie niște informații aleatorii, pe care eu le pun cap la cap ca să însăilez o poveste.

„Dar asta nu înseamnă că *nu* se vede cu nimeni!“

Concluzia e că n-am nici o idee despre ce se întâmplă în viața lui. N-am voie să știu.

Mai ia câteva înghițituri de vin. Cred că nici lui nu-i face bine, fiindcă, după câteva minute, începe să se fâțâie în sus și-n jos. Își trece obsesiv mâinile prin păr în timp ce se plimbă în cerc pe lângă pereți, cu sudoarea curgându-i pe frunte.

– Măcar dacă ți-ai fi adus cartea pentru măsuța de cafea!

Dintr-odată, Wyn îmi aruncă o privire cercetătoare peste umăr, măsurându-mă cu atenție.

– Atunci am avea la ce să ne uităm, adaug eu.

Ridică din sprâncene, iar buza i se arcuiește și ea.

– Ce ai împotriva cărții mele, Harriet?

– Nimic.

– Ai suferit în ultimele cinci luni vreun fel de traumă legată de o carte pentru măsuța de cafea?

– Chestia aia a costat șaizeci de dolari!

Wyn dă din cap, adeverind, după care se întoarce la plimbarea lui.

– E un cadou? continui eu cu întrebările.

– De ce ar fi un cadou? se miră el.

Astfel de vorbe nu sunt un răspuns.

– Fiindcă nu cheltuiești niciodată atâția bani pentru tine, personal, îl lămuresc eu.

Pometții i se înroșesc un pic și acum chiar regret că l-am întrebat așa ceva. Rămânem din nou tăcuți. Eu stau locului, iar el merge în marș forțat pe marginea unor mici dreptunghiuri imaginare.

Chiar și după toate cele întâmplate, mi-e greu să-l văd așa.

În momentele în care farmecul personal nu-l mai apără, e atât de expresiv! Iată, în parte, motivul pentru care i-am dezvăluit atâtea secrete în urmă cu mulți ani, având pe atunci sentimentul că el absorbea o parte din ceea ce-i dădeam, că simțea ceea ce simțeam și

eu. Din nefericire, a existat din plin și reversul medaliei.
– Ai fost înghesuit în spații mult mai mici! îi reamintesc eu în timp ce trece pe lângă mine în turul al nouăzecilea (presupun, fiindcă n-am numărat).
Privirea i se oprește din nou la spațiul de sub scări.
Nu asta am vrut să spun. Fața mea e în flăcări.
– De exemplu, în fiecare mașină în care ai fost vreodată! clarific.
– Autobuzele sunt mai mari decât atât, răspunde el.
– Adevărat. Dar și miros mai urât. Aici, jos, miroase grozav!
– Miroase a umezeală.
– Adu-ți aminte că te afli în Maine și că asta înseamnă că e umezeală peste tot.
Își dă capul pe spate.
– Mă apucă groaza, Harriet!
Mă ridic în picioare.
– E în regulă. Prietenii noștri o să vină în curând.
– N-ai de unde să știi, răspunde el, privindu-mă cu ochi sclipitori și strângând din buze, ceea ce-i dezvăluie gropițele. S-ar putea să creadă că am decis să rămânem…
Înghit în sec.
– Sabrina n-ar accepta așa ceva. Trebuie să fim cu toții împreună.
El clatină din cap. Vede, la fel ca și mine, toate golurile din raționamentul pe care tocmai l-am făcut. Sabrina ar putea fi supărată dacă ar crede că noi doi am rămas în pivniță ca să câștigăm puțin timp între patru ochi, dar, prin faptul că ne-a oferit cel mai frumos dormitor, ea deja a zdruncinat în favoarea noastră mersul firesc al lucrurilor. În afară de asta, dacă a încercat să ne sune și n-am răspuns, nu s-ar întoarce în viteză aici, ca să încerce să ne prindă în flagrant.
Încerc o abordare diferită:
– Vii tot timpul în locul ăsta. Și, sincer vorbind, probabil că altă dată ai stat și mai mult aici.
Încerc să nu mă gândesc.
Încerc să nu revin la acea amintire.
În vara de după ce am absolvit eu, Wyn, Cleo și Sabrina. Înainte să ne mutăm la New York împreună cu Parth.
Veniserăm cu mașina din Vermont, cărându-ne toate lucrurile împachetate și pregătite pentru marea mutare. Parth venise cu avionul din oraș, după ce abia își terminase primul an de studii la drept, la Fordham.
A fost ideea lui să ne jucăm de-a sardelele, un fel de de-a v-ați ascunselea pe dos.
Am stins toate luminile și apoi am aruncat zarurile, ca să stabilim cine trebuia să se ascundă primul.
Wyn a pierdut. Înainte să ne împrăștiem și să începem să-l căutăm

prin întuneric, i-am dat cinci minute să se ascundă.

Cumva știam exact, așa cum părea să știu întotdeauna, unde se afla.

L-am găsit în pivniță. În firida de sub scară se afla un rastel de sticle înalt până la brâu, însă în spatele lui era un colțișor întunecat, un spațiu gol, iar Wyn se ascunsese acolo. Era cât pe ce să nu dau de el, dar în clipa în care m-am mai uitat o dată, am zărit o umbră mișcătoare.

Trăiserăm în același apartament vreme de un an întreg, însă niciodată nu fuseserăm cu adevărat singuri, nu în felul ăsta. Desigur, făcuserăm plimbări doar noi doi. Mai stătuserăm și la bibliotecă, dar acolo mereu se afla câte cineva la biroul la care lucrau bibliotecarii.

Aproape că mă convinsesem că ajunseserăm cu adevărat la nivelul de prieteni platonici, până când, conform regulilor jocului, m-am cățărat peste acel raft de vinuri ca să mă ghemuiesc alături de Wyn, în întuneric, iar inima care îmi bubuia și stomacul care făcea tumbe mi-au dovedit că, de fapt, nu încetasem niciodată să aștept acel moment, acea apropiere.

Îmi dreg glasul, dar amintirea pare să mi se lipească de trahee.

– Trebuie să fi stat aici cel puțin o oră!

N-am nici o idee dacă e adevărat. Știu doar că fiecare secundă de dinainte să ne atingem a durat parcă un secol. Apoi, odată ce am făcut-o, timpul și-a pierdut orice sens. Mă gândesc la documentarul despre găurile negre pe care l-am văzut împreună cu tata acum câțiva ani, la faptul că astrofizicienii speculează că există locuri în universul nostru în care regulile timpului și ale spațiului s-au inversat, iar momentele devin un loc în care poți rămâne la nesfârșit.

– Ceva mi-a distras grozav atenția atunci, spune Wyn.

Nu flirtează, nu-și arată farmecul. E Wyn cel onest. Wyn cel realist.

– Tot asta ți-a distras atenția și atunci.

Îmi întind brațele în lateral, fluturându-mi mâinile.

Pare sceptic.

– Bine, distrage-mi atenția, Harriet!

Țâțâi din buze.

– Unde sunt faimoasele maniere ale lui Wyn Connor?

Ochii îi sclipesc și doar gropița stângă se arată, timid.

– Distrage-mi atenția, te rog, Harriet!

Glasul i se face puțin mai răgușit. Încerc să-mi înăbuș frisoanele care îmi străbat spinarea.

Mai ia o înghițitură de vin și începe din nou să se plimbe, strângându-și și desfăcându-și pumnii. Știu că-i amorțesc mâinile atunci când are crize de claustrofobie.

Trebuie să fac ceva. Am o singură idee.

Mă ridic în picioare, trec pe lângă Wyn și-mi pun un picior peste suportul de sub scări.

– Ce faci? întreabă el.

– Te ajut.

Cu grijă, ca nu cumva să răstorn cele aproximativ treizeci de sticle înfipte în rastel, îmi balansez celălalt picior, ghemuindu-mă ca să nu mă lovesc cu capul de partea de jos a scărilor.

– Da, un metru pătrat de spațiu în plus e o adevărată ușurare!

– Dacă te vâri într-un spațiu din interiorul camerei ăsteia, știi, cel puțin, că poți să ieși din el oricând dorești.

– Dar tot nu putem ieși din cameră, spune el.

– Nu e o știință perfectă, răspund eu. Dar e ceva. Și, sincer vorbind, indiferent de ce s-ar întâmpla, nu suntem prinși în capcană. În cel mai rău caz, sunăm la pompieri. Dar haide să încercăm asta prima dată, fiindcă nu-mi permit să cumpăr o ușă nouă, una care să se ridice la standardele familiei Armas, și nu vreau să trebuiască să returnezi cartea aia pentru măsuța de cafea!

Aud un hohot de râs în timp ce-și trece și el piciorul pe deasupra rastelului. Ăsta e un semn bun. Mă dau la o parte ca să-i fac loc, dar, având în vedere unghiul scărilor, nu e suficient să mă aplec, ci trebuie să mă ghemuiesc la pământ de-a dreptul, iar apoi mă strecor în colț.

– Și acum ce facem? mormăie el.

– Acum? Păi, ne punem mintea la contribuție și încercăm să rezolvăm cazul criminalului Zodiac, spun eu. Stai jos, Wyn!

Se supune imediat. În clipa de față, cred că se află exact în starea de spirit în care, dacă i-aș spune să stea în mâini și să cânte „Ave Maria“, chiar ar face-o.

– Prefă-te că intri în joc! îl îndemn eu. Prefă-te că trebuie să fim cât mai tăcuți și mai liniștiți până când ne găsesc!

– N-o să meargă, răspunde el cu glas răgușit și sacadat.

– Wyn!

Își pleacă fruntea, iar umerii îi urcă și-i coboară odată cu respirațiile scurte.

– Wyn!

– Îmi pare rău, încerc să nu mă sperii, mă lămurește el.

– Nu-ți cere scuze!

Fără să stau pe gânduri, mă întind și-l iau de mână. După scânteia inițială de surpriză, de recunoaștere, îmi dau seama că degetele îi sunt reci ca gheața și-i tremură.

Îi prind palma între ale mele.

– Uită-te la mine! Vorbește cu mine!

Își ține capul în jos.

– Vorbește cu mine, insist eu.

– Despre ce? întreabă el.

– Despre orice. Despre primul lucru care îți vine în minte.

– Nu mă pot gândi decât la accidentul ăla, atunci când am rămas

prins sub dulap, spune el. Eram sigur că urma să mor înainte să mă găsească cineva. Mai întâi nu mi-am mai simțit piciorul, iar apoi, după ce mi-a trecut șocul, a revenit durerea, care era mult mai intensă de data asta.

– Bine, orice altceva în afară de întâmplarea cu pricina! mă repliez eu.

Gândul mă duce la aplicația mea de meditație, la exercițiul de vizualizare pe care m-am bazat în ultimele cinci luni.

– Povestește-mi despre un loc care ți-e drag!

El clatină din cap cu putere.

– Nu pot! Îmi pare rău.

Mă apropii mai mult, iar genunchii ni se ciocnesc.

– Să știi că nu trebuie să-ți ceri scuze. Nu pentru asta.

– Credeam că am scăpat de nenorocitele de crize de claustrofobie, mărturisește el, oftând. Zilele astea mă simt mult mai bine. Totul e mult mai bine... Credeam că s-a ameliorat și povestea cu claustrofobia.

Mă doare să aud că lui îi merge „mult mai bine“ în prezent, însă alung un astfel de gând și îmi dreg glasul din nou.

– Povestește-mi despre data când am jucat acel joc!

Nu vreau să spun asta. Sau nu știu, poate că vreau. Poate că am nevoie să știu că își amintește, că n-a uitat cu totul cum era pe vremea când mă iubea, în timp ce eu încă sunt prizoniera acelor sentimente, iar el mi-e imprimat cu fierul înroșit pe inimă, pe creier, pe plămâni, pe piele.

În cele din urmă, Wyn își ridică privirea, iar clipa în care o face e una de liniște perfectă.

– Mă ascundeam, spune el pe un ton cavernos. Tu ai coborât prima. A fost cât pe ce să nu-ți dai seama că eram acolo.

– Și apoi, ce?

– Și apoi m-am mișcat, răspunde el.

Clipesc.

– Te-ai mișcat?

– Ca să mă vezi, explică el. Și m-ai văzut. Te-am speriat de moarte și m-am simțit prost.

– Nu mi-ai spus niciodată asta!

– Ei bine, așa a fost. De un an de zile nu mai fusesem singur cu tine de-adevăratelea, iar tu ai coborât pe scară și voiam atât de mult să te ating! Dar nu m-ai văzut și ai dat să te întorci, așa că m-am mișcat.

Mi se încălzește sternul. Mi se încălzesc coapsele. Chiar și spatele genunchilor mi se topește puțintel, precum ceara aflată prea aproape de o flacără.

– Iar apoi am auzit pași, continuă el, și urma ca tu să fii complet vizibilă, așa că te-am tras înapoi în acel colț, lângă mine, ca să nu te

vadă cei care ne căutau.

Degetele lui zvâcnesc între ale mele. S-a mai încălzit puțin.

– Te-am tras în poala mea, spune el cu glas răgușit. Și m-am rugat ca Parth să se întoarcă la etaj fără să ne descopere, ceea ce s-a și întâmplat. Îți simțeam inima bătând cu putere, așa că am știut că trebuia s-o simți și tu pe a mea, iar apoi mi-am dat seama că aveam o erecție. Eram atât de jenat! Fiindcă rămăseserăm singuri, m-am așteptat să te dai jos din poala mea.

Ochii lui se întorc la ai mei, cu pupilele dilatate de la efortul de a vedea prin întuneric.

– Dar tu nu te-ai dat jos.

Bătăile inimii mi se accelerează, iar căldura lichidă îmi izbucnește din vintre în timp ce rememorez acel moment.

Am rămas acolo, în poala lui Wyn, cu brațele lui în jurul meu, îngrozită la gândul că orice mișcare ar fi rupt vraja. În cele din urmă, una dintre glezne a început să-mi amorțească, așa că m-am mișcat puțin, doar puțin, iar acea mișcare a mea l-a făcut să ofteze, ceea ce m-a făcut să mă simt ca și cum aș fi înghițit un cărbune aprins.

Flămândă, disperată și, totodată, curajoasă, așa cum el mă făcea mereu să mă simt.

– Apoi mi-ai atins obrazul, spune Wyn, ridicându-mi mâna încet și așezându-mi-o pe obrazul lui cu barba crescută.

– N-am vrut să fac asta! pufnesc eu, aproape în defensivă.

Nici măcar nu știu dacă mă refer la momentul de atunci sau la cel de acum. Pulsul îmi țipă prin palmă și prin vârfurile degetelor, pe pielea lui. Amintirea acelui prim sărut febril, în întuneric, ne apasă din toate părțile.

– Credeam că eu te-am făcut să mă atingi, murmură el, înclinându-și capul astfel încât să-mi alunece mâna înapoi spre urechea lui. Doar fiindcă mi-am dorit.

– Wyn, dacă îți dorești anumite lucruri, asta nu înseamnă că ele o să se și întâmple, spun eu.

Mâna lui îmi înconjoară încheietura și-mi atinge ușor cu degetul mare partea sensibilă a acesteia.

– Așa? întreabă el pe un ton ușor ațâțător. Atunci ce te-a făcut să mă săruți în cele din urmă, Harriet?

Au trecut opt ani și încă mi se aprind terminațiile nervoase la amintirea modului în care respirațiile noastre s-au prins într-un soi de du-te-vino, fiecare dintre noi așteptând, dezbătând în sinea lui ceea ce avea să urmeze, până când eu n-am mai putut suporta să mai treacă o secundă fără să știu cum era să-l sărut.

– Nu te-am sărutat, spun eu. Tu m-ai sărutat pe mine.

Zâmbește strâmb.

– Acum, care dintre noi are amnezie?

Restul amintirii îmi năvălește în minte, copleșindu-mă. Cum mi-am înclinat bărbia până când gurile noastre s-au atins, nu chiar într-un sărut. Cum buzele lui s-au despărțit și limba lui mi s-a strecurat în gură, iar un suspin din tot corpul, sunetul pur și nediluat al ușurării, a țâșnit din mine. După ce m-a auzit, Wyn m-a tras și mai sus în poala lui, orice ezitare dizolvându-se într-un potop de febră, de dorință.

Mi se face pielea de găină la amintirea șoaptei lui la urechea mea:

– Ești atât de catifelată, Harriet…

În timp ce mâinile i se strecurau pe sub cămașa mea ca să-mi atingă cât mai mult din corp, Wyn a spus:

– Ceilalți n-o să fie prea încântați de asta!

I-am răspuns în șoaptă:

– Eu sunt.

Râsul i s-a transformat într-un geamăt, iar apoi, într-o declarație:

– Și eu. Am impresia că n-am mai fost niciodată atât de încântat de ceva.

Sabrina voise să-l aducă în excursie pe Demetrios, iubitul ei, dar Parth susținuse că asta ne-ar fi transformat vacanța într-o excursie de cupluri, ceea ce ar fi stricat-o cu totul. În cele din urmă, toată lumea fusese de acord că era mai bine ca excursia să rămână doar între prieteni.

Mă îndoiam că ar fi fost mai fericiți să afle că doi dintre acei prieteni trișau pe furiș, în pivniță. Nu mă puteam convinge să-mi pese. Nu până în clipa în care s-a auzit din nou zgomot de pași pe scară. Asta ne-a readus la realitate. Ne-am despărțit brusc și ne-am aranjat puțin, iar apoi Cleo ne-a găsit ascunzătoarea și ni s-a alăturat, conform regulilor jocului de-a sardelele.

Mi-am petrecut următoarele ore spunându-mi cu hotărâre în sinea mea că așa ceva n-avea să se mai întâmple niciodată. Dar după ce ne-am închis în dormitor în acea noapte, Wyn m-a luat în brațe și m-a așezat pe scrin, sărutându-mă ca și cum n-ar fi trecut nici măcar treizeci de secunde.

Asta a fost atunci. Misterul a făcut ca totul să fie interesant.

Acum știu ce gust ar avea Wyn, cum m-ar atinge, cât de repede ar ajunge pe prima poziție în ierarhia nevoilor mele. De aceea trebuie să pun din nou distanță între noi. Atracția gravitațională pe care o emană el e prea puternică. Probabil că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu mi-a smuls toate hainele de pe mine și că nu m-a tras în poala lui.

– Harriet…, murmură el, ca și cum mi-ar pune o întrebare.

Degetele lui îmi alunecă de-a lungul obrazului, iar eu simt bătăturile pe care le cunosc atât de bine. Mă surprind aplecându-mi capul și apăsându-mi-l de palma lui, lăsându-l să-mi preia o parte din greutate.

– Povestește-mi despre San Francisco! îmi cere el cu glas tare.

Venele mi se umplu de gheață. Logica își recapătă un punct de sprijin în mintea mea.

– Știi cum e San Francisco, răspund, îndepărtându-mă de el, iar aerul rece se strecoară între noi și-mi face pielea să se înfioare, în timp ce mâna lui mi se desprinde de obraz. Acolo e un magazin Ghirardelli mare cât China și întotdeauna e puțin rece și umed.

Nasul îi coboară, iar gura îi e suficient de aproape încât să simt damful vinului în respirația lui.

– Magazinul Ghirardelli?

– Întregul oraș, răspund eu.

– Povestește-mi despre rezidențiatul tău! îmi cere el.

O rachetă de semnalizare mă lovește în plexul solar. Sună clopotele de avertizare. Știu unde vrea să ajungă – sau mai degrabă la cine vrea să ajungă – și un amestec de furie și de greață îmi năvălește în stomac.

– Ce zici de cartea pentru măsuța de cafea? întreb eu.

Buzele i se curbează într-o expresie șovăielnică de amuzament.

– Poftim?!

Urechile îmi țiuie. Gâtlejul mi se strânge.

– Pentru cine e cartea?

Se uită la mine cu ochi mari.

Dacă nu vrea să mi-o spună direct, atunci cred că trebuie să-l întreb eu.

– Te întâlnești cu cineva? mă răstesc.

Veselia îi dispare de pe față într-o clipită.

– Ce naiba, Harriet! Chiar vorbești serios?

– Ăsta nu-i un răspuns! îi atrag eu atenția.

Îmi cercetează fața cu o privire ezitantă.

– Dar tu? întreabă el cu glas sacadat. Ești cu el?

Exact de asta m-am temut! Valul de acid îmi crește în stomac. Pieptul mi se despică în două.

N-am de gând să plâng. Nu pentru ceva ce s-a întâmplat cu cinci luni în urmă. Nu pentru cineva care mi-a spus deja că nu mă mai vrea.

– Asta e ceea ce crezi despre mine? întreb, dându-mă înapoi până când spatele meu întâlnește peretele. Încă mai crezi sincer că te-am înșelat? Și, în afară de asta, ești convins că aș fi în stare să-i fac același lucru altcuiva!

– Nu asta am spus! exclamă Wyn pe un ton grav. Eu nu te acuz de nimic! Încerc să te întreb…

– Ce încerci să mă întrebi, Wyn?

– Dacă ești fericită, răspunde el. Vreau să știu că și tu ești fericită.

Acum e rândul meu să mă uit la Wyn cu neîncredere. El încă mai vrea să fie absolvit de vină.

Și ce pot să-i spun? Că nu sunt fericită? Că am încercat să mă întâlnesc cu altcineva și că totul a fost echivalentul emoțional al unui

chef cu biscuiți, când tot ce-mi doream era o masă adevărată? Sau că evit părți întregi din oraș fiindcă îmi amintesc de acele prime câteva luni petrecute în California, pe vremea când noi doi încă mai locuiam împreună? Că atunci când alarma urlătoare mă trezește prea devreme, încă mă întind spre partea lui de pat, ca și cum, dacă aș putea să-l mai rețin încă un minut, n-o să-mi mai fie atât de greu să trec peste încă o zi epuizantă la spital, într-o serie nesfârșită de zile epuizante?

Că încă mă trezesc din vise în care capul lui e între coapsele mele și că încă mai caut telefonul ori de câte ori se întâmplă ceva deosebit de ridicol în romanul polițist de doi bani pe care-l citesc, doar ca să-mi amintesc că nu pot să-i spun? Că îmi petrec mai mult timp încercând să nu mă gândesc la el, decât gândindu-mă la orice altceva? Toată nostalgia amețitoare și toată dorința sufocantă au devenit inflamabile, explodând într-un acces de furie.

– Da, Wyn, sunt fericită, răspund eu.

Vrea să-mi dea o replică, însă deasupra capetelor noastre se aude o serie rapidă de semnale sonore, urmată de zgomotul ușii care se deschide și de glasul Sabrinei:

– HARRIET! WYN! SUNTEȚI BINE?!

– Suntem bine! strig eu.

Dacă el poate să fie fericit, cu siguranță că și eu pot să fiu bine

CAPITOLUL 12

VIAȚA REALĂ

Marți

Înainte de cină, Wyn iese la o „alergare“. Sunt destul de sigură că asta e o scuză pentru ca el să folosească dușul în aer liber de lângă casa de oaspeți, așa că profit de ocazie ca să-mi vărs nervii în timp ce mă săpunesc în dușul din dormitorul nostru. După aceea, răscolesc prin mormanul meu de tricouri, maiouri, blugi și rochii de plajă. Practic, am împachetat un ghem de alb, negru și albastru.

Și mai e și singura pată de roșu pe care am pus-o în bagaje mai mult ca să-i fac pe plac Sabrinei, decât fiindcă aveam de gând s-o port. Sabrina mi-a trimis rochia la ultima mea aniversare, fără să știe ce mărime port – întotdeauna a avut ochi pentru astfel de lucruri –, și m-am gândit la ea ca la rochia mea de întoarcere în lume, deși, făcând câteva încercări deprimante de a mă întoarce printre semeni, n-am reușit să mă conving s-o port.

Acum mi se pare mai degrabă genul de rochie prea scurtă, prea strâmtă, prea roșie, pe care ai purta-o la nunta unui bărbat care te-a părăsit, atunci când plănuiești să răstorni tortul și să dai foc cravatei mirelui.

Pe scurt, e perfectă. Mă îndes în ea, îmi răsucesc părul într-un coc, îmi pun singura pereche de cercei rotunzi și mari și, în drum spre ușă, mă încalț cu o pereche de pantofi cu toc.

La parter, Sabrina urmărește pe telefon evoluția taxiului care se apropie de noi, în timp ce le dă apă tuturor. Ei bine, tuturor, cu excepția lui Wyn, care nu e în bucătărie.

– Hidratare, hidratare, hidratare, hidratare! cântă ea. În seara asta o să fim cu toții ca la douăzeci și unu de ani, în vacanța de primăvară!

Kimmy chicotește, fluturându-și valurile de păr blond-roșcat.

– Ar trebui să fiți cu toții foarte bucuroși că nu m-ați cunoscut pe vremea când aveam douăzeci și unu de ani! Pe atunci, Four Loko încă mai avea cofeină în el!

– Apropo, am făcut poze grozave cu voi bând shoturi una de pe

corpul celeilalte, spune Parth. O să fie perfecte pentru peretele foto!

– Perete foto?! repet, mirată.

Ceafa mă furnică deja în secunda de dinainte de a-i auzi glasul:

– Pentru nuntă.

Mă întorc spre ușa de la terasă, pe care tocmai intră Wyn, cu părul umed și cu acea singură buclă căzută pe frunte.

Poartă un tricou gri, pe jumătate vârât în pantalonii de doc albastru-ardezie, iar combinația asta de culori scoate în evidență tot verdele din ochii lui, în timp ce măsoară din priviri ceea ce acum trebuie să redenumesc Rochia Mea De Răzbunare. Ocupat cu privitul, Wyn face greșit o jumătate de pas, dar se redresează repede, ferindu-și ochii în timp ce se îndreaptă spre frigider și începe să-și umple sticla cu apă.

Mă întreb dacă obrajii mei se apropie deja de culoarea șifonului mulat pe care-l port. Îmi ia o secundă să refac conversația până la punctul în care am rămas.

– Deci, ce-i cu peretele de poze pentru sâmbătă? reușesc să întreb. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, nu e pentru nunta noastră, mă lămurește Sabrina. Peretele foto e pentru a voastră!

– Îți amintești că am luat datele de contact ale părinților tăi pentru ca ei să ne trimită pozele tale din copilărie? întreabă Parth. De ani de zile strângem, încetul cu încetul, material pentru un zid al umilinței!

Obrajii înroșiți mă mănâncă deja.

– Asta nu-mi sună deloc cunoscut!

– N-ai făcut parte din conversație. Erai asistentă la facultate și predai în semestrul ăla, spune Wyn, fără să se uite la mine.

Sabrina își ridică privirea de pe ecranul telefonului și observă rochia, iar fața i se luminează.

– Harry! Mamă, mamă! Ți-am spus că roșul e culoarea ta!

Mă forțez să zâmbesc.

– Ai avut dreptate. Asta a devenit rochia mea de întâlniri romantice.

Pleoscăitul apei pe podea ne atrage tuturor atenția asupra frigiderului.

– La naiba!

Privirea lui Wyn pendulează precum un bici între mine și apa care se revarsă pe podea, peste buza sticlei pline.

Cleo țipă în timp ce se dă jos de pe scaunul de lângă insula de marmură, ferindu-se din calea apei. Noua ei carte cu ciuperci (sau poate că o fi cea veche) îi zboară din mână.

– Îmi pare rău, șoptește Wyn, luând de pe mânerul mașinii de spălat vase un prosop de bucătărie pe care sunt imprimați homari.

Apoi îi dă prosopul lui Cleo, pentru ca ea să șteargă cât mai mult

din apa care i-a udat rochia midi, neagră, și cizmele. Îmbrăcată așa, ar putea fi cu ușurință superba solistă a unei faimoase trupe de grunge din anii ’90.

În timp ce Wyn se ridică după ce a șters restul de apă de pe podea, Parth îi pune o mână pe umăr.

– Frate, ești bine? Te comporți cam ciudat!

– Sunt bine, îl asigură Wyn, aruncând prosopul, acum îmbibat, pe blatul de bucătărie. Sunt bine.

Al doilea „bine“ sună și mai puțin convingător decât primul.

Acum e acum! Mă strecor pe lângă insula de marmură ca să-i iau sticla de apă din mână, menținând contactul vizual în timp ce trag o dușcă zdravănă.

– Ți-e sete? întreabă Wyn pe un ton sec.

Împing sticla înapoi spre el.

– Nu-mi mai e.

– A venit taxiul! anunță Sabrina, sărind de pe scaunul ei. Cartea jos, Cleo! Termină de băut apa aia, Kimberly! Am plecat de-aici!

În momentul în care mă urc în microbuz, nu mă preocup defel să-mi țin departe de fața lui Wyn fundul abia acoperit. Mă simt un pic mai puțin îndrăzneață odată ce sunt înghesuită pe bancheta din spate, între el și Sabrina, dar cel puțin sunt scutită de pălăvrăgeală mulțumită playlistului vivace de la începutul anilor 2000, pe care Parth, șezând pe scaunul pasagerului din față, îl face să bubuie din boxe.

În plus, Wyn oricum vorbește la telefon tot drumul.

Câteva minute mai târziu, oprim în fața vechiului nostru loc de întâlnire, Lobster Hut. E un local dărăpănat, fără firmă și fără nici un indiciu al numelui său, care nu e scris nici pe șervețelele de cocktail, nici pe meniurile lipicioase și laminate, deși, cumva, toată lumea știe cum se numește.

Prima dată când am venit aici, aveam nouăsprezece ani, abia ieșită dintr-o primă relație. Sabrina știa că cei de aici nu cereau documente ca să verifice vârsta, iar asta se întâmpla pe vremea când Cleo putea să bea șase pahare de tequila și să fie încă în picioare, respingând cu diatribe despre tablourile lui Modigliani avansurile băieților din frățiile studențești.

Am cântat, am dansat, am dat pe gât fluxul constant de Fireball care tot apărea lângă noi pe tejgheaua din colț, până când am încetat, în sfârșit, să-mi mai verific compulsiv telefonul ca să aflu vreo veste de la Bryant. După ce am ajuns acasă, iar Sabrina și Cleo au plecat să facă un duș, singurătatea m-a cuprins din nou, iar băutura îmi dărâmase deja toate zidurile de apărare.

M-am îndreptat spre baia pe care n-o folosea nimeni, am deschis

robinetul, m-am așezat pe vasul de toaletă și am plâns.

Nu după Bryant. Am plâns de singurătate, de teama că n-aveam să scap niciodată de ea, fiindcă sentimentele erau schimbătoare, iar oamenii, imprevizibili. Nu te puteai agăța de ei prin forța voinței.

Cleo și Sabrina m-au găsit acolo, iar Sab m-a amenințat cu spargerea ușii dacă nu le lăsam să intre.

– După aia, ca să-mi cer scuze, o să trebuiască să merg la un meci de polo împreună cu tata! Și n-o să te las să uiți asta decât atunci când o să moară una dintre noi! a strigat ea.

De îndată ce am descuiat ușa, lacrimile mi s-au uscat, dar nodul din gât nu mă lăsa să vorbesc. Am încercat să-mi cer scuze, să le conving că eram bine și că mă simțeam doar jenată, în timp ce ele mă strângeau în brațe.

– Nu trebuie să fii bine! a spus Cleo.

– Nici jenată! a adăugat Sabrina.

Am stat în acea baie mică, lăsându-le să mă țină în brațe până când s-a atenuat greutatea insuportabilă a singurătății.

– Suntem aici, m-au asigurat ele.

Iar singurătatea n-a mai găsit niciodată o portiță prin care să se strecoare înăuntrul meu. Indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat, pe ele două le aveam mereu lângă mine. Cel puțin așa am crezut de atunci încolo.

După săptămâna asta, lucrurile o să se schimbe între noi toți. N-au cum să nu se schimbe.

„Nu te gândi la asta“, îmi spun. „Nu încă. Stai aici, pe trotuar, în fața localului tău preferat.“

Sabrina, Parth, Cleo și Kimmy sunt deja la ușa din față.

Fac un pas ca să-i urmez, dar tocul mi se prinde într-o crăpătură dintre două pavele. Wyn apare lângă mine, apucându-mă conștiincios de cot, înainte să-mi rup glezna.

– Ai grijă, spune el cu glas scăzut. Nu ești obișnuită să porți astfel de pantofi.

Furia mă străbate precum o rachetă de semnalizare, singurul lucru suficient de luminos și de fierbinte ca să fie văzut prin ceața nostalgiei.

– În momentul de față, Wyn, spun eu, eliberându-mi brațul, n-ai idee cu ce sunt sau nu sunt obișnuită!

Mă furișez în barul întunecat prin ușile cu hublouri de la intrare, iar o versiune de karaoke a piesei „Love Is a Battlefield“ mă înconjoară, la volum maxim. Aroma densă de eglefin prăjit și de cartofi *wedges* cu ardei iute stăruie în aer alături de mirosul înțepător de bere și de oțet, iar luminile de Crăciun, care sunt atârnate pe tot parcursul anului, înșirate pe tot tavanul, aruncă peste mulțime raze sclipitoare, de toate culorile.

În timp ce o ajung din urmă pe Cleo, ea se uită la mine, luminile accentuând porțiunile aurii din irisurile ei și nuanțele aurii, asortate, ale pielii ei maro-închis. Se apleacă și spune:

– Locul ăsta nu se schimbă niciodată, nu-i așa?

– Totul se schimbă în cele din urmă, răspund eu, iar apoi, văzând expresia ei ciudată, mă forțez să zâmbesc și o iau de braț. Îți aduci aminte de vremurile când rulourile de homar de aici costau șase dolari?

Nu se lasă păcălită de falsa mea veselie. Între sprâncenele ei arcuite se formează o adâncitură.

– Te simți bine?

– E greu să respiri în rochia asta fără să-ți faci griji că ți se rup cusăturile, dar în rest sunt bine! spun eu.

Nu pare convinsă. Cleo a fost întotdeauna capabilă să mă descifreze în profunzime. Pe vremea când locuiam împreună, obișnuiam s-o privesc ore întregi în timp ce picta și mă întrebam cum de vedea ea mereu lucrurile atât de clar. Știa cu ce culori să înceapă și de unde, iar pentru mine nimic n-avea sens până când, dintr-odată, toată lucrarea ei arăta exact așa cum trebuia.

Wyn trece pe lângă noi, după care își croiește drum prin mulțime și ajunge, în cele din urmă, la masa prea mică pe care Sabrina a ocupat-o deja în partea din spate a sălii. Cleo mă surprinde în timp ce mă uit la el.

– Am avut o mică ceartă cu Wyn, recunosc eu, surprinsă de ușurarea pe care o simt în momentul în care îi împărtășesc frântura asta de adevăr.

– Vrei să vorbim despre subiect? întreabă ea. Sau, ca să reformulez: poate că ar trebui să vorbești despre asta!

– E în regulă, răspund eu. De fapt, nici măcar nu mai știu despre ce era vorba.

Cleo dă din cap.

– A, da! Cearta aia de tip „Sau sunt eu flămândă/obosită/stresată, sau tu ești cel mai rău lucru din lume". O cunosc prea bine.

– Tu și Kimmy nu vă certați! pufnesc eu.

Își lasă capul pe umărul meu.

– Harriet, eu sunt o introvertită care nu bea alcool și care preferă să stea în casă, iar iubita mea e ca un autobuz de petrecere, cu lumini strălucitoare și cu stâlpi de dans la bară, care se învârt. Bineînțeles că ne certăm! exclamă ea, iar de cealaltă parte a barului, Sabrina ne face semn să ne apropiem. Ei bine, oricare ar fi problemele dintre tine și Wyn, adaugă Cleo în timp ce începem să traversăm barul plin de oameni, o să te descurci tu! Întotdeauna o faci.

Mă năpădește un sentiment de vinovăție, care face să mi se strângă stomacul.

– Oricum, ce mai faci? întreb eu. Am impresia că n-am avut nici măcar o secundă ca să stăm de vorbă!

– Sunt bine, răspunde ea. Obosită. Nu sunt obișnuită cu programul ăsta. Eu și Kim ne trezim de obicei între patru și jumătate și cinci dimineața.

– Scuză-mă, vorbele tale tocmai au făcut să-mi revină mahmureala!

– Nu e chiar atât de rău, spune ea râzând. De fapt, îmi place în mare parte. Îmi place să mă trezesc înaintea tuturor și să văd răsăritul în fiecare zi, să fiu afară, cu legumele și cu soarele.

– Uneori nu-mi vine să cred că ești fermieră, spun eu. Nu mă înțelege greșit, mi se pare o ocupație foarte bună. Doar că am crezut cu adevărat că într-o zi o să ai o expoziție de artă la Met.

Ea ridică din umeri.

– S-ar putea întâmpla în viitor. Viața e lungă.

Asta mă face să râd în hohote.

– Nu cred că spune cineva asta!

– Poate că nu, răspunde ea, dar dacă oamenii ar fi cu adevărat tovarăși de nădejde, ar spune-o!

– Atât de înțelept! Atât de profund! o laud eu.

– Am citit asta pe interiorul unui ambalaj de ciocolată Dove, glumește ea. Dar tu, Har? Cum e rezidența?

– Bine!

După felul în care ea ridică din sprâncene, știu că am vorbit pe un ton prea entuziast. Oricum, merg mai departe, debitând povestea pe care le-o spun părinților mei de fiecare dată când vorbim.

– Sunt ocupată. Programul e lung și e multă muncă, una care n-are nimic de-a face cu chirurgia. Dar ceilalți stagiari sunt drăguți, iar una dintre cele din anul cinci m-a cam luat sub aripa ei. Ar putea fi mult mai rău. Vreau să spun că ajut oamenii.

Gândul la spital îmi umple mereu corpul de adrenalină, ca și cum aș fi acolo, cu mâinile dezinfectate și cu craniul cuiva deschis pe o masă, în fața mea.

„Colțul de rai“, îmi reamintesc. „Acolo ești. Lobster Hut. Knott's Harbor.“

– Întotdeauna am știut că fata noastră o să salveze lumea! spune Cleo. Sunt atât de mândră de tine, Harry! Cu toții suntem!

Îmi întorc privirea și simt niște junghiuri în piept.

– Același lucru e valabil și pentru tine, spun eu. Ditamai ferma!

– Și am folosit la maximum cota! mă informează ea, după care clarifică: Asta reprezintă abonamentul de împărțire a culturilor pe care-l facem pentru localnici. Oficial, nu putem cultiva suficient pentru toți cei care vor să participe.

– În trei ani! Ești incredibilă! exclam.

– Și când te gândești că în urmă cu doar zece ani dansam pe mesele

astea, pe piesa aceea a celor de la MGMT, care se auzea la fiecare sfert de oră, murmură Cleo.

– Ba n-ai dansat niciodată pe mesele alea! o contrazic eu. Îmi amintesc clar că Sabrina ne-a ordonat să ne urcăm pe ele, iar tu ai declarat pe un ton foarte calm: „Nu, mulțumesc“.

Cleo râde.

– Nimic nu mi-au băgat mai bine în cap părinții decât ideea că trebuie să ai niște limite.

– O, Doamne, trebuie să fie îngrozitor! spun eu. Miles și Deandra trebuie să stea treji în fiecare noapte, în casele lor identice, dorindu-și să poată face totul de la început.

– O, sunt sigură! adeverește ea. Probabil că-i omoară gândul la câte petreceri pentru copii a trebuit să ratez fiindcă pur și simplu n-aveam nici un interes să merg la ele.

– Curajoaso! strig eu. Mi-am petrecut ultima zi liberă la bat mitzvah-ul fiicei noii mele coafeze, așa că nu știu ce vrei să spui.

– Of, Harry, mormăie ea, strâmbând din nas, meriți să te sărbătorești.

– Ei bine, am toastat pentru mine la acel bat mitzvah, răspund eu.

Zâmbește, dar sprâncenele îi rămân ridicate sceptic. Nu cred că a înțeles vreodată pe deplin de ce-mi e mai ușor să îndeplinesc așteptările altor oameni decât să mi le stabilesc pe ale mele.

Cu silueta ei fragilă și cu nasul cârn ca un buton, Cleo a avut întotdeauna o șiră a spinării oțelită. În facultate, putea să bea mare parte dintr-o sticlă de Tanqueray și tot n-ai fi convins-o să facă ceva mai prostesc decât să continue o conversație profundă despre nihilism cu un jucător de hochei pe iarbă, beat criță.

Apoi, într-o zi, s-a hotărât că nu-i plăcea cum se simțea atunci când bea, așa că a încetat, pur și simplu. La fel s-a întâmplat și în momentul în care s-a răzgândit în privința înscrierii la un program MFA și a anunțat că și-a găsit, în schimb, un loc de muncă la o fermă urbană.

Ori de câte ori Cleo știe ce vrea, apoi ea chiar știe ce vrea.

Ajungem la masă și o întreb pe Sabrina:

– Știai că zilele astea cooperativa lui Cleo și a lui Kimmy a ajuns la maximum de capacitate de producție?

– Da, răspunde ea. Nu că aș fi avut ocazia s-o văd!

Cleo se lasă pe scaunul de lângă Kimmy.

– Găsim noi un moment la iarnă!

– Spune tu data! o îndeamnă Sabrina, făcând ca vorbele ei să sune ca o provocare.

– Locuim prea aproape unii de alții ca să stăm atât de mult timp fără să ne vedem, adaugă Parth.

Cleo nu răspunde, iar Kimmy îi aruncă rapid o privire piezișă, genul de verificare a temperaturii, care se petrece între doi oameni ce

se cunosc pe dinăuntru și pe dinafară. Cleo începe să fie iritată.

– Îți amintești când anume ai venit aici împreună cu Kimmy pentru prima oară? mă bag eu în vorbă.

Cleo ridică mâna iubitei ei și i-o sărută.

– Da, aici ne-am îndrăgostit de tine, Kimberly! exclamă Sabrina.

– Ca să fie clar, îi spune Cleo lui Kimmy, eu eram îndrăgostită de tine cu mult înainte de asta.

Kimmy lăcrimează instantaneu.

– O, întotdeauna m-ați făcut să simt că sunt parte din gașcă!

– Normal că ești, spun eu.

Parth se așază pe scaunul de lângă cel al Sabrinei.

– Tu erai veriga noastră lipsă. Aveam nevoie de o roșcată care să ne completeze.

– Apropo, fii cu ochii pe doamnele cu părul albastru, spune Sabrina, uitându-se la femeile care beau sucuri la masa de alături. După ce pleacă, luăm unul dintre scaunele lor.

– Eu sunt bine în picioare, spune Wyn, trăgând pentru mine ultimul scaun disponibil. Haide, iubito, ia o pauză de la tocurile alea! mă îndeamnă el, privindu-mă în ochi.

Mă întreb dacă zâmbetul meu fals reușește să-mi atenueze privirea mânioasă.

– Ei bine, să se așeze cineva, fiindcă simt că mă umplu de nervi! exclamă Parth.

Îi ating bicepsul lui Wyn.

– Știi ceva? O să stau în poala ta!

El se împotrivește, iar eu îl împing spre scaun. Luându-și aerul cuiva resemnat cu soarta lui sumbră, Wyn se lasă pe scaun, greoi, iar eu mă desfășor pe coapsele lui, precum o togă vie.

Wyn își petrece brațul pe după spatele meu, o atingere extrem de impersonală, dar gestul lui e tot ce-i trebuie trupului meu ca să-și amintească, să revadă, să retrăiască acel moment din pivniță.

Un chelner trece pe lângă noi, iar Sabrina îl oprește și comandă o carafă de *margarita*, o grămadă de cartofi prăjiți și obișnuitul sifon cu lămâie al lui Cleo.

– Aș vrea și eu unul! îi strig chelnerului în timp ce acesta se îndepărtează.

Oricât de mult mi-aș dori niște alcool care să scurtcircuiteze impulsurile electrice ce-mi țâșnesc prin neuroni, trebuie să rămân lucidă.

Amintirea murmurului catifelat al lui Wyn:

– Brațele sus, iubito!

Bălmăjitul meu de bețivan:

– Mi-ai luat tricoul de rodeo?

Simt înțepături în șira spinării și mi se încălzește partea din spate a

coapselor.

Mulțimea urlă acum pe muzica Shaniei Twain, fiindcă în local se ține o petrecere a burlăcițelor. Acestea, amețite de băutură, dau atacul pe scena de karaoke din spatele nostru.

Înainte de Kimmy, Cleo se întâlnea mai ales cu femei ultra avangardiste, care nu erau deloc interesate să stea cu noi. Laura, care mergea pe motocicletă și avea un piercing în nas. Giselle, care se ruja mereu cu un roșu strident și care nu râdea niciodată. Trace, care s-a alăturat unei trupe de punk, devenită între timp faimoasă, și care apoi a părăsit-o pe Cleo pentru un fotomodel celebru, fiica unui alt fotomodel celebru.

Apoi Cleo a cunoscut-o pe Kimmy, o gagică superbă și afectuoasă, care nu se oprea niciodată din râs și care lucra la o fermă ecologică din Quebec.

Prima dată când Kimmy a venit în excursie cu noi, ea, Sabrina și cu mine am fumat cel mai bun joint din viața noastră în baia de la Lobster Hut, după care am cântat împreună „Goodbye Earl“.

Încă de la început, ea a făcut parte din gașcă. Împreună cu Cleo. Cu noi.

Un fior de neliniște mă împunge între coaste. Din nou, mă surprind întrebându-mă ce o să devenim după săptămâna asta, după ce se termină vacanța și se vinde cabana. După ce eu și Wyn le mărturisim prietenilor noștri ce s-a întâmplat între noi.

Sabrina ia paharele cu margini înmuiate în sare și începe să le umple din carafa cu *margarita*, iar eu îmi stăvilesc dorința de a da unul pe gât. În schimb, mă aplec peste masă, iau unul dintre sucurile pe care ni le-a adus chelnerul și, făcând asta, îmi împing fundul, fără să vreau, în vintrele lui Wyn.

El se mișcă, incomodat. Cum i-a spus? „Frecare în scop de răzbunare“?

Sug sifonul ca și cum acesta ar fi ultima mea doză de alcool înainte ca un doctor din anii 1800 să-mi scoată un glonț din braț, iar apoi mă aplec din nou exagerat în față, ca să-mi pun paharul pe masă.

În timp ce prietenii noștri sunt ocupați să-și toarne băuturile, Wyn îmi atinge urechea cu buzele.

– Putem să ieșim afară pentru un minut? întreabă el pe un ton înțepat. Trebuie să vorbesc cu tine.

„Acum cinci luni, și eu voiam asta!“, îmi spun.

E prea târziu să vorbim. E prea târziu ca el să mă întrebe dacă sunt fericită, sau cum îmi merge rezidența, sau dacă mă întâlnesc cu bărbatul pe care l-a blamat pentru despărțirea noastră. Nu m-am învoit la asta. M-am învoit să joc acest joc, iar acum am de gând să mă desfășor.

Îmi trec mâna prin părul lui, înfășurându-mi vârfurile șuvițelor în

jurul degetelor.

– Nu-i așa că lui Wyn îi stă bine cu tunsoarea asta? le strig celorlalți, încercând să acopăr muzica.

Peste buza umedă a paharului de *margarita*, Parth răspunde:

– Arată de parcă ar fi liderul chinuit al unei bande de motocicliști!

Wyn mă strânge de șolduri, drept avertisment că mă joc cu focul.

– N-am avut timp să mă tund, dragă.

– Cred că arată grozav, Wynnie! Și barba, la fel! spune Kimmy.

– Am de gând s-o rad și pe asta, anunță Wyn.

Mă întorc spre el cu o bosumflare exagerată, petrecându-mi un braț pe după gâtul lui.

– Dar îmi place!

Pielea de deasupra gulerului i se strânge, iar privirile noastre se prind într-un joc de-a șoarecele și pisica, mâna lui alunecând pe abdomenul meu, cu palma aproape supranatural de caldă.

– Hei, vă amintiți că am jurat cândva ca escapadele noastre să nu devină niciodată excursii pentru cupluri? întreabă Parth râzând.

Sabrina ia o înghițitură.

– Sunt destul de sigură că erai singurul căruia îi păsa.

– Sunt destul de sigură că ai spus-o doar fiindcă nu voiai ca Sabrina să-și aducă iubitul, intervine Cleo.

– Asta a însemnat un bonus, răspunde Parth. Principalul motiv a fost că voiam să rămân tânăr pentru totdeauna. Călătoriile în cuplu păreau a fi o chestie pentru persoane în vârstă. Părinții mei mergeau mereu în Florida împreună cu mătușile și cu unchii mei, iar apoi ne puneau să ne uităm la o sută de fotografii cu ei într-un Margaritaville.

De când îl știu, Parth are o problemă morală cu lanțurile de restaurante. Probabil fiindcă, la fel ca mine, a crescut într-o suburbie din Midwest și astea erau singurele oferte la îndemână. Pe mine, personal, lanțurile de restaurante mă liniștesc. Știi exact la ce să te aștepți, fără surprize uriașe. Lanțurile de restaurante sunt reluările din *Verdict, crimă,* ale industriei alimentare.

Wyn se apleacă pe lângă mine ca să-și pună cu zgomot pe masă paharul de *margarita* pe jumătate băut.

– Trebuie să ne scuzați, spune, ridicându-mă din poala lui. Ăsta e cântecul meu și al lui Harriet!

Sunt sigură că arăt uimită. Prietenii noștri sunt, cu siguranță.

Nu-mi dă nici o șansă să-l contrazic, ci mă apucă de mână și mă trage în mulțime, cu glasul Sabrinei urmărindu-ne:

– De când naiba e „Graduation“, cântată de Vitamin C, melodia lor?!

CAPITOLUL 13

VIAȚA REALĂ

Marți

Ne ducem pe ringul de dans, în fața scenei. Îmi petrec brațele încordate pe după gâtul lui și-l las să mă tragă mai aproape, în parte fiindcă Cleo ne privește și în parte fiindcă, astfel, măcar nu trebuie să mă uit la fața lui. Dar îi atrag atenția:

– Joci murdar!

– Eu? se miră el. Tocmai mi-ai servit un dans în poală!

– Ba deloc! Și nici n-ai să vezi așa ceva! răspund eu.

– *Nu-i așa că Wyn e sexy cu tunsoarea asta?* mă maimuțărește el cu glas șuierat.

– N-am spus „sexy“. Când am spus „sexy“?!

– Ai folosit tonul ăla. Am știut ce voiai să spui!

Îmi dau ochii peste cap.

– Nu fac decât să-mi joc rolul!

– Ce rol e ăsta? Marilyn Monroe cântând „La mulți ani, Domnule Președinte“?

– E rolul în care ar trebui să fiu îndrăgostită de tine, răspund.

El se încordează ușor.

– Vezi tu, poate că nu-ți amintești asta prea bine, dar pe vremea când erai îndrăgostită de mine cu adevărat, nu prea mă călăreai în public!

– Mă rog, având în vedere că nici acum nu te-am călărit, se poate presupune că, mai nou, folosești psihologia inversă. Îmi pare rău, Wyn, asta n-o să se întâmple!

El pufnește, dar nu-mi dă nici o replică.

Ne mai legănăm câteva secunde pe muzică, supărați.

– Chiar n-o să vorbim despre ce s-a întâmplat în pivniță? întreabă el.

– Nu s-a întâmplat nimic în pivniță, îi amintesc eu.

– Deci n-ai nici o părere despre ceea ce s-a întâmplat!

Îmi vin în minte niște vorbe pe care el le-a spus cu mult timp în

urmă, drept care șoptesc:

– Rotocoale de iarbă uscată. Le place să mi se rostogolească prin cap.

Wyn își înclină fruntea și-mi atinge tâmpla cu colțul buzelor.

„Graduation“ s-a încheiat. Acum un glas din public cântă „Wicked Game“, cineva care chiar știe să cânte. Nu la fel de bine precum Chris Isaak, dar suficient de bine ca să facă piesa atât de devastatoare pe cât e menită să fie, și inadecvat de sexy. E genul de viraj auditiv radical care e o constantă a serilor de karaoke, dar care acum ne stânjenește grozav pe mine și pe Wyn.

Kimmy și Cleo s-au mutat pe ringul de dans, la doar câțiva metri de noi. Wyn profită de ocazie ca să mă învârtă; eu profit de ocazie ca să trag adânc pe nări aerul care în momentul de față miroase mai puțin amețitor a pin și a cuișoare. Apoi Wyn mă trage din nou mai aproape, abdomen lângă abdomen și piept lângă piept, ca să-mi poată murmura la ureche:

– Să recapitulăm! Tocurile, rochia, fața de Etsy-spell, noua apreciere față de părul facial – mai sunt și alte schimbări importante de care ar trebui să fiu conștient?

Degetele mi se încolăcesc în părul lui și, din nou, i se face pielea de găină de-a lungul celor câteva vertebre de sus. Mă emoționez că am puterea să-i stârnesc măcar o reacție. Poate că, în pivniță, el m-a făcut să mă simt zguduită – și poate că viața lui e mult mai bună fără mine –, dar asta nu înseamnă că e mai imun decât mine la ceea ce se întâmplă între noi.

– Cartea pentru măsuța de cafea, spun eu pe un ton calm. Barba, părul, mesajele pe care le tot scrii pe telefon. Ar mai trebui să știu și altceva în afară de toate astea?

De îndată ce termin de vorbit, aș vrea să-mi retrag spusele. Știu cât de repede m-a șters Wyn din viața lui, dar nu vreau să știu cât de repede și-a scos șrapnelul din inimă.

Privirea i se întunecă, scormonind într-a mea, căutând răspunsul la o întrebare nerostită. Nu mă mai strânge atât de tare de talie, ci palmele îi alunecă în jos cu câțiva centimetri și mi se așază pe șolduri. Strânge din buze.

– Cred că nu, răspunde el.

După ce se termină cântecul, rămânem înlănțuiți câteva secunde, fără să vorbim, fără să ne mișcăm. În cele din urmă, ne desprindem unul de celălalt.

Întorcându-ne la masă, constatăm că Sabrina a făcut rost de încă un scaun. Înainte să mă pot așeza pe el, Wyn ia loc și mă trage, fără nici o ezitare, în poala lui.

Mesajul e clar: dacă eu continui să măresc miza, el continuă să

egaleze pariul.

N-am chef să mă retrag. Mă lipesc de pieptul lui și-mi las degetele să se îndrepte din nou spre părul lui mătăsos.

Îmi răspunde trecându-și o mână peste partea exterioară a coapsei mele, iar căldura palmei lui mă arde prin șifonul roșu. Pulsul pare să-mi coboare direct între coapse. El își lipește nasul de partea laterală a gâtului meu, fără să mă sărute cu adevărat, dar purtându-și buzele peste pielea sensibilă, în timp ce inspiră și expiră lent.

– Îmi puteți aduce un pahar de vin alb? țip eu la chelnerul care tocmai ne-a pus pe masă cele șase porții de cartofi prăjiți pe care le-a comandat Sabrina.

– Sigur că da! răspunde el, ferindu-și privirea din calea posturii ridicole în care ne aflăm eu și Wyn, după care se întoarce în grabă spre bar.

După ce primesc vinul, îl beau dintr-o înghițitură, fiindcă acum ideea de a-mi încetini creierul pare a fi cea mai bună dintre două opțiuni de-a dreptul îngrozitoare.

– Ești bine, Harriet? întreabă Wyn cu glas răgușit, echivalentul lui pentru cel de „La mulți ani, Domnule Președinte“.

Mă întorc spre el, aplecându-mă până când pieptul lui musculos se întâlnește cu al meu și gurile ni se apropie. Îmi încrucișez strâns brațele pe ceafa lui, iar el mă măsoară cu privirea de jos în sus, în timp ce unul dintre mușchii fălcii începe să i se zbată.

Respirația lui adâncă ne aduce mai aproape, pulsul lui vibrând pe pieptul meu. Mâinile i se mută pe șoldurile mele, aranjându-mă mai bine în poala lui.

Beată de putere, având la activ cinci luni de furie reprimată și un pahar de vin, mă aplec și mai mult spre el, simțindu-mi sfârcurile cum se întăresc între noi. Apoi, așa cum a făcut și el, îmi cobor gura către locul din spatele urechii lui, după care răspund:

– Mă simt mai bine ca niciodată!

Din reflex, degetele i se strâng din nou pe șoldurile mele și apoi îmi alunecă pe părțile laterale ale coapselor, până când trec de șifon și ajung la pielea goală.

Poate că ne jucăm rolurile, dar nu e vorba doar de asta. Îl simt cum se încordează sub mine. Mă face să simt că fiecare loc moale de pe corpul meu s-a transformat în magmă, devenind incandescent, volatil. Dar n-o să fiu eu cea care să dea înapoi.

– Acum nu mai joacă nimeni darts! spune Sabrina din cealaltă parte a mesei. Locul e liber, vrea cineva să joace?

– Mă bag eu! ciripește Kimmy, sărind în sus.

Îi susțin privirea lui Wyn, așteptând să cedeze. În cele din urmă, el îi aruncă o ocheadă Sabrinei.

– Mai târziu, poate! răspunde el, iar ochii i se întorc la ai mei, duri

și de culoarea oțelului. Mă simt destul de bine acum!

Sabrina învinge patru localnici și pe Kimmy la jocul de darts, iar Parth și Cleo încep o lungă conversație cu fetele de la petrecerea burlăcițelor, despre reconfigurarea districtelor electorale și despre modul în care organizația lui Parth se străduiește să combată fenomenul.

Participantele la petrecerea burlăcițelor sunt impresionant de receptive în ceea ce privește turnura pe care a luat-o noaptea lor de desfrâu. Nimeni nu știe cum să țină publicul atent ca Parth Nayak. În plus, Sabrina continuă să primească shoturi de Fireball.

Până la sfârșitul nopții, ea și Parth fac schimb de cărți de vizită – tipărite pe carton! – cu câteva persoane de la petrecere. (Cine știa că oamenii mai au așa ceva? Eu, nu.) După aceea, eu, Cleo și Wyn trebuie să-i scoatem pe amândoi și pe Kimmy din Lobster Hut și să-i ducem la taxi.

Cu toate astea, Parth găsește puterea să-și asculte tradiționala coloană sonoră de sfârșit de noapte, cântecul de o stranie frumusețe al lui Julee Cruise, din deschiderea serialului *Twin Peaks*.

Pe bancheta din spate, Sabrina se prăbușește peste mine, pe jumătate adormită, efectul de domino obligându-mă să mă lipesc de pieptul lui Wyn. El se prinde de genunchiul meu, iar eu mă întreb dacă pulsul lui sau al meu e cel care bubuie între noi.

Înapoi la cabană, cei mai treji dintre noi îi adună pe ceilalți în bucătărie și le toarnă apă pe gât. Odată ajunși la etaj, ne îmbrățișăm de noapte bună. Apoi, cu inima bătându-mi sălbatic drept în gât, îl urmăresc pe Wyn spre dormitor. Dintr-odată, sunt prea emoționată ca să închid ușa și să rămânem cu adevărat între patru ochi.

Se întinde peste umărul meu și închide el ușa. Mâna îi rămâne acolo, în stânga capului meu.

E ceva spațiu între noi, dar mă simt de parcă ne-am freca unul de celălalt. Ca și cum l-aș călări într-o nișă întunecată de sub scări. Ca și cum m-aș cocoța pe genunchii lui într-un bar aglomerat.

Ochii lui îmi măsoară fața, iar limba îi trece, cu o mișcare absentă, peste buza de jos. Mă întreabă cu glas răgușit:

– Gata, am terminat?

Îmi ridic bărbia.

– Nu știu despre ce vorbești!

Cumva, ne-am apropiat. Colțul gurii i se strâmbă, dar ochii îi rămân întunecați, concentrați. Respirația lui îmi trece pe deasupra gurii. Încă o inspirație puternică, a mea sau a lui, ar acoperi distanța.

– De ce mă pedepsești?

Încerc să scot un hohot de râs furios. Nu-mi vine. Wyn pare prea serios, prea pierdut, ca și cum ar încerca cu disperare să înțeleagă.

Ca și cum nu poate pricepe că toată dragostea mea pentru el n-a dispărut pur și simplu, așa cum a dispărut a lui pentru mine. Că trebuia să se ducă undeva, iar faptul că o transform în furie e modul în care am reușit să trec peste aceste ultime două zile.

Iar asta mă face să mă simt singură. Mă face să mă simt învinsă.

Wyn înghite în sec.

– Nu putem… să facem un armistițiu? întreabă el. Să fim prieteni pentru următoarele câteva zile?

Prieteni! Mă înțeapă ironia, sterilitatea cuvântului. E ca și cum mi-aș turna alcool pe rana din inimă. Dar nu reușesc să-mi mențin furia.

– Bine, răspund. Armistițiu.

Mâna lui Wyn alunecă de pe ușă. Face un pas înapoi și, după o clipă, dă din cap.

– Ia tu patul.

Nu mă pot abține și mă gândesc că nu pare mai fericit decât mă simt eu.

CAPITOLUL 14

COLȚUL DE RAI

Morningside Heights, New York City

Un apartament cu patru camere, pe care noi cinci abia dacă ni-l putem permite. Are o baie cu cadă, cu un program strict de duș pentru fiecare dintre noi (organizat de Sabrina), și o baie micuță pe care o numim „buda de urgență“, fiindcă în ea nu există decât o toaletă și un bec cu lanț. În plus, e al naibii de sinistră.

Podele originale, de lemn de esență tare, care se lasă la mijloc, obosite să susțină mobila de la magazinul de vechituri, ce a deservit generații întregi de studenți. Ferestre care se blochează zile în șir și care trebuie lăsate pur și simplu în plata Domnului și încercate din nou mai târziu. Ori de câte ori e cald sau plouă, mirosul de țigări din trecut iese discret din pereți, amintindu-ne că suntem în trecere, că această clădire a fost aici cu mult înainte ca noi să venim în orașul ăsta și că o să continue să existe mult timp după ce noi vom fi plecat.

După primul sărut dintre mine și Wyn, în pivniță, în vară, mă așteptam ca asta să fie tot: curiozitatea noastră, satisfăcută, iar pasiunea noastră, strivită. În schimb, în momentul în care s-a închis ușa camerei noastre de la casa de vacanță, m-a ridicat și m-a lipit de el, sărutându-mă ca și cum ar fi trecut doar câteva clipe de la sărutul din pivniță.

Totuși, am luat-o încet în prima noapte, sărutându-ne ore în șir înainte să ne dezbrăcăm.

– Ești sigură? mi-a șoptit el.

Iar eu eram.

– O să mai fim prieteni și după asta? am șoptit eu.

El mi-a zâmbit, răspunzând:

– Niciodată n-ai fost doar o prietenă pentru mine.

M-a așezat ușurel pe patul lui de o persoană, iar apoi, fiindcă scârțâitul cadrului amenința să ne dea de gol, ne-am mutat pe podea, cu degetele împletite, și ne-am șoptit unul altuia pe buze, pe mâini și pe gât, încercând să nu ne strigăm numele în întuneric. Fiecare noapte

de după aceea a fost la fel. Eram prietenoși până când se închidea ușa, iar apoi deveneam cu totul altceva.

Totuși, când ne-am mutat în noua locuință împreună cu ceilalți – pentru ca eu să pot începe facultatea de medicină, Sabrina să poată începe primul an la drept, la Columbia, iar Cleo să-și poată prelua postul la o fermă urbană din Brooklyn –, mă așteptam ca acel dans delicat să ia sfârșit.

Dimpotrivă, dansul se intensifică. Atunci când e toată lumea prin preajmă, găsim secunde de intimitate, ne mângâiem unul altuia, pe furiș, umerii și șoldurile, chiar și pielea goală, pe sub tricouri. Iar atunci când rămânem singuri, în clipa în care se închide ușa de la intrare, Wyn mă trage în camera lui de mărimea unui dulap – de vreme ce eu o împart pe a mea cu Cleo – și, pentru câteva minute, nu trebuie să facem liniște. Îi spun ce vreau. El îmi spune ce senzații are. Iar lucrul ăsta dintre noi nu e un secret.

Deși poate că secretul e ceea ce îl face să fie distractiv pentru Wyn.

Într-o seară, în timp ce toți ceilalți sunt plecați, stăm în patul lui, iar el mă trage, pe rând, de fiecare dintre bucle.

– Dacă nu suntem prieteni, ce e asta? întreb.

Mă studiază prin întuneric și-mi netezește, plin de tandrețe, părul de pe frunte.

– Nu știu. Dar simt că am nevoie de mai mult.

Mă sărută din nou, încet și languros, ca și cum, pentru prima dată, am avea tot timpul din lume. Mă trage deasupra lui, ținându-mă ușurel de talie, iar privirile ni se întâlnesc. Piepturile ni se ridică și ni se lasă la unison, mâinile ni se împreunează la căpătâiul patului, în timp ce el îmi murmură în gură:

– Harriet, în sfârșit!

„În sfârșit.“ Cuvintele îmi curg prin vene: „În sfârșit. Tu. În sfârșit.“

Sunt pe punctul să plâng și nu-mi dau seama de ce, dar sunt conștientă că unul dintre motive e intensitatea momentului. Episodul ăsta e atât de diferit de toate celelalte din trecut!

– M-am răzgândit, spune el. Cred că ești cea mai bună prietenă a mea.

Râd, cu buzele lipite de obrazul lui.

– Mai bună decât Parth?

– Of, mult mai bună, mă tachinează el. După seara asta, nu există comparație.

– Cred că ar trebui să știi că Sabrina și Cleo sunt cele mai bune prietene ale mele. Dar tu ești bărbatul meu preferat.

Se întoarce, cu zâmbetul pe buze, și-mi sărută pielea sensibilă de pe partea opusă cotului.

– Pot trăi cu asta!

Nu vorbim despre ce înseamnă relația noastră sau despre cum o să

se termine, dar vorbim despre orice altceva, ne trimitem mesaje toată ziua, în fiecare zi, chiar și din aceeași cameră.

În timpul turelor de la Freeman's, Wyn îmi trimite poze cu noile apariții de romane polițiste, ca să văd dacă le vreau. Sau mostre de țesături de la atelierul de tapițerie de lux la care se duce după turele de la librărie, în special textilele cu modele mai abstracte, care, în mod inevitabil, seamănă extrem de mult cu niște vaginuri sau cu niște penisuri.

Îi răspund trimițându-i ilustrații din revistele medicale pe care le studiez, pun diagnostice informale materialelor textile sau îi trimit capturi de ecran ale căutărilor de imagini pe Google după cuvântul „cowboy“ și îl întreb: *Ăștia sunt rude cu tine?*

El are întotdeauna un răspuns de genul: *Doar cel cu toți dinții de aur. La moartea posesorului, chiar o să moștenesc dinții ăia.*

După ce se duce în Montana ca să-și viziteze familia, se întoarce cu un teanc de cărți de zece cenți de la Goodwill, pe care mi le dăruiește: *Ea o să moară pe munte*, *Tragedia de la Muntele Mov*, *Crimă cu zahăr candel* și *Țărușul unui cowboy*, ultima dintre ele fiind, de fapt, despre vampiri, adică un rateu.

Ori de câte ori vine de la serviciu, se oprește în drum spre casă și îmi cumpără cutii de înghețată, afine de Maine sau sirop de arțar din Vermont.

O bună parte din viața mea se petrece așteptându-l pe el, și chiar și tortura asta e o fericire.

Într-o seară, după luni întregi de furișat, în timp ce toată lumea e acasă, Wyn îmi oferă un bilet la film – unul dintre colegii lui de serviciu a renunțat – și părăsim apartamentul împreună. Afară, el mă ia de mână și mă ține strâns, iar pulsul îi bate în palma mea: „Tu, tu, tu!“

Îl întreb ce film vedem.

– Nu mergem la nici un film, răspunde el. Am vrut doar să te scot la o întâlnire.

„Întâlnire“, îmi zic. „Asta e ceva nou.“

Nici măcar nu știam că voiam să ies la o întâlnire cu Wyn Connor, dar acum, când s-a rostit cuvântul, simt un fel de fericire – o combinație năucitoare de bucurie și de tristețe. Ca și cum aș rata seara asta înainte ca ea să înceapă. De fiecare dată când Wyn îmi oferă mai mult din el, devine tot mai greu să nu-l am în întregime.

Ne plimbăm ore întregi prin Mica Italie, îndopându-ne cu *cannoli*, *gelato* și *cappuccino* – sau mai degrabă eu mă îndop, în timp ce el ia câte o mușcătură. Nu se prea omoară după dulciuri.

Îmi spune că n-a fost obișnuit cu ele în copilărie, fiindcă familia Connor mânca mai degrabă carne, cartofi și frișcă la tub, iar apoi mă întreabă:

– Întotdeauna ți-a plăcut atât de mult zahărul?
– Întotdeauna, răspund eu. Și tocmai ai făcut chestia aia din nou.
– Care chestie?
– Chestia în care îmi dai o fărâmă de Wyn, după care schimbi din nou subiectul.
Își frecă ceafa, încruntându-se.
– De ce nu-ți place să vorbești despre tine? întreb eu.
– Îți amintești că mi-ai spus cândva că te credeai o tipă fierbinte, cu eliberare prelungită?
– Abia acum o lună am încetat să mai adorm în timp ce-mi venea în minte acea amintire umilitoare, iar acum trebuie s-o iau de la capăt!
Mă trage mai aproape și-și aruncă brațul în jurul umărului meu, iar apoi ne îndreptăm spre trotuarul înghețat și luminat din plin. După câteva secunde, el spune:
– Cred că eu sunt plictisitor, cu eliberare prelungită.
– Ce spui tu acolo?
Ridică dintr-un umăr.
– Nu știu.
Îmi petrec brațele pe după mijlocul lui, pe sub haină.
– Spune-mi! Te rog!
– Păi, murmură el, ezitând, sunt genul de tip de care oamenii sunt întotdeauna mai interesați înainte să-l cunoască mai bine.
– Cine spune asta? întreb eu.
– Ai de ales, Harriet.
Mă încrunt. Wyn râde, dar mânzește.
– Am avut la dispoziție vreo zece ani ca să mă împac cu situația asta, spune el. Oamenii sunt interesați de mine la început, dar interesul lor nu e niciodată de lungă durată. Ți-am spus că nu-mi dau întâlniri cu prietenele, și ăsta e motivul. Fiindcă, odată ce mă întâlnesc cu o femeie, o las cu adevărat să mă cunoască, iar interesul față de noutate dispare repede. Așa a fost încă din liceu, pe vremea când cunoșteam fete din afara orașului în vacanța de vară. În ceea ce mă privește, situația nu s-a schimbat. Nu sunt un tip foarte interesant.
– Oprește-te! îi cer eu. Asta e o prostie și o știi prea bine!
– Ba nu-i! răspunde el. Chiar și în privința lui Alison. Am crezut că o să meargă relația cu ea, chiar am crezut. Mi-am imaginat că în trecut m-am orientat către femeile nepotrivite, așa că am ales una care să semene mai mult cu mine, care să n-aibă toate aspirațiile astea uriașe, ca să nu se plictisească atât de repede. Apoi s-a despărțit de mine pentru profesorul ei de yoga. A spus că s-au conectat la un nivel mai profund decât eram eu capabil. Știi, sunt… Nu-mi dau seama. Un om simplu?
Pare sfios. Mă doare pieptul de parcă aș simți micul punct dureros din sufletul lui, ghimpele înfipt adânc între straturile de mușchi. Aș

face orice ca să-l scot afară.

Îl apuc de reverele hainei și mă uit în sus, la fața lui.

– În primul rând, să fii un om simplu nu e un lucru rău! spun eu. În al doilea rând, „simplu“ nu înseamnă „prost“, iar tu nu ești prost, și nu știu de ce încerci mereu să te convingi că ești, dar asta chiar e o tâmpenie, Wyn. Și, în sfârșit, ești opusul unui tip plictisitor, cu eliberare prelungită. Îmi placi mult mai mult decât atunci când ne-am întâlnit prima oară. În parte, fiindcă acum chiar îmi răspunzi la întrebări, în loc să reduci totul la un flirt.

Își ridică fruntea.

– Și care e cealaltă parte?

– Totul, răspund eu.

El râde.

– Totul?

– Da, Wyn! Îmi plac trupul, fața, părul și pielea ta, și-mi place că ai întotdeauna corpul mai cald decât îl am eu, și-mi place că nu stai niciodată nemișcat, cu excepția momentelor în care încerci să te concentrezi cu adevărat la ceea ce spune cineva, și-mi place cum repari întotdeauna lucrurile fără să fii rugat. Ești singurul dintre noi care chiar duce gunoiul înainte ca mizeria să se reverse din găleată. Și de fiecare dată când faci ceva – mergi la magazin, speli rufe sau îți pregătești singur micul-dejun –, întotdeauna întrebi dacă mai are cineva nevoie de ceva. Și-mi mai place că știu când ești pe cale să-mi trimiți un mesaj din cealaltă parte a camerei, fiindcă faci o anumită față.

El râde, cu buzele lipite de obrazul meu. Aș vrea să pot înghiți sunetul, ca să-mi prindă rădăcini în stomac și să crească în mine precum o sămânță.

– Fața aia de „Vreau să te ling chiar acum“? întreabă el.

Îl îmbrățișez mai strâns și ne oprim în fața unui semafor care arată roșu pentru pietoni.

– Până acum, n-am avut un nume pentru fața asta!

Culoarea semaforului se schimbă, dar, în loc să traverseze, Wyn mă trage după colț, pe o alee, mă lipește de un zid de cărămidă și mă sărută până când pierd noțiunea timpului, a spațiului. Devenim singurii doi oameni din lume.

Asta, până în momentul în care un grup de studenți beți ne strigă de pe stradă, dar nici atunci nu ne oprim din sărutat, cu zâmbetele ciocnindu-ni-se, cu mâinile fiecăruia răsucite în hainele celuilalt.

După ce ne îndepărtăm, Wyn își sprijină fruntea de a mea, respirând sacadat în aerul rece.

– Cred că te iubesc, Harriet, spune el.

„Dragoste! Asta e ceva nou. Și n-o să mai fiu niciodată fericită fără ea“, îmi zic.

Fără nici o prevedere, fără nici o grijă, îi spun adevărul:

– Eu știu că te iubesc, Wyn.

Îmi atinge bărbia cu o mână tremurătoare și-și freacă nasul de al meu.

– Te iubesc atât de mult, Harriet!

Acasă, ne adunăm prietenii la masa din sufragerie, pe care Wyn a reconstruit-o din resturi pentru noi, toți oamenii noștri preferați arătând diferite niveluri de groază înainte să audă ce avem de spus. Iar eu și Wyn ne îngrozim la gândul că ei o să audă.

– Suntem împreună! spune Wyn și, fiindcă nimeni nu reacționează, adaugă: Împreună. Eu și Harriet.

Sabrina aleargă la frigider de parcă ar vrea să vomite în el, numai că, după ce închide ușa cu o trântitură, vedem că ține în mână o sticlă de prosecco. Apoi ea apucă niște pahare desperecheate, luându-le de pe raftul de deasupra mașinii de gătit. Iar Parth e în picioare, trăgându-l pe Wyn într-o îmbrățișare, după care mă strânge și pe mine în brațe, ridicându-mă de la pământ. Mă scutură înainte și înapoi, iar abia după aceea mă așază la loc.

– Era și timpul ca băiatul nostru să-ți spună ce simte!

Sabrina face dopul să sară și începe să umple paharele.

– Știți că acum, când sunteți, în sfârșit, împreună, nu vă mai puteți despărți niciodată, nu?

– Nu-i presa în felul ăsta! exclamă Cleo.

– Presiunea există, fie că recunoaștem sau nu, răspunde Sabrina. Dacă se despart, asta o să explodeze! amenință ea, fluturând sticla între mine și Wyn.

– O mulțime de oameni rămân prieteni dacă se despart, spune Cleo, după care se întoarce repede către mine: Nu că voi o să vă despărțiți!

– De data asta, sunt de acord cu Sabrina! exclamă Parth.

Sabrina ține sticla în sus, în timp ce încearcă să-și facă mâna pâlnie la ureche.

– Ce-i asta? E doar încălzirea globală pe care o simt, sau a venit paștele cailor și Parth e, de fapt, de acord cu mine?

– Sunt de acord cu tine! repetă Parth. Fiindcă, de data asta, ai dreptate. Trebuia să se întâmple în cele din urmă!

Ea își dă ochii peste cap și se întoarce la umplutul paharelor.

Parth își pune mâinile pe umerii mei.

– Harry, vorbesc serios: să nu îndrăznești să frângi inima delicată a îngerului meu!

Sabrina pufnește.

– Of, haide! Ar fi bine ca Wyn să nu-i frângă ei inima!

Cleo spune:

– Nu-i nevoie de atâta presiune!

Path ține s-o asigure pe Sabrina:

– Wyn nu i-ar face rău niciodată, nici într-un milion de ani!

Apoi el ne dă mie și lui Wyn câte un pahar de șampanie.

Și uite așa, s-au întors la vechile lor ciondăneli.

– Iar ea e obsedată în secret de el de ani de zile, adaugă Sabrina.

– Apropo de tensiune sexuală neexprimată, mormăie Wyn, fluturându-și paharul în direcția lor. Voi doi vreți să vă lăsăm în pace ca să aveți discuția asta între patru ochi, sau îi puneți capăt acum?

– Câh! exclamă Sabrina.

Parth face o grimasă.

– Mulțumesc, Sabrina!

– Nu spun că ești scârbos, explică ea. Spun doar că e scârboasă ideea că noi doi am putea fi împreună. Vă puteți imagina? Și, de asemenea, ultimul lucru de care are nevoie grupul nostru de prieteni e o altă încurcătură romantică. Deja ne jucăm cu focul aici și chiar nu pot să pierd prietenia cu voi. Asta e familia mea! decretează ea, fluturând din nou sticla între mine și Wyn.

E și a mea, dar nu-mi fac griji. Știu deja că o să-l iubesc pe Wyn Connor până la moarte.

În acea noapte, pentru prima dată, dorm în camera lui Wyn. Stăm treji până târziu, cu cearșafurile date jos de pe noi, cu sudoarea uscându-ni-se, iar el se joacă de zor cu părul meu.

– Pentru mine, gândurile tale sunt întotdeauna un mister total, murmură el.

– O să te ajut să-ți dai seama! În proporție de optzeci la sută, mi te imaginez dezbrăcat.

Mă sărută pe fruntea lipicioasă.

– Vorbesc serios!

– Și eu.

– Ești un mister pentru mine, Harriet Kilpatrick.

Îmi piere zâmbetul.

– Și pentru mine sunt un mister, spun eu. Până să le cunosc pe Cleo și pe Sabrina, nu-mi dădeam seama cât de puțin mă înțelegeam pe mine însămi. Amândouă sunt atât de sigure de ceea ce simt în legătură cu anumite lucruri!

Wyn îmi îndreaptă o altă buclă, iar smucitura aceea blândă îmi trimite un fior până în suflet.

– Ei bine, ar trebui să ajungem să te cunoaștem, spune el.

– N-aș ști de unde să încep.

– Începe cu ceva mărunt, spune el.

– Cum ar fi?

Zâmbește strâmb.

– Cum ar fi: de ce-ți plac romanele polițiste ușurele?

Ridic din umeri.

– Nu știu. Sunt atât de… blânde.

Sărutul lui pe tâmpla mea se topește într-un hohot de râs.

– Blânde?!

– Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui personaj se întâmplă chiar la începutul poveștii, explic eu. Și e ca și cum… ai sentimentul ăsta de siguranță. Știi exact ce o să se întâmple până la sfârșit. Atât de multe lucruri sunt imprevizibile în viață! Îmi plac cele în care poți avea încredere.

Wyn încruntă din fruntea acoperită de șuvițe aurii, ciufulite. Deodată, sunt sigură că am găsit singurul răspuns inacceptabil la întrebarea lui, cel care-l face să-și dea seama că nu sunt femeia cool, sexy și misterioasă cu care m-a confundat.

Își zgârie cu dinții partea cea mai plină a buzei de jos.

– Poți avea încredere în mine, Harriet!

În acea clipă, el pătrunde puțin mai adânc în inima mea, deschizând o altă ușă și găsind o întreagă cameră despre care nici nu știam că există.

Mă trage la pieptul lui, iar bătăile inimilor ni se sincronizează. Nu m-am simțit niciodată atât de sigură de ceva, atât de bine, atât de în siguranță.

CAPITOLUL 15

VIAȚA REALĂ

Miercuri

Cineva bate cu barosul pe dinăuntrul craniului meu. Mă răsucesc și-mi apăs fața în salteaua de puf.

Bum! Bum! Bum!

Întunericul e spart de un glas fără trup:

– Careva dezbrăcat pe-aici?

Ochii mi se deschid brusc și văd un dormitor scăldat în cenușiul slab al luminii dimineții. Mirosul de piatră umedă și de aer sărat pătrunde pe fereastra deschisă, iar ploaia răpăie pe acoperiș.

– Intru!

E Sabrina, care strigă prin ușă.

Privirea mi se plimbă în zigzag prin cameră, iar creierul meu făcut terci pune cap la cap elementele care mă înconjoară. Sunt întinsă în mijlocul unui pat uriaș, purtând doar chiloții și tricoul cu inscripția VIRGINĂ CARE *ȘTIE* SĂ ȘOFEZE.

– În trei…, spune Sabrina.

Îmi ațintesc privirea la maldărul de cearșafuri de pe podea, cu piciorul auriu, bronzat, care iese de sub ele, cu brațul ascuns sub claia de păr auriu, presărată cu șuvițe decolorate de soare.

– Doi…

Îi arunc o pernă în față lui Wyn, iar el se ridică în picioare.

– Unu! strigă Sabrina. Asta e. Am intrat. Acoperiți-vă bijuteriile de familie, ne îndeamnă ea, în timp ce eu gesticulez frenetic către Wyn, dacă nu vreți să vi le văd!

Wyn face ochii mari, iar privirea i se limpezește. Își strânge vraful de așternuturi în jurul corpului și se aruncă pe pat, cu o dâră de cearșafuri revărsându-se în urma lui.

– Bună dimineața! spune Sabrina, deschizând ușa.

– Ce se întâmplă?

Ridic păturile peste poala lui Wyn și peste a mea.

Buzele Sabrinei se arcuiesc în clipa în care ea observă lenjeria de

pat pe jumătate mototolită pe saltea și pe jumătate îngrămădită pe podea, ca și cum ar fi fost aruncată neglijent, într-un moment de pasiune.

– Micul-dejun trebuia să fie acum douăzeci de minute, spune ea. Nu și-a citit nimeni itinerarele?

– Itinerarele noastre inedite? întreabă Wyn. Pentru programul relaxat pe care-l urmăm întotdeauna?

Capul lui Parth apare în crăpătura ușii, încă umed de la duș.

– Haideți! Avem un program de respectat!

Wyn își dă la o parte părul de pe frunte.

– Voi doi luați steroizi?

– Adderall cumpărat de la traficanți care vând pe alei dosnice? îmi dau eu cu presupusul.

– Cocaină, adaugă Wyn.

– Pixy Stix și Robitussin.

– Sus, sus, sus!

Sabrina își punctează cuvintele cu bătăi nerăbdătoare din palme, pe care le simt în spatele globilor oculari.

– E posibil să fii mahmur după un singur pahar de vin? bombăn eu.

– Odată ce ai ajuns la treizeci de ani, orice e posibil, filozofează Parth, iar valul care i-a adus pe cei doi înăuntru îi duce înapoi afară.

Wyn expiră, iar umerii i se relaxează.

Cutele păturilor și cele ale feței de pernă i-au lăsat mici adâncituri pe abdomen și pe față. În timp ce se ridică și se îndreaptă spre baie, frecându-și fața cu mâinile, mă surprind studiind acele adâncituri ca și cum ar urma să dau un test mai târziu. El se uită la mine peste umăr și mă întreabă pe un ton morocănos:

– Vrei să faci duș?

Orice brumă de somn îmi dispare, întocmai cum li se întâmplă personajelor de desene animate.

– Duș?

Wyn pare nedumerit, probabil că din pricina dispariției bruște a culorii de pe fața mea.

– Vrei să mergi la duș, sau pot să-l folosesc eu?

Aha, asta înseamnă „Vrei să faci duș singură?“, nu „Vrei să facem duș împreună?“, evident!

– Sunt bine! chițăi eu. Dă-mi un minut ca să-mi iau lucrurile și să plec de aici!

În timp ce se apleacă sub duș, Wyn râde, iar jetul de apă începe să curgă.

– Nu e nimic ce n-ai mai văzut până acum, Harriet!

Alunec de pe pat și încep să caut în valiză o pereche de blugi.

– Ai văzut totul, în afară de noul tatuaj, spune el.

Mă întorc înainte să pot desluși gluma evidentă din glasul lui.

Începe să-și scoată pantalonii scurți, așa că țip și mă întorc la valiza mea.

– Ai putea să aștepți treizeci de secunde până să începi să te dezbraci! îl dojenesc eu.

Un alt hohot de râs răgușit, ca după somn.

– Dacă te deranjează atât de mult, închide ochii!

Intru în blugi și țopăi ca să mi-i trec peste fund. Încă n-a pornit ventilatorul, iar aburul se acumulează în spatele meu. Îmi imaginez cum îi încrețește lui Wyn vârfurile părului.

– Dacă închid eu ochii? propune el.

– Cu ce ar ajuta asta?

Îmbrac un tricou nou.

– Nu știu. Poate că te-ar face…

Se întrerupe în timp ce-mi scot tricoul în care am dormit și îl arunc pe pat. Țin tricoul curat pe piept și mă uit la el peste umăr.

– Cum să mă facă?

Wyn își drege glasul și se întoarce spre jetul de apă.

– Să te simți ca și cum n-aș fi aici.

Îmi trag tricoul peste cap.

– Nu-i cazul. Cred că am terminat aici.

Până când ies din cameră, Wyn nu se mai întoarce cu fața la mine.

Pe hol, aud un geamăt:

– Haaaarrryyy…

Mă întorc și mă uit prin ușa deschisă a camerei copiilor.

Cleo și Kimmy zac întinse în paturile de o persoană, care au fost alăturate și împinse în centrul camerei, așa cum făceam pe vremuri eu și Wyn. În timp ce Cleo pare ordonată și odihnită, cu codițele ei împletite ascunse dedesubtul unei bonete de un roșu ruginiu și cu pielea luminoasă, Kimmy e întinsă lângă ea, cu membrele pline de pistrui împrăștiate în toate direcțiile, cu machiajul sclipitor de aseară întins pe toată fața și cu părul încâlcit, strâns în vârful capului. Măcar și-a amintit să-și scoată lentilele de contact, cred, fiindcă poartă ochelarii ei cu rame închise la culoare.

– Saaalvează-neee…, geme Kimmy.

– Ba pe tine să te salveze, o corectează Cleo cu blândețe. Eu mă simt minunat.

– Saaalvează-măăă, se corectează Kimmy.

Cleo bate cu palma peste fărâma de spațiu dintre ele, iar eu mă cocoț drept acolo, ca și cum ele ar fi părinții mei și ne-am afla în dimineața de Crăciun.

Adică nu părinții mei, am vrut să spun. Am avut o copilărie în care dormitorul părinților era tratat precum o casă conspirativă a FBI-ului: nu intra în el, nu te uita la el, nici măcar nu vorbi despre el. Asta, probabil pentru că era singura cameră din casă în care era permisă

dezordinea (dacă rufele curate, aflate în curs de împăturire, pot fi considerate dezordine) și sunt destul de sigură că, dacă ar fi avut de ales doar între a intra în programul de protecție a martorilor și a lăsa pe cineva să ne vadă rufele, mama ar fi optat pentru prima variantă.

Familia lui Wyn era diferită. Pe vremea când el, Lou și Michael erau mici, familia Connor avea o regulă conform căreia nu puteau să înceapă dimineața de Crăciun înainte de răsăritul soarelui. Așa că Wyn și surorile lui stăteau în fața bradului acoperit cu beteală așteptând până în clipa în care răsărea soarele, apoi alergau în camera Gloriei și a lui Hank și se îngrămădeau pe patul lor, țipând până când își trezeau părinții.

Ori de câte ori mă gândesc la Gloria și la Hank, mă apucă un dor de casă, sau ceva de genul ăsta. Obișnuiam să simt intens acel dor pe vremea când eram copil, ceea ce n-a avut niciodată sens, fiindcă îl simțeam mai ales atunci când eram acasă.

– Angajez un asasin plătit ca s-o elimine pe Sabrina fiindcă a cumpărat ultima rundă de Fireball aseară! spune Kimmy, punându-și antebrațul peste față. Poți să-mi trimiți contribuția ta prin Revolut!

– Începusem să mă îndoiesc că ești în stare să fii mahmură, spun eu.

– E de la toate jumătățile alea de băuturi, mă lămurește Cleo. Încearcă să bea mai puțin în felul ăsta, iar apoi pierde șirul.

– N-am pierdut șirul! Uite petele!

Își întinde brațul ca să ne arate un rând de linii trasate cu ruj.

– Aha, murmură Cleo, încercând să-și ascundă un zâmbet. Mă scuzi!

– Am nevoie de încă nouă ore de somn, mormăie Kimmy.

– Voi două, fermierele hippy, nu sunteți obișnuite să vă treziți mai devreme de…

Mă aplec peste Cleo, ca să văd ceasul de pe noptieră. E scos din priză și aruncat pe jos, la un metru distanță, ca și cum ar fi fost smuls din perete și azvârlit cât colo.

– Cât naiba e ceasul? întreb eu, contrariată.

– Știi la ce oră mergem de obicei la culcare în nopțile după care trebuie să ne trezim devreme? întreabă Cleo. La nouă! Și nu spun că ne băgăm în pat la nouă. Spun că deja suntem complet inconștiente. Somn profund REM.

– N-am observat REM nicăieri în programul săptămânii ăsteia! remarc eu.

– Of, Doamne!

Kimmy se ridică în picioare atât de repede, încât mă aștept să vomite peste marginea patului. În schimb, ea își transferă expresia de groază în privirea pe care și-o ațintește asupra noastră.

– Oare aseară m-am întins pe vreo masă și am făcut… ca viermele?

Eu și Cleo izbucnim în râs.
– Nu, o asigur eu, n-ai făcut așa ceva!
– Dar cu siguranță că ai crezut că ai făcut-o, adaugă Cleo.
Kimmy oftează, prefăcându-se jignită. Cleo se ridică în capul oaselor și se apleacă peste mine, ca s-o sărute.
– Scumpo, te iubesc prea mult ca să te mint vreodată, spune ea. N-ai putea face ca viermele nici dacă viața mea ar depinde de asta. Totuși, unele dintre celelalte mișcări ale tale n-au fost prea rele!
– ALO! strigă Sabrina de jos. MIȘCAȚI-VĂ. HOITURILE. ÎNCOACE. SAU E DE RĂU!
– Asasin plătit, mormăie Kimmy.
Cleo se ridică în picioare, echilibrându-se într-o poziție de așteptare, cu picioarele crăcănate de o parte și de alta a patului.
– Iubi, cine sunt eu?
Ea își apasă genunchii cu palmele și se rotește fără sens.
– Bun, dacă am arătat atât de bine, mă simt mult mai împăcată! hotărăște Kimmy.
De undeva de sub noi – poate că din măruntaiele pământului – se aude o goarnă de claxon.

În mod normal, atunci când mâncăm la Bernadette's, profităm de terasa în aer liber, cu priveliștea superbă a portului și cu o variată cohortă de păsări de mare obraznice și hoațe, chiar dacă temperatura ne obligă să fim îmbrăcați în hanorace.
Dar până ajungem în centrul orașului, la restaurantul cu acoperișuri roșii, furtuna s-a întors. În intervalul de timp scurs de la mașină până la ușa din față, ne udăm fleașcă. Găsim o masă în spate, unde ferestrele dau spre terasa cenușie și decolorată, cu umbrelele dungate strânse și clătinându-se în vânt, cu fulgerele care cad și ating valurile din depărtare.
Bernie's e plin de vizitatori de vară, ca noi, care am venit aici pentru marea deschidere a Festivalului Homarului din seara asta, și de localnici care își beau cafeaua de dimineață și citesc Knott's Harbor Register, în timp ce-i tolerează pe „venetici“, așa cum ne numesc ei.
La tejghea, îmi zăresc vecinul de scaun din avionul cu care am venit și-i fac cu mâna. El bombăne, iar apoi își ațintește din nou privirea la ziarul lui.
– Un prieten de-al tău? îmi murmură Wyn la ureche, în timp ce ne dezbrăcăm cu toții de hanoracele ude.
Respirația lui răcoroasă pe pielea mea umedă mă face să tremur. Mă așez pe scaun și mă uit la el.
– Depinde pe care dintre noi doi l-ai întreba!
– Ce, te-a bătut la cap să definești relația? întreabă Wyn.
– Invers! răspund eu. Eu sunt îndrăgostită până peste cap, dar el e

căsătorit cu marea.

– Aha, ei bine, se mai întâmplă! conchide Wyn.

Contactul nostru vizual durează o fracțiune de secundă prea mult, dar lui Wyn îi sună telefonul, iar el se încruntă în timp ce-l verifică.

– Mă întorc într-un minut, anunță el și apoi se îndepărtează.

Îl privesc cum se întoarce lângă standul de la intrare, cu telefonul la ureche, cu fața destinsă de un hohot de râs.

Expresia lui îmi face inima să înflorească și apoi, la fel de repede, să se ofilească. Întotdeauna m-a surprins repeziciunea cu care se poate schimba expresia de pe fața lui. Într-o secundă, Wyn e în stare să treacă de la aerul acela melancolic și blând la o încântare aproape copilărească. De fiecare dată când el își schimba expresia, obișnuiam să cred că cea nouă era preferata mea. Până când se schimba din nou și trebuia să accept că oricare dintre fațetele lui Wyn s-ar fi aflat în fața mea, pe aceea o iubeam cel mai mult.

Chelnerița vine să ne ia comanda, aducând cu ea o adiere de sirop de arțar, de cafea și de pin – aroma specială de la Bernie's. Dacă aș putea să mă plimb prin lume mirosind pentru totdeauna precum restaurantul ăsta, aș face-o.

Dar așa ceva ar însemna să încep să port un rucsac plin cu clătite cu afine, ceea ce ar putea face ca lucrurile să devină ciudate la spital. Oamenii se revoltă dacă chirurgul lor are atârnat în jurul taliei un rucsac plin cu mâncare și al cărui fermoar e parțial desfăcut.

Sabrina comandă băuturile noastre obișnuite. Cafea pentru toată lumea, mai puțin pentru Cleo, care primește una decofeinizată, plus o ceașcă de gheață pentru a atenua faimoasa (și periculoasa) fiertură tare și fierbinte a lui Bernie.

– Ar trebui să comandăm și mâncare, spune Parth, iar în clipa în care chelnerul ajunge la mine, îmi comand clătitele și nu uit nici de mâncarea obișnuită a lui Wyn, omleta de albușuri cu *sriracha*.

– Gloria? îl întreb eu după ce se întoarce la masă și se dezbracă de jacheta de pânză.

Pare vag surprins, de parcă ar fi uitat că sunt aici.

– A, nu! răspunde el, evitându-mi privirea. Chestie de serviciu!

Wyn nu e un mincinos, dar felul în care a spus-o pare a fi o eschivă.

Cleo dă la o parte mic-dejunul vegan, gemând în timp ce-și masează stomacul.

– Am un fel de reacție pavloviană la locul ăsta. După trei înghițituri de mâncare, simt fantoma tuturor mahmurelilor mele din trecut.

– Și eu o simt, spune Parth.

– Da, dar tu, Kimmy și cu mine am băut aseară și shoturile alea în flăcări, îi amintește Sabrina. Să nu crezi că e frumos să dai vina pe Bernie!

Îmi înghit râsul, ceea ce îl face cumva mai tare, iar Parth se

răsucește spre mine și mă lovește cu putere între omoplați.

– Ce naiba, Parth! strig.

– Te înecai! se apără el.

– Nu mă înecam! îl contrazic eu.

– Bine, păi, nu eu sunt doctorul aici, așa că…

– Și acum WebMD le spune oamenilor că, dacă cineva se îneacă, cel mai bun lucru pe care poate să-l facă e să-l lovească în ceafă? întreabă Wyn.

– Nu era ceafa, obiectează Parth. Era mai degrabă… mijlocul șirei spinării.

– A, da, ruda săracă a manevrei Heimlich, spun eu. Croșeul de dreapta.

– Îmi pare rău, Harry! strigă Parth. Instinctul a preluat controlul!

– Ai instinctul unui infirmier de la un spital de femei din epoca victoriană, declară Cleo.

– Data viitoare, rezumă-te la lipitori! îl îndemn eu.

Parth se încruntă.

– Le-am lăsat la casa de vacanță. Ești bine?

– Sunt bine, îl asigur eu.

– Crede-mă că, de fapt, acum plănuiește în sinea ei să se răzbune, îl previne Wyn.

– Harry a noastră? îl imită Parth. Niciodată!

Wyn soarbe din cana lui aburindă.

– Așa crezi tu… Dar, atunci când vrea, ea știe cum să pună în genunchi pe oricine.

Mă înclin iute înapoi spre Sabrina.

– Deci, ce mai e de făcut pentru nuntă?

Sabrina flutură din mână.

– Nimic. După cum am spus, suntem doar noi șase și un preot unitarian universalist hirotonit, pe care l-am găsit pe internet. Nici măcar n-aveam de gând să pun florile pe listă, dar au intervenit Cleo și Kimmy.

– Nu ne deranjează să ajutăm, spune Cleo.

– O să ajutați anul viitor, atunci când o să avem nunta cea mare, pentru familie, răspunde Sabrina, turnându-și sirop de arțar în cană. Săptămâna asta vreau doar să fiu în locul meu preferat, alături de oamenii mei preferați. Vreau ca fiecare secundă să conteze și să nu ratez nimic!

La zgomotul tunetului și la fulgerul de afară, ea face un gest spre fereastră.

– Hei, ce-i asta? Azi trebuia să ieșim pe mare cu bărcile cu pânze!

Verific aplicația meteo a telefonului meu.

– Mâine o să fie soare și cald. Am putea ieși pe mare atunci?

– Doar fiindcă se vinde casa, nu înseamnă că asta trebuie să fie

ultima dată când noi șase venim aici, spune Cleo.

Încerc să-i zâmbesc încurajator Sabrinei, dar mă năpădește un potop de vinovăție. Îmi doresc atât de mult ca săptămâna asta să fie perfectă, să fie suficient de bună ca să compenseze faptul că o să fie ultima! Nu doar în casa de vacanță, ci și în grupul de șase. Armistițiu sau nu, eu nu pot să fiu prietena lui Wyn Connor.

Sabrina a devenit tăcută și morocănoasă și știu că se gândește deja la săptămâna viitoare.

Îmi dreg glasul.

– Am o idee!

– Tatuaje identice, încearcă Parth marea cu degetul.

– Ești pe-aproape! spun eu. E un lucru pe care-l făceam pe vremea când eram copil, fiindcă îmi uram ziua de naștere.

Sabrina, o femeie profund devotată conceptului de lună aniversară, oftează în mod audibil.

– Era greu să-mi ajustez așteptările, explic eu. Și mi se părea că întotdeauna ceva nu mergea bine.

Se spărgea o țeavă și părinții mei erau nevoiți să plătească reparațiile cu cardul de credit. Sau Eloise rămânea corigentă la o materie și avea nevoie de un meditator. Sau tata era chemat la cel de-al doilea loc de muncă al lui, pentru o tură, în noaptea în care trebuia să ieșim în oraș. Oricât de mult îmi spuneam că n-aveam nevoie de nici o mare sărbătoare, mă simțeam mereu dezamăgită atunci când evenimentele nu se întâmplau după cum aș fi vrut, iar apoi mă simțeam vinovată, fiindcă știam cât de mult munceau părinții mei ca să facă lucrurile să meargă.

– Cu câteva zile înainte de a împlini zece ani, am avut ideea asta, spun eu. Dacă aș fi ales, ca să-mi sărbătoresc ziua, un lucru pe care mi-l doream cu adevărat și pe care știam că-l puteam obține, atunci, indiferent de alte incidente care ar fi survenit sau nu, ar fi fost o zi bună. Așa că le-am spus părinților mei că voiam o plăcintă cu brânză dulce și cu biscuiți Oreo. Ei mi-au luat-o, iar ziua mea de naștere a fost minunată!

Publicul tace mâlc.

– Asta e incredibil de trist, spune Sabrina.

– Ba e frumos! o contrazic eu. E practic. Am avut o zi de naștere minunată!

– Dragă, e tragic! declară Sabrina, chiar în momentul în care Parth exclamă:

– Povestirea ta m-a marcat emoțional!

– Cred că nu înțelegeți ce vreau să spun aici, îi dojenesc eu.

Sabrina își lasă cana jos.

– Ideea e că toți părinții își nenorocesc invariabil și inevitabil copiii pentru toată viața, așa că ar trebui să încetăm să procreăm, mai

degrabă decât să continuăm să ne nenorocim unii pe alții?

Cleo își dă ochii peste cap.

– Nici nu e vorba de asta și nici nu e corect!

– Nu putem controla felul în care decurge fiecare mărunțiș săptămâna asta, spun eu. Dar a fost minunat și o să fie tot așa în continuare! Concluzionând, poate că dacă fiecare dintre noi alege un lucru – unul pe care trebuie să-l facem, să-l avem, să-l vedem sau să-l mâncăm în decursul săptămânii –, atunci, indiferent de ce altceva se mai întâmplă, o să avem măcar acel lucru, singurul care ne trebuie cu adevărat. Iar săptămâna o să fie un succes!

Se lasă un moment de tăcere, în timp ce toată lumea se gândește la spusele mele.

– E o idee bună, declară Wyn, care e așezat de cealaltă parte a mesei.

Privirile ni se întâlnesc. Părul crescut prea mult, umed de la ploaie, îi e adus după urechi. Atât de multe dintre detaliile înfățișării lui sunt ușor diferite, dar inima mea încă îl vede și-mi șoptește în vene: „Tu“.

Inimile pot fi niște proaste.

– Și mie îmi place, spune Cleo.

Parth ridică din umeri.

– Sunt de acord.

– Spunem care sunt obiectivele noastre, sau trebuie să le păstrăm secrete? întreabă Kimmy.

– De ce ar trebui să păstrezi secretul? întreb eu.

– Ca să devină realitate, răspunde ea.

– Nu e o dorință pe care să ți-o pui de ziua de naștere, o dăscălește Sabrina.

Privirea lui Wyn se îndreaptă spre Kimmy.

– Îmi place propunerea ta! Presiunea e mai mică dacă ținem dorința doar pentru noi.

Parth dă din cap.

– Deci, nimeni nu-și destăinuie celorlalți obiectivele decât după ce și le-a îndeplinit!

– Cu toții iubiți prea mult regulile, observă Kimmy.

– Totul a pornit de la tine, Kimberly Carmichael! îi amintește Sabrina.

– Multe lucruri pornesc de mine. Asta nu înseamnă că sunt idei bune.

Cleo își pune mâinile pe tăblia mesei și se rotește într-o altă aproximare uimitoare a mișcărilor de dans ale lui Kimmy.

Sabrina mijește din ochi.

– La ce mă uit și de ce mă simt de parcă noaptea trecută aș fi avut un coșmar despre asta?

CAPITOLUL 16

VIAȚA REALĂ

Miercuri

În timp ce toată lumea din oraș e înghesuită în cafenele și restaurante, sorbindu-și ceaiul sau mâncându-și supa de scoici, noi șase, cu brațele îndoite deasupra capului pe post de umbrele, înfruntăm ploaia ca să colindăm magazinele de dulciuri și buticurile de decorațiuni interioare, acestea din urmă fiind pline cu prosoape lucrate de mână, brodate cu inscripții sarcastice despre iubitorii de vin.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem acasă și să ne relaxăm! propune Cleo după ce se aude un tunet deosebit de puternic, iar un fulger luminează amenințător deasupra capetelor noastre.

– Ce? Nu! strigă Sabrina.

Kimmy se uită pieziș la cerul înnorat.

– Nu cred că ploaia asta o să se oprească!

– Atunci, haideți să mergem la Roxy, la o proiecție de două filme! ne îndeamnă Sabrina.

– Știi măcar ce rulează? întreabă Cleo.

Cinematograful Roxy are doar două ecrane. Seara, fiecare dintre ele e dedicat unei noi lansări, dar în timpul verii matineele sunt rezervate proiecției consecutive a două filme, sau celei a unor filme a căror acțiune e plasată în Maine. Nouăzeci la sută din astfel de producții sunt filme făcute după cărțile lui Stephen King, ceea ce funcționează pentru Sabrina, dar nu e deloc ideal pentru Cleo.

– Cui îi pasă ce film e? întreabă Sabrina. Întotdeauna făceam asta atunci când ne ploua. E o tradiție!

O urmărim până la strada următoare, unde un adolescent plictisit stă la ghișeul casei de bilete din față.

Cleo privește firma cu scepticism.

– *Salem's Lot* și *Return to Salem's Lot.* Nu erau miniserii?

– Ăăă… nu, răspunde Sabrina. *Salem's Lot* a fost o miniserie în două părți, iar *Return to…* a fost un lungmetraj. Combinate, sunt o minune!

O să-ți placă la nebunie!
– Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru patru ore de filme cu vampiri…, răspunde Cleo.
Kimmy o împunge în coaste.
– Dar dacă strălucesc?
– Of, haide, Cleo! exclamă Sabrina. Nu fi spărgătoare de grevă!
– Te rog, nu-mi spune așa! se stropșește Cleo.
Sabrina își ridică mâinile în semn de implorare.
– Spun doar că e ultima dată când mai facem așa ceva.
Le arunc o privire. Ne îndreptăm spre o confruntare.
– Poate că ai vrea să stai doar la primul film, propun eu.
– Miniserie, îmi amintește Cleo.
– Iar apoi ai putea să mergi la Warm Cup și să ne întâlnim după aceea?
Kimmy îi atinge cotul lui Cleo.
– Dacă vrei, mă întorc acasă cu tine, iubito!
Vârful delicat al bărbiei lui Cleo se ridică.
– Nu, e în regulă. Nu vreau să pierd nimic. O să vin la primul film.
Sabrina țipă, întorcându-se spre ghișeu:
– Biletele le iau eu!
La un moment dat, în ultimele treizeci de secunde, vânzătorul de bilete și-a pus joben, iar Sabrinei îi ia o clipă ca să-și amintească de ce se află față în față cu adolescentul ăsta pistruiat și sumbru, care poartă o pălărie victoriană.
– Șase bilete pentru pachetul de două filme! cere ea.
– Da, doamnă, răspunde adolescentul.
În timp ce intrăm în cinematograf, Wyn rămâne în spate.
– Nu trebuie să faci asta, să știi!
– Ce să fac? întreb eu.
– Să găsești un compromis isteț la disputele lor. O să se descurce singure, dacă le lași.
– N-am idee despre ce vorbești! exclam.
Ridică din sprâncene, amuzat.
– Nici una?
– Zero, îl asigur eu.
– Prietenii noștri se bucură de o excursie minunată, spune el. Încearcă să nu-ți faci griji.
Stomacul îmi face tumbe. Oricât de multe s-au schimbat între noi, Wyn încă mă cunoaște pe de rost.
– Sunt bine.
Ocupăm tot primul rând al micii săli de cinema și, cum nu mai e nimeni, ne întindem hanoracele ude pe scaunele din spatele nostru, ca să se usuce. Încerc să găsesc o modalitate de a mă strecura între Sabrina și Cleo; sfârșesc la capătul rândului, fără să am cu cine să

vorbesc în afară de Wyn, care umblă la telefon – înclinat, în mod intenționat, cât mai departe de mine –, până când se sting luminile din sală.

La prima mică sperietură provocată de ceea ce se întâmplă pe ecran, îmi înfrâng impulsul de a mă lipi de coastele lui Wyn. Nu mă ajută faptul că aici e frig și, de fiecare dată când îmi pun, fără să mă gândesc, brațul pe cotieră, ating brațul lui, care frige în comparație cu temperatura de congelator de carne a sălii.

Din capătul celălalt al rândului, Sabrina se apleacă în față și ne face semnul de OK cu degetul mare îndreptat în sus. Ca din instinct, Wyn îmi prinde mâna lipită de coapsă, iar inima îmi sare în gât.

Pulsul ne bate înainte și înapoi între palme, precum un leagăn uman al lui Newton. Nu mă pot concentra decât la asta, la acest punct de contact dintre noi. Observ fiecare zvâcnire minusculă a degetelor lui.

Mă întreb dacă nu cumva se gândește la noaptea trecută, la mine cocoțată în poala lui, cu brațele petrecute pe după gâtul lui, frecându-mă de el ca o pisică în călduri, și la tensiunea crescândă dintre noi.

Fiindcă, dintr-odată, nu mă pot gândi decât la asta. Faptul că luminile sunt atât de slabe ne oferă prea multă intimitate ca să considerăm că ne aflăm în public, dar nu suficient de multă încât să ne simțim obligați să ne evităm complet unul pe celălalt.

Urmăresc atât de puțin filmul, încât atunci când un personaj de pe ecran e tras în țeapă de un zid de coarne de cerb, mă șochez.

– Ei, haide, Harriet, șoptește Wyn în timp ce țip și-mi ascund fața la pieptul lui. Sunt sigur că n-a fost prima dată când ai văzut pe cineva tras în țeapă cu coarne de cerb. Ți-am văzut cărțile din bibliotecă.

– Nu-i același lucru, șuier, retrăgându-mă ca să-l pot vedea prin întuneric. Acelea sunt romane ușurele.

– Asta înseamnă doar că cel care găsește cadavrul are o slujbă plictisitoare și poartă veste tricotate.

– Știi, spun eu, unii ar crede că insistența ta de a mă ține de mână sugerează că și tu ești puțin neliniștit.

– Da, sunt neliniștit, răspunde el. Doar că nu de film.

Nu pare să flirteze, ci mai degrabă pare resemnat. Ca și cum lucrul ăsta dintre noi, scânteia asta ultimă de dorință, e un adevăr nedorit, pe care l-a acceptat. În timp ce ne privim, presiunea se acumulează între noi, amețitoare, puternică.

Mă gândesc la despărțirea noastră, consumată în patru minute. Scurtă, sterilă, aproape chirurgicală. Mă gândesc la faptul că după aceea am frecat apartamentul nostru de sus până jos, curățând rosturile plăcilor ceramice cu o periuță de dinți, până când sudoarea îmi curgea în ochi. Și mă mai gândesc că nu m-am simțit niciodată bine, că n-am reușit niciodată să scot capul deasupra valurilor de șoc

și de durere.

Mă gândesc la toate modurile în care m-a dezamăgit Wyn și la cele mai enervante obiceiuri pe care le avea. (N-am văzut niciodată o mașină de spălat vase încărcată atât de aiurea.) Dar nu acolo vrea să ajungă mintea mea.

Am nevoie de spațiu. Am nevoie de aer. Am nevoie de ore de hipnoterapie ca să mi-l șterg pe Wyn din terminațiile nervoase.

– Trebuie să mă duc la baie, spun eu, după care mă strecor pe culoar.

CAPITOLUL 17

COLȚUL DE RAI

La o oră de Bozeman, Montana

O alee înzăpezită și o mașină închiriată, în care e frig și care se chinuie să ruleze pe asfaltul înghețat.

Mâna caldă a lui Wyn o strânge pe a mea. Îmi ridică degetele la gură, lăsându-și respirația să le încălzească.

– O să te îndrăgească pe loc!

N-am avut atâtea emoții nici măcar înainte de examenul de la facultatea de medicină. Nici un moment din acești primi doi ani de facultate de medicină nu mi-a indus genul ăsta de nervozitate. La școală, știu ce trebuie să fac ca să reușesc, știu cum să câștig aprobarea profesorilor. E ceva ce poți câștiga prin muncă, dar situația de aici e complet diferită.

S-ar putea ca ei să nu mă placă. S-ar putea ca eu să nu-i plac pe ei.

S-ar putea să vorbesc prea mult sau prea puțin. S-ar putea să-i țin treji cu drumurile mele la baie în miez de noapte, să le pun vasele în locul nepotrivit sau să le stau în cale în oricare dintre milioanele de moduri distincte pe care poți învăța să le eviți doar cu timpul.

Ferestrele sunt inundate de o lumină galben-aurie, iar zăpada pare violet în întuneric. Priveliștea e atât de frumoasă, încât mă face să-mi doresc să fiu pictoriță sau fotografă, o persoană a cărei muncă de o viață e să capteze ceea ce nu se poate înțelege. Dacă s-ar afla aici, Cleo ar fi capabilă să imortalizeze momentul.

Înainte ca Wyn să parcheze mașina, ușa din față se deschide. Părinții lui vin în fugă, îmbrăcați în pijamale de flanelă și în halate de baie cu cordoanele dezlegate, cu tivurile pantalonilor îndesate în cizmele de zăpadă. Gloria chiuie fără cuvinte. Hank mă îmbrățișează înainte de a fi făcute prezentările. Mama lui Wyn e mai înaltă decât mă așteptam, aproape la fel de înaltă ca Hank, cu părul blond platinat și cu obrajii mereu trandafirii. Hank are bucle dese, de un șaten nisipiu, înspicate din belșug cu cenușiu, și o versiune mai ridată a feței lui Wyn, în spatele unei perechi de ochelari cu rame de sârmă.

Surorile lui, micuța platinată Lou și miniona și bruneta Michael, sunt deja înăuntru, sorbind coniac în fața șemineului. După ce insistă să ne ia el însuși bagajele, Hank ne conduce înăuntru, drept în mijlocul zarvei.

Chiar și în fața familiei lui, Wyn își ține mâinile pe mine – pe talie, la curbura spatelui sau sprijinite de baza gâtului, degetul lui mare mișcându-se neliniștit în timp ce răspunde la zecile de întrebări aruncate către noi ca dintr-o mitralieră.

Drumul n-a fost prea rău.

Zborurile din New York au fost lungi și aglomerate.

Nu ne e foame. (În timp ce Gloria ne pune întrebarea asta, ne și împinge în față niște farfurii cu plăcintă de dovleac.)

Eu și Wyn suntem împreună (pe față) de zece luni.

– Totuși, sunt îndrăgostit de ea de când ne-am cunoscut, se destăinuie Wyn.

– Bineînțeles că da! aprobă Gloria, strângându-mă de un genunchi. E dulce ca o plăcintă!

– Ți se pare, din cauza părului creț! exclamă Wyn. De fapt, e o mică scorpie!

Fața mi se înroșește ca sfecla, dar toată lumea râde și cu toții vorbesc unii peste alții, iar Wyn îmi sărută tâmpla, strângându-mă în brațe pe canapea. Simt că, în sfârșit, sunt acolo, în acel loc în care mi-am dorit întotdeauna să fiu, de cealaltă parte a ferestrelor luminate ale bucătăriei, pe care le vedeam de pe strada copilăriei mele, unde încăperile sunt de fiecare dată pline de dragoste, de zgomot și de ciondăneală.

– Wyn are nevoie de o mână severă! exclamă Michael.

– Nu e un cal de tracțiune, o contrazice Lou, dându-și ochii peste cap.

– Nu, bineînțeles că nu, aprobă Michael. În mult mai mare măsură, e un catâr!

Wyn mă trage în poala lui, înconjurându-mi talia cu brațele.

– De unde știi că Harriet nu e chiar mai încăpățânată decât mine? întreabă el.

– Are dreptate, spun eu. Dintre noi doi, eu sunt catârul.

– Ei bine, dacă tu ești catârul, atunci Wyn e măgarul! hotărăște Michael.

– Dacă trebuie să fiu un măgar, mă bucur să fiu al tău! i-o întoarce el.

Hank se întoarce în camera mică și înghesuită, în care focul arde de zor, și-mi spune:

– Te-am pus în camera lui Wyn, Har!

Mă gândesc: „Har! Sunt aici de zece minute și deja mi se spune astfel!“

Am în piept o senzație ca de balon umflat, o durere plăcută, ca și cum mi-aș întinde un mușchi înțepenit.

Wyn m-a avertizat că părinții lui n-o să ne lase să împărțim dormitorul, chiar dacă locuim împreună în oraș. În unele privințe, sunt excentrici și liberali, iar în altele, sunt surprinzător de tradiționaliști.

Mai târziu, în timp ce părinții termină de spălat vasele, Wyn mă duce în camera lui, ca să mă instalez. Timp de ore întregi, mă lasă să-i umblu prin lucruri, să le mișc din loc, să pun întrebări, în timp ce el joacă rolul de curator al acestui muzeu dedicat subiectului meu preferat.

Eu îi arăt obiectele pe rând, iar el îmi vorbește despre ele. Sunt avidă după toate aceste bucăți din el.

Trofeele de plastic câștigate pe vremea când juca fotbal; fotografii șterse, făcute cu aparate foto de unică folosință, în care el apărea adolescent, înconjurat de fete cu sprâncenele în formă de spermatozoizi și cu părul decolorat cât mai mult, așa cum era moda în tinerețea noastră. Imagini cu el alături de prieteni la meciurile de fotbal, cu fețele pictate, la paradele de vară și chiar, în câteva cazuri, la rodeo.

De fiecare dată când îi arăt vreo figură din acele fotografii, Wyn îmi spune cum o cheamă (se pare că majoritatea prietenilor lui erau fete), cum s-au cunoscut, unde se află acum.

– Ții legătura cu toți oamenii ăștia?

– Orașul e mic, răspunde el. Eram cu toții prieteni, la fel și părinții noștri. Am auzit lucruri prin rețeaua de zvonuri. Unii dintre ei încearcă să-mi vândă uneori smoothie-uri de slăbit.

La rugămintea mea, îmi arată toate fetele pe care le-a sărutat, și pe cele care au venit pentru o vară și care i-au frânt inima înainte să se întoarcă acasă.

Mă opresc asupra unei fotografii făcute profesional, înrămate, în care Wyn apare lângă dulapul lui de la școală, și pufnesc pe nas de încântare.

– Ai fost regele balului? Și nu mi-ai mărturisit asta niciodată?

Wyn se uită peste umărul meu. În fotografie, poartă un costum negru și o coroană de plastic strâmbă. Are brațele petrecute în jurul taliei unei frumoase brunete, care poartă o rochiță mini, argintie, și o diademă asortată cu a lui. Pe fundalul din spatele lor e scris BRIGHT LIGHTS, BIG CITY[4], caligrafiat peste o linie a orizontului sclipitoare, unde apar, nu se știe de ce, atât Empire State Building, cât și Space Needle din Seattle.

Wyn geme.

– Îți jur că, în mod normal, fotografia asta nici măcar nu stă aici! Sunt destul de sigur că mama a scos-o la iveală special pentru venirea

ta.

– Chiar așa? A vrut să mă facă geloasă pe iubita ta din adolescență? îl tachinez eu.

Își freacă fruntea, iar obrajii îi devin adorabil de trandafirii.

– Mama crede că, în felul ăsta, se dă mare cu mine!

– Sunt de-a dreptul uluită: te cunosc de trei ani și jumătate și nu mi-ai spus niciodată că ai fost regele balului!

– Da, iată cea mai mare realizare a mea, mormăie el, clătinând din cap. E atât de jenant!

– Despre ce vorbești? întreb eu, privindu-l în față. În ce fel e jenant? Pe vremea când eram de vârsta asta, încă aveam aparat dentar și o tunsoare pixie care mă făcea să arăt de parcă aș fi fost electrocutată. Pe când tu ai fost încoronat rege al balului în timp ce erai la o întâlnire cu o fată adolescentă care arăta ca un fotomodel!

Ridic fotografia, punându-i în fața ochilor dovada obiectivă, de necontestat.

Wyn așază rama la loc, pe dulap.

– Ca fostă adolescentă cu o minte strălucită și actuală studentă eminentă la medicină, n-ai de unde să știi asta, dar regele balului e premiul de consolare care li se dă băieților despre care se crede că au atins deja apogeul și care probabil că o să rămână în oraș, ajungând purtători de cuvânt ai reprezentanțelor auto locale.

– Stai puțin, să scriu asta!

Dau să mă întorc. Wyn mă trage înapoi, petrecându-și brațele în jurul coastelor mele.

– Vezi, tu nu știi asemenea lucruri fiindcă toată lumea din orașul tău a avut o părere bună despre tine, spune el, zâmbind.

– Da, nu știam toate astea, pentru că am mers la o școală cu patru mii de elevi, unde nimeni nu-mi cunoștea numele. În plus, n-am urmărit niciodată îndeaproape ceea ce se întâmpla la reprezentanțele auto.

– Aha, asta-i prima ta greșeală! spune el.

– Wyndham Connor, nu crezi că toată teoria ta e un pic cam… narcisistă?

Un zâmbet îi înflorește pe față, iar inima mea îi urmează exemplul.

– Faptul că eu cred că dealerii de mașini m-ar folosi ca purtător de cuvânt? Au făcut-o cu vreo optzeci la sută din regii balurilor din oraș!

– Nu-i vorba de asta, răspund eu. Mi se pare absurdă ideea că toți colegii tăi de clasă te-au votat regele balului fiindcă le-a fost milă de tine.

El ridică din umeri.

Îmi petrec brațele pe după gâtul lui.

– Da, probabil că asta a fost, murmur eu, după care îl sărut, iar el mă trage mai aproape, ridicându-mă și lipindu-mă de trupul lui ca și

cum m-ar absorbi. Cu siguranță că n-are nimic de-a face cu cât de sexy, de amabil și de amuzant ești! A fost pură milă.

Îl sărut din nou, mai adânc.

– Și asta? întreabă el.

– Milă extremă, răspund, iar apoi îl apuc de fund. Și asta, la fel!

– Uau! Nu-i chiar atât de rău să fii o fostă glorie ratată!

Cineva bate în tocul ușii. Mă retrag, dar brațele lui Wyn rămân în jurul meu, în timp ce el își înclină capul spre hol.

Părinții lui stau în prag, zâmbind. Capul Gloriei se sprijină pe umărul lui Hank.

– Ne îndreptăm spre dormitor, copii! spune Hank.

– Aveți nevoie de ceva? întreabă Gloria.

Wyn clatină din cap în semn că nu.

– Doar îi spuneam noapte bună lui Harriet.

Gloria zâmbește, iar ochii i se micșorează, ca și cei ai lui Wyn.

– Somn ușor!

După ce pleacă părinții lui, Wyn mă duce înapoi la dulap și ne sărutăm câteva minute. Apoi el îmi dă un pupic pe creștet și pleacă din camera mea.

În următoarele patru zile pe care mi le petrec în Montana, abia dacă ne mișcăm. Mergem o dată la schi fond, mâncăm de două ori la un restaurant de clătite care e deschis toată ziua și pe care părinții lui Wyn îl descriu ca fiind „un loc de întâlnire pentru vulpile bătrâne ca noi“ și ne plimbăm noaptea, prin zăpadă, împreună cu întreaga familie. Ne înfofolim ca niște astronauți, iar Hank insistă să purtăm pe cap lămpi fixate cu bandă, ca să nu fim „loviți de mașini sau atacați de animale sălbatice“ în întunericul dens al unei nopți din Montana.

În cea mai mare parte însă, zăbovim în jurul șemineului, în timp ce prin încăpere circulă o cantitate nesfârșită de mâncare și de băutură. Dimineața, Hank ne face cafele fiecăruia, un proces care durează atât de mult încât, până când termină de preparat ultima ceașcă, suntem cu toții gata pentru a doua, iar el se ridică în picioare fără să-l roage nimeni, ca s-o ia de la capăt.

– Tată, cafeaua la filtru e OK! încearcă Wyn să-l convingă.

Tatăl lui strâmbă din nas și se strecoară, încălțat cu papucii lui de flanelă, spre bucătărie.

– Chestia aia e pentru urgențe, nu pentru oaspeți!

Majoritatea meselor constau în mâncare la caserole, încălzită. În privința mâncării, Hank n-are aceeași afinitate precum în cazul băuturilor, iar mâncărurile Gloriei mă lasă umflată ca un balon după fiecare masă.

După cină, în a doua noastră seară la ei, Lou și Michael se întind pe spate, pe covor, gemând și masându-și stomacul.

– Mamă, tu și tata trebuie să vă gândiți să mâncați, de exemplu, o

singură legumă pe săptămână, spune Lou.

La care Gloria răspunde:

– Cartofii sunt legume.

– Nu! strigă la unison Michael, Lou și Wyn.

Legume sau nu, cartofii ne sunt măcar de ajutor în privința absorbirii paharelor de burbon și de scotch pe care Hank le aliniază pe vechea masă de lemn, pentru ca noi să le gustăm în fiecare seară.

– Tata e regele băuturilor! îmi spune Michael.

– Înțeleg de ce gravitai în jurul lui Parth după ce ai ajuns la Mattingly, îi spun eu lui Wyn.

Acesta mă lipește de el, în timp ce se cuibărește pe canapeaua moale.

– Nu de aceea gravitam în jurul de Parth. M-am orientat spre el fiindcă avea cele mai drăguțe prietene.

Lou pufnește din fața șemineului, unde stă întinsă pe covor.

– Mulțumesc, Harriet, că l-ai salvat de el însuși!

– Cred că ai o părere prea bună despre mine, răspund eu. Recunosc că, la rândul meu, m-am împrietenit cu Parth pentru prietenii lui sexy.

Wyn mă sărută pe creștet. Michael și Lou schimbă o privire pe care n-o pot descifra.

„Poate că au mai văzut asta înainte“, îmi zic. „Poate că Wyn se poartă mereu așa cu iubitele lui.“

Dar nu prea cred asta. Mă aflu în acea fază a iubirii în care ești sigur că nimeni n-a mai simțit așa ceva până acum.

Iar în cele patru zile, mă îndrăgostesc din nou. De familia lui Wyn, de toate noile lui fațete pe care le descopăr.

Vreau să stau trează până târziu și să scormonesc prin vechiul lui dulap, în care Gloria i-a depozitat costumul de stormtrooper lucrat de mână. Vreau să stau cinci ore pe zi în atelierul de tâmplărie, cu rumegușul plutind în aer, în timp ce Wyn îmi povestește despre toate scatoalcele pe care i le-a dat unui bătăuș din gimnaziu care o necăjea pe Lou. Vreau să știu de unde provin fiecare cicatrice albă și fiecare scobitură de pe pielea lui permanent bronzată.

Cea pe care o are de când, mergând pe bicicletă, a frânat prea tare și a derapat pe șosea. Petele albe de pe cot, de la calul nărăvaș care l-a aruncat pe când se afla la ferma, acum dispărută, a bunicului său. Cicatricea subțire cu care s-a ales după ce și-a despicat buza lovindu-se de colțul șemineului, pe vremea când era copil.

Vreau să strâng pentru mine amintiri legate de acele lucruri care îi aparțin: plapuma pe care i-a făcut-o bunica înainte de nașterea lui, jurnalele jenante de preadolescent, desenele îngrozitoare din copilărie, urma de lovitură de pe caroseria camionetei mamei lui, care datează de pe vremea când el, în vârstă de șaisprezece ani, a condus pe un petic de gheață, iar mașina s-a lovit de un parapet rutier despicat.

Wyn mă duce să văd tronsonul de șosea unde un fragment din acel parapet e mai puțin învechit, fiind reparat după accidentul lui. El și Hank au înlocuit bucata de parapet, făcând singuri toată reparația, fără să le-o ceară nimeni.

Aici, Wyn a avut spațiu să alerge pe câmpii, iar întreg locul ăsta l-a transformat în bărbatul pe care-l iubesc.

Cu mâna pe stâlpul de lemn pe care iubitul meu l-a înfipt în pământ cu atâția ani în urmă, întreb:

– De ce ai plecat?

– E greu de explicat, răspunde el, făcând o grimasă.

– Poți să încerci? Pari atât de fericit aici!

Oftează dintr-odată și apoi cercetează orizontul cu privirea, în căutarea unui răspuns.

– Mama și tata aveau bani după ce au vândut pământul familiei tatei. Și întotdeauna au vrut ca surorile mele să meargă la facultate, fiindcă ei n-au reușit.

– Surorile tale? Dar nu și tu?

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet strâmb.

– Ți-am mai spus, surorile mele sunt mici genii, ca și tine. Au visuri mărețe. Cred că părinții mei au presupus că o să vreau să rămân aici. Să continui să lucrez cu tata.

– Fiindcă iubești locul ăsta, adaug eu.

Își trece mâna peste falcă.

– Da. Dar nu știu. Mă uitam la toți oamenii ăștia cu aspirații și cu țeluri mari, care plecau, care se îndreptau spre alte locuri. Și nu știam ce voiam. M-a recrutat antrenorul de fotbal de la Mattingly, iar asta mi s-a părut un semn. Cel puțin așa cred.

– Dar n-ai rămas în echipa de fotbal.

– Nu mi-a plăcut niciodată atât de tare, mă lămurește el. Și nu puteam să țin pasul cu echipa și cu școala în același timp. Totul a fost mai greu decât mă așteptam. Temele de la școală, viața socială.

– Toată lumea te îndrăgea, Wyn! îl asigur eu.

Se uită la mine printre gene, cu colțurile buzelor ridicate.

– Nu, Harriet. Voiau să se distreze împreună cu mine. Nu e același lucru. Niciodată nu m-am simțit în largul meu acolo.

Îmi desprind degetele de gardul înghețat și ating locul în care ar trebui să-i fie gropița. Colțurile gurii i se ridică din nou, iar adâncitura apare sub degetul meu mijlociu.

– Te simți în largul tău alături de mine, iar noi doi ne-am întâlnit acolo.

– Știu, răspunde el. Cred că ăsta a fost adevăratul motiv pentru care a trebuit să merg la Mattingly. Ca să te găsesc pe tine.

– Asta-i o aplicație de întâlniri romantice foarte scumpă, spun eu.

– Primești exact lucrul pentru care ai plătit, răspunde el.

Mâinile îmi cad pe gulerul hainei lui și-i ating pielea fierbinte cu vârfurile degetelor.

– Măcar ți-ai dat seama ce anume vrei?

În lumina muribundă, inelele verzi din ochi îi strălucesc ca niște bucățele de mică sub apă. Palmele lui, bătătorite de muncă, îmi înconjoară încheieturile mâinilor, iar degetele lui îmi ating blând pielea delicată de acolo.

– Vreau asta, răspunde el. Doar asta.

„Și eu", îmi zic.

Nu mă pot hotărî s-o spun, să recunosc că restul vieții mele, toate lucrurile pentru care am muncit, au început să mi se pară doar un decor. Ca și cum a-l iubi pe el ar fi singurul lucru esențial, iar restul ar fi doar un adaos ornamental.

Îmi arată și atelierul, locul în care dulapul acela greu a căzut peste el în noaptea de Anul Nou, în timp ce părinții lui erau plecați, locul în care a zăcut timp de patru ore și jumătate, în frig, până să fie găsit.

Mă doare inima. Nu doar din pricina amintirii, ci și a mirosului compus din izuri de cedru și de rumeguș, precum și din acea notă de ceva care pentru mine e tot Wyn.

– Nu te deranjează să stai în locul ăsta? întreb, mergând de-a lungul mesei care se află acum în lucru, cu tăblia șlefuită, pregătită pentru refinisare.

– Întotdeauna mi-a plăcut locul ăsta, răspunde el. Așa că, după accident, părinții mei au ținut neapărat să mă readucă aici, ca nu cumva să capăt idei fixe. Strategia lor a funcționat, în mare parte.

Mă opresc, îmi pun degetele pe masă și mă uit lung la el.

– Îmi place să te văd aici!

Traversează încăperea, vine la mine și-și așază palmele ușurel pe șoldurile mele.

– Și mie îmi place să te văd aici, spune el cu glas scăzut, puțin răgușit. Mă face să simt că trăiesc o poveste de dragoste cât se poate de reală.

Îmi ridic privirea spre fața lui și-i întâlnesc căutătura intensă, după care îi contemplu liniile rigide dintre sprâncene și conturul dur al maxilarului.

– Bineînțeles că povestea dintre noi e reală, Wyn!

Își împletește degetele cu ale mele și-mi aduce mâinile la ceafă. Frunțile noastre se lipesc una de cealaltă, iar inimile ne freamătă, bătând cu putere.

– Ceea ce vreau să spun e că simt că aș putea să te fac fericită.

– Așa arăt eu când sunt fericită! îl asigur.

În timpul ultimei seri pe care ne-o petrecem aici, degustăm din scotch-ul lui Hank și jucăm niște partide de domino de-a dreptul înverșunate, după care ne așezăm în fața șemineului, privind cum

trosnesc lemnele și cum sar scânteile.

Cu un oftat, Hank spune:

– O să ne lipsiți, copii!

– Ne întoarcem curând aici, acasă! promite Wyn, ridicându-mi mâna și ducând-o la buze cu un gest absent.

„Acasă!“ îmi zic. „Asta e ceva nou.“

Dar nu-i ceva nou. De la o vreme, în inima mea se tot zidește o nouă cameră, un spațiu doar pentru Wyn, pe care-l port cu mine oriunde mă duc.

CAPITOLUL 18

VIAȚA REALĂ

Miercuri

Stau cât pot de mult în baia de un verde neon a cinematografului.

Mă spăl pe mâini, apoi șterg marginile chiuvetei și mă spăl din nou pe mâini.

Pe drumul de întoarcere pe coridorul cu tavan arcuit și acoperit cu mochetă vișinie, unde sunt ascunse băile, aproape că mă ciocnesc de Wyn.

– Îmi pare rău! pufnim amândoi, oprindu-ne brusc.

Privirea îmi cade pe mănunchiul de gustări ambalate în cornete de hârtie pe care Wyn îl strânge în mâini: Twizzlers, Nerds, Red Hots, Whoppers și Milk Duds.

– Mergi la o petrecere în pijamale? întreb eu.

– Mi-a fost sete, răspunde el.

– Ceea ce explică paharul cu apă și nimic altceva de băut! După tine, biscuiții cu unt sunt prea dulci.

– M-am gândit că, poate, vrei ceva de ronțăit, spune el.

În momentul ăsta, ochii lui par mai mult verzi decât cenușii. Mi-e greu să mă uit la ei, așa că îmi îndrept privirea spre bomboane.

– Se pare că te-ai gândit că aș putea dori totul!

Pupilele îi scânteiază.

– M-am înșelat?

– Nu, răspund eu, dar nu trebuia să faci asta.

– Crede-mă că n-a fost intenționat! M-am dus să iau apă, iar următorul lucru pe care-l știu e că m-am ales cu o căruță plină cu sirop de glucoză.

– Ei bine, aici e vorba de zgârcenia familiei Connor! Dacă, să zicem, cumperi o căruță, poți s-o reumpli gratuit.

Râsul lui se transformă într-un geamăt. Își trece dosul mâinii peste frunte.

– Sunt atât de mahmur!

– N-ai băut doar un pahar aseară?

– Dacă ignorăm jumătatea de sticlă pe care am băut-o în pivniță, răspunde el.

– Probabil că ar trebui să ignorăm tot ceea ce s-a întâmplat în pivniță, îmi dau eu cu părerea.

Mă studiază o secundă.

– Oricum, nu mai am nici o toleranță la alcool. În momentul de față, beau mai puțin ca niciodată.

– Uau, modestia întruchipată! exclam eu.

El râde.

– De fapt, chestia e că mă droghez mâncând prăjituri cu iarbă.

Văzând cât de surprinsă sunt, adaugă:

– Au ajutat-o foarte mult pe mama, dar ea se simte cam jenată din pricină că le mănâncă de una singură. Așa că, de câteva ori pe săptămână, împart o negresă cu ea. Mama e de-a dreptul amuzantă! N-a mai încercat niciodată iarba până acum și devine foarte veselă. Cred că e un fel de efect placebo, dar nu contează.

Îmi înăbuș un zâmbet.

– Te-ai mutat înapoi la mama ta și te droghezi împreună cu ea de două ori pe săptămână!

– Trăim ca într-un vis, spune el.

– Să știi că așa e! De fapt, sunt geloasă.

– E distractiv, ce mai încoace și-ncolo! Dar mama ronțăie mereu. Probabil că m-am îngrășat vreo opt kilograme.

– Ți se potrivește, remarc eu, iar apoi adaug repede: Cum se simte, de fapt?

Se uită la mine cu suspiciune.

– N-ai vorbit cu ea?

Desigur, el știe că încă mai schimb în mod regulat mesaje cu Gloria. Primesc chiar și un mesaj sau două de la surorile lui. Mai ales în situațiile în care sora lui mai mică, Lou, îmi cere părerea despre un posibil cadou pentru Wyn, dorind, invariabil, să-i facă o farsă, ceea ce nu necesită nici un fel de cunoștințe speciale, sau în care sora lui mai mare, Michael, vrea o părere despre o boală care, tot invariabil, n-are nimic de-a face cu neurochirurgia. Din câte știe familia lui, suntem încă logodiți.

– Vorbesc cu ea, răspund eu. Dar bag de seamă că, în mare parte, minte.

Wyn râde răgușit.

– Sunt sigur că așa e!

Își pleacă privirea. O las pe a mea să zăbovească pe marginea întunecată a genelor lui, pe curbura buzei superioare, pline, până când el se uită din nou la mine.

– Iarba chiar o ajută pe mama. Doar că... nu suficient.

Emoțiile sunt ca un vârtej care îmi urcă în esofag. Senzație de

globus, zice mintea mea, de parcă numirea ei ar înlătura durerea.

– Mă bucur că ești acolo, cu ea! spun eu.

Buzele lui se despart, se lipesc, se despart din nou.

– Eu… ăăă…

Așază cutiile cu dulciuri și paharul deasupra unei instalații de hochei de masă din vecinătate, iar apoi începe să se lase de pe un picior pe altul, inspirând adânc.

– Știu că nu vrei să vorbești despre toate astea, ceea ce respect, murmură el cu glas jos și răgușit. Dar ai spus ceva ieri, și…

Căldura îmi urcă pe gât, până la urechi.

– Am avut o zi proastă, Wyn!

– Nu, nu, nu e…, mormăie el, clătinând din cap, după care încearcă din nou: Ceva ce ai spus în pivniță m-a făcut să-mi dau seama că tu ai crezut că el e motivul pentru care am pus capăt relației noastre.

„El." Cuvântul aterizează între noi cu un impact violent.

Wyn înghite în sec.

– Ai spus că ai crezut că te-am învinovățit pentru ce s-a întâmplat cu el.

– Bineînțeles că m-ai învinovățit.

Șira spinării îmi înțepenește în timp ce mă silesc să nu cedez, sau mai degrabă să nu las să se vadă fisurile. Adevărul e că ele sunt deja acolo.

– Nici vorbă! exclamă el cu același glas răgușit. Nici acum nu te învinovățesc. Jur. Bine?

Mă strânge pieptul.

– Deci a fost pură coincidență că ți-am spus despre el, iar tu m-ai părăsit imediat!

Nu știu ce să înțeleg din privirea lui surprinsă și rănită. Habar n-am ce să pricep din toate astea. Am intrat la toaletă într-un univers și am ieșit în altul.

– Harriet…, șuieră el, clătinând din cap, … a fost mai complicat decât!

Mai complicat decât să mă gândesc că l-am trădat. Nu era vorba de faptul că era furios. De faptul că n-avea încredere în mine.

Pur și simplu, nu mă mai voia. Simt că trupul mi se transformă în nisip, ca și cum, într-un minut, n-o să mai fiu decât o grămadă informă, scursă pe podea.

– Sufletește, ajunsesem într-o fundătură întunecată, adaugă Wyn.

Fisurile se extind, ochii mă ustură. Îmi întorc fața de la el.

– Știu.

Am știut. În fiecare secundă a fiecărei zile.

– Doar că nu știam cum să fac ca să-ți fie bine, spun eu, sufocându-mă.

– N-ai fi putut, mă asigură el.

Închid ochii în timp ce încerc să mă adun, să înghesui la loc toate sentimentele astea dezordonate.

Adevărul e că știam că el urăște San Francisco. M-am simțit vinovată că m-a urmat acolo. Vinovată că l-am ținut lângă mine, chiar dacă mă omora faptul că nu puteam să-l fac fericit.

Mâna lui alunecă spre a mea. Cu mișcări ezitante, își împletește degetele cu ale mele și apoi mă trage iarăși spre el, spunând:

– N-a fost doar atât. Tata…

Dau din cap, durerea din gât fiind prea intensă ca să pot să mai vorbesc.

Moartea lui Hank a fost atât de bruscă! Nu știu dacă asta a înrăutățit lucrurile. Niciodată n-ar fi existat un moment potrivit ca să-l pierd pe Wyn. Nu în cazul lui. Nu pentru oricine care l-a cunoscut pe Hank.

Totul a luat foc dintr-odată, dar, cumva, eu și Wyn încă mai credeam că aveam să reușim să ne menținem relația. Atunci când mi-a promis că o să mă iubească tot restul vieții, l-am crezut. Asta a fost ceea ce m-a înfuriat cel mai tare și m-a făcut să ne urăsc pe amândoi.

– Nu credeam că eu…, spune, fără să-mi ocolească privirea și cu mușchii maxilarului tresărindu-i violent. Știi, n-am vrut niciodată să te rănesc.

– Știu. Dar asta nu schimbă nimic.

– Tot ce vreau e ca tu să fii fericită! spune el.

Iată din nou acel cuvânt.

– Iată ce anume încercam să spun în timp ce eram amândoi în pivniță, adaugă el. Că săptămâna asta nu vreau să fac nimic care să mai strice și altceva. Și-mi pare rău că aproape am făcut-o.

Piesele se potrivesc.

– Nu sunt cu el, spun eu. Nu e nimic de stricat.

Buzele lui se despart. Mi-aș dori să-mi pot rostogoli cuvintele înapoi în gură și pe gâtlej.

– Dacă la asta voiai să ajungi! precizez.

– Bine, spune el.

Bine? Ce fel de răspuns e ăsta?

După o clipă de tăcere stânjenitoare, el spune:

– Nici eu nu sunt cu nimeni.

Îmi înăbuș un zâmbet.

– N-ai o relație de la distanță cu colega mea pe care ai întâlnit-o o singură dată?

O roșeață violentă i se ivește în vârful pomeților. Dă cu șutul în piciorul instalației de hochei de masă.

– Nici mie nu-mi vine să cred. Atracția era explozivă, dar n-a fost de ajuns.

Îmi înghit râsul din nou, iar el se uită la mine de sub șuvița lui cea

rebelă, spunând:

– N-am pe nimeni.

Îmi spun în gând:

„Nu contează.

N-are cum să conteze.

Nu era fericit cu tine.

Ți-a frânt inima.

Niciodată n-a fost al tău, iar, în adâncul sufletului, știai asta."

L-am privit cum se îndepărta de mine, puțin câte puțin, zi după zi, ca un miraj care se topea în neant.

Dar felul în care se uită la mine amenință să șteargă orice urmă de logică, să șteargă trecutul. Dacă el e o gaură neagră, m-am cufundat în ea și am ajuns la punctul de unde nu mai există întoarcere.

Mă doare pieptul, dar nu vreau ca senzația să înceteze. Vreau să mă las furată de sentimentul ăsta, de plenitudinea asta. Inima, trupul și mintea mi se regăsesc, în sfârșit, în același timp și în același loc. Aici, cu el.

Nu vreau să mă întorc în sala de cinema, dar ceva trebuie să se întâmple. Nu putem continua să mergem în echilibru pe sârma asta întinsă, sau cineva o să fie rănit. Eu o să fiu rănită.

Îmi dreg glasul.

– Cum merge firma de reparat mobilă?

Mustăcește.

– E tot o firmă de reparat mobilă!

– A, da? Încă n-o folosești ca să vinzi droguri și ca să ții un tripou în atelier?

Buzele i se lățesc într-un zâmbet.

– Tu locuiești în același apartament?

Apartamentul nostru. Încă mai păstrează câteva dintre urmele lui. Sau poate că eu sunt de vină, fiindcă îi port fantoma oriunde mă duc.

– Da.

– Ce mai face sora ta? întreabă el.

– Bine, cred. Ea și prietena ei coafeză au intrat împreună în afaceri. Se ocupă mai ales de nunți și de baluri. Ne vedem prin Face Time de două ori pe lună, facem cam cinci minute de conversație și apoi ne luăm rămas-bun.

Wyn își ronțăie buza de jos.

– Îmi pare rău!

El e singura persoană care știe cât de mult mă deranjează faptul că abia o cunosc pe Eloise, că, în ciuda faptului că am o soră, m-am simțit mereu extrem de singură în casa copilăriei noastre. Date fiind diferența de vârstă de șase ani dintre noi și neînțelegerile ei constante cu părinții noștri, n-am avut prea mult timp să ne împrietenim.

Ridic din umeri.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, iar cel mai bine e să nu mai speri că o să se schimbe.

– Însă alte lucruri chiar se schimbă, spune el.

Îmi feresc privirea.

– Ce se întâmplă cu surorile tale? Ce mai fac?

– Bine, răspunde el, cu un început de zâmbet. Lou e la mama săptămâna asta. M-a rugat să-ți transmit salutări.

Zâmbesc, în ciuda junghiului din piept.

– Și Michael? Tot în Colorado?

El dă din cap în semn că da.

– Are o relație cu un alt inginer aerospațial, care lucrează pentru o companie concurentă. S-au mutat împreună, dar amândoi sunt sub contracte de confidențialitate, așa că nici unul dintre ei nu-l lasă pe celălalt să intre în biroul lui de acasă.

Izbucnesc în râs.

– Ăsta-i exact lucrul la care mă așteptam de la ea!

– Știu. Iar Lou a absolvit Iowa Writers' Workshop în luna mai.

– E uimitor! exclam eu.

Împreună, cei trei frați puteau fi gălăgioși, nepoliticoși și mereu în competiție. Se certau pentru toate fleacurile – ce să mănânce la cină, cine să meargă primul la duș, cine înțelegea cu adevărat regulile jocului de domino și cine era total pe dinafară –, ca și cum, de îndată ce le trecea prin cap un gând sau un sentiment, acesta țâșnea afară.

Dar nimic n-a explodat vreodată. Micile certuri se aprindeau și se stingeau; micile insulte se topeau pur și simplu. Și toată lumea se întorcea la glume, îmbrățișări, lovituri. Se comportau așa cum o fac frații din filme.

Mă întreb, dar nu-l întreb și pe el, dacă sora lui mai mică, Lou, e doar în vizită la mama lor, sau dacă a hotărât să se mute acasă după absolvirea facultății, așa cum plănuia pe vremea când șederea lui Wyn acolo trebuia să fie temporară. Ea urma să preia îngrijirea Gloriei.

– Mi-e dor de ele, recunosc eu.

– Și lor le e dor de tine, răspunde el.

– Se întreabă de ce nu le vizitez niciodată?

– Uneori plec din oraș, explică el. Pentru chestii de serviciu.

– Chestii de serviciu?

El dă din cap în semn că da, însă nu mă lămurește.

– Ele cred că astea sunt ocaziile în care mă văd cu tine.

Neavând nici un comentariu de făcut, mă mulțumesc să dau și eu din cap.

Wyn își drege glasul.

– Mama mi-a spus că mergi la un curs de olărit.

– Of, așa-i!

– M-am prefăcut că știam asta deja, spune el.

– Corect. Asta e bine.

– Dar mama mi-a spus că, după părerea ei, ți-ai îmbunătățit tehnica. Și că cel mai nou castron al tău nu mai arată ca un fund.

Un hohot de râs explodează din mine ca și cum ar fi fost tras dintr-un tun.

– E amuzant, fiindcă ar fi trebuit să vezi textul extaziat pe care mi l-a trimis despre acel fund-castron! S-a prefăcut că-i plăcea la nebunie!

El zâmbește, asigurându-mă:

– Nu. Nu s-a prefăcut. Mi-a spus că era foarte bun. Doar că arăta și ca un fund. Știi cum e ea.

– Îți amintești cât de bucuroasă a fost atunci când a primit tabloul ăla pe care i l-am dat în glumă? întreb. Cel cu Elvis lucrat din catifea, care semăna mai mult cu Biff din *Înapoi în viitor*?

Zâmbetul lui se lățește.

– Lăuda de zor faptul că era unicat!

– Dar făcând ca „unicat“ să sune ca un lucru bun. Opiniile Gloriei au atât de multe nuanțe!

– Da, nuanța e că ea știe, poate, că un lucru e groaznic în mod obiectiv, dar dacă are o legătură, chiar și vagă, cu unul dintre membrii familiei, atunci trebuie să fie, de asemenea, extraordinar de special.

Ideea de a fi unul dintre membrii familiei Gloriei, de a fi extraordinar de specială, mă înțeapă în inimă.

– A fost ciudat de amuzant să locuiesc cu ea, spune Wyn.

– Nu e nimic ciudat în asta, îl contrazic eu. Gloria e haioasă!

Zâmbește ca pentru sine.

– E pur și simplu amuzant. Mi-am petrecut toți acei ani convingându-mă că trebuia să plec. Mi-am văzut surorile urmându-și visurile și le-am auzit vorbind despre plecare, iar părinții mei erau atât de mândri de faptul că ele urmau să facă ceva cu viața lor, să-și traseze propriul drum sau orice altceva! Și m-am gândit că și eu trebuia să fac asta.

Mă gândesc la toți acei ani, la ziua în care toți cinci, fără Kimmy, zăceam pe pontonul de pe proprietatea familiei Armas, trasându-ne drumuri alternative. Chiar și atunci, Wyn și-a folosit acea viață ipotetică, pur virtuală, ca să se întoarcă la cea pe care o lăsase în urmă. O parte din el știa că locul lui era acolo.

Atunci când am mers acasă la el pentru prima dată, când i-am cunoscut pe Hank, Gloria, Lou și Michael, când am văzut atelierul de tâmplărie și dormitorul plin de dovezi ale unei copilării fericite și pline de dragoste, o parte din mine a știut că el aparținea nemijlocit acelui loc.

Am încercat să-l țin lângă mine oricum. Am văzut, în lunile acelea pe care ni le-am petrecut împreună la San Francisco, cum zidurile se închideau în jurul lui – și m-a durut inima să-l știu atât de distrus, atât

de hăituit, dar n-am fost suficient de curajoasă încât să-l eliberez. Poate că asta a dus, în mare parte, la furia care mă ardea și pe mine, sentiment provocat de dezamăgirea că nu l-am iubit suficient de mult ca să-l fac fericit și nici ca să-l las să plece.

– Oricum, spune el, dacă pe când aveam douăzeci și doi de ani mi-ar fi spus cineva că o să ajung să locuiesc în dormitorul copilăriei mele și că în fiecare dimineață, la micul-dejun, o să dezleg cuvinte încrucișate împreună cu mama, l-aș fi crezut, dar aș fi fost șocat să aud și că un astfel de scenariu urma să mă facă fericit.

– Dezlegi cuvinte încrucișate? Pe când locuiam împreună, n-ai vrut niciodată s-o faci! De fiecare dată când ploua și, neavând încotro, trebuia să stăm în casă, încercam să te conving.

– Și întotdeauna am fost de acord, îmi amintește el.

– Dar nu le-am finalizat niciodată, spun eu.

El mă privește cu ochi care sclipesc atotcunoscător.

– Harriet! Asta s-a întâmplat fiindcă n-am putut niciodată să stau nemișcat atât de mult timp lângă tine fără să te ating!

Sângele îmi urcă în obraji și în piept, îmi pulsează în coapse.

Fără să-mi dau seama, ne-am apropiat mai mult. Poate că e ca mahmureala pe care i-o induce lui Cleo statul la Bernie’s: un răspuns pavlovian care o să ne împingă mereu unul spre celălalt.

– Și eu, care credeam că de vină erau cuvintele încrucișate, că ele te zăpăceau!

– După cât se pare, nu scrierea de litere în pătrățele mă zăpăcește, răspunde el.

– E bine de știut, reușesc să spun. Asta ar face ca micul-dejun cu Gloria să fie destul de ciudat.

Ventilatorul îmi suflă o șuviță de păr pe față, iar Wyn o prinde, răsucind-o între vârfurile bătătorite ale degetelor. Inima îmi bate cu putere, fiecare celulă a mea trăgându-mă spre el.

În spate se deschide ușa sălii de cinema. Prietenii noștri ies, înconjurați de o rafală de discuții și de râsete. A început pauza.

Pornesc spre ei, dar Wyn mă prinde de încheietură.

– Îmi place bolul, spune el. Mi-a arătat mama o poză. Mi s-a părut frumos.

CAPITOLUL 19

VIAȚA REALĂ

Miercuri

– Parcă ziceai că nu rămâi să vezi cel de-al doilea film, îi șoptesc eu lui Cleo în timp ce ne așezăm la locurile noastre.

De data asta, eu și Wyn ne-am așezat la mijlocul rândului și nu pot să nu mă întreb dacă Sabrina ne-a împins într-o astfel de poziție ca să nu fugim din nou afară.

Cleo ridică din umeri.

– E clar că ieșirea asta înseamnă mult pentru Sab. În plus, nu vreau ca ea să mă acuze că am plecat mai devreme.

– Pssst!

Kimmy se apleacă prin fața lui Cleo și-mi întinde o pungă de plastic pentru sendvișuri.

Mă uit la conținut cu ochii întredeschiși.

– Încerci să-mi vinzi droguri?

– Bineînțeles că nu! Încerc să ți le dau!

Leagănă punga cu ursuleți roșii de jeleu pe sub nasul lui Cleo, iar apoi mi-o aruncă în poală.

– Ești atât de discretă! spun eu.

– Nu trebuie să fiu discretă, răspunde ea. Aici, e legal.

Wyn se apleacă spre noi.

– Kimmy vinde droguri?

– Vrei și tu? întreabă ea.

Sabrina ne șuieră să tăcem, cu ochii lipiți de ecran în timp ce-și bagă pumni de popcorn în gură.

Wyn se uită la mine, după care se întoarce la Kimmy.

– Dacă se bagă Harriet, mă bag și eu.

– Cât de tari sunt? întreb eu în șoaptă.

Kimmy ridică din umeri.

– Nu prea tari.

– Nu prea tari pentru tine, sau nu prea tari pentru mine? vreau eu să știu.

– Haide s-o luăm așa…, răspunde ea, … o să te distrezi de minune, dar n-o să mă obligi să sun la spital ca să aflu dacă ești pe moarte. Din nou.

Ce naiba, la urma urmei? Vorba aceea: *Dacă tot ești la Roma…*

Fiecare dintre noi ia câte un ursuleț. Îi ciocnim ca într-un toast și pe urmă ni-i aruncăm în gură.

– Hei, întreabă Sabrina la volum maxim, voi vă drogați acolo?

– Mâncăm ursuleți cu iarbă, răspund eu.

– Mai ai? întreabă Sabrina. Nu m-am mai amețit de o veșnicie!

Kimmy pasează punga de la unul la altul. Parth și Sabrina iau fiecare câte un ursuleț. Cleo refuză oferta.

– Nu mai fumez, zău!

– Și eu mă las de fumat, o asigură Kimmy. Așa că tot ce nu terminăm săptămâna asta, puteți să luați voi.

– Bine, dar e posibil ca mâncatul de așa ceva să-mi facă deja foame? întreabă Sabrina.

– Nu! răspundem eu, Cleo și Wyn la unison.

Din fundul sălii de cinema, cineva ne șoptește să facem liniște. Ne ghemuim cu toții în scaune.

– La naiba, șuieră Kimmy, știați că mai e cineva acolo, în spate?

Parth se uită pe furiș peste umăr.

– Cred că e o fantomă.

– Nu-i nici o fantomă, șoptesc eu.

– Cum poți să fii atât de sigură? întreabă Parth.

– Fiindcă poartă ochelarii de soare pe dos, explic eu. Ăsta e Ray. E pilot.

– Doar pentru că e pilot, asta nu înseamnă că nu e fantomă! bolborosește Kimmy, plină de înțelepciune.

Apa picură neîntrerupt de pe clădirile cu acoperișuri de șindrilă cenușie de pe Commercial Street, dar ploaia torențială a încetat și toată lumea a ieșit pentru prima seară a Festivalului Homarului. Abia vineri încep concertele, concursurile și parada fostelor Lobster Ladies îmbrăcate în roșu, dar rulotele cu mâncare și jocurile de carnaval sunt deschise, iar luminile lor aproape că pâlpâie în ritmul unui hit al lui Billy Joel, care răsună în difuzoare. Copii cu fețele machiate în chip de homari și de sirene se plimbă prin mulțime, cupluri purtând jachete de vânt asortate dansează în fața standului de la care se cumpără vin amestecat cu fructe și cu gheață, iar adolescenți cu ochii sticloși își dau unul altuia sticle de apă suspecte.

Sabrina sare, literalmente, în fața noastră.

– Simțiți mirosul ăsta? Dacă există un rai, așa miroase!

A apă sărată și a zahăr ars, a usturoi înăbușit în unt și a scoici prăjite în ulei.

– Vreau o cană de bere extrem de spumoasă! spune ea pe un ton visător.

– Vreau cartofi prăjiți acoperiți cu amestec de condimente Old Bay! o secondează Kimmy.

Nasul lui Cleo se încrețește de râs.

– Vreau o cameră video ca să vedeți mâine cât de duși sunteți cu toții!

– Vreau să câștig la Whack-a-Lobster! declară Parth, desprinzându-se de grup și îndreptându-se spre luminile sclipitoare ale acelui joc, arătând precum spectatorul hipnotizat al unui spectacol de magie.

Wyn îl urmează, amețit.

Îmi petrec un braț în jurul umerilor lui Cleo.

– Acum nu te bucuri că n-ai ratat toate astea?

– Nu asta am vrut să ratez! răspunde Cleo.

Ceilalți au trecut la un joc de aruncat mingi în sticle de lapte. Cleo își smucește capul spre scaunele-puf în formă de homari și spre sticlele pictate cu fețele pline de grimase ale unor pescari de homari.

– Care crezi că e povestea aici? Homarii luptă cu pescarii?

– Să sperăm că nu e profetic, altfel orașul ăsta o să fie primul care să dispară! îmi dau eu cu părerea.

Ea se întoarce spre mine.

– Cred că mă simt ca și cum… Știi, săptămâna asta e deja pe jumătate încheiată și abia dacă am apucat să vorbim între noi. Pe de altă parte, știu cât de important e lucrul ăsta pentru Sab – pentru toată lumea. Să facem toate astea încă o dată, înțeleg. Dar, de asemenea, a trecut mult timp de când n-am mai fost împreună, iar astăzi am simțit un fel de dezamăgire. Să stăm ore întregi la filme, când am putea vorbi.

O iau de mână.

– Îmi pare rău. Înțeleg ce zici.

Se uită peste umăr la Sabrina și la Parth, care se tachinează în fața jocului, și surâde.

– Vreau doar ca săptămâna asta să fie perfectă pentru ei!

O strâng de mână.

– Și eu. Dar, la naiba, noaptea e abia la început, iar noi suntem tineri. Ce vrei să faci? Merg la orice aparat vrei, sau joc orice îți place. Te las chiar să debitezi monologuri despre ciuperci!

Ea râde și-și lasă capul pe umărul meu.

– Vreau doar să fiu aici, cu tine, Har.

Probabil că iarba m-a lovit puternic, fiindcă imediat lăcrimez puțintel.

Mă năpădește un amestec de fericire și de tristețe, condensat într-un dor intens și dureros de casă. Starea asta mă face să mă gândesc la semestrul pe care mi l-am petrecut în străinătate. Nu la străzile vechi,

pietruite, sau la puburile mici, pline de studenți beți, ci la Sabrina și la Cleo, care mi-au dat un mesaj pe Facebook la miezul nopții, ca să-mi cânte „La mulți ani!“, amintirea asta făcându-mă să mă simt acum recunoscătoare că am ceva de care merită să-mi fie dor.

Eu și Cleo ne plimbăm, simțind cum ni se încrețește părul de la umezeală. Vorbim, transpirăm, mâncăm. Ne îndopăm cu gogoși cu mere, cu celebrele rulouri de homar, cu biscuiți cu ciocolată care mustesc de umplutură, cu muguri de ferigă pane, cu popcorn cu caramel sau sărat.

– Mai are cineva senzația că timpul trece foarte repede? întreb eu în momentul în care îmi dau seama că s-a întunericit de tot.

Cleo și Sabrina se uită una la alta și izbucnesc în râs.

– Ești atât de drogată! exclamă Sabrina.

– O spune femeia care și-a petrecut nouă minute încercând să afle de pe Google dacă porumbul e o nucă sau o legumă! remarc eu.

– Am vrut să știu! strigă Sabrina, mijind din ochi.

– O nucă, iubito, credeai că porumbul e o nucă! îi strigă Cleo.

– Ei bine, înainte să le faci floricele, boabele arată ca niște nuci mici! declară Parth, încercând s-o apere pe Sabrina.

Acum Cleo râde atât de tare, încât se îndoaie de mijloc.

Cu ochii cât cepele, Wyn se îndreaptă spre roata cea mare.

– Frate, Wyn e pe cale să fie teleportat! exclamă Kimmy, iar eu n-am nici o idee despre ce vorbește, dar, oricum, spusele ei mă fac să râd.

Wyn aruncă o ocheadă peste umăr și spune:

– Uită-te la ea! E frumoasă…

Sabrina îl privește preț de o secundă, iar apoi își dă capul pe spate și chicotește.

Dar el – luându-l în calcul și pe ursulețul nu tocmai mic pe care l-a înghițit – are dreptate. Totul pare pufos pe margini, ca într-un vis.

Parth ne conduce spre coada care s-a format la intrarea roții celei mari. Încerc să fac pereche cu Sabrina, dar ea mă ocolește, schimbând locurile astfel încât să ajungă lângă Parth, iar eu, lângă Wyn.

– Bine, bine, ridică mâna dacă ești drogat! scandează Parth.

– Ce-ar fi ca mai întâi să închidem cu toții ochii? propune Kimmy. Doar ca să nu ne simțim prost!

Capul lui Wyn se lasă pe umărul meu și râsul lui mi se revarsă pe piele, picurându-mi pe șira spinării, aprinzându-mi terminațiile nervoase pe măsură ce sunt atinse astfel. O metaforă amestecată, desigur, dar la ce vârstă se presupune că poți amesteca metaforele, dacă nu la treizeci de ani, într-o seară când ești drogat până la cer?

– Mă simt tânără! strig, ceea ce o face pe Sabrina să chicotească din nou, să-și arunce brațele în lateral și să se învârtă de două ori.

Parth mă apucă de umeri și-mi spune dintr-o suflare:

– Suntem tineri, Harry! Întotdeauna o să fim! E o stare de spirit.

– Acum mi se pare un moment bun să-ți spun, mormăie Cleo. Kim cumpără rahatul ăsta de la un vecin care-l face acasă. Nu e reglementat. Sper că sunteți toți pregătiți să mergeți pe nenorocita de lună!

Auzind-o, Kimmy face ochii atât de mici, încât practic dispar.

– Ascultă, o să te distrezi de minune! mă asigură ea. Luna e minunată în perioada asta din an!

În mod normal, ideea de ursuleți de jeleu cu iarbă nereglementați m-ar putea neliniști puțin. Sau mi-ar induce un atac de panică în toată regula. Dar felul în care o spune Kimmy și privirea haioasă de pe fața ei mă fac să pufnesc și mai tare pe nas.

– Stai! strigă Wyn, cu un aer împietrit, extrem de serios. Cum se fac ursuleții de jeleu acasă?

– Ascultă! spune Kimmy. E un mister!

– Ascultă! spune Sabrina. Îmi place!

Băiatul de vreo douăzeci și ceva de ani care manevrează roata cea mare ne face semn să urcăm treptele metalice până la platforma de îmbarcare.

Sabrina și Parth ocupă banca liberă care se află cel mai în față, iar Wyn mă ajută să mă țin pe picioare în timp ce ne urcăm în următoarea, cu respirația mea încă gâfâită de la atâtea hohote de râs.

– Astea, spune el, nu sunt jeleurile cu iarbă ale mamei!

Chicotesc, lipită de umărul lui, dar apoi mă retrag rapid. Ei bine, la drept vorbind, mă îndoiesc că fac ceva rapid, dar reușesc să-mi dezlipesc obrazul de pe gâtul lui, iar asta înseamnă ceva.

Ridicăm brațele în timp ce însoțitorul ne verifică bara fixată peste poale, iar apoi le lăsăm din nou în jos. Băiatul se duce la banca din spatele nostru, ca să fixeze bara peste Kimmy și Cleo.

– Îți amintești de muzeul maritim? întreabă Wyn.

Îmi șterg cu dosul palmei lacrimile care mi-au curs de atâta râs.

– N-aș zice că se cheamă amintire! Am fragmente care îmi plutesc în hipocamp ca niște mici bule de săpun.

– S-a întâmplat în excursia de dinaintea ultimului an de facultate de medicină, mă lămurește el.

Mâna îmi cade peste a lui, pe bara din poală. Mi-o trag înapoi.

– Vorbești serios? A fost cu atât de mult timp în urmă?

El dă din cap, adeverind.

– Da, chiar în excursia în care s-au cuplat Sabrina și Parth.

Amintirea pare să vină dintr-o altă viață. Sabrina și Parth au rămas treji mai târziu decât noi toți, prinși într-un joc acerb de gin rummy, în care câștigau pe rând. A doua zi de dimineață, târziu, au coborât împreună la bucătărie, morocănoși, dar cu fețele strălucitoare.

– Să nu scoateți nici un cuvânt! ne-a avertizat Sabrina. Nu vorbim

despre asta!

Noi am dat cu toții din cap, ascunzându-ne zâmbetele, dar noaptea următoare cei doi s-au culcat din nou în aceeași cameră.

– Mai târziu în ziua aceea, am împărțit cu toții un joint, continuă Wyn, după care am mers la muzeu, iar tu, timp de vreo treizeci și cinci de minute, ai urmărit, fără să clipești, prezentarea aceea despre fabricarea bărcilor.

– Era ținută de un artist! strig eu.

– Era, aprobă Wyn. Iar vreme de vreo două ore, ai fost convinsă că urma să renunți la facultatea de medicină ca să construiești bărci.

– Pe atunci nici măcar nu mai fusesem pe vreo barcă! spun eu.

– Nu cred că e strict necesar, își dă el cu părerea.

– Probabil că eram speriată că n-o să mă descurc cu nici un rezidențiat, mă apăr eu.

– Mi-ai spus că nici măcar nu-ți păsa, îmi amintește el. Considerai că primiseși un semn din partea universului.

Pieptul mi se strânge de vinovăție. Ca și cum mi-aș fi înșelat viitorul, ca și cum aș fi avut o aventură emoțională cu construirea de bărci. Îmi dedicasem întreaga viață de adult unei singure idei și fusese nevoie doar de un fum de țigară ca să mă gândesc să renunț la tot.

– A fost al naibii de adorabil! spune Wyn. Cu drogul în nas, i-am trimis tatei un mesaj prin SMS, întrebându-l de ce materiale era nevoie ca tu să poți face o barcă în atelier.

– Vorbești serios?!

– Tata a fost extrem de încântat, spune Wyn. Avea de gând să-și întrebe cunoscuții dacă vreunul dintre ei putea să-ți arate cum să începi.

– Nu mi-ai spus asta niciodată! mă supăr eu.

– Ei bine, n-ai mai pomenit niciodată de construcția bărcilor, așa că am crezut că iarba fusese de vină.

– Era o iarbă deosebit de vorbăreață! meditez eu cu glas tare.

– Dar ursuleții ce-ți fac? întreabă el. Nu cumva te impulsionează să spui că noi doi ar trebui să cumpărăm niște utilaje grele?

„Noi.“ Să-l aud spunând asta e ca și cum aș mușca dintr-o afină de Maine, în care aș simți gustul sării, al cerului rece, al pământului umed și al soarelui, toate deodată. Când aud cuvântul „noi“, văd totul:

Umerii lui, luminați de lună, sprijiniți de Jaguar.

Momentul în care și-a tras hanoracul peste umerii mei, părul care mi se lipea de față.

Un sărut în pivnița de vinuri.

Dormitul înghesuiți într-un pat de o persoană, cu sudoarea lui încă lipită de pielea mea.

Noaptea în care m-a cerut în căsătorie.

– Ce părere ai, Harriet? întreabă el. Ar trebui sau nu să investim în

visul tău de a construi bărci?

Dimineața în care am aflat că Hank s-a dus.

Tăcerea adâncă și dureroasă din apartamentul nostru din San Francisco.

Noaptea în care el mi-a frânt inima.

Mă scutur.

– Ce am putea să pierdem în afară de mii de dolari pe care nu-i avem, de membrele cu care suntem destul de obișnuiți și…

Mă agăț de brațul lui în timp ce roata se trezește la viață, avansând de-a lungul platformei de îmbarcare și apoi aruncându-ne spre cer.

Pe măsură ce pământul se îndepărtează, fața lui Wyn se luminează în nuanțe alternante de neon, culorile pulsând într-un ritm fără sens.

Pentru câteva secunde, sunt hipnotizată.

Bine, în mod realist, nu știu cât timp sunt hipnotizată. Iarba cu care ne-am drogat încă face ca timpul să fie elastic ca o caramea. Unele culori îi pictează lui Wyn fața pentru ere întregi, iar altele sclipesc atât de repede, încât abia am timp să le înregistrez.

Briza amăruie și sărată îi trece prin păr în timp ce ne ridicăm tot mai sus în noapte, iar mirosul de zahăr ars încă se mai agață de hainele lui.

– Te holbezi, Harriet! spune el, mustăcind.

– Oare? Sau ești doar drogat?

Wyn râde, iar eu devin intens conștientă de degetele mele, încă agățate de antebrațul lui, și de textura netedă și uscată a pielii lui. De aproape, de fiecare dată când iese la soare, se văd milioane de pistrui mici și întunecați, mărunți ca niște boabe de nisip, împrăștiați pe pielea lui. Vreau să-i ating pe toți. În starea mea actuală, asta ar putea dura zile întregi.

Strânși unul în celălalt, îi simt respirația intrându-i și ieșindu-i din plămâni, iar bătăile inimii lui parcă transmit mesaje în cod Morse.

– De ce te uiți așa la mine? întreabă el.

– Așa, cum? mă bâlbâi eu.

Își ridică bărbia.

– De parcă ai vrea să mă mănânci.

– Chiar vreau să te mănânc! mărturisesc eu.

Îmi atinge mijlocul bărbiei cu degetul mare, iar aerul capătă o încărcătură electrică.

– Vorbește iarba, sau vrei să mă mănânci fiindcă mai am un rest de zahăr pudră pe buze? mă tachinează el cu blândețe.

Pentru cineva care și-a petrecut o viață întreagă trăind în propria minte, devin alarmant de repede doar un corp, plin de terminații nervoase și de furnicături ale pielii.

– Totul e derutant, șoptesc eu.

– Nu mă simt derutat, spune el.

– Poate că nu ești la fel de drogat ca mine!

Zâmbetul îi înalță un colț al gurii, fără să ajungă la celălalt.

– Știu că nu sunt la fel de drogat ca tine. Arăți de parcă ai fi mâncat un sac de gunoi plin cu iarba-mâței.

– Îmi simt sângele, spun eu. Iar culorile astea au gusturi.

– Nu te înșeli, mă asigură el.

– Ce gust au pentru tine? întreb eu.

Închide ochii, nasul i se ridică în sus, iar briza îi umflă tricoul. Deschide ochii, iar eu bag de seamă că pupilele i-au capturat irisurile.

– Gust de ursuleți roșii de jeleu!

– Cât de intuitiv! pufnesc.

Ochii lui aruncă fulgere, care scânteiază în verdele pre-tornadă al irisurilor.

– Bine, fie, spune el. Vrei să afli adevărul?

– Despre ce gust au luminile astea? Mor de nerăbdare să aud!

Mâna lui alunecă de pe bara de protecție din poală, iar apoi vârfurile degetelor i se plimbă pe partea exterioară a coapsei mele, până când ajung la șold. Wyn le urmărește traseul din priviri.

– Au gustul țesăturii ăsteia.

Mă străduiesc să nu tremur, să nu mă ghemuiesc în el, fiindcă presiunea ușoară a degetelor lui pe satinul rochiei mele de plajă are acum un gust, de fapt. Iar acesta e delicios.

– Moale, spune el.

Îmi mângâie din nou coapsele cu dosul unghiilor, alunecându-mi pe lângă tivul rochiei până la pielea goală de deasupra genunchiului. Îmi dau capul pe spate, iar el adaugă:

– Delicată. Atât de ușoară, încât ți se dizolvă pe limbă.

Privirea lui o întâlnește pe a mea. Unghiile i se târăsc din nou în sus, un pic mai grele. Timp de câteva secunde, sau minute, sau ore, ne uităm unul în ochii celuilalt, în timp ce mâna lui trece lent peste pielea mea, în sus, în jos, puțin mai sus.

– Pot să văd mai multe poze? întreabă Wyn.

Mă trezesc din ceața dorinței.

– Poftim?

– Cu ceramica ta, precizează el.

– Nu e frumoasă, îl previn eu.

– Nu-mi pasă, răspunde el. Pot să văd?

Privirile noastre se întâlnesc din nou. Chiar mă chinui să mă mișc într-un ritm normal. De fiecare dată când mă uit la Wyn, tot restul se oprește, ca și cum am pluti în afara timpului și spațiului.

Îmi scot telefonul și caut fotografiile.

În afară de câteva reclame la seriale TV cu crime și mistere pe care am vrut să-mi amintesc să le urmăresc, nu sunt prea multe de parcurs înainte de a ajunge la fotografiile cu ultimele lucruri pe care le-am

modelat. O cană, două vaze, un alt bol care nu arată deloc ca un fund. Sau aproape deloc, în orice caz.

Îi dau telefonul meu. El îl studiază, lingându-și ușor buza de jos în timp ce răsfoiește încet fotografiile. Roata în care ne aflăm a făcut cel puțin o rotație completă până când Wyn termină de văzut pozele, iar apoi el începe să le parcurgă în sens invers, oprindu-se la fiecare dintre ele și mărind imaginea ca să poată studia detaliile glazurii.

– Asta!

Se uită lung la cea mai mică dintre vaze, brăzdată de nuanțe de verde, albastru, violet și maro, un mănunchi de culori pământii.

Inima mi se strânge.

– Pe asta o cheamă Hank.

Își ridică fața spre mine, cu expresia care mă făcea să mă gândesc la nisipurile mișcătoare, o față care te putea trage înăuntru, nemailăsându-te să pleci vreodată.

– I-ai dat un nume? întreabă el. După tatăl meu?

– Nu e umilitor?

Încerc să-i iau telefonul din mână, dar el nu-i dă drumul.

– De ce ar fi umilitor?

– Fiindcă nu sunt Michelangelo, răspund eu. Vazele mele n-au nevoie de nume.

Wyn nu lasă telefonul din mână.

– Asta are nevoie de un afurisit de nume, iar acel nume e Hank! Mă întind din nou ca să iau telefonul, dar el mi-l smulge și începe să se uite din nou la ecran, în timp ce între sprâncene i se sapă mai multe cute. Apoi șoptește:

– Seamănă cu el.

– Nu trebuie să spui asta, Wyn! E doar o vază, și încă una făcută de un amator.

– Seamănă cu Montana, remarcă el. Culorile sunt chiar cele potrivite.

– Sau poate că ești doar foarte drogat, spun eu.

– Cu siguranță că sunt foarte drogat, recunoaște el. Dar am și dreptate.

Privirile noastre se agață una de cealaltă, iar căldura mi se adună în pelvis. Întind mâna. Wyn îmi așază telefonul în palmă.

– I-ai arătat asta mamei? întreabă el.

Clatin din cap în semn că nu.

– Mă gândeam să i-o dau ei.

– Lasă-mă s-o cumpăr eu, mă roagă el.

Râd.

– Poftim?! Nici vorbă!

– De ce nu?

– Fiindcă nu valorează nimic, îl asigur eu.

– Pentru mine valorează! mă contrazice el.

– Atunci, poți plăti transportul. Cadoul ăsta o să fie din partea amândurora.

– Bine. O să plătesc eu transportul, se învoiește el, făcând apoi o pauză, după care adaugă: Cum te-ai apucat?

– De modelat ceramică?

El dă din cap în semn că da.

Expir adânc.

– A fost cam la o săptămână după ce ne-am despărțit. Mă întorceam acasă după o tură și eram la câteva străzi de apartamentul no… meu.

Mă corectez în ultima secundă, dar fața mi se înroșește oricum.

În ziua aceea nu voiam să mă duc acasă. Participasem la o altă operație dificilă. Pacientul a scăpat, dar de atunci m-am simțit rău.

Tot ce-mi doream era să fiu în brațele lui Wyn, și știam că dacă aș fi intrat în apartamentul nostru, ar fi fost umbre ale lui peste tot, dar nici urmă de el.

Înghit nodul care îmi crește în gât.

– Și am văzut magazinul, care mi-a amintit de locul ăsta de aici, fiindcă, știi tu…

– Nu poți să mergi un metru fără să dai de o vază de ceramică decorată cu cochilii de nautilus? ghicește el.

– Exact, răspund eu. Iar cât timp am fost aici, nu m-au pasionat deloc magazinele de ceramică din zonă, știi? Dar văzând locul acela, m-am simțit ca și cum… ca și cum ar fi fost o bucățică de acasă. Sau, știi tu, indiferent ce ar fi casa asta de vacanță pentru noi.

– Deci ai intrat pur și simplu? întreabă el.

– Am intrat pur și simplu, repet eu.

Un zâmbet îi înflorește la colțurile buzelor.

– Nu-ți stă în fire!

– Știu, răspund eu. Dar am avut o zi proastă. Iar alături era un magazin de înghețată, așa că m-am dus acolo și am luat o cupă, iar la plecare am văzut o mulțime de oameni care veneau la studio ca să facă un curs pentru începători, iar alternativa era să mă duc acasă și să mă uit la *Verdict, crimă*. Așa că am intrat.

– Și ți-a plăcut, spune el cu blândețe.

– Mi-a plăcut foarte mult, recunosc.

– Ești bună la asta!

– Nu chiar. Dar câștigul constă în faptul că nu trebuie să mă pricep neapărat. Nimic nu depinde de îndemânare. Dacă fac o greșeală, nu contează. Pot s-o iau de la capăt și, sincer vorbind, nici măcar nu mă deranjează, fiindcă atunci când lucrez la roată, mă simt bine. Nu-i dau zor ca să văd cum iese. Îmi place s-o fac. Nu trebuie să mă concentrez cine știe ce. Nu trebuie să fac nimic altceva decât să-mi bag mâinile în lut și să lucrez. Mă deconectez și-mi las mintea să hoinărească.

Trebuie să vadă ceva în expresia mea, fiindcă mă întreabă:
– La ce te gândești?
Mă furnică obrajii.
– Nu știu. La locuri, mai ales.
– Care locuri?
Mă uit în jos, la festivalul întins sub noi, urmărind cu privirea un băiețel și o fetiță care merg în zigzag printre oameni, ducând în mâini vălătuci de vată de zahăr de două ori mai mari decât capetele lor.
– Locurile în care am fost fericită, răspund eu.
Se lasă o pauză lungă.
– Montana?
Mi se pune un nod în gât. Dau din cap, adeverind, iar apoi spun:
– Bolul ăla care semăna cu un fund – l-am făcut gândindu-mă la apa de aici, din Knott's Harbor. La valuri și la cât de ciudat e că ele nu există cu adevărat. Ca și cum apa e doar apă, dar mareea se mișcă prin ele și vântul se mișcă peste ele și ele își schimbă forma, dar întotdeauna sunt doar apă.
– Așa că, din cât cred eu, unele lucruri se schimbă și în același timp rămân la fel, spune el.
Știu că suntem drogați. Știu că, de fapt, Wyn n-a spus nimic profund, dar în clipa în care ochii lui deschiși la culoare, ca de coiot, se ridică spre ai mei, inima mea pare să facă tumbe, totul în mine întorcându-se la o sută optzeci de grade. E ca și cum aș fi fost cu susul în jos în tot acest timp, iar mișcarea m-a îndreptat, în sfârșit.
– Există vreun loc care să semene cu noi? întreabă el.
„Cred că toate“, îmi zic. „Există în toate colțurile mele de rai. Tu ești locul în care se duce mintea mea ori de câte ori are nevoie să fie liniștită.“
Mă mișc pe banchetă. Vârfurile degetelor lui îmi ating coapsa. Se concentrează asupra contactului.
Buzele i se strâng pe măsură ce urmărește pliul țesăturii și, deși nu mă atinge la modul propriu, nervii de sub pielea șoldului meu încep să freamăte, revenind la viață, la căldură, la scântei.
– Trebuie să simți asta, Harriet, spune el cu glas visător.
Eu izbucnesc în chicoteli.
– Ursulețul ăla nu era deloc mic!
– Partea bună e că drogul face ca țesătura asta să aibă o textură uimitoare! exclamă el.
– Vrei să spui: să aibă un gust uimitor, îl corectez eu.
– Ca de ursuleț roșu de jeleu, completează el, apropiindu-și gura de umărul meu și trecându-și peste bretea buzele întredeschise.
Mi se oprește respirația. Îmi așez mâinile pe bara din poală, unde pot fi rezonabil de sigură că ele n-o să se vâre spontan pe sub tricoul lui Wyn.

– Asta e mătase? întreabă el ridicându-și spre mine ochii care sclipesc puternic în luminile violet, pâlpâitoare.

– Satin, răspund eu. Mătasea săracului.

– Mătasea unui om sărac, dar norocos, adaugă Wyn. Se simte ca... pielea umedă. Uite!

Îmi ia mâna de pe bara din poală și mi-o duce la propria mea coapsă, urmărindu-mi reacția în timp ce-și lasă mâinile să alunece pe tiv până când vârfurile degetelor noastre ajung pe piele.

– Vezi?

Dau din cap, rămasă fără suflare.

Ochii i se întunecă, sunt negri de-acum, cu excepția marginii irisului, care e de un verde argintiu.

– Îți amintești ce mi-ai spus despre creierul tău? întreb, iar mâna i se oprește. Ai spus că te simți ca într-o roată mare. Ca și cum toate gândurile tale se învârt constant în cerc, iar tu te întinzi spre unul, dar ți-e greu să-l menții prea mult timp, fiindcă se învârtesc cu toatele încontinuu.

Liniile feței i se îndulcesc. Picioarele i se încrucișează, iar spatele unghiilor lui mă apasă pe piele.

– Cu excepția momentelor în care sunt cu tine. Ești ca gravitația, adaugă, iar eu simt că nu m-aș putea îndepărta acum de el nici dacă ar izbucni în flăcări. Totul continuă să se învârtă, spune el cu glas jos și răgușit. Dar mintea mea are întotdeauna o mână pe tine.

Aerul nopții se încălzește între noi până când sar scântei. Suntem pe cale să încălcăm regula. Suntem pe cale să ne sărutăm fără ca nimeni să se uite, iar mie nu-mi pasă. Sau îmi pasă, în sensul că am nevoie de asta. Am nevoie de gravitația lui. Am nevoie ca gura și pelvisul lui să mă fixeze pe loc, să mă ancoreze în mediul în care ne aflăm acum, să încetinească și mai mult timpul, așa cum a făcut-o întotdeauna, până când asta o să fie viața mea reală, iar restul – apartamentul ca o cutie de pantofi, spatele și genunchii îndurerați, transpirația care se adună pe sub halat și mască, nopțile în care mă uit la un tavan care n-are nimic să-mi spună – o să rămână doar o amintire.

– HAR! strigă cineva de deasupra noastră.

Momentul nostru trece. Ne uităm amândoi în sus.

– PRINDE!

Nu știu care dintre ei strigă. Le văd doar pe Kimmy și pe Cleo, care acum se află deasupra noastră, în timp ce coborâm pe spatele roții – aplecate peste bara lor, râzând isteric. Apoi văd ceva de culoare roz flamingo, care flutură, planează și coboară spre noi, rotindu-se.

Obiectul aterizează direct în poala mea.

– Ține asta, bine? strigă Kimmy.

Cleo se răsucește, cu umerii tremurându-i de râs. Wyn apucă

chestia aceea roz și o ridică, întinzându-și-o pe piept astfel încât cupele sutienului roz aprins să iasă în evidență.

Deasupra noastră, Cleo și Kimmy scot adevărate țipete.

– Ăsta e chiar motivul pentru care urăsc să primesc haine cadou! Nimic nu mi se potrivește! declară Wyn.

– Cel puțin, e culoarea ta, îl consolez eu.

El țâțâie din buze, râzând și dând din cap.

– Mulțumesc, Kim!

Kimmy se apleacă mult în față, țipând ceva printre hohote, dar Cleo o trage înapoi pe bancă.

– Scuză-mă, Wyn! exclam, smulgându-i din mâini sutienul acela micuț. În ce univers se potrivește ăsta pe țâțele lui Kimmy?

Wyn rămâne cu gura căscată, uitându-se la Cleo și la Kimmy, prăbușite una peste alta și hohotind de râs. Apoi el mă privește pe mine, uimit.

– La naiba! Nu m-am așteptat la asta!

– Nici eu! Întotdeauna am crezut-o pe Cleo adepta înfocată a țâțelor libere.

– Ce se întâmplă acolo, sus? strigă Parth de sub noi.

Începem să ne apropiem de platforma de îmbarcare.

– Trebuie să acționăm repede! spune Wyn, așteptându-se ca eu să-i citesc gândurile.

Exact asta fac, spunându-i:

– Ai o țintă mai bună decât mine!

– Nici măcar n-am de gând să neg din politețe, răspunde el, luând sutienul.

Ne aplecăm în față și, în timp ce Sabrina și Parth sunt pe cale să coboare, Wyn aruncă sutienul direct în capul Sabrinei.

– Ce naiba...! strigă ea, iar cuvintele îi sunt întrerupte de Parth, care îi smulge sutienul de pe cap și îl ține în aer ca să-l examineze în luminile de neon, tocmai în momentul în care se opresc lângă manipulantul cel a toate răbdător al roții.

Chiar și de la distanță, se aude un mârâit de genul „Milenialii ăștia!“, care ne face pe mine și pe Wyn să izbucnim într-un râs atât de puternic, încât lacrimile mi se preling, literalmente, pe bărbie.

– S-a întâmplat! strig eu. Am înlocuit generația părinților noștri! Acum noi suntem mame bete în vacanță!

– Ba nu, mă contrazice Wyn, cred că vrei să spui „tați drogați în vacanță“!

Sub noi, Sabrina se ridică de pe scaun, cu capul sus și plină de demnitate. Îi înmânează sutienul manipulantului și, suficient de tare și de clar pentru ca noi și toți cei de la coadă s-o audă, spune:

– Aveți un stand de obiecte pierdute? Se pare că cineva a scăpat asta în timpul cursei!

– Suntem pe cale să fim dați afară de la Festivalul Homarilor? îl întreb eu pe Wyn.

Capul îi cade pe spate, împins de o altă criză de râs.

– Trebuia să se întâmple în cele din urmă.

– Sfârșitul unei epoci! exclam eu.

– Nu, răspunde el, privind pieziș. Un alt început.

În timp ce ieșim din Rover, în fața cabanei, încă mai chicotim. Sabrina se sprijină pe mine, greoaie, iar Kimmy, în spatele nostru, se sprijină, și mai greoaie, de Wyn. Ajungem aproape de treptele din față, când neînfricatul nostru șofer desemnat (fără sutien) o ia la picior spre una dintre laturile clădirii.

Parth își întinde brațele spre Cleo, strigând:

– Unde te duci? Tu ai cheile!

Schimb o privire cu Sabrina, iar apoi plecăm după fugară, ocolind partea întunecată a casei. Cleo dă de zid poarta de la terasă și-și aruncă pantofii în timp ce aleargă, descheindu-se la pantaloni.

Sabrina mă lovește peste braț ca să mă facă să alerg mai repede. Cotim tocmai la timp ca s-o vedem pe Cleo, acum fără pantaloni, sărind în piscină. Ceilalți se ivesc și ei în urma noastră, iar Sabrina se răsucește spre Parth, folosindu-și toată greutatea ca să-l împingă în apă.

Fără nici o ezitare, Kimmy se aruncă după el, încă purtând un pantof. Sabrina se învârte în jurul meu. Țip și-i dau mâinile la o parte.

– Suntem prea bătrâne! strig eu. Nu mă obliga să fac asta!

O apuc de încheieturile mâinilor. Țipătul ei se transformă în râs, în timp ce ne zbatem la marginea apei.

Sunt luată pe sus, de la spate. Un braț strâns în jurul cutiei toracice, un iz de cuișoare. Îmi pierd echilibrul.

Cădem împreună, îmbrățișați, fără suflare. Apa se desface în jurul nostru, iar eu deschid ochii în adânc, răsucindu-mă în brațele lui. Totul e sclipici, mai întâi bucăți strălucitoare de albastru-argintiu, iar apoi îl văd pe el, palid în lumina stranie a piscinei. Părul i se ondulează, dansându-i în jurul feței, iar bulele de aer îi ies din nas și din colțurile gurii.

Îmi prinde mâinile și mă trage mai aproape. Nici măcar nu mă gândesc să mă rețin. Aș vrea să dau vina pe iarbă, dar nu pot. E vorba de el și de mine.

Coapsele îmi alunecă peste ale lui, cuibărindu-i-se iute peste șolduri. Îmi duce mâinile la ceafă și ne scufundăm așa, coborând pe sub picioarele sclipitoare, care calcă apa, ale celorlalți. Wyn mă trage direct spre el, iar inima îi bate puternic, lipită de clavicula mea.

Ajungem pe fundul piscinei. Nu putem merge mai departe. Wyn se împinge în podeaua de gresie, trimițându-ne pe amândoi la suprafață.

Aer rece, râsete, țipete de pe marginea piscinei, unde Kimmy și Cleo fac acum echipă ca s-o bage pe Sabrina în apă.

Și nu mă simt tânără. Mă simt vie. Trezită brusc din amorțeală. Pielea, mușchii, organele, oasele mele, cu toatele sunt cumva mai concrete aici. Fața și genele lui Wyn strălucesc, cămașa i se lipește de corp. Îi simt degetele blânde pe obraz, degetul mare alunecându-mi pe conturul buzei de jos, în timp ce ochii lui o privesc cum se coboară, de parcă aș vrea, răsuflând, să-l trag în mine. Plămânii noștri se umflă, împingându-se unul în celălalt, iar privirea lui se ridică spre a mea. Și iată cum aici, cu toată lumea de față, unde regula pe care am stabilit-o n-o să fie încălcată – unde pot să mă prefac că e o prefăcătorie –, îmi ridic buzele spre ale lui.

CAPITOLUL 20

VIAȚA REALĂ ȘI NU PREA

Dar tot miercuri

Limba lui îmi mângâie mai întâi buza de jos, ca și cum doar m-ar gusta. Ca și cum n-ar avea de gând să mă sărute. Dar buzele mi se despart pentru el oricum, iar Wyn oftează în timp ce gura i se ridică, prinzând-o pe a mea din plin.

Îmi ia fața în mâini și mă ridică în unghi ca să adâncească sărutul, căldura gurii lui arzând în comparație cu căldura blândă a apei.

Nu există nici un gând, nici o logică, nici un sentiment în afară de el. Mâinile îmi alunecă pe spatele cămășii lui, cu unghiile înfipte în omoplații de dedesubtul țesăturii, iar mâinile lui îmi coboară pe corp, abia atingându-mă, lăsându-mi dâre de piele de găină. Mi se oprește respirația, șira spinării mi se curbează înspre el, iar brațele lui se strâng pe coapsele mele, răzbind pe sub tivul rochiei și lipindu-mă de el. Erecția lui mă împunge, trimițându-mi ploi de stele în spatele ochilor, iar sfârcurile mi se întăresc în timp ce mă apăs de el.

Spatele mi se lipește de colțul piscinei. Pelvisurile noastre se unesc în unghi, în timp ce gura lui alunecă pe gâtul meu, sărutându-mă, mușcând acolo unde izbucnesc fiori.

Pielea mă arde peste tot în locurile care-l doresc pe el.

Salvarea din situația asta vine de la faptul că nu suntem singuri. Că nu pot merge atât de departe pe cât aș vrea.

În spatele nostru, Cleo și Kimmy reușesc până la urmă s-o împingă pe Sabrina în piscină. Pleoscăitul duce cu el un torent de înjurături înspre cerul nopții. Wyn se retrage de lângă mine, cu fruntea sprijinindu-se de tâmpla mea și cu inima izbindu-se de coastele mele.

Tot ce vreau acum e să mă duc la culcare. Sunt vag conștientă că există motive pentru care ideea asta e groaznică, dar mi-e greu să le aduc în prim-plan.

– Ești plină de surprize în seara asta, Clee! strigă Parth.

Cleo trece pe lângă noi înotând pe spate și zâmbind la fărâma de lună vizibilă deasupra noastră.

– Atunci, cred că mi-am atins obiectivul pe săptămâna asta!

Scuipând apă și împingându-și șuvițele de păr blond ca mierea de pe față, Sabrina întreabă:

– Scopul tău pentru săptămâna asta a fost să-ți arunci sutienul de pe roata cea mare și să mă împingi într-o piscină?

Cleo se ridică și începe să calce apa.

– Mai mult sau mai puțin!

Kimmy aruncă o minge de plajă direct spre noi, iar eu mă scufund departe de Wyn, cu fața cuprinsă de furnicături, cu zâmbetul înțepenit, cu tot corpul zbârnâindu-mi ca o coardă.

Oricât de mult aș încerca să mă întorc la realitate, la lumea din afara bulei din Knott's Harbor, mă aflu pe deplin aici, îngrozitor de aici, unde nimic altceva nu pare să conteze.

După ce ne-am șters de apă, am urcat scările și le-am urat noapte bună prietenilor noștri, curajul mi se clatină puțin. Wyn mă ține strâns de mână în timp ce străbatem holul și după aceea intrăm în dormitorul nostru cel întunecat.

Wyn mă lipește de ușă în momentul în care aceasta se închide. Abia ne-am luat mâinile unul de pe altul după acel sărut din piscină, dar acum, odată rămași între patru ochi, suntem mai puțin siguri pe noi.

El tremură, sau eu tremur – întotdeauna a fost greu de spus unde se termină unul și unde începe celălalt –, mâinile ni se răsucesc una peste alta și respirăm sacadat.

Nu că aș crede că ceea ce s-a întâmplat jos a însemnat o prefăcătorie. Dar a fost parte a unei înțelegeri.

Asta nu e. Și nici unul dintre noi nu pare să se fi hotărât în privința a ceea ce o să se întâmple în continuare.

Corpul meu are o singură idee, dar mintea n-o aprobă deloc.

Îmi spun:

„Ți-ai petrecut luni de zile încercând să uiți ceea ce-ți lipsește. Cum o să supraviețuiești în momentul în care o să-ți amintești, în care o să retrăiești acea pierdere?“

Pulsul lui bate în pieptul meu. Centrul de greutate mi se deplasează spre el, sânii mi se freacă de tricoul lui îmbibat de apă, iar el lasă să-i scape un oftat nesigur.

Sunt însetată de Wyn. Am fost blocată într-un deșert fără el, cu gâtul uscat ca iasca, iar prima înghițitură luată acolo, în piscină, mi-a întețit setea. Sistemului meu nervos nu-i pasă că totul e un miraj. Zbârnâitul cinetic violent s-a întors, iar particulele de aer dintre noi scânteiază.

– E în regulă? întreabă Win cu glas îngroșat.

Mă ridic spre el precum un șarpe la auzul fluierului, iar genunchii mi se îndoaie puțin în clipa în care palmele lui îmi ating abdomenul

prin satinul umed, începând să alunece lent pe mine. Buzele lui mi se furișează de-a lungul claviculei, iar respirația lui mi se răspândește pe piele.

În timp ce-și pune palmele pe pieptul meu, Wyn își ridică spre mine privirea întunecată. Mă legăn la atingerea lui. Mâinile i se mișcă, apucându-mă din ce în ce mai strâns. Îmi atinge sfârcurile și geme, iar apoi le prinde între degete, urmărind felul în care respirația mea se oprește și în care corpul mi se înalță spre el. Îmi dă jos o bretea de pe umăr și sărută locul pe care l-a acoperit aceasta. Degetele lui găsesc cealaltă bretea și o dau jos. Îmi las capul pe spate, încercând să respir mai bine, iar el își strecoară o mână în partea de sus a corsetului meu, acum larg desfăcut, încleștându-și degetele pe mine.

Se apropie și genunchiul lui îmi desparte coapsele. Îi înconjor gâtul cu brațul, ca să nu mă prăbușesc în clipa în care gura lui coboară pe pieptul meu, buzele lui închizându-se peste sfârcul meu. Existența mi se îngustează până în acel punct, până la presiunea blândă și până la căldura fierbinte a buzelor lui. Îmi trage rochia în jos și rămân goală până la brâu. El își croiește drum cu sărutul peste pielea mea, palma lui mișcându-se și apăsându-mă cu putere.

– Spune-mi să te sărut, Harriet! îmi cere el.

Nu știu dacă e vorba de mândria rănită, de frica de dorința asta atotcuprinzătoare sau de altceva, dar nu suport să-i cer mai mult lui Wyn.

– Spune-mi să te sărut! mă somează el din nou, împingându-mi coapsele cât mai mult în lateral, ca să se strecoare mai bine între ele.

Îmi plimb mâinile pe spinarea lui, îl prind de talie și rămânem lipiți unul de celălalt. Îi simt pulsul în zona inghinală, sau poate că e pulsul meu. Limitele dintre mine și el au devenit neclare, lipsite de substanță.

– Ce facem? întreabă el.

– Credeam că-i evident, răspund eu.

Pelvisul i se lipește de al meu și, inevitabil, mâinile mi se duc direct la fundul lui. Mă ridică, lipită de ușă, cu coapsele mele în jurul șoldurilor lui, cu brațele petrecute pe după gâtul lui, cu erecția lui tare lipită de pelvisul meu.

Îl vreau deasupra mea, sub mine, în spatele meu. Îl vreau în gura mea, cu hainele lui într-o grămadă pe podea, cu transpirația lui pe abdomenul meu, cu glasul lui răgușit în urechea mea. Vreau orice altceva în afară de a mă opri.

– Ce înseamnă asta? întreabă el cu glas sacadat, cuprinzându-mă încă, sărutându-mă încă.

– Nu știu, răspund eu.

Un geamăt stins, de frustrare, i se stinge în fundul gâtului. Apoi Wyn se oprește, ținându-mă lipită de ușă.

– E o idee proastă, Harriet, spune el după câteva secunde, cu glas

răgușit, dându-mi drumul, dar fără să se depărteze de mine. Nu putem fi împreună.

Cuvintele lui mă lasă fără suflu.

– Știu asta, spun eu.

Și așa e. Mi-a frânt inima, a distrus-o. Și chiar dacă l-aș putea ierta, el e fericit cu noua lui viață. Știu că nu se mai poate întoarce la mine.

Totuși, de ce în clipa în care îl aud spunând asta, îmi simt pieptul ca pe un buștean despicat? Mă împing în umerii lui Wyn și-mi trag bretelele înapoi pe umeri. El se dă în spate, murmurând:

– Îmi pare rău. Nu m-am gândit.

– Nu sunt sigură că tu ai început.

Își trece o mână peste ceafă, cu fruntea încrețită.

– Nu sunt sigur că n-am făcut-o.

– Atunci, cred că ar trebui să spun că și mie îmi pare rău.

Gura îi tresare într-un zâmbet care nu e deloc fericit. Suspină.

– Locul ăsta…

Locul ăsta, da. E prea ușor să uiți de lumea reală aici, să uiți de situațiile noastre, de lucrurile care ne-au distrus. De toate motivele pentru care nu putem găsi drumul înapoi.

Îmi lipesc palmele de lemnul neted al ușii.

– Am fost luați de val. Asta e tot.

După o clipă, el spune:

– Nu vreau să mai fac nimic care să te rănească.

– N-ai făcut nimic! exclam eu.

Cred că m-am rănit singură.

Se uită la ușă peste umărul meu, aproape cu vinovăție, și spune:

– Cred că ar trebui să fac o plimbare. Să mă răcoresc.

E un chin gândul de a fi mai departe de el decât sunt în clipa de față. Însă dau din cap în semn că sunt de acord.

Ochii lui mă măsoară de sus până jos, iar privirea i se întoarce încă o dată în sus. Căldura mă acoperă din cap până la degetele de la picioare, iar între coapse îmi pulsează dorința.

– Patul e al tău! spune el în clipa în care trece pe lângă mine, iar eu mă dau la o parte ca să-l las să deschidă ușa. Nu trebuie să mă aștepți!

Nu e vorba că-l aștept, ci că, de îndată ce mă vâr sub cearșafuri, e ca și cum n-ar fi plecat deloc, ci doar s-ar fi înmulțit. Fiecare adiere de vânt care intră pe fereastra întredeschisă e gura lui. Fiecare mângâiere a cearșafurilor e mâna lui care se mișcă pe coapsa mea, pe curba abdomenului meu. Fiecare scârțâit al casei care se așază e glasul lui:

„Spune-mi să te sărut!“

Încerc să mă gândesc la orice altceva. Mintea îmi e prinsă în mrejele lui.

Mai devreme în seara asta, în timp ce eu și Cleo ne odihneam la marginea piscinei, cu bărbia lăsată pe brațele încrucișate, cu

picioarele mișcându-ni-se încet și leneș prin apă, ea m-a întrebat:

– Ai făcut vreun progres în ceea ce privește obiectivul tău pe săptămâna asta?

Iar privirea mea s-a îndreptat direct spre Wyn.

– Nu încă, am răspuns.

Nici măcar nu știu ce anume îmi trebuie săptămâna asta. Să ajung până la sfârșit fără să mă dezmembrez sau să stric nunta Sabrinei și a lui Parth?

De când am decis să urmez medicina, viața mea a mers pe un singur set de șine. Având acel obiectiv ca forță conducătoare, mi-a fost ușor să iau decizii. Astfel, rareori am fost nevoită să mă hotărăsc asupra a ceva.

Dar nu vreau să regret nimic la sfârșitul săptămânii ăsteia. Vreau să simt că am folosit acest timp, chiar și în mică măsură, așa cum mi-am dorit.

Adorm, gândindu-mă mereu și mereu:

„Ce vrei, Harriet?“

Visez că Wyn se urcă în pat, lângă mine.

„Brațele sus, iubito!“, spune el, iar apoi îmi scoate tricoul pe care scrie VIRGINĂ CARE *ȘTIE* SĂ ȘOFEZE.

„N-am pe nimeni“, îmi șoptește el în scobitura abdomenului, la subsuoară. „Perfectă!“, adaugă.

Mă trezesc înainte de răsăritul soarelui și îmi dau seama că sunt tot singură în cameră.

CAPITOLUL 21

COLȚUL DE RAI

West Village, New York City

Primul apartament în care am locuit cu Wyn, doar noi doi. Un calorifer care șuieră. O fantomă care nu face niciodată mare lucru, în afară de a deschide o fereastră atunci când e răcoare afară sau de a da jos o carte de pe un raft. Stăm pe podea, mâncând tăieței direct din cutiile de la livrare, pentru că încă n-avem o canapea.

Măsuțe găsite pe stradă și reparate la perfecție de Wyn. O etajeră instalată deasupra patului nostru, pe care sunt înghesuite romanele lui James Herriot pe care li le citea Hank lui Wyn și surorilor lui pe vremea când erau mici. Plus un roman de dragoste special, ale cărui origini nici măcar nu ni le amintim. (Wyn spune că, probabil, îi aparține fantomei.) E primul nostru apartament împreună, doar noi doi, iar atmosfera generală e dulce-amăruie.

Cu câteva săptămâni în urmă, pe măsură ce se apropia sfârșitul contractului de închiriere al apartamentului din Morningside Heights, Cleo ne-a pus să ne așezăm unul lângă altul pe canapeaua moale a lui Parth, după care ne-a anunțat că urma să se mute.

Nu doar din apartament sau din New York.

Pleca în Belize, ca să lucreze la o fermă ecologică.

– Se numește WWOOFing, a explicat ea. Locuiești acolo gratis și, în schimb, muncești.

La început, nimeni n-a spus nimic. Până atunci, trăiam într-o realitate suspendată. Aveam impresia că urma să rămânem așa, împreună pentru totdeauna, și că nimic n-avea să se schimbe.

– E doar temporar, a spus Cleo, un contract pe șase luni!

Dar plângea.

Știam cu toții: ăsta era sfârșitul unei ere.

Așa că ne-am așezat pe covor, cu brațele încolăcite în jurul ei de parcă am fi fost o anghinare uriașă, ea fiind inima noastră.

În noaptea de dinaintea plecării ei, Parth a organizat o prezentare de diapozitive, proiectând pe perete amintirile noastre preferate din

ultimii trei ani, iar noi am mai plâns puțin. Dar dimineața ne-am făcut curaj și ne-am îmbrățișat în fața aeroportului JFK.

– Ne vedem în curând! am promis.

Am încercat să găsim un nou loc care să ne găzduiască pe noi, cei patru rămași.

N-am putut.

În schimb, Parth s-a mutat împreună cu un prieten de la Fordham, Sabrina a preluat apartamentul gol din Chelsea al unui văr din familia Armas, iar eu și Wyn am strâns cu greu destui bani ca să închiriem apartamentul micuț de deasupra librăriei la care lucra el.

În prima noapte pe care ne-am petrecut-o acolo, a trebuit să mă închid din când în când în baie, ca să plâng. Mi-era atât de dor de Cleo, încât mă durea. Mă temeam că ăsta era sfârșitul. Că prietenii mei aveau să se dovedească a fi doar niște figuri trecătoare în viața mea, precum membrii unei familii care, încetul cu încetul, deveneau niște străini.

După ultima criză de plâns, am ieșit din baie și m-a întâmpinat un strigăt:

– SURPRIZĂ!

Wyn îi sunase pe Parth și pe Sabrina. Au venit, aducând pizza și șampanie.

– Trebuia să botezăm locul! a spus Parth.

– În plus, vreau să văd dacă apartamentul ăsta e atât de bântuit pe cât pare! a adăugat Sabrina.

După acea noapte, apartamentul a devenit un cămin. Suntem fericiți aici.

Parth și Sabrina vin o dată pe săptămână la cină și, chiar dacă se presupune că suntem Adulți Adevărați, uneori cei doi dorm pe canapea și, respectiv, pe salteaua gonflabilă, iar dimineața luăm micul-dejun la o cârciumă fără pretenții, după care mergem cu toții la treburile noastre, sau, în cazul lui Wyn, la librăria de la parter.

Și nu devine plictisitor să fim doar noi doi. Fiecare bucățică de Wyn pe care el mi-o oferă e un dar prețios, de examinat din toate unghiurile. Ultimele cuvinte pe care le aud în fiecare seară sunt: „Te iubesc atât de mult!“

Câteodată Wyn e cel care le spune ultimul, dar uneori le spun și eu. Câteodată ne întrecem, spunându-ne cuvintele unul altuia ca și cum am fi copii de paisprezece ani: „Nu, închide tu!“

Activitatea de la facultatea de medicină se intensifică. Încep să lucrez ca asistentă pentru profesorul meu preferat. Sexul se rărește, dar nu și atingerile, nu și afecțiunea. Iubirea lui e constantă, egală. Mai ușor decât să respiri, fiindcă respirația e un lucru la care te poți gândi prea mult, până în momentul în care uiți cum îți funcționează plămânii și intri în panică.

N-aș putea să uit niciodată cum să-l iubesc pe Wyn.

Uneori, stând lângă el în patul nostru, cu picioarele mele reci ca gheața prinse între gambele lui calde, cuvintele îmi trec prin minte de parcă ar veni din altă parte, de parcă sufletul meu ar auzi acea șoaptă în somn:

„Locul tău e aici!“

Sâmbătă dimineața ne bem cafeaua pe canapeaua de lângă fereastră și dezlegăm cuvinte încrucișate. Sau începem să dezlegăm cuvinte încrucișate. Începerea și abandonarea lor devin un fel de tradiție.

În fiecare săptămână încerc să rezolv cel puțin un indiciu în plus față de săptămâna precedentă, în timp ce Wyn încearcă să ne deturneze pe amândoi de la scop din ce în ce mai devreme.

– Opt orizontal, îi spun, în timp ce el îmi sărută gâtul, e *Lanțul slăbiciunilor*.

– Nu e acela în care oamenii erau aruncați printr-o trapă atunci când se voia să fie eliminați? murmură el, cu buzele lipite de clavicula mea.

– Nu m-am uitat niciodată la asta, răspund eu, dar jur că în momentul în care am spus-o, chiar asta mi-am imaginat. Dar așa ceva pare imposibil, nu? E prea ridicol!

Wyn ridică din umeri și mă trage în poala lui, dar eu mă țin de laptop și caut „lanțul slăbiciunilor trapă“ pe Google.

Primele câteva rezultate provin de pe forumuri. Citesc postările unor oameni care își aduc aminte emisiunea exact ca noi, deși toată informația online confirmă faptul că n-a existat niciodată vreo trapă.

– Cum e posibil să ne amintim greșit? întreabă Wyn.

Îi vorbesc despre efectul Mandela, ideea că, uneori, o mare parte din populație își amintește ceva greșit exact în același mod. Oamenii de știință explică amintirile false comune ca fiind confabulații sau exemple ale teoriei memoriei false, în care amintirile sunt maleabile și nesigure, în timp ce alții se întreabă dacă nu cumva efectul Mandela dovedește că trăim într-un multivers.

Zâmbind, Wyn își înfășoară una dintre buclele mele în jurul mâinii.

– Îmi place cum îmi vorbești de parcă te aștepți ca eu să înțeleg ce spui!

Mă încrunt.

– Nu-mi place că mereu râzi de propria ta inteligență!

– Ba nu! mă contrazice el.

– Ba da! exclam eu. Iar faptul că un om nu știe ceva nu înseamnă că omul acela e prost, Wyn.

– Of! spune el, amuzat. Atunci, ce înseamnă să fii prost?

După o clipă de gândire, mă pronunț:

– Lipsa dorinței de a învăța.

– Eu am dorință!

Îmi pune laptopul deoparte și mă trage mai aproape, iar mâinile i se așază pe coapsele mele.

– Mai spune-mi despre multiversul ăsta și despre legătura pe care o are cu *Lanțul slăbiciunilor*!

– Ei bine, dacă există mai multe universuri, atunci poate că, uneori, conștiințele noastre se deplasează prin ele. Poate că petrecem ani de zile într-o realitate, pentru ca apoi să ajungem în alta în care doar un singur lucru minuscul e diferit. Cum ar fi un anumit reality-show care folosea o trapă ca să elimine concurenții. Și există universuri infinite, în care tot ceea ce s-ar putea întâmpla vreodată s-a întâmplat și o să se întâmple.

Wyn duce una dintre mâinile mele la gură, cu o expresie serioasă.

– În câte universuri crezi că suntem împreună?

– În mai multe decât poate număra oricare dintre noi.

Mustăcește.

– Iar tu poți număra foarte mult!

– E adevărat, spun eu. Așa se decide cine intră la facultatea de medicină. Stai în fața unei comisii de doctori și numeri cât de mult poți.

Buzele i se mișcă involuntar.

– Te lasă să te folosești de degete?

– La nici una dintre școlile bune!

Wyn îmi prinde mâna între palmele lui.

– Mă bucur că mă aflu într-unul dintre acele universuri, spune el. Îmi pare rău pentru toți acei Wyn din universurile în care ești cu tipi ca Hudson de la Harvard. Acei Wyn sunt atât de nefericiți în momentul de față, Harriet!

– Sau ai putea să fii nefericit pentru acele Harriet din universurile în care tu ești cu O Dansatoare Pe Nume Alison din lumea aceea! spun eu.

– Nu, spune el cu glas liniștit. În orice univers, pentru mine ești doar tu. Chiar dacă pentru tine nu sunt doar eu.

Nu așa funcționează lucrurile. Nu-mi pasă.

Wyn – Wyn al meu – vorbește serios.

Sunt mai fericită decât am fost vreodată. Încă nu știu că există un nivel de fericire și mai profund, unul atât de intens încât doare, aproape ca o pierdere sau ca o suferință. O fericire atât de strălucitoare și de fierbinte, încât simți că te-ar putea incinera. Asta se întâmplă mai târziu în acea seară, după ce Wyn iese să ia mâncare chinezească și se întoarce ud de ploaie.

La auzul zgomotului făcut de ușa care se închide, îmi ridic privirea de la cuvintele încrucișate la care m-am întors, sar de pe canapea și mă duc să-l ajut cu pungile de hârtie pătate de ploaie. Pornesc mașina

de gătit ca să fac ceai și-i iau pungile din brațe, iar în timp ce le așez pe blatul de bucătărie, el mă prinde de încheietura mâinii și mă privește cu atâta blândețe și vulnerabilitate, încât mă cuprinde teama. Sunt sigură că s-a întâmplat ceva groaznic! Apoi, încetișor, ca un murmur, el spune:

– Mărită-te cu mine, Harriet.

– Da, răspund eu dintr-o suflare.

El se oprește. Clipește, ca și cum ar încerca să înțeleagă ce am spus. Ceainicul a început să fluiere. Îi iau obrazul în palmă.

– Wyn, da!

Se încruntă.

– Așteaptă!

– Nu vreau să aștept! spun eu.

Scotocește în haină.

– La naiba! Lasă-mă o secundă. Nu te mișca.

Se întoarce și fuge înapoi în dormitor, iar eu rămân încremenită locului, tremurând și ascultând zgomotul sertarelor de la comode. Într-un târziu, Wyn se întoarce și-mi întinde, cu o mână nesigură, o cutie de catifea albastră.

E un vechi inel de aur alb, cu un safir pătrat montat în centru.

– Mi s-a părut că seamănă cu tine, spune el pe un ton ezitant, dar n-a fost scump. Așa că, dacă nu-ți place, o să-l înlocuim de îndată ce o să-mi pot permite…

Imaginea feței lui se estompează în spatele lacrimilor mele.

– Îl aveai deja?

– Am încercat să aștept momentul perfect, spune el, aproape scuzându-se.

– Acum! spun eu. Acum e momentul perfect!

– Pur și simplu nu mai puteam să aștept, mi se confesează, încă puțin mâhnit.

O urmă de îndoială mi se strecoară în suflet. Șoptesc:

– Și dacă te saturi de mine?

– Harriet! mă mustră el pe un ton în care se îmbină blândețea și tandrețea. Ce se întâmplă dacă te plictisești de mine?

Râsul meu e atât de plin de lacrimi, încât sună ca un suspin.

– Niciodată!

Îmi leagănă fața în mâinile lui, zâmbindu-mi, dar cu sprâncenele încruntate într-o linie severă.

– Atunci, căsătorește-te cu mine!

– S-a făcut! răspund eu.

Mă sărută, cu dinții și cu limba, plin de emoție nedisimulată. Mâinile ni se freacă una de alta în accese de dorință, trupurile ni se strâng unul într-altul, hotărâte să devină unul singur.

Nu mi-am imaginat niciodată momentul în care aveam să fiu cerută

în căsătorie, dar dacă aș fi făcut-o, n-ar fi arătat deloc așa.

Nu s-ar fi terminat cu noi mâncând aceeași mâncare chinezească la pachet pe care o luăm o dată pe săptămână, și făcând dragoste pe canapeaua șubredă de la Ikea, râzând de fiecare dată când capul lui se lovește de perete, dar fără să ne mutăm în pat.

Așa e mai bine. Totul e mai bine cu el.

Atunci când ne întoarcem în Maine, în vara aceea, Sabrina, Parth și Cleo – care a reușit să se întoarcă din Belize – ne organizează o petrecere de logodnă, însoțită de o prezentare de diapozitive despre relația noastră (ilustrată în mare parte de figurine pe care Parth le-a desenat în MS Paint).

Nu contează cât de ocupați suntem în viața de zi cu zi, cât de mult timp a trecut fără să ne vedem toți cinci: întâlnirea de la casa de vacanță e ca și cum ne-am trage pe noi un hanorac preferat, purtat până când se mulează la perfecție.

Ori de câte ori suntem acolo, timpul nu se mișcă la fel.

Lucrurile se schimbă, dar noi ne întindem, creștem și ne facem loc unii altora.

Iubirea noastră e un loc în care ne putem întoarce oricând și care o să ne aștepte, la fel ca întotdeauna.

„Locul tău e aici.“

CAPITOLUL 22

VIAȚA REALĂ

Joi

Practic, Sabrina sare într-un picior pe doc, spre o barcă albă și elegantă, de închiriat.

Wyn trece pe lângă mine ca să-l urmeze pe Parth pe dig, iar, la apropierea lui bruscă, picioarele mele uită complet ce facem, oprindu-se în loc.

Coborând azi-dimineață din dormitor, l-am găsit pe Wyn mâncând deja fructe și pâine prăjită pe terasa din spate, cu părul umed și cu hainele schimbate. Trebuie să se fi strecurat înăuntru la un moment dat în timpul nopții și apoi să fi ieșit din nou înainte să mă trezesc. De atunci, ne-am tot ferit, politicos, unul de celălalt.

Cleo se oprește și scoate din rucsac un tub de pastile împotriva răului de mișcare.

– Vrei una?

– Ai adus pur și simplu astea cu tine? întreb. Și eu, care eram mândră de mine fiindcă mi-am amintit să iau ața dentară!

Cleo ridică din umeri.

– Pentru drumul până jos. Nu pot să citesc în mașină fără să mi se facă rău.

Wyn intră în barcă, iar apoi se întoarce și-i oferă mâna lui Cleo, în timp ce ea face saltul în jos. Apoi el se îndreaptă spre mine ca să mă ajute, dar eu mă prefac că nu observ și sar, de asemenea, jos.

Chiar în acel moment, traficul din port trimite un val pe sub barcă, iar genunchii mi se îndoaie. Wyn trebuie să mă prindă de șolduri, iar presiunea corpului său lipit de al meu, de la piept până la șolduri, e, of, de trei trilioane de ori mai rea decât ar fi fost dacă i-aș fi acceptat mâna de ajutor.

– Ești bine? întreabă el.

La care eu răspund:

– Îhî!

Cleo se așază pe una dintre băncile care seamănă cu niște bezele.

– Unde mergem, mai exact?

Sabrina și-a ocupat deja postul la cârma cromată, iar Parth se plimbă în zigzag în jurul punții micului vas, slăbind parâmele. Cel puțin, presupun că asta face. Tot ceea ce știu despre bărci am învățat în timp ce eram drogată până peste cap, așa că e greu de spus.

– Oriunde ne duce vântul! strigă Parth peste umăr.

– Deci o să murim! conchide Cleo.

– Posibil! exclamă Sabrina. Dar înainte de asta, o să vedem niște papagali-de-mare și niște foci.

Parth desface nodul final, iar briza ne îndepărtează de doc, în timp ce Sabrina învârte cârma ca să ne ducă spre larg. Mirosul de aer sărat e din ce în ce mai dens, pe măsură ce vântul ne aruncă sarea pe piele.

În partea din spate a bărcii, Wyn privește cum portul rămâne mic în depărtare, iar cămașa îi flutură și-i descoperă porțiuni din partea de jos a spatelui și din partea de sus a brațelor, pentru ca apoi să le ascundă din nou.

Deasupra, norii se răzlețesc. Părul Sabrinei și tricotul alb al puloverului și pantalonilor scurți, asortați, strălucesc în soare pe pielea ei măslinie. Parth i se alătură la cârmă, purtând propria lui combinație de in alb, cu nasturii de sus și de jos ai cămășii desfăcuți cu dezinvoltură, într-un mod care-l face să pară cu adevărat că filmează un spot publicitar pentru Tom Ford sau că el și Sabrina sunt vedete de la Hollywood, aflate în vacanță pe coasta din Ibiza.

Eu, în schimb, arăt ca o antrenoare de tabără epuizată, care se agață de viață până la sfârșitul verii. Nici nu mă simt prea diferit.

– Cred că îndemnul din itinerar care spunea să ne îmbrăcăm confortabil ar fi putut să fie puțin mai detaliat, îi spun eu lui Cleo.

Sabrina radiază, privindu-ne peste umăr.

– Chiar ai citit itinerarul!

Cleo se apleacă spre mine, lumina aruncându-i sclipiri de pe inelul din nas, și spune:

– Of, Harriet! Ce să facă și Sabrina dacă nu se simte confortabil decât în Gucci!

Sabrina pufnește disprețuitor.

– Nu fi ridicolă! E Chanel!

Kimmy se trântește pe banca din fața noastră.

– O, Doamne, glumești? Te parfumezi cu Chanel? Pe o barcă?!

Wyn ia loc lângă ea, iar eu îmi înclin capul spre el.

– La fel și Wyn!

E primul nostru moment de contact vizual direct pe ziua de azi. Mă face să mă simt ca și cum costumul de baie mi s-ar dezintegra pe sub haine.

– Chiar așa, Wyn? Chanel? se miră Kimmy. Nu știam că ești atât de sofisticat!

Privirea lui se agață de a mea pentru o secundă, după care se întoarce lent către Kimmy.

– Port doar chiloți de la Chanel.

– Ei, în concluzie, cred că sunteți prea bine îmbrăcați, spune Kimmy. Itinerarul spunea „confortabil“, iar dacă ați fi vrut să fiți îmbrăcați confortabil, atunci, ca și mine, n-ați fi purtat lenjerie intimă!

– Sunt întru totul de acord! exclamă Parth.

Sabrina pare nedumerită.

– Chiar nu porți lenjerie intimă?!

Parth se lasă pe scaunul de lângă Wyn.

– Ce, adică e firesc pentru Kimmy, dar nu și pentru mine?

– Ea nu poartă pantaloni albi făcuți din hârtie de șervețel, subliniază Wyn.

Mâinile lui Parth se îndreaptă protector spre locul dintre picioarele lui. Apoi el oftează, resemnat, murmurând:

– În fine, toată lumea din barca asta m-a văzut dezbrăcat la un moment dat.

– De fapt, eu nu! spune Kimmy pe un ton gânditor.

– Ei bine, Kimberly, răspunde Parth, s-ar putea să ai noroc azi!

Privirea lui Wyn o întâlnește din nou pe a mea pentru o secundă. În piept parcă îmi toarce un motor.

Călătorim pe lângă cele câteva insule de lângă coastă, trecem pe lângă două faruri și ne oprim pentru fotografii pline de veselie când vedem prima pleiadă de foci grăsuțe, care fac plajă pe stânci. Destul de repede, ne dăm seama că apa e plină de ele. O ceată, un cârd de foci.

– Repede! Ajută-mă să iau una ca s-o duc acasă! îi cere Kimmy lui Cleo.

– Nu sunt specialist în domeniu, dar sunt sigur că există legi împotriva a ceea ce vrei să faci tu! spune Parth.

– Da, și există legi divine mai înalte despre fețele mici și mustăcioase care au nevoie de pupici! declară Kimmy, aplecându-se peste marginea bărcii spre o focă despre care nu e clar dacă se scarpină pe spate de o stâncă, sau dacă încearcă să stea în poziție verticală. În plus, să iau o focă acasă a fost obiectivul meu secret pe săptămâna asta!

– Uneori, atunci când iubești ceva, spune Cleo, strângând-o de umeri pe Kimmy, trebuie să renunți la acel ceva.

Aha, deci trebuie să mă străduiesc să nu mă uit la Wyn.

Kimmy îi strigă focii în timp ce ne îndepărtăm:

– Ești un băiat bun! Sau fată! Sau orice altceva!

În jurul prânzului, acostăm pe una dintre insulele comunității de vară și urcăm pe țărmul zimțat, privind cum se mișcă și se strecoară

crabii-potcoavă prin apele puțin adânci și tulburi.

– Chestiile astea mă sperie! spune Parth.

– Arată ca din Jurassic Park, adaugă Wyn, atingându-mi ușor coatele în timp ce se apleacă peste mine ca să vadă.

Briza îi răsucește izul în jurul meu ca pe o panglică de mătase.

– Îi ador! spune Cleo.

– Dacă ne întoarcem după foca mea, te las să iei unul acasă, spune Kimmy.

– Îmi pare rău, iubito, dar nu cred că avem loc pentru o astfel de responsabilitate în viața noastră!

– Dacă viața ta e prea agitată pentru o vizită de la cei mai buni prieteni ai tăi, atunci n-ai timp nici să întemeiezi o rezervație de crabi-potcoavă! declară Sabrina.

– Vrei să nu te mai iei de mine? se supără Cleo.

Sabrina face ochii mari.

– Am glumit!

– Ei bine, nu e amuzant, răspunde Cleo.

– Am înțeles! se îmbunează Sabrina. Îmi pare rău!

Cleo se întoarce și pornește pe malul apei, spre pădurea noduroasă, iar Sabrina se uită la Kimmy, care clătină din cap.

– Are multe pe cap în momentul de față. Las-o în pace!

N-am auzit-o pe Kimmy până acum să admonesteze pe cineva, dar în clipa asta aproape că a făcut-o. Și nu așteaptă răspunsul Sabrinei, ci pornește pe cărare, după Cleo.

Sabrina se întoarce, privind spre apă, cu umerii țepeni și cu brațele încrucișate. Apoi clatină din cap cu putere, scoțând un hohot de râs în care se împletesc epuizarea și sentimentele rănite.

– Poate că ar trebui să mâncăm, sugerez eu.

– Grozavă idee! intervine Parth, care, evident, e la fel de dornic ca și mine să aplaneze lucrurile.

– Mă duc să iau coșul de picnic, spun eu, alegându-mi deja traseul care pleacă de la stâncile pline de alge și se oprește la barca ancorată.

Odată ajunsă la destinație, îmi dau jos sandalele și cobor în barcă.

– Ce-a fost asta? se aude glasul lui Wyn.

Mă întorc și îl găsesc urcând pe doc. Mă uit înapoi, spre ceilalți. Sabrina și Parth poartă o conversație animată pe mal, iar Cleo și Kimmy se plimbă prin pădure, parțial ascunse de ramuri răsucite, pe care cresc fie ace groase de pin, de un verde-închis, fie frunze galben-verzui.

– Din câte am înțeles, spun eu, uitându-mă în altă parte înainte ca apropierea lui să-mi ajungă în sânge, Sabrina se luptă să obțină o invitație la fermă, iar Cleo e foarte enervată de faptul că se autoinvită.

– Și Kimmy? întrebă Wyn.

– E nervoasă pe Sabrina fiindcă a enervat-o pe Cleo!

Barca se clatină sub picioarele mele în timp ce el coboară.
– Deci noi unde ne încadrăm în povestea asta?
– Nu știu, cred că aș putea fi nervoasă pe Kimmy fiindcă e nervoasă, iar asta te-ar putea enerva pe tine?
– Nu mă enervezi niciodată! spune el.
Îmi ridic privirea și îl surprind cu ochii ațintiți la mine.
Scot un hohot de râs gâfâit și nesigur.
– Amândoi știm că nu e adevărat.
Wyn mă studiază preț de o secundă, încruntat.
– Să mă simt frustrat din cauza ta, poate. Enervat, nu.
– Care e diferența? întreb eu.
Privirea lui coboară la picioarele mele, după care urcă din nou.
– Dacă ești enervat, nu vrei să fii în preajma unei persoane, mă lămurește el, ridicându-și bărbia, îndreptându-și-o spre stânga și apoi clătinând ușurel din cap. Eu mereu îmi doresc să fiu în preajma ta!
Vreau să-i spun că minte și să-i cer să se gândească la acele momente-cheie din istoria relației noastre care infirmă categoric vorbele lui. Dar nu pot. Îmi amintesc ce face fasciculul arcuat pentru creierul uman, dar nu-mi amintesc exact cum să-l folosesc ca să formez cuvinte.
– Poftim, spune el, întinzând mâna spre răcitor. Pot să-l iau eu!
– Și eu pot! exclam, ridicând răcitorul și sprijinindu-mi-l de gambe.
– Harriet!
Fac o mișcare în lateral.
El râde.
– Deci ne întoarcem la asta?
– La ce anume? întreb eu.
Fruntea i se încrețește în lumina soarelui, iar buza de sus, plină, i se ridică de parcă ar avea o sfoară legată de arcul lui Cupidon.
– Ne certăm pentru orice mărunțiș!
– Asta e ceartă? mă mir eu.
– Harriet, în comparație cu restul relației noastre, asta e o încăierare!
Arunc o privire spre țărm. Parth și-a petrecut brațul în jurul Sabrinei și acum urcă amândoi treptele de lemn putrezit de pe plajă, care duc la dealul împădurit. În scurt timp, ei le ajung din urmă pe Kimmy și pe Cleo. Îmi înfrânez impulsul de a sprinta după ei, de a prelua rolul de tampon sau de arbitru.
– Nu, spune Wyn cu blândețe.
Mă uit iarăși la el și simt o durere în partea de jos a spatelui.
– Nu, ce?
– Nu te duce după ei, mă roagă el, apropiindu-se mai mult.
Înghit în sec.
– De ce nu?

Îmi ia răcitorul din mâini și îl așază pe bancă.

– Fiindcă acum stăm de vorbă.

– Vrei să spui că ne încăierăm! îl contrazic eu, iar el mustăcește. Dacă tot ne-am despărțit, nu crezi că n-ar trebui să ne mai certăm?

Colțurile gurii i se lasă acum în jos.

– Harriet, noi nu ne-am certat niciodată pe vremea când eram împreună. Dacă ne-am fi certat…

Se retrage, nu reușește să dea lovitura finală. O simt, totuși, ca pe o răsucire de cuțit în inimă.

De pe țărm răsună goarna unui claxon, de trei ori în succesiune rapidă.

Nici unul dintre noi nu se mișcă și nici măcar nu-și întoarce privirea. Dorința pe care o simțim unul pentru celălalt e palpabilă.

– La naiba! spune Wyn, clătinând din cap. Nu-mi place să nu te ating!

Mă uit în altă parte. Acum îmi simt inima ca pe o arsură uriașă, prea sensibilă, prea delicată. O, dacă Wyn ar fi avut sentimentele astea mai devreme! Dacă aș fi avut vreo idee despre ce anume a mers prost, despre cum l-am pierdut! Dacă aș fi crezut că exista vreun mod de a repara relația! Dar el nu e singurul care a făcut lucruri ce nu se pot lua înapoi.

Iar retrăirea a ceea ce s-a întâmplat o să facă doar ca durerea să fie și mai mare.

Claxonul răsună din nou. Îmi dreg glasul.

– Ia tu răcitorul și eu iau coșul de picnic!

El dă din cap vreme de câteva secunde, după care ridică lada cu gheață în brațe și se întoarce.

CAPITOLUL 23

COLȚUL NEFERICIT

La o oră de Indianapolis, Indiana

O casă liniștită cu etaj, așezată la capătul unei fundături la fel de liniștite. Un loc în care totul îmi e familiar, dar nimic nu-mi aparține. Copaci care stau prea nemișcați în umiditatea densă. Țânțari bâzâind, molii adunându-se în jurul felinarelor, țârâitul cicadelor, care se aude dinspre pădure.

Am reușit să amân mult timp evenimentul ăsta, dar n-am mai putut să continui s-o fac. Înseamnă prea mult pentru el.

Ajunsă în fața ușii, întreb:

– Și dacă plecăm? Ne putem preface că zborul nostru a întârziat.

– Întârziat din ce motiv? întreabă Wyn. Suntem în iunie!

– Prea mult soare, răspund eu. Piloții nu vedeau bine din cauza luminii.

Îmi cuprinde fața în mâini, încruntat.

– Mă descurc de minune cu părinții, Harriet. Ușurința cu care vorbesc cu bătrânii e unul dintre puținele mele daruri de la Dumnezeu.

Sunt prea nervoasă ca să-l cert că se autoironizează.

– Nu pentru tine îmi fac griji.

Degetele lui mi se înfășoară în păr.

– Dacă vrei să fugi, putem fugi. Dar mie nu mi-e frică.

– Îi fac să pară groaznici, șoptesc eu, și nu sunt. Nu știu de ce sunt atât de neliniștită doar aflându-mă aici.

Gura lui se lipește ușurel de tâmpla mea.

– Și eu sunt aici. Te ajut!

Cuvintele mi se dizolvă pe piele, făcându-mă să mă simt ușurată pe loc.

– Știi, eu doar… te rog să mă mai placi și după asta!

Wyn se desprinde de mine și mă privește stăruitor.

– Plănuiești să mă înjunghii sau ceva de genul ăsta?

– Numai dacă nu există o cale mai bună ca să pun capăt suferinței

tale!

El își plimbă buzele spre vârful uneia dintre sprâncenele mele, iar apoi spre celălalt.

– Harriet! Dacă ar fi fost posibil să nu te mai iubesc, aș fi reușit în acel prim an în care am încercat cu disperare. Sunt aici. Pentru totdeauna.

– Ei bine, dacă aș fi știut că aveai nevoie de ajutor ca să mă uiți, te-aș fi adus în Indiana mult mai devreme!

Privindu-mă în ochi, el întinde o mână peste umărul meu și sună la ușă.

Părinții mei se ivesc în prag, arătând ca un tablou ponosit de Norman Rockwell. Mama poartă un șorț, iar tata are în mână o carte de David Baldacci, o confirmare imediată a faptului că se aflau în camere separate până acum trei secunde.

Îi strâng pe rând mâna lui Wyn și, în ciuda faptului că mă pregătisem pentru o primire ciudată, sunt încă jenată de contrastul puternic dintre un weekend petrecut împreună cu familia Connor și primirea pe care ne-o face familia Kilpatrick.

După câteva secunde de stat nemișcată în prag, întreb:

– Eloise a ajuns?

– În bucătărie! răspunde mama, vorbele ei semnalându-ne că trebuie să intrăm în casă.

În sufragerie, Eloise îi strânge mâna lui Wyn de la o distanță atât de mare, încât amândoi trebuie să se aplece în față, iar apoi ne așezăm cu toții la masă. Se manevrează intens furculița și cuțitul, se aud zgârieturi și scârțâituri neplăcute pe farfurii. Îmi imaginez că Wyn se întreabă dacă nu cumva ăsta e, de fapt, un grup de străini pe care i-am angajat pe internet ca să se dea drept familia mea.

Dar, cumva, e convingător de entuziasmat în legătură cu totul: rieslingul aromat din Ohio, dulce-acrișor, stroganofful bine gătit și chiar și conversația.

Le povestește membrilor familiei mele cum ne-am cunoscut, ca și cum ei l-ar fi întrebat, descriindu-le până și parcul nostru preferat din oraș. Vorbește despre cât de mult ne-a lipsit Cleo de când am vizitat-o ultima dată, la ferma la care are o slujbă nouă, undeva la nord de Montreal.

Probabil că le-am pomenit la un moment dat despre aventura de fermier internațional a lui Cleo, dar ei nu mi-au cunoscut niciodată prietenii, așa că mă îndoiesc că își amintesc cine e Cleo. Totuși, mama și tata dau din cap.

– Iar tu ești cosmeticiană, nu-i așa? o întreabă Wyn pe Eloise, care se uită la el pentru o secundă ca și cum ar încerca să-și amintească cine e și cum or fi ajuns amândoi aici.

– Așa-i.

– Păi, e la școala de cosmetologie, spune mama.

Eloise își ridică furculița și reîncepe să mănânce.

– E foarte bună! o laud eu. Pe vremea când eram la liceu, ea mă machia pentru serile de dans.

Acelea au fost unele dintre puținele momente în care am avut vreun fel de relație cu sora mea. Abia dacă ne vorbeam, dar, cu toate astea, am amintiri plăcute cu ea înclinându-mi bărbia înainte și înapoi în timp ce-mi întindea pe obraji pudra asemănătoare bronzului și mă învăța cum să folosesc umbra ca să-mi scot în evidență ochii mici și migdalați.

A fost singura dată când am simțit cu adevărat că aveam o soră.

– Fata asta era cât se poate de deșteaptă, spune tata dând din cap și îndreptând în direcția lui Eloise o furculiță încărcată cu tăieței. În clasa a treia, a făcut doi ani într-unul. Voia să fie astronaut, la fel ca și mine pe vremea când eram copil. Dar, după ce a ajuns la liceu, s-a încurcat cu cine nu trebuia!

Eloise nici măcar nu-și dă ochii peste cap. E perfect impasibilă în timp ce-și taie o bucată de stroganoff cu un cuțit pentru friptură și apoi ia o nouă îmbucătură. Îmi transpiră rădăcina părului.

– Eu n-am fost niciodată bun la școală, spune Wyn. Și nu pot da vina pe anturaj, fiindcă erau vreo patruzeci de persoane în clasa mea.

– Dar ai intrat la Mattingly! spune mama. E clar că ești foarte inteligent.

– Este, spun eu.

Dar chiar în acel moment, Wyn adaugă:

– Am avut o bursă de sport.

– Ei bine, ca să intri la facultatea de medicină, oricum, spune tata.

Tresar din tot corpul, dar Wyn mă strânge de genunchi, liniștit.

– De fapt, nu sunt student la medicină, spune el.

– E la facultatea de drept, Phil! exclamă mama, iritată.

– Aceia sunt Sabrina și Parth, o corectez eu. Wyn lucrează la o librărie și, în plus, repară mobilă.

Îi spun în gând: „Știi, el e cel cu care sunt logodită!“

Dar o gândesc în timp ce afișez un zâmbet care sper că spune: „Nu-i mare lucru că nu-ți amintești nici cel mai mic amănunt despre dragostea vieții mele“.

– Aha!

Mama încearcă să zâmbească plăcut. Schimbă o scurtă privire cu tata, aliați pentru o secundă.

– V-ați gândit cumva la nuntă? întreabă Eloise.

– Of, sunt sigură că e mult prea devreme pentru asta! spune mama. Harriet încă mai are câțiva ani de facultate de medicină. Și apoi o să trebuiască să facă un rezidențiat lung.

Neliniștea îmi gâlgâie prin stomac.

– O rezolvăm noi!

Pe sub masă, mâna lui Wyn o găsește pe a mea, iar degetele ni se împletesc. Își trece vârful degetului mare peste cicatricea pe care o am de când mi-am ars degetul arătător împreună cu Sabrina și cu Cleo în prima noastră călătorie la casa de vacanță, iar mângâierea lui îmi transmite, codificat: „Am eu grijă de tine!“

– Nu ne grăbim, spune el cu glas tare. Nu vreau să fac nimic care să stea în calea carierei lui Harriet.

E răspunsul perfect pentru părinții mei. Pieptul mi se relaxează la vederea zâmbetului mulțumit al mamei. Eloise își dă pe gât paharul de vin și-și așază șervetul pe masă.

– Ar trebui să plec, spune ea. Am treabă dimineața devreme.

– Cine se machiază dimineața devreme? întreabă mama, ca și cum ar fi o întrebare complet nevinovată și nu o expresie voalată a dezamăgirii pe care o încearcă de două decenii.

– Miresele, răspunde Eloise, în timp ce-și trage jacheta de blugi de pe spătarul scaunului. Ca Harriet!

Mama se ridică de pe scaun.

– Măcar lasă-mă să-ți fac un pachet cu mâncare!

Eloise o refuză, insistând că e prea ocupată în următoarele două zile și că n-o să apuce să mănânce nimic din conținutul eventualului pachet, iar mama se întristează puțin, dar cedează. După câteva saluturi rapide și formula „încântată de cunoștință“ adresată lui Wyn, Eloise își vede de drum.

– Mai vreți vin? întreabă mama.

Mai bem un pahar, stând în jurul mesei debarasate. O parte din stânjeneală și din tensiune se estompează pe măsură ce sorbim din vin, în mare parte fiindcă Wyn aduce în discuție postul de cercetător pe care l-am obținut peste vară, spunând cât de mândru e de mine.

– Știi, remarcă tata, n-a trebuit să ne facem griji pentru Harriet. Niciodată n-a avut o fază rebelă.

– Niciodată n-a fost pedepsită la școală, adaugă mama, a avut note perfecte și a primit o mulțime de burse. Indiferent de cât de stresante erau oricare dintre problemele noastre, știam întotdeauna că Harriet era bine.

Wyn îmi aruncă o privire pe care n-o pot descifra. Colțurile gurii i se arcuiesc într-un zâmbet tandru, dar încruntătura dintre sprâncene denotă îngrijorare.

Se pricepe să-i facă pe mama și pe tata să vorbească și despre ei: mama povestește despre slujba de recepționeră la cabinetul stomatologic.

– Bineînțeles că nu e neurochirurgie, spune ea cu vioiciune, dar sunt multe de făcut și munca mă ține ocupată; nu mă descurc bine cu plictiseala.

Iar tata îi povestește lui Wyn despre predarea științelor la clasa a opta.

– Nu ăsta a fost planul, spune el, dar totul a meritat. Fiica noastră Harriet o să schimbe lumea!

Vorbele lui mă fac să radiez. Și, în același timp, mă dor.

Am senzația că universul se contractă în jurul meu, pe când ceva din cutia mea toracică se extinde. Eu reprezint punctul culminant al visurilor pierdute ale părinților mei, al vieților împlinite pe care ar fi putut să le aibă. În același timp, ei sunt mândri de mine.

Înainte ca amândoi să-și târască pașii către dormitor la nouă și patruzeci și cinci – aceeași oră la care s-au culcat de când mă știu pe lume –, o urmez pe mama în bucătărie, ca să spălăm vasele.

– Deci, ce părere ai? întreb eu.

– Despre ce?

– Despre Wyn!

– E un tânăr foarte drăguț! răspunde ea.

Aștept ca mama să continue. Timp de un minut, amândouă ștergem farfuriile și le punem deoparte. În cele din urmă, se întoarce cu fața spre mine și zâmbește cu melancolie.

– Dar nu te grăbi cu nimic. Ai toată viața, toată cariera, înaintea ta. Și știi, sentimentele vin și se duc. Însă cariera ta n-o să treacă. E ceva pe care te poți baza.

Mă forțez să zâmbesc.

– Dar îți place de el?

Oftează și lasă prosopul de vase deoparte, întorcându-se spre mine cu fruntea încrețită.

– E drăguț, bineînțeles! spune ea cu glas jos, privind spre ușă. Dar, sincer vorbind, nu mi se pare…

Inima îmi tresare.

– Ce să ți se pară?

– Că poți fi fericită cu el, răspunde ea. Că poate fi fericit cu tine.

– Sunt fericită! exclam eu.

– Acum, ești, recunoaște mama, dând din cap și aruncând iarăși o privire spre sufragerie. Dar ăsta e genul de băiat care o să dorească să se mute acasă și să aibă copii. O să vrea o soție care să-și petreacă mult timp în cămin, care să ducă o viață compatibilă cu a lui. Eu mi te-am imaginat alături de un bărbat care are ceva mai multe lucruri de făcut, care n-ar aștepta de la tine mai mult decât ești în stare să oferi.

Clipesc la senzația de înțepătură din ochi, de pe toată fața.

Ea se înmoaie puțin.

– Poate că mă înșel, recunoaște, ridicând prosopul și întorcându-se ca să usuce vasele. E prima oară când îl întâlnim. Ai grijă, Harriet!

Îmi înmânează o altă farfurie, iar eu o șterg, automat, cu prosopul.

Pe dinăuntru, mă simt de parcă aș fi un buștean pe care mama l-a

despicat cu o lovitură necruțătoare de topor.

Mi-e dor de Wyn, aflat acum în cealaltă cameră. Mi-e dor de apartamentul nostru cu caloriferul lui șuierător și cu fantoma lui prietenoasă, care mută cărțile din loc. Mi-e dor să stau pe stânci în Maine, tremurând de frig, cu brațele lui Cleo petrecute în jurul meu, îmbrăcate amândouă cu vechile noastre hanorace de la Mattingly, în timp ce Parth și Sabrina se ceartă despre cel mai bun mod de a face un *s'more*.

„Auriu perfect" în viziunea lui Parth. „Absolut ars", dacă o întrebi pe Sabrina.

În sufragerie, noi patru ne urăm acum noapte bună, iar apoi, după ce închid ușa dormitorului și rămânem doar eu și Wyn, mă prăbușesc la pieptul lui, iar el mă ține în brațe mult timp, sărutându-mă pe cap, legănându-mă înainte și înapoi.

– Mi-a fost dor de tine, îi spun.

El îmi ia fața între palme.

– În timp ce ai stat în bucătărie?

Dau din cap în semn că da, cu fața prinsă între mâinile lui.

– Și mie.

– Vreau să merg acasă! spun eu.

Mă strânge în brațe, apăsându-mi spinarea.

– Mergem, răspunde el. Amândoi. Peste două zile. Dar mai întâi, vreau să văd totul.

– Sânii mei? glumesc eu.

– Și pe ei! răspunde Wyn. Dar mă gândeam mai degrabă la posterele tale cu trupe de băieți și la jurnalele tale jenante.

– Tu o să cazi de fraier! îl avertizez eu. Tabelul periodic al elementelor a fost posterul meu preferat.

El geme.

– O, Doamne, ce tocilară ești!

Îmi răsfir degetele pe ceafa lui supranatural de caldă.

– Dar încă mă mai placi?

– Tu ești tabelul meu periodic! declară el.

Râd, lipită de pieptul lui.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că după ce ne întoarcem acasă, o să acopăr pereții noștri cu postere obscene cu tine! îmi promite el.

– Întotdeauna e distractiv să ai un proiect de renovare a casei!

Atunci când ne plimbăm pe la primul etaj, examinând împreună amănuntele casei mele, avem parte de o versiune amuzantă a călătoriei noastre în Montana. În locul unui frigider înțesat cu felicitări de sărbători expirate și cu desene colorate, îngălbenite de timp, dăm peste o suprafață netedă, de oțel inoxidabil, pe care e montată o tablă albă, cu o listă de cumpărături caligrafiată ordonat cu

scrisul de mână al mamei.

– *Iaurt*, citește Wyn, atingând lista. Fascinant!

– Ei bine, doar nu credeai că toate astea, spun eu, arătând spre mine, ar putea proveni dintr-o casă în care nu se găsește iaurt!

Wyn îmi sărută mâna.

– Încă n-am nici o idee de unde au provenit toate astea.

Mă trage înapoi în sufrageria luminată. În loc de poze decolorate, încadrate în rame făcute din macaroane, în care eu și Eloise să purtăm costume de Halloween făcute de mână, așa cum erau fotografiile care li se făcuseră lui Wyn, Michael și Lou în vremea copilăriei, pe perete atârnă diploma mea, înrămată. Nu e dreaptă, ci hâită într-o parte, iar lângă ea se află o ramă goală, așteptând diploma mea de medic. Mama și tata au cumpărat rama asta imediat ce i-am sunat ca să le spun că am intrat la Columbia.

– Unde sunt pozele tale din copilărie? întreabă Wyn.

– În subsol există o cutie cu albume, răspund eu.

– Putem să le vedem? vrea el să știe.

Așa că, în cele din urmă, coborâm, după care apăsăm pe becul de deasupra capetelor noastre, scormonim până când găsim cutia potrivită și ducem câteva albume înapoi în camera mea.

Povestea mamei și tatei n-a fost niciodată mai mult decât un avizier de plută care să conțină instantanee mentale dezordonate, iar albumul foto nu face mare lucru ca să umple golurile. Există câteva fotografii care surprind relația lor furtunoasă din facultate și câteva făcute pe parcursul sarcinii-surpriză a mamei. Cinci pagini de fotografii le documentează nunta făcută pe fugă, atunci când cusăturile rochiei de mireasă se întindeau aproape să se rupă pe burta mamei, iar alte câteva imagini acoperă copilăria lui Eloise. Părinții mei par obosiți, dar fericiți. Îndrăgostiți. Dacă nu unul de celălalt, atunci cel puțin de Eloise.

Însă apoi fotografiile devin mai sporadice – câteva zile de naștere și câteva petreceri de Crăciun, o excursie făcută împreună cu mătușa mea și cu primul ei soț –, iar oboseala părinților mei s-a transformat în altceva.

Nu par epuizați de statul toată noaptea cu un bebeluș care plânge, ci epuizați de plictiseala imensă pe care le-au indus-o noile lor roluri. Practic, în priviri li se reflectă visurile pe care și le-au amânat pe termen nedefinit.

Există un interval de timp destul de mare în care n-a mai fost făcută nici o fotografie, iar apoi mă nasc eu. Părinții mei par iarăși fericiți, îndrăgostiți din nou, legănându-mi trupul mic și zbârcit, de bebeluș, îmbrăcat în mult prea marele body roz. Poate că cei doi nu sunt la fel de bucuroși ca prima dată. În șase ani, mama s-a transformat dintr-o aproape adolescentă cu obrajii de heruvim într-o femeie adultă, cu o

privire severă. Tata a căpătat o oarecare greutate, împreună cu o vagă asprime vizibilă la colțurile gurii. El pare distrat chiar și atunci când mă ține pe șold la grădina zoologică, cu Eloise atârnându-i de cealaltă mână, zâmbind în fața girafelor.

Nu e nefericit. Doar că viața pe care o duce nu-i e de ajuns. Ca și cum atât el, cât și mama știu că există alte universuri în care ei înseamnă mai mult, sunt mai mari, mai fericiți. Pe măsură ce eu și Wyn răsfoim înainte printre pagini și etape, Eloise devine din ce în ce mai îmbufnată, stând mereu la distanță, în timp ce eu încep să zâmbesc de parcă viața mea ar depinde de cât de vizibili sunt dinții mei.

Wyn se oprește la o fotografie cu mine și cu trofeul meu de câștigătoare la târgul de științe, zâmbind în ciuda faptului că-mi lipsește un dinte din față.

– Micuța mea genială! exclamă Wyn, atingând marginea fotografiei. Sper ca și copiii noștri să aibă părul tău!

„Copii!“, îmi zic.

Un astfel de cuvânt mă lasă fără suflu, mai ales că a fost rostit cu atâta dezinvoltură, cu atâta dragoste. Bine cunoscutul dor de casă mi se trezește în suflet cu un adevărat răget. Dar tot în suflet mi se strecoară și spusele mamei mele, sub forma unei șoapte ce se face auzită într-un cotlon al minții.

– Și dacă nu mă pricep să fiu părinte? întreb eu.

Wyn îmi dă la o parte părul de pe gât.

– O să te pricepi.

– N-ai cum să știi asta! spun eu.

– Ba da, răspunde el.

– Cum?

– Fiindcă te pricepi să iubești. Iar asta e tot ce trebuie să faci.

Mi se pune un nod în gât. Ochii îmi ard.

– Pe vremea când eram mică, mă simțeam mereu ca și cum aș fi fost în echilibru pe marginea a ceva, spun eu. Ca și cum totul era atât de… fragil, putând să se prăbușească în orice clipă.

– Ce anume? întreabă el cu blândețe.

– Totul. Familia mea, răspund, iar mâna lui îmi trece ușurel peste șira spinării, făcând cercuri liniștitoare peste curba de la baza ei. Niciodată n-au fost suficienți bani, adaug eu. Iar părinții mei erau mereu epuizați de slujbele lor. Știi, în seara asta am auzit cele mai bune impresii despre serviciile pe care le au. Și apoi, după ce Eloise a mai crescut, se certau mereu cu ea și-i spuneau că n-avea nici o idee despre ce sacrificaseră de dragul ei, iar ea arunca totul pe apa sâmbetei. După asta, Eloise ieșea din casă, înfuriată, și părinții se duceau în camerele lor, iar eu eram atât de sigură că până aici ne fusese! Că Eloise n-avea să se mai întoarcă. Sau că mama și tata aveau

să se despartă. Mereu așteptam să se întâmple ceva groaznic.

Degetele lui Wyn mi se întorc pe șira spinării, oprindu-se la baza gâtului. El mă ascultă, așteaptă. Și, așa cum a făcut-o întotdeauna, prezența lui scoate adevărul din mine.

„Ca și cum ai șopti secrete într-o cutie și apoi ai închide-o bine“, după cum credeam eu.

– Obișnuiam să fac un fel de înțelegeri cu universul, povestesc, zâmbind puțin din pricina ridicolului situației. Ca și cum, dacă luam numai note de zece, atunci totul ar fi fost bine. Sau dacă aș fi câștigat a doua oară concursul de științe. Sau dacă nu întârziam niciodată la școală, sau dacă spălam întotdeauna vasele înainte ca mama să se întoarcă de la serviciu, sau dacă îi cumpăram cadoul perfect de ziua ei, sau orice altceva. Și știu că părinții mei mă iubesc. Întotdeauna am știut asta, spun eu cu tărie. Dar adevărul e că..., murmur, moment în care Wyn mă strânge de ceafă, parcă asigurându-mă din nou că o să aibă grijă de mine, ... mi-am petrecut întreaga viață încercând să mă revanșez față de ei.

Wyn îmi așază o buclă după ureche, mereu calm și răbdător, cald și sigur.

– Adevărul e că eu și sora mea i-am costat atât de mult! conchid. Din cauza noastră, mama și tata n-au avut parte de viețile pe care și le doreau. Dar dacă aș putea fi suficient de bună...

– Harriet! spune el, strângându-mă la piept și cuprinzându-mă în brațe. Nu! exclamă, după care continuă cu glas gutural: Uneori, dacă lucrurile merg prost, e ușor să dai vina pe altcineva, fiindcă asta simplifică lucrurile, te scutește de orice responsabilitate. Și nu știu dacă părinții tăi s-au purtat astfel cu tine și cu sora ta, sau dacă undeva, pe parcurs, ți-ai asumat vina asta, dar știi bine că nu e a ta. Nu e vina nimănui. Părinții tăi au luat deciziile lor și nu spun că situația le-a fost ușoară sau că n-au făcut tot ce le-a stat în puteri. Dar n-a fost de ajuns, Harriet. Dacă ai ajuns să te gândești la asta, dacă ai ajuns să-ți pui întrebări în privința regretelor pe care le-au avut fiindcă au devenit părinți, atunci mama și tatăl tău n-au făcut destul.

Dar el nu înțelege. Mama și tata au făcut totul. Au cheltuit bani pentru meditatori, au plătit taxele pentru fiecare club la care m-am înscris, m-au dus cu mașina încolo și încoace, m-au ajutat să învăț, deși erau obosiți morți de la serviciu, au fost cosemnatarii împrumuturilor mele pentru facultatea de medicină.

Părinții mei nu sunt genul de oameni care să se exprime în cuvinte, dar au sacrificat atât de mult! Asta înseamnă dragoste, și urăsc faptul că vreau mai mult de la ei. Că nu mă pot simți recunoscătoare pentru tot ce mi-au dat, fiindcă în orice moment sunt conștientă de cât de mult i-a costat.

– Tu, spune Wyn cu asprime, ești cel mai bun lucru care mi s-a

întâmplat vreodată! Iar ei au fost norocoși să aibă o asemenea fiică. Chiar dacă nu te-ai fi dat peste cap de atâtea ori ca să-i faci să fie mândri de tine, tot ar fi fost norocoși, fiindcă ești deșteaptă și amuzantă și-ți pasă de oamenii din jurul tău! Tu faci ca orice lucru să fie mai bun, înțelegi?

Nu răspund, așa că el repetă:

– Înțelegi?

– Cum se poate ca dragostea să sfârșească așa? întreb eu cu glas pierit. Cum e posibil să iubești pe cineva atât de mult și să dispară totul, pur și simplu?

Gândul că aș putea avea astfel de resentimente față de Wyn e o tortură. Gândul că el s-ar supăra pe mine e și mai rău. Că s-ar supăra că-l rețin, că-l împiedic să facă ceea ce-și dorește.

– Poate că dragostea nu dispare niciodată complet, răspunde el. Poate că e mai ușor s-o ignori sau s-o transformi într-un sentiment diferit, dar ea rămâne. În adâncul sufletului.

Îmi ia fața în palme și-mi sărută lacrimile care mi se preling pe obraji.

– Vrei să-ți promit că o să te iubesc veșnic, Harriet? șoptește el. Fiindcă o s-o fac.

Un val de adrenalină rece ca gheața, o tresărire de groază, o încordare a întregului meu trup – și fiecare mușchi mi se încordează ca să împiedice acele cuvinte să mi se întipărească în inimă.

Fiindcă n-o să conteze.

Fiindcă el îmi poate promite orice, dar, în cele din urmă, sentimentele ar putea veni și pleca, iar noi o să fim neputincioși în a opri schimbarea.

– Promite-mi, îl rog, că o să punem capăt lucrurilor înainte să le lăsăm să ajungă așa!

Durerea i se arată pe față. Vreau să-mi iau cuvintele înapoi, dar n-o fac.

Asta e tot ce pot să-i ofer, tot ce pot să-mi ofer și mie: o mică măsură de protecție.

Singurul mod în care pot suporta să iubesc pe cineva atât de mult e să știu că dragostea mea n-o să se transforme niciodată în otravă. Să știu că o să ne eliberăm unul pe altul înainte să ne distrugem.

– Dacă o să fim nefericiți împreună, spun eu pe un ton cât pot de hotărât, nu putem continua. N-aș putea suporta să trăiesc în fiecare zi știind că mă urăști.

– N-o s-o fac, spune el cu blândețe. N-aș putea.

– Te rog, Wyn! exclam, mângâindu-i conturul feței. Vreau să știu că n-o să ne facem niciodată rău unul altuia în felul ăsta.

El mă măsoară cu privirea.

– N-o să încetez niciodată să mă lupt pentru tine, Harriet!

Vederea mi se încețoșează din pricina lacrimilor. Wyn mă trage spre el și mă strânge în brațe.

– N-o să încetez niciodată să te iubesc! adaugă el.

Nu e răspunsul pe care l-am cerut. E cel pe care mi-l doresc cu disperare.

La ani de zile după acel moment, ori de câte ori e târziu și nu pot să adorm din cauza durerii fantomatice din piept, îmi rechem în minte amintirea asta și o întorc pe toate părțile. Mă gândesc:

„Am făcut ce trebuia. Ne-am eliberat unul pe celălalt.“

Iar asta e un fel de alinare.

CAPITOLUL 24

VIAȚA REALĂ

Joi

Ne vârâm degetele de la picioare în apa înghețată și mâncăm brânza, fructele și pâinea pe care le-am adus de acasă. Moțăim la soare și apoi privim norii care plutesc pe cer la voia întâmplării. După aceea, facem o drumeție pe poteca din pădure, al cărei pământ e moale și reavăn și care e presărată cu ace de pin, cu mușchi și cu ferigi strălucind de rouă.

Cleo pare să fi depășit în întregime momentul de tensiune, dar Sabrina e neobișnuit de tăcută și, în timp ce străbatem împrejurimile, continuă să stea în spatele grupului. Totuși, de fiecare dată când încetinesc ca să merg alături de ea, pare să accelereze și intervine în vreo conversație pe care o au ceilalți.

Ne întoarcem la țărm, dar nu suntem pregătiți să plecăm, așa că ne întindem de-a lungul stâncilor roșii-maronii, privind păsările care se scufundă în valurile albe din depărtare.

– Ce lucru mic o să vă lipsească din călătoriile astea? întreabă Cleo.

– The Warm Cup, răspunde Parth. Îmi place să merg acolo și să iau o cafea pe când afară e încă răcoare, lumina e cenușie și străzile sunt goale. În astfel de dimineți, eu și Sab suntem tăcuți pentru că nu ne-am luat încă rația de cofeină, dar e plăcut. Acasă, ne grăbim mereu dimineața.

– Și mie o să-mi lipsească asta, spune Kimmy. Și statul pe banca de lângă fereastra de la intrare, și mângâiatul tuturor câinilor care trec pe lângă mine. În plus, o să-mi lipsească toate magazinele secondhand și vânzările de vechituri organizate prin curțile oamenilor. De fiecare dată când vin aici, sfârșesc prin a încerca s-o conving pe Cleo să închirieze un camion de mutări cu care să ne întoarcem acasă.

– O grădină plină cu capcane pentru homari are un efect estetic diferit în nordul statului New York, o lămurește Cleo.

– Da, dar am putea cel puțin să ne acoperim pereții cu pancarte pirogravate pe care să scrie WICKED PISSAH[5].

– Ei bine, acum știm ce să-ți cumpărăm de ziua ta! spun eu.
– Ar trebui să ne facem cu toții tatuaje cu WICKED PISSAH? glumește Parth.
– Putem face mai mult de atât, spune Sabrina.
– Homari uriași, adaugă Wyn.
– Sirene care arată ca păpușile Bratz, sugerez eu.
Cu o mână, Sabrina își sprijină bărbia, iar cealaltă îi flutură prin apa puțin adâncă.
– O să găsesc eu ceva! promite ea.
– Dar ție ce anume o să-ți lipsească, Harry? întreabă Cleo. Ceva mic!
– Să vă văd pe toți atât de fericiți împreună, spun eu.
Cleo îmi trage o palmă amicală peste picior.
– Ceva pentru tine!
Mă mai gândesc puțin.
– Cred că… să mă duc la culcare.
Parth izbucnește în râs.
– Vorbesc serios! strig eu.
– Partea ta preferată din călătoria asta uimitoare pe care am plănuit-o pentru noi… e să te culci! se miră Sabrina.
– Nu, răspund eu, aruncând un ciob de scoică spre buza sclipitoare a mareei. E să mă duc la culcare foarte obosită, dar într-un sens bun. Să mă simt mulțumită, epuizată și relaxată, dar și încântată să mă trezesc și să fiu încă aici.
Îi surprind privirea lui Wyn și mă uit în altă parte.
– Am impresia că nimic nu poate merge prea rău pe meleagurile astea. Cel puțin, odată ce ai scăpat de avionul lui Ray.
Sabrina mă apucă de mână un pic prea strâns, iar apoi îmi dă drumul cu un oftat.
– O să-mi lipsească și mie asta. La naiba, o să-mi fie dor chiar și de Ray!
– Mie o să-mi fie dor de Bernie's! spune Cleo.
– Chiar dacă ți-a dat o mahmureală fantomatică? întreabă Wyn.
– Din cât îmi dau seama, asta a fost ultima mahmureală pe care o s-o mai am vreodată, îl lămurește Cleo. Cel puțin, pot s-o apreciez la justa ei valoare.
Ne întoarcem pe barcă în timp ce soarele începe să scapete. Apa sclipește cu muchii de diamant, aerul se răcește, iar bura marină e de-a dreptul înghețată, în ciuda soarelui care ne bate în creștetul capului.
La cârmă, Sabrina strălucește. E acolo unde trebuie să fie, face ceea ce s-a născut să facă și, indiferent de cât de complicată a fost săptămâna asta, acum îmi dau seama cât de mult a meritat totul.
Parth ne împarte un rând de beri Corona cu felii de lămâie – și un suc pentru Cleo –, iar Sabrina deschide radioul, unde Bruce

Springsteen cântă „Dancing in the Dark“. Mi se pare că timpul e anulat, aruncat, suspendat.

Atâta vreme cât stăm aici, pe ape, cu pielea stropită de bura sărată, nimic altceva nu există.

Kimmy o convinge pe Cleo să danseze un dans lent, iar eu și Parth le hărțuim de pe băncile noastre, până când combinația dintre soarele care apune și bere îmi îngreunează pleoapele și încep să casc.

Lângă mine, Wyn își ridică brațul în semn de invitație și, fie pentru că toată lumea se uită la noi, fie pentru că pur și simplu vreau, mă ghemuiesc lângă el și mă las cuprinsă de brațul lui cald, iar mirosul combinat de sudoare, detergent, deodorant și pastă de dinți mă învăluie în aroma mea favorită.

Chiar și acum, dacă aș putea, aș cumpăra vrac lumânări care să miroasă a Wyn și le-aș păstra mult timp după ce fitilurile s-ar face scrum, până când ultima urmă de ceară ar dispărea cu desăvârșire.

Ne lovește o rafală foarte rece de vânt, așa că îmi întorc fața spre pieptul lui Wyn, ca să mă ascund de frig. Îl adulmec și mă năpădește pe dată un val de dopamine.

Am băut doar o jumătate de bere, dar mă simt aproape beată. Mâna lui Wyn îmi alunecă de pe abdomen până la șold și mă strânge ușor, iar respirația mea se precipită pe gâtul lui, o spirală de căldură coborându-mi din burtă până în punctul dintre coapse.

– Dacă ne-am căsători vreodată, ăsta ar fi cântecul pentru primul nostru dans, îi spune Kimmy lui Cleo pe un ton visător.

„Dacă ne-am căsători vreodată.“

Mușchii mi se încordează. Simt cum inima lui Wyn bate mai tare, iar mâna i se relaxează pe mine. În față, portul se apropie și, odată cu el, realitatea.

Printre râsete, Cleo întreabă:

– Pe ce te bazezi, Kimmy?

– Pe momentul magic pe care-l trăim! răspunde Kimmy. Avem nevoie de un motiv mai bun?

– Cred că nu, recunoaște Cleo. Și, din moment ce nunta asta e în întregime ipotetică, de ce să nu-l chemăm pe Bruce Springsteen să cânte la petrecere?

– Chiar nu vrei să te căsătorești? o întreabă Parth, în mod clar neîncrezător.

– Cleo are oarece îndoieli în legătură cu instituția căsătoriei, răspunde Kimmy, iar mie nu-mi pasă atât de mult în nici un caz, atât timp cât suntem într-o relație pe termen lung. Dar cred că o nuntă ar putea fi amuzantă. E doar o petrecere mare și scumpă. Fără supărare!

Mă așez, izolându-mă și ațintindu-mi privirea la un stol de pescăruși care se învârt în cerc.

– Nu, ai dreptate! spune Parth. E un pretext ca să dai cea mai bună

petrecere pe care o s-o organizezi vreodată, adunându-i la un loc pe toți cei pe care-i iubești.

– Noi șase, spune Wyn.

Sabrina ridică din umeri, îndreptând barca mai aproape de port.

– Așa s-a întâmplat în cazul părinților mei și a fost perfect!

– Nu mi-am dat seama că ai fost și tu acolo, spun eu.

Știu destul de multe despre relația dintre părinții ei, dar mai ales despre sfârșitul acelei relații. La fel ca și părinții mei, ai ei abia își începuseră relația în perioada în care mama Sabrinei a rămas însărcinată. Spre deosebire de părinții mei, odată ce fericirea inițială s-a stins, părinții Sabrinei au divorțat rapid.

Mama ei a devenit o epavă după aceea, în mare parte fiindcă domnul Armas n-a pierdut timpul, ci s-a căsătorit numaidecât cu un fotomodel norvegian. Sabrina a devenit rapid confidenta mamei, sistemul ei de sprijin și psihoterapeuta, toate la un loc, până când fosta doamnă Armas a început să meargă din nou la întâlniri romantice. Din câte îmi puteam da seama, verile la Knott's Harbor au fost singurul punct luminos pentru Sabrina într-o copilărie singuratică, fiindcă acela era singurul loc în care părinții ei aveau cu adevărat timp pentru ea.

– Aveam patru ani pe vremea când s-au căsătorit, spune ea. Eram aici pe timpul verii și am mers puțin pe coastă cu mașina.

Apare o scânteie din zâmbetul ei alb și perfect, ca și cum, chiar și după toate cele întâmplate, amintirea asta a fost păstrată adânc în inima ei, unde nimic n-o putea întina.

– Acolo e o fermă mare, adaugă Sabrina. Și are o capelă, la care se ajunge mergând prin pădure, pe o potecă. Mă rog, „capelă“ poate că nu e cuvântul potrivit. E construită într-un loc izolat, care dă spre coastă. Poți vedea apa printre copaci. Oricum, era o zi de marți oarecare, iar părinții mei au hotărât să se căsătorească. Așa că au găsit un preot, iar la ceremonie am fost doar eu, ei și el, în pădure. Nu e imposibil ca omul ăla nici să nu fi fost preot adevărat. Ar fi putut să fie un stripper foarte sobru, care muncea cu juma de normă, pe care tata să-l fi găsit în Pagini Aurii. Dar nu contează. Părinții mei au fost fericiți. Vreme de trei ani, cel puțin.

Ea scoate o jumătate un chicotit semeț în stil Sabrina, iar Parth i se alătură la cârmă, petrecându-și un braț pe după talia ei.

– V-ați gândit deja la nunta perfectă? mă întreabă Cleo, iar pulsul îmi crește din cauza vinovăției.

Dar Wyn răspunde pe un ton degajat:

– La judecător.

Kimmy clatină din cap.

– În nici un caz! Ești prea romantic! Deja trebuie să-ți fi ales momentul și locul perfect. Probabil că în momentul exact în care i-ai

spus prima oară lui Harry că o iubești, pe un câmp plin de florile ei preferate.

– Nu! spune Wyn. Poate că am crezut cândva că ar exista un moment sau un loc perfect. Dar acum cred că, dacă vrei cu adevărat să fii cu cineva, nu aștepți ca lucrurile să fie perfecte. Privirea lui se oprește asupra mea. M-aș fi căsătorit cu Harriet la o capelă de tip drive-through din Vegas a doua zi după ce aș fi cerut-o în căsătorie, dacă ea ar fi vrut.

Ochii lui par întunecați în lumina muribundă a zilei, genul de privire care cade ca o cortină grea, izolându-te de orice altceva.

„Ar fi vrut." Parcă mă străpunge timpul trecut al spuselor lui.

– Atunci, la naiba, strigă Parth, ce vă oprește? Îți găsesc astăzi un Elvis online! Putem să rezolvăm toată treaba în patruzeci și cinci de minute. O nuntă după alta!

Wyn își întoarce privirea și și-o ațintește spre docuri.

– Fiindcă nu asta vrea ea.

„Tu, tu, tu!", strigă inima mea.

Tragem în port.

CAPITOLUL 25

VIAȚA REALĂ

Joi

Ne întoarcem la cabană și toată lumea se împrăștie ca să se spele înainte de cină. E Joia cu Taco, o tradiție a noastră: Sabrina pregătește o masă mult prea mare, în timp ce noi, restul, bâjbâim în jurul ei, acționând ca niște ajutoare de bucătar semiincompetente.

– În seara asta, spune Sabrina, bifând articolele din meniu în timp ce ne îndreptăm spre intrarea principală, facem o salată de grepfrut și de avocado, stropită cu sos de citrice și asezonată cu fenicul. Frigărui de dovlecei și porumb la grătar. Apoi tacos de pește prăjit pentru cei care consumă carne, și de jackfruit pentru Kimmy și Cleo.

Felurile de mâncare se schimbă, la fel și toppingurile pentru taco, dar Sabrina a fost întotdeauna categorică în privința faptului că cel mai rău lucru în vacanța petrecută la Knott's Harbor e absența unui local bun de taco, iar ea nu poate să suporte asta. Zăbovesc la parter în timp ce toți ceilalți urcă, așteptând până când Wyn se întoarce, ducând cu el un mănunchi de haine curate, și se îndreaptă spre dușul de afară, așa cum știam că o să facă.

– E al tău! spune el, făcând un semn din cap spre scările din fața casei.

– Mulțumesc!

Pentru câteva secunde, amândoi rămânem încremeniți locului. El cedează primul, îndreptându-se spre ușa din spate.

La etaj, caut prin bagaje ceva confortabil și suficient de călduros ca să pot sta afară într-o noapte răcoroasă ca asta, iar apoi mă îndrept spre duș. Lumina telefonului meu se aprinde pe măsuța laterală și mă opresc ca să-l ridic.

Mama mi-a trimis un mesaj și habar n-am despre ce vorbește.

Îți înțeleg teama, dar nu poți să tot amâni asta. Cu cât aștepți mai mult, cu atât o să fie mai rău. Trebuie să-i spui, Wynnie…

Scap telefonul din mână de parcă ar fi un șarpe viu.

E telefonul lui, nu al meu. Telefonul meu e pe partea cealaltă a

patului.

Fac un pas înapoi, iar inima îmi bate cu furie. Nu-mi dau seama de care din două mă tem mai mult: să fiu prinsă cu telefonul lui Wyn, sau să văd vreo grozăvie pe ecran. Ce să mai vorbim, mă tem mai tare de cea de-a doua variantă.

Îmi ia un minut să mă dumiresc ce să fac. Mintea mea ia la rând toate posibilitățile cele mai rele, toate lucrurile pe care Gloria ar vrea ca Wyn să mi le spună.

Ceva legat de sănătatea ei. Ceva legat de sănătatea lui.

Sau poate că el a început să-i prezinte ideea despărțirii, împingându-o încetul cu încetul spre concluzia că eu și el nu ne mai potrivim și că asta n-are nimic de-a face cu distanța fizică dintre noi, impusă de faptul că ea, mama lui, trebuie îngrijită.

„N-are nimic de-a face. Nu mai are.“

Gândul ăsta mă străbate ca o minge beată și furioasă de pinball, care mi se rostogolește înainte și înapoi între coaste. Wyn e fericit. Poate că a plecat în Montana pentru mama lui, dar acum e acolo pentru el însuși.

Nu se poate ca ea să nu vadă cât e de fericit. Trebuie să știe că fiul ei e gata să mă elibereze.

Mă așez pe marginea patului, iar lacrimile încep să-mi curgă pe obraji din senin. Nu știu de ce, dar mă simt ca și cum asta ar fi o despărțire cu totul nouă. Accept, acum, adevărul: că lui Wyn i-a trecut. Că toate momentele de care mă agăț ca de niște mici plute de salvare mentale sunt doar amintiri pentru el.

Adevărul e că nu știu ce înseamnă textul ăsta.

Pot să-mi fac sau să nu-mi fac griji în legătură cu el, dar chiar nu e treaba mea. Așa cum și eu i-am spus lui Wyn că viața mea nu e treaba lui.

N-o să-l întreb. Nu pot. Dacă vrea să-mi spună, o s-o facă, dar a trecut mult timp de când el nu mi-a mai dat nici un răspuns. Mult mai mult decât aceste ultime cinci luni.

Trag aer în piept, îmi îndrept umerii și intru sub duș.

Unde plâng și mai mult.

Inimă proastă, proastă, proastă ce ești! Nu știi că de multă vreme nu mai ai dreptul să plângi după el?

CAPITOLUL 26

COLȚUL DE IAD

San Francisco, California

Un apartament cu două camere, ai cărui pereți, zugrăviți în nuanțe de gri, eu și Wyn tot plănuim să-i zugrăvim în azuriu. Apartamentul pe care l-am găsit pe internet și din care, în ciuda faptului că are bucătăria înghesuită și ferestrele mici, am crezut că ne putem face un cămin. Cel în care, în sfârșit, o să ne planificăm nunta, după ce am amânat-o ani de zile.

Wyn abia dacă a clipit atunci când, după acea primă excursie la părinții mei, am abordat posibilitatea de a aștepta cu căsătoria până după ce absolveam eu facultatea. Nu era vorba despre ceea ce îmi spusese mama în bucătărie în noaptea în care-l cunoscuse, decât în măsura în care voiam să-i arăt mamei că se înșelase.

Am vrut ca ea să vadă cât de mult mă iubea Wyn, cât de răbdător, de bun și de inimos era.

Wyn m-a asigurat că puteam să nu ne grăbim, iar în timpul ultimului meu an de studii la Columbia, când planurile de nuntă nu s-au concretizat, a devenit evident că trebuia s-o planificăm după ce ne mutam în orașul în care urma să-mi fac rezidențiatul.

Îmi ia câteva luni să mă acomodez cu munca pe care o fac la spital. Sau la spitale, mai degrabă. Noi, rezidenții, suntem mutați de la unul la altul, ca să acumulăm experiență în diferite medii. M-am descurcat bine la facultatea de medicină, așa cum m-am descurcat întotdeauna la facultate și la liceu, dar mediul de aici e diferit. Lucrurile se mișcă prea repede, iar eu încerc mereu să le prind din urmă. Picioarele și genunchii mă dor de la statul în picioare toată ziua, iar creierul meu nu pare să poată reține vreo hartă a unui spital fără s-o amestece cu alta, așa că sunt mereu în întârziere. După patru săptămâni, o rezidentă din anul patru, pe nume Taye, cu bucle mari și negre și cu o siluetă de fotomodel, mă prinde de umeri în timp ce trec în grabă pe lângă ea.

– Respiră o secundă! mă sfătuiește ea. Graba te face

neîndemânatică, iar noi nu ne putem permite să fim neîndemânatici.

Dau din cap în semn că înțeleg, dar convingerea mi se clatină oarecum atunci când, imediat după ce ne despărțim, dărâm un recipient cu pixuri de pe biroul de la recepție.

Wyn e cel care găsește locul în care o să se desfășoare nunta: un hambar renovat, cu vedere la golf, care urmează să fie inaugurat la iarnă.

– Dacă ție îți place, îmi place și mie! spun eu.

Achităm un avans. În luna următoare însă, progresăm prea puțin în ceea ce privește restul planului. Sunt prea multe decizii de luat, totul costă prea mult și, în ciuda diplomei sale în afaceri, Wyn se chinuie să-și găsească un loc de muncă plătit peste salariul minim.

– Nu mă pricep deloc la interviuri, spune el târziu într-o seară, frecându-se pe față ca să-și alunge stresul după încă un e-mail în care angajatorul l-a refuzat în mod politicos.

– Doar fiindcă te autosabotezi! îl asigur eu, urcându-mă în poala lui și înconjurându-i gâtul cu brațele. Data viitoare când ești la interviu, răspunde la fiecare întrebare ca și cum aș fi eu în locul tău!

El dă din cap, cu un aer sumbru.

– Așa, deci, atunci când mă întreabă care sunt cele mai bune calități ale mele, le spun că sunt extraordinar în pat!

Mă lipesc de gâtul lui și-i inhalez parfumul.

– Păi, la mine a funcționat atunci când am obținut rezidențiatul!

Îmi dă părul pe spate și mă sărută în colțul gurii.

– Răspunde la întrebările despre tine așa cum ar răspunde oamenii care te iubesc, Wyn, îl îndemn eu.

El continuă să încerce. Amândoi continuăm s-o facem.

Găsește un alt loc de muncă la o librărie, dar abia dacă depășește salariul minim pe economie, iar banii nu-i ajung ca să acopere restul chiriei, așa că, după încă două săptămâni, își ia o altă slujbă part-time, ca tapițer.

Apoi, într-o dimineață, mă întorc acasă după o tură de noapte și îl găsesc așezat la masă, încă îmbrăcat în hainele din ziua precedentă. Telefonul lui mobil zace pe dușumea, cu ecranul crăpat.

– Wyn? întreb, cu inima în gât.

Se uită la mine și se frânge, se prăbușește în hohote de plâns. Mă duc la el, îngenunchez pe podea, îi sprijin greutatea în timp ce el se prăbușește peste mine, cu capul pe umărul meu, cu mâinile strângându-mi halatul atât de tare, încât cred că l-ar putea rupe.

Îi ia mult timp să rostească acele cuvinte.

Să-mi spună că Hank a murit.

CAPITOLUL 27

VIAȚA REALĂ

Vineri

– Cred că mâine ar trebui să vă facem o nuntă ca lumea! anunț eu la micul-dejun.

– Of, slavă Domnului că a zis cineva chestia asta! exclamă Kimmy, trântindu-și lingura în bolul de ceai.

Parth îi aruncă o privire rapidă Sabrinei, care își șterge mâinile pe șervetul de pânză.

Stăm la o masă albă de fier forjat, în grădina sălbăticită a hanului Bluebell Inn, ascunsă pe unul dintre dealurile care domină portul. Chelnerul nostru se oprește ca să ne lase un cappuccino proaspăt, după care pleacă la o altă masă.

– N-avem nevoie de nimic pretențios, spune Sabrina. Să fim noi șase, asta e tot ce contează!

– Nu zic să fie elegant! răspund eu, care, stând trează până târziu în noapte, mi-am dat seama că singura modalitate de a trece peste aceste ultime două zile fără să mă prăbușesc e să-i dau creierului meu altceva de făcut. Spun doar, de exemplu, un tort! Un fotograf. Poate ceva vechi, ceva nou și ceva albastru, sau cum e obiceiul ăsta?

Lângă mine, Wyn pufnește încet.

– Ar putea fi drăguț! spune Parth, uitându-se din nou la Sabrina.

– Ceremonia e mâine, îmi amintește ea.

– Ar dura doar câteva ore, spune Cleo.

– Putem să ne împărțim sarcinile și să le rezolvăm pe toate, adaug eu.

O treabă pe care s-o fac singură și să-mi rămână timp și pentru mine: combinația perfectă.

Sabrina își înclină capul în timp ce soarbe spuma unui cappuccino, aprobând ca pentru sine:

– Bine! Bine, sigur că da! Tu și Wyn vă ocupați de tort.

Ezit.

– N-ar merge mai repede dacă fiecare dintre noi s-ar ocupa de câte

o sarcină? În felul ăsta, am acoperi de două ori mai mult teren!

– Nu, ar fi haotic! Ne-am trezi cu șase torturi.

– Probabil că de aceea a și sugerat Harriet asta, spune Wyn.

Îl ignor, îmi reevaluez poziția și o înfrunt din nou pe Sabrina:

– Dacă facem echipă, atunci tu și cu mine ar trebui să ne ocupăm de tort. Vreau să mă asigur că iau ceva care să-ți placă.

Capul i se înclină ușor, iar în ochi îi sclipește o luminiță.

Abia am avut o secundă să stăm de vorbă de când am venit de la aeroport și, pentru prima dată, mă întreb dacă asta se datorează faptului că m-am temut ca nu care cumva să descopere adevărul despre mine și Wyn, sau dacă ea, de fapt, mă evită.

Clatină scurt din cap.

– Nu-mi pasă de tort. Dacă îmi pasă de absolut orice altceva în afară de ceremonie, e petrecerea burlăcițelor-sau-burlacilor, așa că o să mă ocup de asta.

– Pe aceea vreau s-o planific eu! spune Parth.

– Siiigur! se bucură ea. O facem împreună, iar Cleo și Kim pot încerca să găsească un fotograf, dacă sunt dispuse.

– Ne-ar face plăcere! se învoiește Cleo.

– Dar ne vedem înapoi în două ore, bine? stabilește Sabrina. Nu contează ce progrese ați făcut, peste două ore ne întâlnim la casa de vacanță!

Privirea lui Wyn se îndreaptă spre mine, iar eu mă uit în podea. Îmi zic:

„Sunt doar două ore. O, Doamne, ce am făcut?“

Nu știu dacă Wyn își dă seama că nu sunt în apele mele și îmi imită comportamentul, sau dacă e cu adevărat captiv în propria minte. Poate că atitudinea lui are legătură cu textul de la Gloria sau poate că motivul e cu totul altul. Dar în timp ce mergem de la o brutărie la alta, abia dacă facem conversație.

După-amiaza trece repede. Am epuizat nouăzeci de minute din cele două ore alocate, iar în cea de-a cincea brutărie locală în care intrăm, aflăm că cei de aici nu se ocupă de nunți.

– Nimeni nu se ține de procese ca părinții unui proaspăt căsătorit! ne spune o patiseră cu fața roșie.

– Vai, am spus „nuntă“? întreabă Wyn, care apoi râde, se uită la mine și-și duce o mână la frunte, clătinând din cap, pentru ca apoi s-o înfrunte din nou pe patiseră, aplecându-se peste tejghea și zâmbind devastator, celebrul lui surâs care-l face să arate ca și cum ar avea un cârlig agățat de buza de sus. Am vrut să spun „zi de naștere“! Ne tot facem planuri de nuntă de vreo patru ani, așa că bănuiesc că de aceea mi-a ieșit asta pe gură. Tortul e pentru o zi de naștere!

Patisera mijește din ochi.

– Pe toate torturile noastre de aniversare scrie *La mulți ani!*

– Bine, atunci ce ziceți de un tort obișnuit? propun eu.

– Și pe astea scrie *La mulți ani!*, răspunde femeia, hotărâtă, cred, să nu ne vândă un tort de nuntă pe piața neagră.

– Grozav! exclamă Wyn. O să comandăm unul dintre acele torturi numite „catifea roșie".

Buzele patiserei se strâng pungă.

– Ce mai scriem pe el?

Nu e de ajuns că, deși știe că tortul e pentru o nuntă, ea ne obligă să cumpărăm unul pe care scrie *La mulți ani!*

– *La mulți ani, WICKED PISSAH!* propune Wyn.

– Nu așa se folosește „wicked pissah" într-o propoziție! ne dăscălește patisera.

Regulile referitoare la tortul ăsta devin din ce în ce mai clare.

Un zâmbet înflorește dintr-un colț al gurii lui Wyn.

– E o glumă a noastră.

Patisera nu zâmbește, dar se întoarce și trece tortul nostru de nuntă în registru.

După ce ne urcăm în Rover, tăcem din nou. Suntem la jumătatea drumului spre cabană, străbătând acum dealul acoperit de flori sălbatice, când Wyn oprește dintr-odată pe acostamentul așternut cu prundiș, care dă spre ocean.

– OK, spune el, uitându-se la mine.

– OK, ce?

– Care-i treaba? întreabă el.

– Nu e nimic, mint eu.

Wyn își dă capul pe spate, scoțând un hohot frustrat de râs.

– Te rog, nu face asta!

– Ce să fac?

– Să te prefaci că totul e în regulă, mă lămurește el. Să te porți ca și cum faptul că te îndepărtezi de mine ar fi doar rodul imaginației mele!

– Că mă îndepărtez?

Cuvintele se strecoară cu greu din gâtlejul meu care se strânge ca o menghină. Deodată, sunt atât de frustrată, încât devin claustrofobă. Îmi desfac centura de siguranță, deschid portiera și ies din mașină, împleticindu-mă, după care mă învăluie pe dată soarele arzător al amiezii.

Se dă și el jos, ocolește capota mașinii și vine la mine.

– Nu-i corect!

Îmi arunc brațele în lateral.

– Ce nu-i corect?

– Ne înțelegeam bine, spune el. Ne purtam ca niște prieteni, iar acum…

– Prieteni? întreb, icnind și apoi izbucnind într-un râs nervos. Nu

vreau să fiu prietena ta, Wyn!

– Nici eu nu vreau să fiu prietenul tău! strigă el.

Mă întorc să urc dealul, dar Wyn mă prinde de mână și mă trage înapoi, cu fața la el. Nu știu cum s-a întâmplat: sunt sigură că nu mă împiedic și că nu-i ating gura din greșeală, dar așa mi se pare, fiindcă sunt sigură, de asemenea, că asta n-a pornit de la el – Wyn n-ar face-o niciodată – și n-are sens să fi făcut eu gestul, dar l-am făcut.

Îl fac acum.

Mâinile mele sunt răsucite în cămașa lui, iar ale lui sunt lipite pe spatele meu și ne sărutăm, apăsat, grăbiți, ca și cum asta ar fi o activitate cronometrată și mai avem doar câteva secunde la dispoziție.

– Ce era cu mesajul ăla? șuier eu în timp ce buzele noastre se despart.

– Care mesaj? mă întreabă el, întorcându-mă spre mașină și lipindu-mă cu spatele de metalul cald al capotei.

– De la mama ta, răspund eu. Am văzut un mesaj de la mama ta.

– Nimic, murmură el, ridicându-mă pe capotă.

– Wyn!

– E vorba de muncă, Harriet, mă lămurește el, strângându-mi coapsele și trăgându-le în jurul șoldurilor lui.

– Asta n-are nici un sens! exclam, în timp ce el mă sărută pe gât, prinzându-mi urechea cu palma făcută căuș.

– Pot să-ți explic chiar acum, spune el, sau putem face sex în mașină.

Un fir de plumb topit îmi coboară prin pelvis și îl strâng pe Wyn cu coapsele, în timp ce el mă sărută mai adânc.

– În mașină? Suntem cam la un kilometru și jumătate de casă!

– Acum nu mai rezist cale de un kilometru și jumătate, Harriet!

Îi împing umerii, chiar dacă restul corpului meu se încordează și se împinge în el.

– Spune-mi!

Face un pas înapoi. O mașină trece pe lângă locul nostru de pe acostament, iar Wyn clipește, ca și cum ar ieși din transă. Apoi, o nervozitate evidentă îi face fruntea și gura să i se încordeze, iar eu sunt convinsă că am luat decizia corectă, că e ceva ce trebuie să știu.

Cu un oftat de resemnare, își scoate telefonul din buzunarul de la spate și tastează preț de câteva secunde pe ecran, mușcându-și ușor buza de jos, în timp ce suspansul îmi macină nervii.

În cele din urmă, îmi dă telefonul.

Văd o pagină de web a unui magazin online de lux, minimalist. Un fundal alb. Numele de secțiuni sunt scrise cu un font cu serife fine: *Galerie*, *Contact*, *Social Media*. Sub ele, o fotografie a unei mese cu piedestal masiv de stejar, așezată pe o pajiște verde-aurie. Masa e înconjurată de niște scaune de lemn desperecheate, printre picioarele

cărora se ivesc flori sălbatice. În spatele pajiștii, munți albăstrii se ridică spre un cer fără nori.

E atât de frumos, încât mă doare. Am aceeași senzație de nostalgie pe care o aveam pe vremea când, copil fiind, mă întorceam acasă cu bicicleta în amurg, treceam pe lângă ferestrele luminate ale bucătăriilor și-i vedeam pe oamenii dinăuntru râzând în timp ce aranjau masa sau spălau vasele.

Ating imaginea. Apare o opțiune de cumpărare a mesei.

– Cincisprezece mii de dolari?! Dolari americani?!

– E cea mai ieftină, răspunde Wyn.

Îmi ridic privirea, uimită.

– Wyn, cumperi o masă de cincisprezece mii de dolari?! Eu mă speriam de o carte pentru măsuța de cafea, iar tu cumperi o masă de milionar?

– Poftim?! se miră el râzând, stânjenit. Nu, Harriet! Asta nu e… n-o cumpăr… Eu am făcut-o.

Îl privesc lung, uimită.

– Tu…, încep eu să spun, uitându-mă iarăși la masă, iar apoi din nou la el, … tu ai făcut asta? Sau ai reparat-o?

Sângele îi năvălește în obraji.

– Am făcut-o. Pentru magazinul acela de articole de casă din Bozeman. Îți spune ceva numele de Juniper and Sage?

Juniper and Sage! Am fost o dată acolo împreună cu părinții lui, iar Hank a glumit că nu trebuia să ne atingem de nici una dintre vazele expuse, fiindcă dacă le spărgeam, trebuia să ipotecheze casa.

– Ei iau în consignație mesele făcute de mine, explică Wyn. Primele două pe care mi le-au cumpărat au dispărut deja. Asta la care tocmai te-ai uitat nu-mi prea place. Și se pare că milionarii din Bozeman sunt de acord cu mine, fiindcă stă nevândută de săptămâni întregi. Dar am început să iau și comenzi de tâmplărie. Mai ales pentru casele de vară ale unora sau altora, dar am primit și o comandă de șaizeci de mii de dolari, pentru un hotel. Primesc cereri la fiecare câteva zile. Turiștii vor ceva făcut local – o să-mi angajez în curând un ajutor, dacă fluxul de solicitări e constant – și… ce-i?

– Nimic…

Îmi întorc privirea spre apă și strâng din pleoape ca să stăvilesc emoția care m-a năpădit.

– Harriet!

– Ești…, încep eu să spun, clătinând din cap. Ești uimitor, Wyn! Ceea ce faci tu e uimitor!

Colțul gurii îi tresare, iar apoi privirea îi coboară la apa de sub noi.

– Da, ei bine, se pare că diploma în afaceri n-a fost chiar o pierdere de vreme.

Mă uit la toate fotografiile de pe pagina principală, iar Wyn mă

privește cu coada ochiului, de parcă nu suportă să se uite la mine de-a dreptul. O masă de nuc închisă la culoare, așezată într-un pârâu scânteietor, vaze pline cu echinacea, cu crengi de porumbar și cu flori de degetar din Munții Stâncoși. Și apoi o masă de cedru cu margine neregulată, așezată într-o pădure de pini, locul în care a fost făcută fotografia semănând cu un altar într-o catedrală alcătuită din copaci.

Fotografia îmi trimite prin membre o dorință dureroasă. Poate că vreau să fiu acolo, sau poate că vreau să stau în spatele aparatului de fotografiat, împreună cu omul care a creat acea masă.

– În habitatul lor natural! spun eu.

Ceea ce vreau să spun e „în habitatul tău natural“.

Mă gândesc la acele apeluri telefonice ale noastre din perioada în care el s-a întors acasă, în Montana. Îmi aduc aminte cum, chiar și de la distanță, prin video, puteam să văd că lui Wyn îi reveniseră culorile lui naturale, care se impregnaseră iarăși în el după lunile de zile în care se estompaseră sub ceața și ploaia din San Francisco.

– Ei, nu mă mai lăuda atât, fiindcă asta e doar o masă, la urma urmei, spune el întinzând mâna spre telefon, însă eu refuz să i-l dau. Nici o masă nu valorează atât de mult!

– Ba asta valorează, murmur eu.

Îmi ridic privirea și îl surprind uitându-se la mine cu o privire vulnerabilă și duioasă, plină de speranță.

– E uimitor! mă forțez eu să spun. Nu știam că te-ai apucat să muncești cu propriile mâini. Când ai început?

Se scarpină la ceafă.

– Am început să creez mese pe vremea când eram la San Francisco.

– Cum?

– La cel de-al doilea loc de muncă pe care l-am avut, mă lămurește el. Nu lucram ca tapițer, ci am intrat ucenic la un designer de mobilă.

Având în vedere cele întâmplate, asta nu e o dezvăluire scandaloasă, dar e derutantă. Realizez că ruptura dintre noi a început cu mai mult timp în urmă decât credeam eu.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu știu. Mi-a fost jenă.

– Jenă! repet, ca și cum ăsta ar fi primul meu contact cu acel cuvânt, ceea ce nu e imposibil. Ce ar putea fi jenant în legătură cu asta, Wyn?

– N-am fost niciodată ca tine, răspunde el. N-am fost genial. N-am fost un om care să aibă o tonă de obiective. Mi-am petrecut primii treizeci de ani trecând prin viață ca gâsca prin apă.

– Nu-i adevărat! îl contrazic eu.

– Harriet! exclamă el uitându-se la mine printre gene, fiecare varietate de verde și de gri din ochii lui devenind vizibilă în lumina soarelui care se reflectă în apa de dedesubt. Abia am intrat la facultate

și abia am absolvit. Iar apoi te-am urmat la San Francisco și, chiar și cu o diplomă, am ratat fiecare interviu pe care l-am dat pentru slujbe plătite cu adevărat. Dacă o dădeam în bară cu ucenicia, n-am vrut ca tu s-o știi. Spunându-ți că lucram doar ca tapițer, am scăpat de presiune, fiindcă dacă îmi pierdeam slujba, puteam să-mi găsesc alta similară.

Mă ustură nările. Mă uit din nou la ecranul telefonului, dar imaginea se estompează.

– De fapt, el credea că nu eram bun de nimic, adaugă Wyn.

Îmi ridic privirea.

– Designerul căruia i-am fost ucenic mi-a spus că n-aveam nici un fel de instinct! mi se confesează el.

Pufnesc.

– Cum, de parcă ai fi fost un fel de câine de vânătoare? Ce nemernic!

Wyn zâmbește slab.

– După ce am renunțat de la slujba aceea și m-am întors acasă, eram destul de sigur că nici măcar nu mai avea sens să încerc. M-am gândit să mă limitez la a face reparații.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

Se lasă pe metalul fierbinte al capotei lângă mine.

– E greu de explicat.

Ne-am întors la jocul de-a șoarecele și pisica, la micile picături din el pe care le lasă să curgă și apoi la seceta care urmează.

N-am știut niciodată să-l iau în doze mici. O singură înghițitură nu face decât să înrăutățească setea.

– Ei, află că sunt mândră de tine! spun eu cu glas cavernos, încrucișându-mi brațele, baricadându-mă în fața lui la fel cum face și el cu mine.

Privirea i se întoarce spre mine.

– Aș putea să-ți fac una, dacă vrei.

– O masă? întreb, iar el dă din cap în semn că da. N-am atâția bani, Wyn!

– Știu, răspunde el. Nu asta am vrut să spun.

– N-aș putea accepta așa ceva gratis! exclam eu.

– Afacerea mea merge foarte bine, Harriet. Și abia dacă am cheltuieli acum, fiindcă, după cum bine știi, locuiesc împreună cu mama.

Râd.

– Cred că îmi amintesc că am citit asta pe TMZ.

Îmi atinge mâna pe care mi-o țin pe capotă și, o, Doamne!, îmi întorc palma și mi-o lipesc de a lui. Am nevoie să mă țin de el chiar acum, am nevoie să-i simt bătăturile din palmă, care mi-au rămas în amintire.

– Mi-ar plăcea să-ți fac una. Am timp și n-am nevoie de bani, murmură el, dar apoi, descifrându-mi expresia feței, adaugă: Sau dacă nu vrei…

– Nu e vorba de asta, răspund, clătinând din cap. E uimitor să te văd așa! Atât de fericit.

Mă studiază o clipă, iar apoi își pleacă privirea.

– Sunt foarte fericit.

Acum, pieptul mi se strânge mai tare ca niciodată.

– Mă bucur atât de mult!

– Și tu ești fericită, nu-i așa? întreabă el, căutându-mi privirea.

Pendulul trăirilor mele sufletești îmi provoacă un adevărat cutremur lăuntric.

– Da, răspund. Și eu.

– Bine, șoptește el.

– De ce era Gloria atât de îngrijorată în legătură cu faptul că nu-mi suflaseși un cuvânt despre afacerea ta? întreb.

– Fiindcă ea crede că suntem încă împreună, răspunde el privindu-mă cu ochi sumbri și neșovăitori. Crede că încă mă aștepți să mă întorc.

Înapoi la San Francisco.

Înapoi la mine.

Nu aștept. Știu de luni de zile că Wyn n-o să se mai întoarcă.

Atunci de ce mă doare atât de tare să aud asta?

Îmi bipăie telefonul, așa că întrerup contactul vizual, clipind iute în timp ce scot aparatul din geantă și citesc mesajul pe care tocmai l-am primit.

– Sabrina, spun eu pe un ton jos, lăsându-mă să alunec de pe capotă.

Wyn mustăcește, aruncându-mi un zâmbet vag, neconvingător.

– Se pare că timpul nostru s-a dus.

„Era dus deja“, îmi zic în sinea mea.

Dar durerea e încă proaspătă.

CAPITOLUL 28

COLȚUL DE IAD

San Francisco, California

După moartea lui Hank, Wyn susține cu insistență că nu trebuie să amânăm nunta. Că n-ar trebui să pierdem locul de desfășurare sau banii de avans. Dar abia dacă mănâncă, abia dacă doarme.

– O să ne fie mai ușor dacă amânăm, susțin eu. O să am mai mult timp să mă adaptez la rezidență, iar apoi putem să punem la punct celelalte lucruri.

Lunile trec, iar durerea lui nu se diminuează. Și a mea planează în apropiere, așteptând mereu să-mi pună bețe-n roate. Încă mă gândesc foarte mult la Hank, la ceea ce trebuie să simtă Gloria, la ceea ce trebuie să țină Wyn în sufletul lui…

Un lucru cu desăvârșire nevinovat, precum o reclamă la o mașină, mă poate rupe în două. Am început să fac dușuri lungi, ca să mă pot descărca fără să adaug durerea mea la cea a lui Wyn. El a început să alerge mult, dorindu-și ca, astfel, s-o epuizeze pe toată.

Nu mai zugrăvim nici apartamentul. Wyn se oferă să facă asta într-un weekend, dar, cu cele două slujbe pe care le are, duminica e singura lui zi liberă. Iar el pare atât de obosit!

– O să și zugrăvim în cele din urmă, îl asigur eu.

– Îmi pare rău, murmură el apucându-mă de șolduri, trăgându-mă spre locul unde a șezut pe canapea și lipindu-și fața de abdomenul meu.

– N-are de ce să-ți pară rău! îl asigur eu.

– Vreau să fiu mai bun pentru tine!

– Oprește-te, șoptesc. N-am nevoie de asta. N-am nevoie de nimic de la tine. Sunt bine.

Dar nu-i așa. Trăiesc într-o stare de teroare, hăituită de gândul că Wyn n-o să-și mai revină niciodată. Că l-am îndepărtat de prietenii lui, de o slujbă care-i plăcea și de familia lui, și că acum nu pot să-i acord nici măcar timpul de care are nevoie.

Și mai e și pierderea lui Hank, tatăl visurilor mele, și vina pe care o

simt fiindcă l-am perceput astfel pe Hank, după toate sacrificiile pe care le-a făcut tatăl meu ca să-mi ofere viața pe care o duc în prezent.

O, toate lucrurile la care a renunțat tata, slujbele pe care le-a urât și pe care le-a făcut oricum, fiecare dovadă a iubirii lui! Dar n-a fost niciodată un tip tandru. E accesibil doar până la un punct.

Ultima dată când i-am vizitat pe soții Connor înainte de moartea lui Hank, acesta din urmă a plâns de fericire în momentul în care ne-a revăzut. În seara acelei zile, în timp ce ne pregăteam de culcare, el m-a îmbrățișat strâns și mi-a spus:

– Somn ușor! Te iubesc foarte mult, copile!

După aceea, m-am închis în baie și am dat drumul la apă, în timp ce plângeam din motive pe care nu le înțelegeam pe deplin.

Mai degrabă de dor de casă, mi-am zis în sinea mea. Acea senzație pe care mi-o dădea lumina aprinsă în bucătăria unor oameni pe care nu-i cunoșteam.

„Te iubesc foarte mult, copile!“ fusese un refren atât de obișnuit în copilăria lui Wyn, încât el și surorile lui și l-au tatuat cu toții, cu scrisul de mână al lui Hank, atunci când am mers în Montana pentru înmormântare. Mi-au spus că pot și eu să fac asta, dar nu mi s-a părut corect. Hank nu-mi aparținea. Acum n-o să-mi mai aparțină niciodată.

În ceea ce ne privește pe mine și pe Wyn, cărările viețilar noastre se despart încetul cu încetul, dar în momentele în care suntem împreună, încă îmi simt dragostea atât de mare și de violentă, încât m-ar putea devora de-a dreptul.

Din când în când, Wyn mă întreabă dacă vreau să mă uit la localuri pentru petrecerea de nuntă sau dacă vreau să merg să degust un tort anume. Încearcă să fie fericit. Eu încerc să-i fiu suficientă în viața asta ternă și meschină în care l-am atras.

– Nu e nici o grabă, îl asigur. Oricum sunt foarte ocupată la spital!

Nu vreau să-l fac să sărbătorească. Nu vreau să se simtă obligat să fie fericit, când el încă se adaptează la o lume fără Hank Connor.

N-ar fi trebuit să se întâmple așa. Desigur, Hank era cu unsprezece ani mai mare decât Gloria, dar avea doar șaptezeci și ceva de ani. Și nu se zice că, în zilele noastre, oamenii de șaptezeci de ani ar trebui să fie ca la cincizeci de ani?

Uneori, eu și Wyn luăm cina împreună, între turele lui. Dar în majoritatea nopților, nu ne vedem decât atunci când el vine și mă sărută pe cap în timp ce citesc în pat, înainte să-și facă dușul.

Uneori, abia întors de la lucru și crezând că dorm, Wyn își permite să plângă, iar eu implor în gând, deși nu știu pe cine sau ce: „Te rog, te rog, ajută-mă! Te rog, ajută-l să nu mai sufere atât de mult!“

Mă târguiesc cu universul: „Dacă fac apartamentul mai confortabil. Dacă nu mă plâng de muncă. Dacă profit la maximum de ploaia care nu încetează să cadă. Dacă n-am nevoie de nimic de la el, o să fie

bine."

O să trecem noi și peste asta.

Într-o seară, câțiva stagiari mă invită în oraș. Întotdeauna mă invită. Eu nu mă duc niciodată. Dar în ultima vreme, Wyn mi-a tot cerut să ies.

– Oricum n-o să fiu acasă, spune el. Trebuie să ai prieteni!

– Am prieteni, răspund eu.

– Aici n-ai, mă contrazice el. Ai nevoie și de așa ceva!

Așa că ies în oraș. E frumos, distractiv, dar pierd noțiunea timpului, iar după ce ajung acasă, îl găsesc pe Wyn adormit în patul nostru. Mi se rupe inima că am pierdut chiar și cinci minute în care el ar fi fost treaz și pe care ni le-am fi putut petrece împreună.

Mă simt vinovată. Mă simt pierdută. Nu știu cum să repar nimic din toate astea.

În dimineața următoare, în momentul în care îi spun că mi-a fost dor de el, îmi spune:

– Sincer vorbind, am căzut lat imediat după ce am ajuns acasă. Nu m-aș fi distrat deloc!

După aceea, ies de câteva ori pe săptămână împreună cu Taye, studenta din anul patru care m-a luat în grija ei ca pe o pisică vagaboandă a spitalului, și cu Grace și Martin, alți doi studenți din anul întâi, pe care ea îi îndrumă în mod neoficial. E plăcut să am din nou prieteni, să nu mai fiu atât de singură.

În cele din urmă, Wyn are o noapte liberă și vine să ne întâlnim la barul de pe strada din fața spitalului, iar eu sunt entuziasmată, emoționată și puțin mâhnită că ne consumăm noaptea cu ieșirea asta în oraș, în loc să stăm acasă împreună, dar el insistă că e important.

Martin, Grace și Taye își petrec toată noaptea vorbind despre spital sau despre cei mai răi profesori ai lor de la facultatea de medicină. E prima dată când îmi dau seama că doar despre asta vorbim cu adevărat. Am o astfel de revelație doar fiindcă îl văd pe Wyn cum se distanțează, se retrage, iar eu habar n-am cum să mă agăț de el, să-l țin aici, alături de mine.

Apoi, în cele din urmă, Martin îl întreabă pe Wyn cu ce se ocupă. Wyn îi răspunde că e tapițer.

– De ce fel de diplomă ai nevoie pentru asta? întreabă Martin.

Nu cred că vrea ca întrebarea lui să sune a snobism, dar așa îi iese, iar Wyn reacționează exact așa cum o face întotdeauna când i se fac aluzii la inferioritatea lui. O acceptă. Spune în glumă că are o diplomă în scaune, dar că obținerea ei i-a luat un an în plus. Toată lumea râde, însă după aceea, vreme de câteva zile, pare și mai distant.

Inima mea strigă: „Tu, tu, tu!", ca și cum l-aș privi cum cade într-o groapă și totuși aș fi imobilizată, incapabilă să găsesc o cale de a ajunge la el.

De fiecare dată când îl întreb ce s-a întâmplat, îmi ia fața în mâini, mă sărută pe frunte și-mi spune pe un ton sobru:

– Ești perfectă.

Iar după aceea uităm, pentru o vreme, de orice altceva în afară de gurile și de pielea celuilalt. Abia mai târziu, în timp ce Wyn stă încolăcit în jurul meu ca un semn de întrebare culcat în pat, îmi dau seama că nu mi-a dat un răspuns.

Apoi vine căderea Gloriei. Diagnosticul ei de Parkinson, sau mai degrabă faptul că recunoaște că-l are de ani de zile. De la moartea lui Hank, lucrurile s-au degradat mai repede.

O sunăm pe video.

– Sunt bătrână! spune ea, fluturând dispreţuitor din mână. Dacă eu și Hank am fi avut copii mai devreme, încă aș mai fi alergat peste tot. Dar n-am făcut-o, iar lucrurile încep să se ducă la vale.

Nu e bătrână. Desigur, e mai în vârstă decât părinții mei, dar nu suficient de bătrână pentru ca Wyn, Michael și Lou să se gândească la pierderea mamei lor la scurtă vreme după ce și-au luat rămas-bun de la tatăl lor.

Martin mă ajută să-mi iau câteva zile libere de la spital, iar eu și Wyn plecăm în Montana, cu toți cei trei copii ai Gloriei și cu viitoarea ei noră înghesuiți în casa lor micuță, aflată la capătul unei alei lungi. Wyn prinde viață. Se deschide, se destinde.

Și, pentru a doua oară, mă închid în micuța baie de la etaj, cu apa curgând. Plâng în pumni, fiindcă știu că nu-l pot duce înapoi la San Francisco.

Știu că nu pot suporta să fiu persoana care-l ia de unde îi e locul.

Îi spun că eu cred că ar trebui să rămână aici cât timp mama lui se recuperează după căzătură. Mă studiază îndelung, după care mă întreabă:

– Ești sigură?

– Sută la sută! răspund eu.

Cădem de acord ca el să rămână aici o lună, până când, împreună cu Michael și cu Lou, o să elaboreze un plan pe termen lung.

Iau singură avionul către casă. De îndată ce pun piciorul în apartament, simt schimbarea.

Cumva, știu că Wyn n-o să mai locuiască niciodată aici.

La început, vorbim tot timpul. Apoi devenim ocupați. El începe să facă reparațiile pe care tatăl lui n-a mai apucat să le finalizeze. Eu sunt epuizată după zile istovitoare de intrat și ieșit în și din sala de operații, ca să stau în picioare în spatele unui cerc de chirurgi și de rezidenți atât de numeros, încât am noroc dacă reușesc să arunc o privire la un bisturiu. Iar atunci când ies la un pahar împreună cu prietenii mei stagiari, care se plâng de aceeași experiență, mă prefac că sunt de acord cu ei, deși adevărul e că până și sarcina de a face o

sutură pare prea mult în momentul de față.

Lou mai are doar un an de masterat în Iowa. Apoi o să se mute înapoi în Montana. Wyn îmi spune asta ca și cum mi-ar da o veste grozavă.

– Vin acasă în curând!

„Ești deja acasă“, îmi zic.

Mă întreb dacă eu o să fiu vreodată „acasă“.

Cleo îmi trimite un mesaj în care mă întreabă cum mă descurc cu Wyn aflat departe de mine. Mă simt prea vinovată ca să spun altceva decât: *Toate bune aici. Tu ce mai faci?*

O urmez pe Taye la consumații de tip happy hour și la jocuri de cultură generală. Mă duc și la o petrecere de vizionare a emisiunii *Burlacul*. Dar cel mai mult îmi ocup timpul liber stând ghemuită în pat, cu o ceașcă de ceai și purtând vechiul tricou de la Mattingly al lui Wyn, mai dormind, mai uitându-mă la episoade din *Verdict, crimă*.

În noaptea de dinainte de venirea lui Wyn, Gloria cade din nou și-și rupe încheietura mâinii, iar el e nevoit să anuleze vizita.

– E în regulă! spun eu. Sincer vorbind, oricum o să fiu prea obosită weekendul ăsta.

Începem să ratăm apeluri. Uneori sunt atât de obosită, încât adorm pe canapea în timp ce aștept să sune telefonul. Uneori, Wyn se concentrează atât de mult pe munca lui, încât pierde noțiunea timpului. Întotdeauna își cere scuze, se bate cu pumnul în piept pentru asta, promițând ca data viitoare să se descurce mai bine.

– Wyn, n-ai de ce să-ți faci probleme! îl liniștesc eu. Amândoi suntem ocupați.

Lucrez de Crăciun, așa că el plănuiește să vină săptămâna următoare. În drum spre aeroport, mașina îi derapează pe șosea. Nu e rănit, dar pierde avionul.

– O să vin mâine! promite el.

Asta e singura mea zi liberă din toată perioada revederii noastre, iar el n-o să ajungă decât seara.

– Sigur că da, sună grozav! îl asigur eu.

Wyn stă în oraș treizeci și șase de ore și apoi pleacă din nou.

O parte din mine încă mai speră că, dacă îi las destul spațiu, destul timp, totul ar putea fi bine.

Într-o seară, după o anulare de ultimă oră a unui apel video, mă hotărăsc să mă duc la locul obișnuit de happy hour al stagiarilor, iar Taye și Grace nu sunt acolo.

– Grace a avut o nuntă în familie, la Monterey, și cred că a luat-o și pe Taye, mă lămurește Martin.

Taye se simte bine la evenimentele la care participă mulți oameni. În privința asta, seamănă cu Parth – e atât de pricepută în a alege cea mai timidă, sau cea mai tăcută, sau cea mai neîndemânatică persoană

din încăpere și de a o aduce în centrul atenției! Probabil că de aceea m-a luat sub aripa ei.

Nu mă gândesc deloc la faptul că rămân singură cu Martin în noaptea asta. Rămânem doar ca să bem un pahar – sunt epuizată –, iar apoi el se oferă să mă ducă acasă.

După ce ajungem, insistă să mă conducă până la ușă, ceea ce nici nu mi se pare ciudat, fiindcă Wyn m-a deprins cu asta. De câte ori a propus să ne întâlnim cu Sabrina la locul în care își făcea stagiul de vară, ca să nu fie nevoită să meargă singură acasă? De câte ori a condus-o pe Cleo până la mașina ei, în cealaltă parte a campusului de la Mattingly?

Pe palier, Martin mă îmbrățișează de noapte bună. Sau cel puțin la început asta cred că face, iar în clipa în care îmi dau seama că n-o face, sunt atât de șocată, încât înghet.

Las sărutul să mi se întâmple pur și simplu. Până când mă gândesc să-l împing înapoi, el deja și-a dat seama că a fost o greșeală, fiindcă nu l-am sărutat și eu. Pare stânjenit.

Ceea ce nu face decât să-mi intensifice vinovăția. Oare i-am dat vreun semn? Oare am flirtat cu el? Nu știu. O durere pătrunzătoare mă fulgeră în spatele ochiului drept. Am senzația că creierul mi se zbate în craniu.

– Nu sunt… liberă, mă bâlbâi eu. Știi asta!

Martin râde.

– Tipul cu mobila?

Simt că mi se face rău.

– Wyn! precizez eu.

– Nu e aici, Harry, spune Martin. Nu e niciodată aici. Eu sunt.

Mă răsucesc pe călcâie și fug în apartament. Îl sun imediat pe Wyn, deși e târziu aici, ceea ce înseamnă că e și mai târziu în Montana. Intră căsuța vocală. Îl sun înapoi, iar el răspunde la al treilea apel, cu glas răgușit.

Îi spun totul, cât de repede pot, încercând să-mi scot otrava asta din sânge.

După aceea, trebuie să-l rog să spună ceva. În clipa în care o face, glasul îi sună spart:

– Nu mai merge între noi.

Vreau să-mi iau pledoaria înapoi. Vreau să-l implor să nu mai spună nimic.

Abia aud restul apelului. Doar niște frânturi reușesc să treacă prin furtuna din inima mea.

„… copii atunci când ne-am început relația… diferit acum… ce e mai bine…“

Nu plâng. Nu-i adevărat. Mi-a promis că o să mă iubească veșnic.

Nu poate fi adevărat.

Dar o parte mai profundă din mine, un glas care a fost mereu acolo, îmi spune că întotdeauna avea să se termine așa. Că am știut încă de pe vremea acelei prime călătorii în Indiana că eu n-aveam să fiu niciodată de ajuns pentru ca el să fie fericit, că nu-i puteam oferi genul de iubire pe care l-au avut părinții lui, când singura mea educație în materie a fost relația pe care au avut-o părinții mei.

La două zile după ce vorbim la telefon, la ușă apare o cutie cu lucrurile mele. Fără bilet. Nu spun nimănui. Nu pot suporta să rostesc acele cuvinte.

CAPITOLUL 29

VIAȚA REALĂ

Vineri

Toată lumea se află în câte un colț din casă, pregătindu-se pentru petrecerea burlăcițelor și a burlacilor pe care au plănuit-o Parth și Sabrina.

Ar trebui să mă pregătesc și eu. În schimb, mintea mea continuă să se întoarcă la acea prăpastie întunecată de care am tot încercat să mă îndepărtez vreme de luni întregi

„Nu te uita, nu te uita, nu te uita!“

Durerea e prea mare. O să mă absoarbă în ea și n-o să mai ies niciodată de acolo.

„Las-o baltă!“, îmi spun.

Nu contează că n-am primit nici măcar un răspuns concret cu privire la ceea ce ne-a despărțit. Ceea ce contează e că am cedat. Ceea ce contează e că Wyn e fericit cu noua lui viață.

O să trecem de ziua de mâine, iar apoi o să mergem pe drumuri separate. În momentul în care o să le spunem prietenilor noștri că ne-am despărțit, o să le putem spune și că am făcut-o pe cale amiabilă și că pe ei asta n-o să-i coste nimic.

Dar nu pot să renunț la dorința de-a afla ce anume m-a despărțit de Wyn.

Încerc de luni de zile să aflu asta și nu-mi găsesc liniștea. Iată șansa mea, ultima mea șansă. Ar putea fi o greșeală să încerc să găsesc răspunsuri, dar dacă n-o fac, o să-mi petrec restul vieții regretând.

Iată ce-mi trebuie săptămâna asta: lucrul care o să justifice tortura.

Ies din dormitor, merg pe hol, trec pe lângă șuieratul dușurilor și peste pocniturile țevilor vechi, ascunse în pereți.

Totul pare ciudat, ca în vis: scările de lemn lustruite de trecerea timpului, lucioase sub tălpile mele, aerul rece care mă învăluie atunci când ies în curtea din spate, sunetul grăbit al valurilor care alunecă pe stâncile de sub faleză. Traversez curtea până la poarta laterală, încă deschisă de noaptea trecută, de când cu accesul de fugă al lui Cleo.

Apoi urmez cărarea de dincolo de ea, prin pădurea deasă de foioase.

Soarele n-a apus pe deplin, dar frunzișul de deasupra umbrește podețul, iar micile lămpi solare montate pe el arată calea spre casa de oaspeți.

Mă simt ca și cum m-aș mișca prin gelatină, fiecare pas îmi e lent și greoi. Apoi apare casa de oaspeți placată cu lemn și cotesc spre dușul din lemn de cedru.

În clipa în care-l văd, rămân surprinsă. De parcă n-aș fi venit aici doar pentru el!

Doar ceafa, gâtul și umerii i se văd peste pereții de lemn de cedru, briza scoțând aburul din duș în șuvițe argintii. Un sentiment de pierdere, greu ca un sac de nisip, mă lovește în stomac.

„Nu pot face asta!“, îmi zic. „Nu vreau să știu. Nu vreau să înrăutățesc lucrurile.“

Mă întorc. Mâneca mi se prinde de o creangă joasă și toată umezeala acumulată acolo se împrăștie pe pământul aerat al pădurii.

Wyn se întoarce și ridică din sprâncene, amuzat.

– Te ajut cu ceva?

Pare fericit să mă vadă. Cumva, resimt asta ca pe o altă lovitură.

Ezit.

– Mă îndoiesc.

– Te pot ajuta cu ceva? se corectează el.

– Am vrut doar să vorbim! exclam, făcând un pas înapoi. Dar poate aștepta. Până când o să fii mai puțin…

– Ocupat? încearcă el să ghicească.

– Dezbrăcat, precizez eu.

– Tot aia! spune el.

– Da, pentru tine! replic eu.

Fruntea i se încrețește.

– Ce înseamnă asta?

– Sincer vorbind, nu știu.

Își sprijină antebrațele de marginea peretelui, așteptând. Să mă apropii sau să fug.

Acum, când am ocazia, mi se pare mult mai rău să primesc un răspuns care nu-mi place, decât să nu primesc nici un răspuns.

– Nu-i nimic! îl asigur eu. Las-o baltă!

El își șterge apa din ochi.

– Nici vorbă! Dar dacă vrei să mă prefac, pot să încerc.

Mai fac o jumătate de pas înapoi. Privirea lui rămâne ațintită pe mine.

Ca de obicei, ceva din expresia feței lui mă convinge să scot cuvintele înainte ca creierul meu să se decidă să le rostească:

– Mă omoară faptul că nu știu!

Sprâncenele i se lasă, iar buzele i se despart în penumbră.

– Chiar dacă au trecut luni de zile, adaug eu. Mă omoară să fiu aici, să mă comport ca și cum totul ar fi la fel între noi. Mai rău de-atât, uneori nici nu mă prefac. Pentru că..., murmur, dar glasul mi se frânge, însă acum mi-am luat prea mult avânt și nu mă pot opri din vorbit, fiindcă indiferent de cât de fragilă, de dornică de atenție sau de distrusă aș putea să par, ăsta e adevărul și iese la iveală, ... ai plecat pur și simplu, Wyn! N-am primit niciodată o explicație. Am primit un telefon de patru minute și o cutie cu lucrurile mele, expediată la ușa mea, și nici măcar n-am știut vreodată ce am făcut. Și mi-am spus că totul a fost din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Martin. Că n-ai avut încredere în mine. El tresare la auzul acelui nume, dar nu dau înapoi. Am petrecut luni întregi încercând să mă enervez pe tine, spun eu mai departe, cu glas răgușit, fiindcă mă învinovățești și mă judeci pentru ceva ce nici măcar n-am făcut. Iar apoi vin aici, iar tu te comporți ca și cum m-ai învinovăți. Ca și cum mă urăști sau, mai rău, nu simți nimic pentru mine. Și pe urmă te comporți ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat! Și-mi spui că n-ai crezut niciodată că te-am înșelat și mă săruți ca și cum m-ai iubi.

– Și tu m-ai sărutat, Harriet, murmură el cu glas jos, încordat.

– Știu, răspund eu. Știu că am făcut-o și nici măcar nu înțeleg cum, după toate astea, încă îmi permit să am discuția asta cu tine. Dar am făcut-o și asta mă omoară. Întreaga situație mă omoară, înțelegi? În fiecare secundă din fiecare zi, mă simt de parcă aș trăi cu o bucată din mine smulsă și nici măcar n-am văzut cum s-a întâmplat. Am o rană deschisă și habar n-am cum de m-am ales cu ea. Mă omoară să aud cât de fericit ești, fără să înțeleg cum... cum... cum..., bâigui eu cu glas tremurător, cu respirația sacadată. Nu știu ce am făcut ca să te fac atât de nefericit!

Buzele îi tremură.

– Harriet!

Îmi las fața în mâini în timp ce lacrimile mi se adună în ochi, iar șira spinării mă doare din cauza forței cu care încep să cadă.

Ușa de la duș se descuie și se deschide cu un scârțâit. Aud foșnetul unui prosop luat dintr-un cuier și înfășurat pe piele. Căldura se revarsă spre mine într-un vălătuc umed, iar eu tresar în momentul în care simt brusc căldura mâinilor lui Wyn, care mă apucă de partea de sus a brațelor. Nu mă pot hotărî să mă uit la el, nu în timp ce mă prăbușesc. Nu după ce mi-am dezvelit cele mai dureroase părți din mine.

– Hei! spune el cu glas răgușit și calm, mângâindu-mi brațele cu palmele lui umede. Vino încoace!

Mă strânge la piept, iar apa de pe pielea lui mi se prelinge mie pe brațe și pe spate, în timp ce gura i se pierde în părul meu.

– N-a fost vina ta, spune el. Jur că n-a fost vina ta. Eram în iad, Harriet, după ce l-am pierdut pe tata. Simțeam că mă înecam.

Mă strânge și mai tare în brațe.

– Îmi pare rău! spun eu cu glas răgușit. Am vrut să te ajut. N-am știut cum. N-am știut niciodată cum să mă descurc în fața durerii, Wyn! N-am făcut decât să mă ascund de ea.

Palma lui se desface pe urechea mea.

– Nu puteai să faci altceva, Harriet. Niciodată n-a fost vina ta. Eu… am pierdut cel mai bun om pe care-l cunoșteam și m-am simțit de parcă am uitat cum să exist. Ca și cum lumea nu mai avea nici un sens. Iar tu trăiai întreagă acea nouă viață, la care visaseși de mult timp, aveai toți acei prieteni noi, iar eu… eu voiam să stai tot timpul cu mine și mă uram fiindcă nu mă puteam bucura pentru tine. Mă uram fiindcă nu eram suficient de bun, de inteligent sau de hotărât pentru tine.

– La naiba cu asta!

Încerc să mă îndepărtez de el. Mă ține strâns, nu mă lasă să plec și mă înfurie nespus de tare faptul că mă ține acum, când e prea târziu.

– Ascultă, murmură el, te rog, lasă-mă să-ți spun asta.

Îmi ridic privirea spre a lui. Mă gândesc la fiecare dată când i-am văzut fața de aproape, la faptul că trăsăturile lui mi se păruseră contradictorii, un amestec rar de magnetism și de aroganță, transmițând un mesaj de genul: „Te vreau aproape, dar nu te uita la mine!“ Acum, fața aceea e alcătuită integral din nisipuri mișcătoare. Nimic solid, de care să te poți agăța. Doar un spațiu larg deschis.

– Eram pierdut, adaugă el. Oricât de mult mi-am iubit părinții, oricât de mult am știut întotdeauna că m-au iubit, am crescut gândindu-mă că eram o dezamăgire pentru ei. Aveam două surori incredibile, care au ieșit ca din neant și nu semănau deloc cu părinții mei sau cu oricine altcineva din orașul nostru și, încă de la primele mele amintiri, toată lumea știa că ele aveau să realizeze ceva uimitor. Adică, încă de când aveam doisprezece ani, iar Lou avea doar nouă, oamenii vorbeau deja despre cum urma ea să câștige un Pulitzer într-o bună zi. Mie nu-mi dădea nimeni premii imaginare.

– Wyn!

Avuseserăm discuția asta de prea multe ori.

– Nu spun că a crezut cineva că eram prost, recunoaște el. Dar așa m-am simțit. Ca și cum eu aș fi fost cel care n-avea nimic interesant, în afară de faptul că era băiat drăguț.

– Drăguț?

Pufnesc, neputându-mă abține. Generos, grijuliu, curios despre tot și toate, dureros de empatic, amuzant, profund. Nu drăguț. „Drăguț“ era masca sub care se prezenta Wyn Connor.

– Am vrut să fiu special, Harriet, mărturisește el. Și cum nu eram, m-am mulțumit să încerc să-i fac pe toți să mă iubească. Știu cât de ridicol sună, dar e adevărat. Mi-am petrecut viața alergând după

lucruri și după oameni care să mă facă să mă simt important.

Asta mă face să simt o înțepătură undeva sub stern, în adâncime. Încerc din nou, fără prea multă forță, să mă retrag. Mâna lui Wyn mi se mută la ceafă, ușor, cu grijă.

– Iar apoi te-am întâlnit pe tine și nu m-am mai simțit atât de pierdut sau de lipsit de țeluri. Fiindcă și dacă nu mai era nimic altceva de capul meu, am intuit că am fost făcut ca să te iubesc pe tine. Și nu mai conta ce credea lumea despre mine. Nu conta dacă n-aveam alte planuri mari pentru mine, atât timp cât reușeam să te iubesc.

– Deci asta e tot? întreb eu cu durere. Am ocupat tot spațiul, ți-am luat tot oxigenul, iar tu nu mi-ai spus-o decât după ce te-am sufocat, după ce ai ajuns să nu mă mai iubești! Iar eu n-am mai putut să fac nimic ca să îndrept lucrurile.

– O să te iubesc mereu! declară el pe un ton pătimaș. Tocmai asta e ideea, Harriet: dragostea mea pentru tine e singurul lucru care mi s-a părut vreodată firesc. Lucrul la care nu trebuia să muncesc. Te-am iubit până în celălalt capăt de țară, fir-ar să fie, iar în zilele mele cele mai întunecate, în zilele mele cele mai rele, încă te iubesc mai mult decât am iubit vreodată orice altceva! Însă după moartea tatei n-am mai fost fericit și am tot așteptat ca lucrurile să devină cât de cât mai bune, dar asta nu s-a întâmplat. N-am reușit să ating linia de plutire. Și te făceam și pe tine nefericită.

Deschid gura, dar el îmi taie vorba cu blândețe, mângâindu-mă ușurel pe păr.

– Te rog să nu minți, Harriet! Știi prea bine că mă înecam și că te trăgeam și pe tine la fund.

Încerc să înghit, dar emoția îmi strânge prea tare gâtlejul. Wyn își coboară privirea, iar glasul i se frânge.

– După ce m-am întors în Montana, am simțit că sufletul tatei era lângă mine.

– Wyn!

Îi pun mâinile pe obraji, iar fruntea i se apropie de a mea. Ochii i se închid și respirațiile noastre adânci ne aduc mai aproape.

– Știi, mi-a părut atât de rău că am fugit de toate astea! Că am încercat atât de mult să fiu diferit de tata, când el a fost omul cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată!

– Întotdeauna ai fost ca el în toate privințele care contează! îl asigur eu.

Colțul gurii i se ridică, dar expresia îi e încordată, forțată. Tremură din cauza frigului sau a adrenalinei.

– Eu…, murmură Wyn, inspirând adânc, … am simțit că-l dezamăgisem pe el, că vă dezamăgisem pe mama și pe tine. Am vrut ca tu să fii fericită, Harriet, iar chestia cu Martin – poate că vreau să-mi găsesc o scuză, dar pe atunci eram atât de deprimat, încât m-am

convins pe mine însumi că acela era genul de bărbat cu care voiai să fii. Și tot amânai nunta. N-ai vrut niciodată să vorbești despre asta. Niciodată n-ai vrut să vorbești despre nimic, iar după ce te-am văzut împreună cu toți noii tăi prieteni, m-am gândit… că ar fi trebuit să fii cu cineva la fel de strălucit ca tine, cu cineva care să se potrivească în lumea asta în care ți-ai dorit să ajungi neapărat, luptându-te toată viața ca să-ți vezi visul cu ochii!

– Nu e corect, Wyn! strig eu.

– Păi, ce era să cred, Harriet? întreabă el cu glas stins. Atunci când a trebuit să anulez o vizită, nu ți-a păsat. Am ratat un apel telefonic și tot nu ți-a păsat. N-ai fost niciodată supărată pe mine. Nu te-ai certat niciodată cu mine. Am simțit că nici măcar nu-ți era dor de mine.

Realitatea mă lovește din plin, făcându-mă să izbucnesc din nou în plâns. Tocmai am aflat că tot timpul și toată energia pe care le-am investit încercând să mă mențin pe linia de plutire pentru el, să nu cedez sub greutatea slujbei mele, să n-am nevoie de nimic din ceea ce el nu putea să-mi ofere – toate astea n-au făcut decât să-l îndepărteze mai repede de mine.

– Știam că n-aveai să mă părăsești niciodată, continuă el cu glas aspru ca șmirghelul. Nu atunci când eram o epavă. Dar n-am vrut să te prind în capcană. N-am vrut să te trezești într-o zi și să-ți dai seama că trăiai o viață pe care nu ți-o doriseși, iar eu te lăsasem să te scufunzi. De aceea discuția noastră de despărțire a fost atât de scurtă. Ca să nu-mi las timp să mă răzgândesc. De aceea ți-am trimis lucrurile înapoi atât de repede. Nu puteam să suport să rămână o singură bucată din tine acolo unde puteam s-o văd. Fiindcă o să te iubesc mereu. Fiindcă, mai mult decât orice, vreau să fii fericită. Iar acum ești, spune el. Și eu sunt. Nu tot timpul, dar sunt mult mai bine decât eram, iar în momentul în care Sabrina m-a sunat și m-a rugat să vin aici, am crezut că mă puteam descurca. Am crezut sincer că nu trebuia decât să apar, să te văd și să știu că ești fericită. Să înțeleg că am făcut bine că te-am eliberat. Am muncit al naibii de mult cu mine însumi în ultimele cinci luni, Harriet, și mă descurc bine. Sunt alături de familia mea, fac o muncă de care sunt mândru și iau medicamente.

– Medicamente?!

– M-ai întrebat mai devreme ce m-a făcut să mă răzgândesc în privința slujbei, spune el. Asta a fost. Medicamentele. Pentru depresie.

Mi se pune un nod în gât. Încă un lucru deosebit de important pe care nu-l știam despre el.

– Din cauza pierderii tatălui tău?

El clatină din cap.

– Credeam că era vorba doar de asta, însă, odată ce am început să iau medicamentele, mi-am dat seama că moartea lui nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Dar depresia m-a însoțit mereu, făcând totul

mai greu decât ar fi trebuit să fie. E ca și cum…, începe el să spună, după care face o scurtă pauză și se scarpină la tâmplă. În liceu, aveam un prieten în echipa de fotbal. Într-o zi, după un meci, s-a prăbușit. Îl durea pieptul și nu-și putea da tricoul jos, dar voia să și-l scoată fiindcă nu putea să respire, iar noi toți am crezut că avea un atac de cord. S-a dovedit că era astm. Își petrecuse vreo șaptesprezece ani din viață funcționând cu o capacitate pulmonară de cincizeci și cinci la sută, fără să-și dea seama că pur și simplu n-ar fi trebuit să-i fie atât de greu să respire. Începerea tratamentului cu antidepresive a fost la fel pentru mine. Mă simțeam ca naiba tot timpul, iar apoi, dintr-odată, nu m-am mai simțit. Și o mulțime de lucruri păreau posibile pentru prima dată. Mintea mea se simțea… mai liniștită, poate. Mai ușoară.

Mă scutur de lacrimile care îmi înțeapă ochii.

– Habar n-am avut, bâigui eu.

– Nici eu nu știam. Am risipit o mulțime de energie încercând să fiu bine… Ideea e că, în cele din urmă, lucrurile sunt bune pentru mine. Și m-am gândit că dacă aș veni aici și te-aș vedea, asta ar dovedi că amândoi suntem exact acolo unde trebuie să fim. În schimb, am venit și am descoperit că tu erai furioasă pe mine. Și știi ce am simțit?

– Știu că și tu ești supărat pe mine, Wyn, mă forțez eu să spun.

El clatină din cap cu putere.

– Ușurare, iată sentimentul pe care l-am avut. Fiindcă am simțit, în sfârșit, că-ți păsa. Dacă erai supărată pe mine, însemna că inima ta era într-adevăr la fel de distrusă ca și a mea. Am crezut că dacă găseam o modalitate de a fi fericit, aveam să mă gândesc mai puțin la tine. În schimb, e ca și cum în momentul de față, când durerea nu mă mai sugrumă, există tot spațiul ăsta în plus ca să te iubesc. Totuși, nu ne putem întoarce la ce a fost, așa că nu știu ce să fac cu toate astea. Nici măcar nu știu dacă și tu simți la fel, iar asta mă omoară. Încep să mă frământ la fiecare treizeci de secunde, gândindu-mă că te rănesc doar prin faptul că sunt aici, iar apoi mă gândesc că nu e posibil să mă mai iubești după atâta timp, și chiar dacă nu e real, o parte din mine vrea să se prefacă, să pretindă că te am, dar o altă parte crede că o să mor dacă nu-mi spui că mă iubești, chiar dacă asta nu schimbă nimic. Chiar dacă asta nu implică decât să te mai aud o dată spunându-mi. Știi, Harriet, totul e diferit acum și, în același timp, nimic nu s-a schimbat. Am încercat din răsputeri să te eliberez, să te las să fii fericită. Însă ori de câte ori te văd, încă mă simt ca și cum… ca și cum ai fi a mea. Ca și cum aș fi al tău. Am scăpat de fiecare bucățică legată de tine, de parcă asta ar fi contat, de parcă aș fi putut să te scot din mine și, în schimb, te văd peste tot.

Îl privesc țintă, cu inima zdrobită sub greutatea a ceea ce simt.

– Te rog, spune ceva, șoptește el.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Gâtlejul, la fel. Îmi las din nou fața în

mâini.

– Am crezut că nu mă vrei, spun eu cu glas sufocat, așa că am încercat. Am încercat să iubesc pe altcineva. Am încercat ca măcar să plac pe altcineva. Am sărutat pe altcineva. M-am culcat cu altcineva, dar nu puteam să nu mă simt ca și cum încă aș fi fost a ta. Ca și cum încă ai fi fost al meu, explic, strângând din pleoape ca să stăvilesc un alt val de lacrimi.

– Harriet, spune Wyn, iar apoi îmi ridică fața spre el. Uită-te la mine! Așteaptă puțin și după aceea insistă: Te rog, Harriet!

Îmi ia câteva secunde să mă forțez să deschid ochii. Picăturile de apă încă i se agață de sprâncene. Pe maxilar și pe gât îi curg râulețe. Degetul lui mare îmi atinge obrazul.

– Sunt, spune el. Sunt încă al tău.

Cuiul care s-a apropiat din ce în ce mai mult de inima mea toată săptămâna se înfige acum până la floare.

Vârfurile degetelor lui alunecă pe buza mea de jos. Ochii lui sunt nespus de blânzi, fiecare atingere delicată dezvelind încă un strat din inima mea. Dar, dacă nu putem fi împreună, oare mai contează că ne aparținem unul altuia? Viețile noastre sunt net separate. Poate că lucrurile stau oarecum diferit față de acum zece minute, dar nimic nu s-a schimbat. E al meu, dar nu-l pot avea.

Mâinile mi se încurcă în părul lui ud, ca și cum asta l-ar putea ține aici, cu mine. Ale lui fac același gest cu părul meu.

– Ce e asta? șoptește el.

Vreau să fie „Îmi pare rău!“ și „Te iert!“ și „Promite-mi că n-o să mă părăsești niciodată!“ și un milion de alte cuvinte pe care nu le pot spune.

Wyn e, în sfârșit, fericit. Are viața care i-a fost destinată. Are o carieră de care e mândru, una bazată pe faptul că locuiește în Montana. Și chiar dacă n-ar fi așa, există Gloria, care are nevoie de el. Wyn petrece alături de ea un timp de care el însuși are nevoie și pe care, în ceea ce privește relația lui cu Hank, l-a irosit. Iar eu sunt în California pentru cel puțin alți câțiva ani, mult prea implicată ca să mă retrag, dar fără să fi înaintat atât de mult în tunel încât să văd lumina de la capătul lui.

Poate că, într-o altă viață, lucrurile ar putea fi diferite. În asta însă, nu poate fi vorba decât de un singur lucru.

– Cred că e un ultim „Te iubesc!“, spun eu.

Degetele lui se încleștează pe trupul meu, iar respirația i se oprește. Și apoi, ca și cum ar fi răspuns la o întrebare, expiră adânc și buzele lui le întâlnesc pe ale mele.

În clipa în care dau drumul unei respirații tremurătoare, limba lui se strecoară în gura mea. Gustul lui atinge un punct adânc în mine și dezleagă ceva ce am tot legat cu noduri strânse vreme de luni întregi.

Dorința mă invadează, trezindu-mi la viață pielea, nervii, sângele. Wyn îmi ridică fața, adâncind sărutul, iar limba lui o atinge pe a mea, flămândă, tandră. Îmi scapă un scâncet.

Mâna lui îmi mângâie abdomenul, croindu-și drum pe sub cămașă, iar șira spinării mi se arcuiește spre el, fiecare mușchi din abdomenul meu încercând să se apropie de al lui.

Își încleștează un braț în jurul meu și mă ia cu el. Umărul lui se ciocnește de ușa cabinei de duș în clipa în care mă trage înăuntru. Apoi, Wyn închide ușa din nou.

Fiindcă el m-a strâns în brațe, hainele îmi sunt deja ude, lipindu-se pe alocuri de piele, dar el mă protejează oricum de apă în timp ce-mi desprinde cămașa de pe umeri și o întinde pe peretele cabinei, împreună cu prosopul lui. Îmi sprijin spatele de perete, recăpătându-mi răsuflarea, în timp ce el îmi desface metodic nasturii pantalonilor scurți. Mi-i dă jos fără grabă, împreună cu slipul costumului de baie, iar eu stau acolo, cu furnicături pe piele, cu respirația întretăiată și cu mintea în flăcări. Wyn îmi atârnă și slipul, fără să-și ia ochii de la mine.

– E adevărat? întreb eu.

El întinde mâna spre talia mea.

– Ce altceva ar putea fi?

– Un vis! răspund.

Mă trage spre el, iar abdomenul lui cald și umed alunecă pe al meu.

– Nu se poate! În visele mele, tu ești mereu deasupra, spune el.

Râsul mi se stinge în clipa în care degetul lui îmi atinge rotunjimea sânului.

Îmi petrec brațele pe după gâtul lui, iar el mă ridică și mă lipește de perete cu o mișcare lină, în timp ce eu îi strâng talia cu coapsele.

Oftez în gura lui din pricina senzației bruște de atât de mult din el lipit de atât de mult din mine. I se strâng mușchii de pe abdomen. Buzele mi se deschid, flămânde, sub ale lui. Îmi dezleagă sutienul costumului de baie și îl dă la o parte, iar inima mea bate cu putere la atingerea lui nerăbdătoare.

Îmi șoptește numele cu buzele lipite de maxilarul meu, iar apa se pulverizează pe umerii lui, învăluindu-ne în căldura ei.

El geme și mă pipăie în cercuri lente, intense, în timp ce respirația mea se accelerează. Gura lui alunecă pe gâtul meu.

– Ești sigură de asta? murmură el.

Îl strâng mai tare în brațe. Se retrage ca să întrebe din nou, dar îl trag mai aproape și limba îmi alunecă în gura lui, unde descopăr gustul amar al berii Corona și gustul acrișor de lămâie verde.

Întind mâna între noi și mă emoționez în clipa în care îi iau membrul în palmă. Capul lui se apleacă peste umărul meu, iar apoi întinde o mână ca să se sprijine de partea de sus a peretelui din

spatele meu.

– N-am adus prezervative aici, spune el.

Dar nici unul dintre noi nu încetează să se miște, căutând mai multă fricțiune, o eliberare mai rapidă.

Tensiunea îi încordează mușchii de pe tot spatele, de pe abdomen, brațe și fund, în timp ce șoldurile ni se unduiesc împreună.

Mâinile lui alunecă brusc în spatele șoldurilor mele, trăgându-le spre el.

– Oricum, n-ar trebui să facem asta cât timp ești supărată, spune el.

Îmi mișc mâna pe membrul lui.

– N-o să mai fiu atât de supărată după ce o să te simt înăuntrul meu!

Îmi prinde încheietura cu o mână, ținându-mă nemișcată pentru o secundă, cu inimile noastre bubuind una lângă alta, cu apa fierbinte care se scurge peste noi.

– N-avem prezervativ, spune el din nou.

Scot un scâncet jalnic de dezamăgire, iar el pare să uite ce a spus și mă împinge înapoi în perete. Pelvisurile ni se freacă unul de celălalt, iar unghiile ne alunecă pe pielea umedă. Mă saltă cu o jumătate de centimetru, astfel încât acum zonele inghinale ne sunt exact la aceeași înălțime. Dar nu e suficient. El se agață din nou de partea de sus a peretelui, pentru sprijin, în timp ce ne mișcăm împreună.

– Harriet, ești atât de moale, îmi rostește la ureche.

– Mulțumesc, nu fac sport! răspund eu, gâfâind.

– Nu e vreme de glume! mă ceartă el. Putem glumi mai târziu. Iar acum, spune-mi ce vrei!

– Ți-am spus deja, îi amintesc eu.

– Nu putem, răspunde el. O să caut prezervative atunci când ieșim la cină.

Râd, lipită de gâtul lui, prinzând pe limbă un fir de apă care se scurge.

– Ai de gând să umbli pe alei dosnice și să fluturi câte o hârtie de douăzeci de dolari în fața unor străini care par să aibă prezervative de vânzare?

– Mă gândeam să mă duc la o farmacie, dar îmi place mai mult metoda ta!

Se retrage, iar mâinile lui îmi încetinesc coborârea, până când tălpile mele se întâlnesc cu scândurile umede de cedru. Tot corpul mi se încordează în semn de protest până când mă întoarce, îmi ridică mâinile, mi le pune pe marginea de sus a peretelui și le lasă pe ale lui să alunece pe spatele brațelor mele, pe părțile laterale. Una alunecă în jurul șoldului meu și-mi ajunge între coapse, în timp ce el se lipește de spatele meu.

Pentru o secundă, nu mai pot respira. Chiar și organele mele sunt

prea ocupate, dorindu-și să facă altceva, fiecare undă cerebrală fiind ocupată cu senzația pe care mi-o produce mâna lui. Își înfășoară celălalt braț în jurul meu, trăgându-mă spre el, iar apoi își lipește buzele de baza gâtului meu, spre umăr.

– Ăsta ți-a fost obiectivul pe săptămâna în curs? întreb.

Mă mușcă de gât.

– De fapt, obiectivul a fost să trec de săptămâna asta ca un gentleman perfect.

– Eșecurile ocazionale sunt bune uneori, spun eu.

– Chiar așa? mă tachinează el. Bune pentru tine?

Mă împing în el de-a-ndăratelea, implorându-l:

– Te rog!

Wyn înjură, mă apucă de șolduri și mă întoarce din nou, lipindu-mă cu spatele de perete și îngenunchind în fața mea.

Articulațiile par să mi se lichefieze în timp ce el îmi sărută interiorul coapsei, croindu-și drum spre pubisul meu. Pelvisul mi se ridică, împingându-se peste gura lui. Palma lui stângă îmi urcă pe abdomen, iar cu dreapta îmi cuprinde fesele, trăgându-mă spre el.

Încerc să-l fac să se urce înapoi pe mine, dar el rămâne pe loc, căldura constantă a gurii lui făcându-mă să-mi pierd mințile.

– Wyn! îl implor.

Se înfioară, iar pe gât i se face pielea de găină.

– Dă-ți drumul, Harriet, murmură el.

Încerc să mă împotrivesc, să cer mai mult de la el, dar corpul meu se arcuiește. Numele lui iese din gura mea într-o rugăminte gâfâită. Wyn mă împinge într-un val atât de greu și de întunecat, încât, timp de câteva secunde, nu mai există nimic altceva decât senzație. Nici pădure, nici cabina de duș din lemn de cedru, nimic în afară de gura lui.

După ce se retrage, mă prăbușesc pe spate, lipită de perete, cu genunchii tremurând. Wyn se ridică și mă strânge la piept, astfel încât bărbia să mi se sprijine pe umărul lui. Apa fierbinte se revarsă peste noi în timp ce el îmi dă un șir de săruturi pe gât.

– Mulțumesc, spun eu prin amețeala de vis care m-a cuprins.

Zâmbetul lui înflorește pe gâtul meu.

– Ce politicoasă ești! exclamă, legănându-mă lin înainte și înapoi, sub jetul de apă. Ne așteaptă ceilalți!

– Nu mă mai simt politicoasă, răspund, ridicându-mi bărbia ca să mă uit în ochii lui. N-au decât să aștepte!

– Claxonul o să înceapă să sune din clipă în clipă, mă previne el.

– Așteptarea n-a omorât pe nimeni, răspund eu.

– Nu știu…. Săptămâna asta, m-am simțit destul de aproape de moarte.

– Bine zis! Așteptarea poate fi periculoasă. Probabil că n-ar trebui

să așteptăm.

Râsul lui se topește într-un alt geamăt.

– Mai târziu. Lasă-mă ca, mai întâi, să-ți fac cinste cu o cină!

– Sunt o femeie modernă, Wyn, spun eu. Îți fac eu cinste cu cina. Asta, dacă îmi pot permite să iau cina cu tine acum, când ești atât de simandicos!

– Cumpără-mi un hotdog de la benzinărie, Harriet Kilpatrick, îmi cere el, sărutându-mă în colțul gurii, iar eu o să-ți ofer cea mai fierbinte noapte din viața ta!

Închid ochii, încercând să rețin momentul. Deja se destramă. „Încă o zi.“

CAPITOLUL 30

VIAȚA REALĂ

Vineri

În timp ce cea mai mare parte a manifestărilor din cadrul Festivalului Homarului se desfășoară în cealaltă parte a orașului, cei care n-au mai avut loc acolo au ajuns aici, la mesele de picnic acoperite de sare de pe cheiul cenușiu. Acesta e cutreierat de pescari de homari îmbrăcați în salopete, care umblă în zigzag, venind de la bărcile ancorate și ducându-se la antrepozit și la standurile de vânzare.

Chiar și după ce am comandat, așteptăm o vreme până când se eliberează o masă lângă formația din colțul din spate al docului. Ne așezăm pe banchete, iar Wyn mă apucă de coapsă pe sub masă. Îmi așez mâna peste a lui, încercând să memorez senzația.

Boluri cu cartofi prăjiți și baghete proaspete de hotdog, supraîncărcate cu carne de homar, inele de ceapă puternic condimentate și eglefin prăjit, care e atât de moale, încât furculițele de plastic îl străpung de parcă ar fi unt topit. La toate astea se adaugă porumb fiert și salate încărcate de ceapă roșie și de ridichi feliate, precum și limonadă cu afine, turnată în pahare roșii de plastic.

– Mă duc să văd cât mă taxează barul ca să adaug vodcă la asta! spune Kimmy, începând să se ridice.

– Ar fi bine să te abții, o sfătuiește Sabrina, aruncându-i un zâmbet enigmatic.

Mă uit la Parth, care dă din umeri, mimând interdicția de a dezvălui un secret.

Având în ochi o licărire încântată, dar suspicioasă, Kimmy se așază din nou pe banchetă, după care se lasă pe spate.

Buzele lui Wyn mi se plimbă pe lobul urechii. Îmi ia o secundă să înțeleg ce anume spune, năpădită cum sunt de avalanșa de amintiri fragmentate despre momentul nostru intim de mai devreme.

– Crezi că o să avem la masă ciuperci halucinogene trimise prin curier de Sabrina?

Mă întorc spre el, iar vârfurile nasurilor aproape că ni se ating. Globurile luminoase înșirate deasupra noastră îi fac ochii să strălucească.

– Ori asta, ori, după ce plecăm de aici, ne duce direct la tabăra spațială, într-o cameră cu gravitație zero! îmi dau eu cu părerea.

În timp ce Wyn se apleacă, mâna i se strecoară mai sus. Mă întorc ca să-i aud mai bine răspunsul șoptit, dar buzele lui se întâlnesc cu pielea de sub urechea mea. Wyn îmi dă un sărut lent, tandru, care mă face să tremur și mai tare.

Sabrina mototolește un șervețel în timp ce se ridică.

– Cine e gata pentru următoarea etapă a nopții?

– Tabăra spațială ne așteaptă! proclam eu.

Străbatem strada flancată de case elegante, care se desfășoară în paralel cu țărmul. Chiar și de aici, se aude muzica de la festivalul de pe partea cealaltă a portului, împreună cu concertul formației de pe chei, ca și cum cele două maluri ar fi capetele opuse ale unui duel de piane dintr-un bar.

Sabrina ne conduce pe pasarela lungă și subțire de peste apă, iar sunetul piesei „Long Ride Home“ a lui Patty Griffin se întrepătrunde cu „It’s Still Rock and Roll to Me“.

– Unde mergem? întreabă Cleo.

– Să îndeplinim un obiectiv pe care ni l-am propus de multă vreme! strigă Sabrina peste umăr, accelerând ritmul.

Aerul pare electric, încărcat de prevestirea unor posibile întâmplări palpitante.

Poate că eu și Wyn emanăm un astfel de flux de energie. Poate că de fiecare dată când mâinile noastre se prind una de cealaltă, când mă lipește de el sau când mă oprește și mă împinge în balustrada de protecție pentru un sărut, în timp ce restul grupului continuă să meargă, eliberăm încă un pic de încărcătură electrică în aer.

– Țineți pasul! ne strigă Parth.

Wyn își mai lipește încă o dată buzele de ale mele.

– O să avem timp mai târziu, spune el.

„Nu e suficient“, mă gândesc eu cu durere.

Cum aș putea exorciza într-o singură zi toată iubirea asta captivă, inflamabilă? Cum pot să-mi fac provizii de Wyn în următoarele douăzeci și patru de ore și apoi să-l las să plece, așa cum, pentru binele lui, trebuie să se întâmple?

Mă forțez să dau din cap în semn că sunt de acord cu Parth, după care îi ajungem din urmă pe ceilalți.

Portul e așezat într-un golf, iar pe malul apei se găsesc restaurante și docuri, în timp ce restul orașului se înalță de-a lungul unor străzi șerpuitoare, care se întretaie la nesfârșit, cu grădini sălbatice și pline

de verdeață ce se revarsă peste trotuare și cu ferigi minuscule ce împânzesc peluzele pensiunilor ai căror pereți sunt îmbătrâniți din pricina sării.

Urcăm pe una dintre străzile astea, trecând pe lângă vitrinele întunecate de la Fudge & Taffy Factory și de la Skippy’s Popcorn, cu cele o sută de arome diferite care sunt expuse în vitrine. În weekend, o să fie deschise până mai târziu, dar astă-seară totul e deja închis.

După Warm Cup, apucăm pe Easy Lane, o stradă laterală liniștită. Îmi ia o secundă să-mi dau seama de ce mi-e cunoscută: am văzut-o menționată în itinerar. Pentru mâine-dimineață, înainte de nuntă, Sabrina a programat surprize personalizate de care trebuie să aibă parte fiecare dintre noi, iar adresa alei mele era Easy Lane numărul 123. Am ținut-o minte mai ales pentru că o stradă numită Easy Lane în loc de Easy Street[6] mi s-a părut o ocazie ratată intenționat.

La capătul primului șir de case de pe Easy Lane, Sabrina ne duce pe o altă stradă. Doar două clădiri mai sunt încă luminate: un hotel cu clădiri întinse și pub, numit Hound & Thistle, și o vitrină neagră, pe care stă scris cu litere albe, simple: TEMPEST TATTOO.

Sabrina se oprește și se întoarce spre noi, cu brațele întinse în lateral.

– Deci, ce părere aveți? întreabă ea.

– Sab! exclamă Kimmy, aruncându-se asupra ei. Îți faci un tatuaj?

– Pe aproape, răspunde ea. Ne facem cu toții tatuaje!

Nimeni nu reacționează, în afară de zâmbetul încordat pe care-l afișează Parth și de tresărirea degetelor lui Wyn, care le strâng pe ale mele. Kimmy își îndreaptă privirea spre Cleo, iar zâmbetul îi piere la vederea expresiei uimite a acesteia din urmă.

– Vorbim despre asta de o veșnicie, explică Sabrina, iar acum e momentul perfect s-o și facem, astfel încât să ne amintim de ultima noastră excursie la casa de vacanță și de ultimii zece ani de prietenie! Tatuajele reprezintă ceva ce o să ne lege mereu!

Îmi simt stomacul ca pe un bolovan, chiar dacă inima parcă mi-a devenit o pasăre înnebunită, care își caută drumul prin trahee.

Una e să accept că s-ar putea să fiu mereu puțin îndrăgostită de Wyn Connor, și alta e să-mi întipăresc pe corp un memento permanent. Înainte să găsesc o soluție ca să scap de dilemă, Cleo spune:

– Nu prea cred, Sab!

Ar fi fost logic ca tăcerea noastră șocată s-o pregătească pentru asta, dar Sabrina pare cu adevărat luată ca din oală.

– Cum adică… nu prea crezi?

Cleo ridică din umeri.

– Nu cred că ar trebui să ne facem tatuaje identice în seara asta.

Kimmy îi atinge brațul, exprimându-și asentimentul pe mutește.

Sabrina râde.

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau, răspunde Cleo. Și, dacă mă uit în jur, nu sunt sigură că vrea cineva.

Sabrina clipește și ne măsoară din priviri.

– Nu e vorba de asta, spun eu. E doar... foarte brusc.

– Vorbim despre asta de zece ani! mă contrazice Sabrina.

– Și nici măcar nu ne-am hotărât ce să fie, îi amintește Wyn.

– Cui îi pasă de ce anume o să fie? întreabă Sabrina. E vorba de legătură!

– Data viitoare, poate, sugerez eu. În seara asta putem să alegem un design, apoi toată lumea are timp să se obișnuiască cu el. Și pe urmă...

– Am dat deja un avans! ne anunță ea. Am convins studioul să rămână deschis pentru noi.

Cleo se freacă între sprâncene.

– Sab, înainte de a face asta, ar fi trebuit să ne întrebi. Nu poți să presupui că o să fim de acord cu tot ce vrei tu!

– Ce naiba înseamnă asta?! întreabă Sabrina, rănită, cu fața umbrită de o tristețe vizibilă.

– Vrea doar să spună că așa ceva are la bază o decizie importantă și permanentă, explic eu. Cu toții avem nevoie de puțin timp ca să ne angajăm în astfel de lucruri.

– Nu asta am vrut să spun, intervine Cleo cu calm. Am vrut să spun exact ceea ce am spus. Că Sabrina nu poate decide pur și simplu cum ar trebui să fie lucrurile între noi toți, iar apoi să ne împingă pe toți de la spate ca să facem cum vrea ea.

– Dar nu împinge pe nimeni de la spate! spune Parth, pășind spre Sabrina. Face toate astea pentru voi toți. Toată călătoria asta a fost pentru voi. Toată.

– Dacă e pentru noi, atunci tu, Sabrina, o să-mi respecți decizia de a nu face ceva care nu-mi convine! răspunde Cleo.

– Ai vreo nouăsprezece tatuaje diferite, îi amintește Sabrina. Ce e atât de problematic la ăsta?

– Putem, te rog, să renunțăm la întreaga chestiune? întreabă Cleo, ferindu-și privirea.

– Sigur că da, răspunde Sabrina. O să renunț. O să renunț să mai spun că una dintre cele mai bune prietene ale mele anulează mereu planurile pe care le facem, iar cealaltă abia dacă îmi răspunde la mesaje, că tata vinde singurul loc în care m-am simțit vreodată ca acasă și că nimănui, în afară de mine, nu pare să-i pese că ne îndepărtăm unii de alții.

Se întoarce spre locul în care am lăsat mașina.

– O să vorbesc cu ea! le spun eu celorlalți, urmând-o pe trotuar. O

prind din urmă și o apuc de încheietură. Sabrina, așteaptă!

Încearcă să înainteze, obligându-mă să alerg ca să nu-mi iau mâna de pe ea.

– Cu toții ținem la prietenia noastră! spun eu. Doar că e…

Ea se răsucește spre mine, cu ochii umezi.

– Brusc?

Inima mi se prăbușește în călcâie. Nu înțeleg de ce Sabrina e atât de rănită, dar e limpede că-i așa. Ea nu plânge niciodată.

Dar acum plânge. Pe față îi curg lacrimi mari, iar eu trebuie să repar situația asta, s-o fac să înțeleagă că nimeni nu vrea să intre în conflict cu ea.

În momentul de față, ultimul pe care-l am la dispoziție ca să iau o decizie, nu văd altă cale.

– Nu e vorba de prietenia noastră, spun eu.

– Bineînțeles că e, mă contrazice Sabrina. Tu ne-ai părăsit, iar Cleo nu vrea să petreacă…

– E vorba de Wyn! exclam, înainte ca discuția asta să se îndepărteze și mai mult de la subiect.

Sabrina se uită lung la mine cu ochii ei negri, care acum sunt sticloși. Părul i s-a încrețit din pricina umidității.

– Nu pot să-mi fac un tatuaj identic cu al lui! Nici măcar nu mai suntem împreună.

Ea șoptește, cu glas frânt:

– Dar se părea că voi doi v-ați împăcat.

Clatin din cap, încercând să pricep ceea ce tocmai a spus.

– Poftim?!

– Săptămâna asta, mă lămurește ea. Se părea că sunteți din nou împreună.

Din nou împreună?!

Cum i s-ar putea părea că ne-am împăcat… cuiva care nu știa că ne-am despărțit?

Doar dacă nu cumva, desigur, ea știa.

CAPITOLUL 31

VIAȚA REALĂ

Vineri

– Știai? întreb eu.

Ea nu răspunde.

– Sabrina! mă răstesc la ea.

Își aruncă brațele în aer.

– Bineînțeles că știam! Nu că aș fi aflat de la tine. Nu că prietenele mele cele mai bune mi-ar mai spune, în prezent, câte ceva despre viețile lor!

E ca și cum ai rata ultima treaptă, doar ca apoi să-ți dai seama că scara duce drept pe marginea unei stânci.

– Cum? bâigui eu.

– Parth l-a vizitat pe Wyn acum câteva săptămâni.

Portul începe să se învârtă în jurul meu.

– Wyn i-a… i-a spus?

Sabrina își încrucișează brațele.

– Nu. La un moment dat, Wyn s-a dus la toaletă, iar Parth avea de gând să-ți trimită, de pe telefonul lui Wyn, o poză cu el sau ceva de genul ăsta. Numai că atunci când a accesat mesageria, a descoperit că, de luni de zile, nu mai exista nici o conversație nouă între voi. Și cred că Wyn mai avea acolo un mesaj lung, netrimis, în care își cerea scuze pentru felul în care s-au terminat lucrurile între voi.

– Deci l-a citit! spun eu, simțind amăreala acelor cuvintele pe dosul limbii.

– N-a fost ceva intenționat, se apără Sabrina. Și n-a citit tot. Dar a văzut suficient ca să-și dea seama ce anume s-a întâmplat.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Eu?! Tu ești cea care a ascuns asta, Harry! De luni de zile nu mi-ai spus aproape nimic despre viața ta, iar între timp Cleo anulează toate planurile pe care le facem împreună. Și Wyn nici măcar n-avea de gând să vină săptămâna asta, așa că a trebuit să-l implor. Și…

– Așteaptă!

Închid ochii, clătinând din cap.

Nu se poate să fie așa.

Trebuie să fie.

– Despre asta e vorba? întreb eu deschizând ochii, iar plămânii mi se comprimă. Ai organizat excursia ca să mă împac cu Wyn?

Sabrina își îndreptă umerii, iar bărbia i se ridică.

Mă gândesc la toate momentele în care Sabrina ne-a împins pe Wyn și pe mine să ne apropiem. Mă gândesc la toate momentele în care ea s-a ferit să rămână singură cu mine chiar și preț de câteva minute. Iar pe drumul de la aeroport, a lăsat muzica la volum maxim și ferestrele coborâte, astfel încât, chiar dacă aș fi vrut să-i povestesc despre Wyn, ar fi putut nega în mod plauzibil că a auzit ceva.

Mă cuprinde furia. Una cum n-am mai simțit niciodată.

– Drumul amintirilor? Cabina de duș fără ușă? Totul a fost doar un joc pentru tine?

– Un joc?! se miră ea. Harriet, am încercat să te ajutăm! Tu și Wyn trebuie să fiți împreună!

– Cum ai putut să ne faci să trecem prin toate astea?

Glasul îmi tremură de furie.

Ochii Sabrinei aruncă flăcări, dar gura i se blochează.

– Ne-ați făcut să fim dați peste cap toată săptămâna! Ne-ați torturat! exclam eu. Cum ați putut face așa ceva?

– Noi n-am știut, se aude un glas liniștit.

Cleo ne-a urmărit, iar acum lumina de la Hound & Thistle o învăluie într-un halou de aur roșu.

– N-am știut că tu și Wyn v-ați despărțit, spune ea. Nu știam că toată săptămâna asta a fost o făcătură.

– Nu e o făcătură! o contrazice Sabrina. Noi îi ajutam!

– Ne ajutați să facem ce? întreb eu cu glas răgușit.

– Să vă împăcați! răspunde ea.

– Dacă am fi vrut să fim împreună, am fi fost împreună!

– Of, ia mai lasă-mă! strigă Sabrina. Nu știi ce vrei, Harriet! Îți pierzi dragostea vieții fiindcă ești prea nehotărâtă ca să alegi o dată și un loc pentru nuntă!

O durere arzătoare îmi izbucnește în piept.

– Nu suntem împreună pentru că, pur și simplu, nu vrem să fim, Sabrina! Pentru că nu ne putem face fericiți unul pe celălalt, indiferent de cât de mult ne dorim.

– Vorbești serios? se miră ea. Știi, Parth a văzut ce a scris Wyn, mesaj din care a dedus că, încă o dată, ai stat degeaba și ai lăsat ca viața să ți se întâmple, în loc să te lupți pentru ceea ce-ți dorești.

– Nu poți decide tu ce e mai bine pentru toată lumea! spune Cleo. Nu contează cât de bune crezi că au fost intențiile tale. Ne-ai manipulat. Știai cât de stresată eram în legătură cu săptămâna asta și

știai de ce nu vine Wyn, dar ne-ai forțat pe toți să venim oricum.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac! spune Sabrina. Așa cum se întâmplă întotdeauna, fiindcă nimeni nu mai face nici cel mai mic efort. Dacă v-aș fi așteptat pe voi să luați vreo inițiativă, prietenia asta s-ar fi terminat deja. Știți bine că așa e! Eu trimit primul mesaj. Eu dau telefoanele. Eu las mesajele vocale. Eu programez călătoriile, iar după ce tu le anulezi, îți propun alte întâlniri. Și atunci când nu-mi poți răspunde imediat cu „da“ sau „nu“, ghici ce? Eu sunt cea care revine câteva zile mai târziu!

– Mai avem și alte lucruri care se întâmplă în viața noastră, răspunde Cleo. Nu putem lăsa totul baltă mereu, ca să ne retrăim zilele de glorie alături de tine!

Îmi dau seama imediat, după expresia Sabrinei, că acum Cleo a atins un nerv, unul profund.

Toată furia mea virulentă se risipește, iar ceața se limpezește suficient de mult ca să dezvăluie panta abruptă care e chiar în fața noastră. Încă simt furie, dar frica e mai intensă, răscolindu-mă și strigând: „Oprește-te, oprește-te, oprește-te înainte ca situația să se înrăutățească și mai mult! Oprește asta înainte să plece vreuna dintre ele! Înainte să le pierzi.“

– Haideți să ne liniștim puțin, le îndemn eu cu glas strangulat.

Privirea lui Cleo se ațintește spre mine.

– Nu sunt supărată, spune ea pe un ton calm.

Vorbește serios. N-are foc în priviri, doar epuizare, doar dezamăgire.

– Pur și simplu, nu mă mai prefac, adaugă ea.

Trotuarul pare să se crape sub mine, lumea se rupe în două. Dacă nu fac ceva, prăpastia o să se caște din ce în ce mai larg, până când n-o să mai pot ajunge la ele. Până când o să rămân singură.

– Nu te mai prefaci că ce? întreabă Sabrina.

– Că astea sunt zilele de glorie, răspunde Cleo. Că suntem la fel de apropiați ca pe vremuri, când adevărul e că lucrurile s-au schimbat. Noi ne-am schimbat.

– Cleo…, șoptesc eu pe un ton rugător.

– Viețile noastre sunt total opuse, continuă ea, iar programele ne sunt total diferite și nu ne mai place să ne petrecem timpul liber în același mod. Wyn e plecat în Montana, Harriet aproape că ne-a scos din viața ei, iar tu și Parth încă mai vreți ca totul să fie o mare petrecere, dar nu e așa! Se întâmplă lucruri reale în viețile noastre și noi nu vorbim niciodată despre ele.

– Nu v-am scos din viața mea! spun eu. V-am ascuns ceva care a fost atât de dureros, încât n-am putut să mă forțez să povestesc nimănui despre asta. Încă nu mă pot gândi la el – la Wyn – fără să mă simt ca și cum… ca și cum lumea s-ar destrăma pe la cusături.

Ochii lui Cleo sunt întunecați și lucioși.

– Noi suntem exact cele la care ar trebui să vii atunci când te simți așa, în schimb, nu mai vorbești cu noi, iar când lucrurile sunt… sunt dificile pentru noi, ce ar trebui să facem?

– Of, haide, Cleo! exclamă Sabrina. Nu te preface că ești mai bună! De luni de zile te eschivezi de la planurile pe care le facem împreună. Din cât îmi dau seama, eu sunt singura care încearcă să țină grupul împreună, în timp ce pentru toți ceilalți ar fi perfect firesc să nu ne mai vedem niciodată.

– Ne-am văzut toată săptămâna, răspunde Cleo, iar tu abia acum ne spui că totul a fost un fel de complot machiavelic. Harriet tocmai mărturisește că ea și Wyn nici măcar nu sunt împreună, deși am avut la dispoziție zile întregi în care se puteau face mărturisiri, și nici măcar n-a contat. Pentru că preferi să stai într-un cinematograf timp de cinci ore, doar fiindcă așa obișnuiam să facem pe vremuri, decât să accepți ideea că poate cu toții am prefera să facem ceva diferit! Nu mai suntem în aceeași etapă. Ne maturizăm, adaugă ea cu un glas care a devenit ezitant. Și mergem în direcții diferite, iar acum există lucruri despre care nu mai putem vorbi unii cu alții. Poate că ne confruntăm cu toții cu astfel de situații și, deși ar trebui să recunoaștem cinstit că-i așa, am trecut totul sub tăcere, prefăcându-ne că nici măcar n-am observat. Relațiile dintre noi s-au schimbat. Iar asta nu-i neapărat un lucru rău.

– Nu-i un lucru rău? repetă Sabrina ca un ecou.

– Datele problemei se schimbă. Deja s-au schimbat. Iar eu n-am fost niciodată o persoană care să accepte lucruri pe care nu vrea să le facă, dar tu m-ai obligat. Totul trebuie să se petreacă în termenii tăi.

– Nimeni nu te obligă să rămâi! strigă Sabrina. Dacă vrei să pleci, pleacă!

Cleo se uită în jos, la picioarele ei, unde o ferigă micuță crește între crăpăturile trotuarului, acolo, chiar între sandale.

– Bine, spune ea. Eu și Kimmy o să mergem la un hotel în noaptea asta.

Un alt hohot rece de râs din partea Sabrinei.

– Deci, cum e să divorțezi amiabil de prietenia noastră?

– O să iau puțină distanță, răspunde Cleo.

– E ridicol! exclamă Sabrina. Pe toată coasta asta, n-o să găsești nici măcar un loc în care să te cazezi!

Buzele lui Cleo se strâng și mai tare.

– Atunci, la noapte o să dormim în casa de oaspeți.

– Și apoi, ce? întreabă Sabrina.

– Nu știu încă. Poate că plecăm.

Habar n-am cum să mă cert cu ea, sau dacă vreau s-o fac. Îmi pulsează tâmplele. Totul e pe dos.

În cele din urmă, Sabrina spune:

– Mă duc să aduc mașina.

Se întoarce și se îndreaptă spre stradă. Privesc îndărăt, la drumul pe care am venit. Chiar și puțin vizibili în conul lor de umbră, Kimmy, Wyn și Parth par încremeniți. Au auzit totul.

Îmi spun că, într-un fel, e o ușurare, fiindcă a ieșit totul la iveală.

Dar adevărul e că, dacă aș putea să șterg toate astea cu buretele, n-aș pregeta. Aș face orice ca să mă întorc în acel colț de rai, în afara timpului, unde nimic din viața reală nu ne poate atinge.

CAPITOLUL 32

VIAȚA REALĂ

Vineri

Pe drumul spre casă, toată lumea tace. Acum, când adevărul a ieșit la iveală, eu și Wyn nici măcar nu ne putem privi unul pe celălalt. El nu se uită nici la Parth, ci își ține privirea ațintită la fereastra mașinii.

De îndată ce intrăm în casa de vacanță, toată lumea se retrage și, ca să nu mai îndur alte întâlniri stânjenitoare sau dureroase, mă ascund în toaleta de la parter.

Când mă îndrept spre scări, Kimmy și Cleo coboară, cu gențile de voiaj în mână, îndreptându-se spre casa de oaspeți.

Cleo nu se uită la mine.

Nici una dintre ele nu spune nimic, dar Kimmy afișează un zâmbet încordat și mă strânge de mână în timp ce trecem una pe lângă cealaltă. Aud scârțâitul ușii de la intrare care se deschide în spatele meu și mi se pune un nod în gât.

Nu mă duc în camera pe care o împart cu Wyn. Balonul s-a spart, acest univers de buzunar s-a prăbușit. În schimb, mă duc în camera copiilor. E ordonată, paturile de o persoană sunt la locul lor pe pereții opuși și sunt aranjate cu grijă. Cleo și Kimmy n-au lăsat nici o urmă aici, în afară de mirosul persistent al uleiului de mentă al lui Kimmy.

Mă așez pe marginea patului, simțind cum singurătatea mi se umflă în piept, fără să știu dacă mă apasă din exterior sau dacă crește din interior.

Oricum ar fi, singurătatea e, inevitabil, cel mai vechi tovarăș al meu.

Îmi scot hainele și mă târăsc în pat. Nu plâng, dar nici nu adorm.

Cearta se repetă în mintea mea într-o buclă febrilă, până când am impresia că vorbele se topesc fără sens.

Mă întreb, iar și iar, de ce nu le-am spus. Aceleași răspunsuri pe jumătate greșite îmi trec prin minte, până când mi-e la fel de lehamite de mine pe cât le e și celorlalți.

Mă întorc pe spate și mă uit la o rază de lună de pe tavan.

Nu mi-a fost teamă că ei s-ar fi putut supăra pe mine pentru felul în care s-au terminat lucrurile cu Wyn. Mi-a fost teamă de tristețea lor. Mi-a fost teamă să nu stric vacanța asta, care însemna atât de mult pentru ei. Mi-a fost teamă să nu distrug locul ăsta, unde ei au fost mereu fericiți. Mi-a fost teamă ca nu cumva prietenii mei să mă urască și să nu mi-o spună niciodată, teamă că n-aveau să mă mai placă la fel de mult fără Wyn, fiindcă nici eu nu mă plăceam la fel de mult fără el.

Mi-a fost teamă ca nu cumva ei să mă întrebe despre ce anume n-a mers bine și, indiferent de răspunsul pe care l-aș fi adunat din ruinele fostei mele relații, să-și dea seama că nu era adevărat.

Ar fi știut că nu sunt de ajuns.

Nu sunt doctorița strălucită pe care și-au dorit-o părinții mei, nu sunt persoana care i-ar putea oferi lui Wyn fericirea pe care o merită și nu sunt prietena de care au nevoie Sabrina și Cleo.

Am încercat atât de mult să fiu bună, să-i merit pe cei din jurul meu, și tot am reușit să-i rănesc pe toți.

Păturile sunt prea călduroase, iar salteaua, prea moale. De fiecare dată când mă rostogolesc, mă lovesc de perete.

Dacă ar exista un televizor aici, aș pune *Verdict, crimă* și aș adormi pe fundalul strălucirii lui albastre și al coloanei sonore suave și vesele.

Liniștea lasă prea mult loc întrebărilor și amintirilor, așa că ele se încolăcesc în jurul meu și mă țin captivă.

Amintirile nu sunt doar despre ceartă, ci și despre acel colț de iad pe care l-au creat săptămânile de dinainte și de după pierderea lui Wyn. Despre plânsul cu capul înfundat într-o pernă care mirosea ca el și de trezirea din visele cu el, cu pieptul tensionat de plâns. Despre încercarea de a-l elimina din mintea mea ducându-mă la o întâlnire dublă cu Taye, prietenul ei și prietenul lor.

Despre faptul că am venit acasă, cuprinsă de greață, și m-am apucat să fac curat în apartament. Ca și cum frecarea rosturilor faianței și a stropilor de condimente de pe dulapurile din bucătărie ar fi putut face ca totul în viața mea să pară diferit, m-ar fi putut face pe mine diferită.

Îmi amintesc că stăteam în bucătărie, cu telefonul în mână, dorindu-mi să am pe cine să sun.

Dacă aș fi sunat-o pe mama, ea mi-ar fi spus: „Vino acasă, am eu grijă de tine!“

Dacă l-aș fi sunat pe Wyn, glasul lui blând mi-ar fi spus că totul fusese o greșeală, o neînțelegere, și că el avea să mă iubească veșnic, așa cum îmi promisese.

Chiar dacă m-aș fi simțit în stare să le spun adevărul prietenilor mei, Sabrina și Parth tocmai s-ar fi culcat la ora aceea, iar Cleo și Kimmy ar fi trebuit să se trezească în câteva ore; iar dacă aș fi sunat-o pe Eloise, ea ar fi presupus că murise cineva, fiindcă noi două nu

vorbim niciodată la telefon.

Am fost atât de aproape de a-l suna pe Wyn în acea seară, încât i-am blocat numărul.

Și cu cât trecea mai mult timp fără să-l sun pe nici unul dintre ei, cu atât mai imposibil mi se părea s-o fac, cu atât mai jenată eram de adevăr. Mi-am petrecut întreaga viață încercând să ajung în punctul ăsta, și de ce? N-a fost ceea ce mi-am imaginat.

Nu, e mai rău de-atât. Fiindcă, sincer vorbind, nu-mi dau seama dacă măcar m-am deranjat vreodată să-mi imaginez cum anume avea să fie acel punct în care m-am străduit atât de mult să ajung.

Mi-am imaginat cum, în sălile de așteptare ale spitalelor, le dădeam vești bune membrilor de familie ai pacienților și mi-am imaginat fericirea și mândria propriilor mei părinți, chipurile lor în mijlocul mulțimii prezente la ceremonia de absolvire, rândurile adoratoare pe care ei le-ar fi scris în josul paginii felicitării de Crăciun a familiei. Mi-am imaginat o casă cu o instalație de aer condiționat care funcționa mereu și cu uși care rămâneau deschise, precum și lungi mese de seară luate la restaurante frumoase, cu toată lumea râzând, îmbujorată. Mi-am imaginat timpul liber, cadouri alese cu grijă pentru părinții mei, vacanțele în familie pe care altădată nici gând să le facem, plătirea integrală a ipotecii lor. Mi-am imaginat toată munca lor asiduă recuperată în cele din urmă, toate sacrificiile lor nu doar compensate, ci și răsplătite.

Mi i-am imaginat gândindu-se că totul a meritat. Spunându-mi cât de mult mă iubeau.

Toată viața mea, în momentele în care m-am gândit la viitorul meu, asta mi-am imaginat. Nu o carieră, ci lucrurile despre care credeam că aveau să vină odată cu ea.

Fericire, iubire, siguranță.

Iar visul ăsta mi-a fost suficient vreme îndelungată. Ce e școala, dacă nu o șansă de a-ți dovedi valoarea? De a dovedi, iar și iar, că ești bun într-un fel măsurabil.

Încă o înțelegere pe care am încheiat-o cu un univers nepăsător:

„Dacă sunt suficient de bună, o să fiu fericită.

O să fiu iubită.

O să fiu în siguranță.“

În schimb, i-am îndepărtat de mine pe toți cei pe care îi iubesc.

Inima îmi zvâcnește în piept. Trebuie să depășesc sentimentele astea.

Mă ridic și smulg cearșaful de pe pat, înfășurându-mi-l în jurul umerilor. Temperatura scade cu trei grade în timp ce mă îndrept spre hol, cu alte câteva grade după ce cobor scările, dar tot mă simt înfierbântată și sufocată.

Bucătăria e într-un hal fără de hal. Îmi las cearșaful deoparte și, îmbrăcată doar în lenjerie intimă, strâng vasele și le pun în mașina de spălat. Curăț blaturile. Mătur. Îmi spun că o să se vadă o diferență. Că mâine, când o să coboare toată lumea, dezastrul din seara asta n-o să mai arate atât de rău.

Anxietatea nu mă slăbește deloc. Îmi simt pielea prea strânsă, prea fierbinte și am mâncărimi peste tot. Strângând din nou cearșaful în jurul meu, ies prin ușa din spate.

Vântul nu face mare lucru ca să-mi domolească senzația de febră. Cobor pe faleză, iar, în întuneric, apa pare mai zgomotoasă, mai puternică, dar oarecum contradictorie. Îmi imaginez cum ar fi să fiu luată de ea, să plutesc în derivă pe spatele valurilor. Îmi imaginez că sunt purtată departe de viața asta și că apoi deschid ochii într-un loc diferit.

Una dintre remarcile Sabrinei intervine în fantezia căreia i-am căzut pradă: „Îți pierzi dragostea vieții fiindcă ești prea nehotărâtă ca să alegi o dată și un loc pentru nuntă!“

Știu că lucrurile sunt mai complicate de-atât, dar cuvintele Sabrinei continuă să se repete în mintea mea, împletindu-se cu ceea ce mi-a spus Wyn mai devreme.

„M-am convins pe mine însumi că acela era genul de bărbat cu care voiai să fii. Și tot amânai nunta. N-ai vrut niciodată să vorbești despre asta. Niciodată n-ai vrut să vorbești despre nimic.“

„N-ai fost niciodată supărată pe mine. Nu te-ai certat niciodată cu mine. Am simțit că nici măcar nu-ți era dor de mine.“

I-am ascuns lui Wyn atât de multe din ceea ce simțeam, gândindu-mă că intensitatea emoțiilor mele urma să-l îndepărteze și mai mult de mine, să-l împingă înapoi în spatele unei uși pe care n-o puteam deschide.

Și chiar și după ce mi-a dezvăluit astăzi toate acele lucruri despre trăirile lui din perioada de criză a relației noastre, m-am simțit captivă înăuntrul meu, incapabilă să vorbesc.

Acum toate acele cuvinte nerostite se zvârcolesc în mine, scormonind mai adânc, câștigând teren. De îndată ce iau o decizie, timpul se strânge ca un acordeon. Urcușul pe faleza abruptă, lungimea terasei, scările scârțâitoare, holul – totul trece pe lângă mine și, iată, mă aflu în fața ușii lui.

Bat încetișor la ușă. E posibil chiar să fac asta de ceva vreme, fiindcă ușa deja se deschide, ca și cum Wyn m-ar fi așteptat.

Asta ar explica de ce e complet îmbrăcat, dar nu și de ce pare atât de surprins.

Nu se explică nici faptul că buzele îi sunt întredeschise, iar fruntea, încruntată, în momentul în care intru în cameră cu pași care parcă plutesc, întreg corpul meu părând ușor de parcă ar fi un balon umplut

cu heliu.

Și nu se explică absolut deloc faptul că bagajele lui sunt făcute, așezate lângă ușă.

La vederea lor, un cărbune fierbinte îmi alunecă pe gâtlej, ajunge în adâncul stomacului și începe să sfârâie.

– Pleci?

Privirea lui cenușie ca oțelul se îndreptă spre bagaje.

– M-am gândit că așa ar fi cel mai simplu.

– Cel mai simplu, murmur eu. Cum așa? De pe aeroportul ăsta pleacă doar vreo trei avioane pe zi. Și nici unul în timpul nopții.

Wyn închide ușa în urma mea.

– Nu știu, recunoaște el.

În cele din urmă, reușesc să spun:

– Nu.

Ridică din sprâncene.

– Nu, ce?

– N-am terminat cearta, răspund eu.

– Credeam că nu ne certăm, spune el.

Mă apropii suficient de mult încât să simt căldura care radiază din corpul lui.

– Suntem în mijlocul undei adevărate încăierări!

Se uită în altă parte, iar colțurile gurii i se lasă.

– În legătură cu ce?

– Pentru început, cu faptul că ți-ai făcut bagajele în timpul nopții, spun eu, apropiindu-mă de el și determinându-l, astfel, să facă o jumătate de pas înapoi, după care spun, cu glas ezitant: Și nu vreau să pleci.

Mâinile lui ajung pe șoldurile mele, ținându-mă, dar păstrându-mă la o oarecare distanță.

– N-ar fi trebuit să vin aici de la bun început, spune el. E numai vina mea.

– Nu, nu e! exclam eu.

– Ba da! insistă el.

Mă apropii și mai mult. Piepturile ni se ating.

– Iată! spun eu.

– Iată, ce?

– Încă ceva pentru care trebuie să ne certăm, îl lămuresc eu.

Surâde, parcă în ciuda lui însuși, dar zâmbetul îi piere foarte repede. Se uită în altă parte, cu fruntea încruntată.

– Îmi pare al naibii de rău, Harriet! Dacă aș fi stat deoparte săptămâna asta, așa cum mi-am și propus…

Îmi pun mâinile pe umerii lui. Privirea i se aținteșe asupra mea, ca străbătută de un curent electric. Îl împing ușor în jos, iar el se așază pe marginea patului, cu capul dat pe spate ca să mă poată studia în

lumina singurei lămpi de lângă pat. Coapsele lui se depărtează în clipa în care mă strecor între ele, iar mâinile mele îi urcă pe umerii calzi, până la obraz. Pleoapele îi fâlfâie și se închid. Își întoarce fața în palma mea, căreia îi sărută mijlocul.

Mâinile îi ajung pe talia mea, iar eu îmi ridic genunchiul peste șoldul lui. Ochii i se deschid, întunecați ca cerneala, iar el îmi preia greutatea în timp ce îmi ridic și celălalt genunchi peste șoldul lui, ajungând în brațele lui.

– Asta e ceartă? murmură el.

Dau din cap în timp ce mă las în poala lui. Mărul lui Adam i se mișcă vizibil. Mâinile i se agață de partea de jos a coapselor mele, iar umerii îmi rămân acoperiți cu cearșaful de pat.

– Așa te-ai îmbrăcat pentru o ceartă?

– Sunt novice, răspund. Nu știam că există o uniformă standard. Vrei să mă duc să mă schimb?

Privirea lui se plimbă, gânditoare, peste corpul meu.

– Ai ceva mai mic în bagaje?

Clatin din cap în semn că nu.

– Doar dacă nu cumva știi un mod bun în care aș putea să port o periuță de dinți!

– Ne putem descurca cu asta, spune el. Iar acum, spune-mi, pentru ce ne certăm?

– Pentru toate, răspund eu.

El îmi prinde ceafa cu o palmă, în timp ce cu cealaltă mână mă trage mai sus în poala lui, în locul potrivit.

– De obicei, e mai ușor să începi cu ceva minor, iar apoi să lași cearta să devină, încetul cu încetul, despre toate. Cel puțin așa au procedat întotdeauna părinții mei.

– Părinții tăi nu se certau, spun eu.

– Cu toții ne certăm cu oamenii pe care-i iubim, Harriet! Ceea ce contează e cum anume o facem.

– Există reguli? întreb eu.

– Există.

– Cum ar fi regula purtării uniformei.

– Cum ar fi să nu ne facem în toate felurile, spune el.

– Ca, spre exemplu, să nu ne zicem „dragă“?

Mâinile lui se mută pe partea de sus a coapselor mele, alunecând înainte și înapoi pe ele, iar textura aspră a palmelor lui îmi dă furnicături pe piele.

– Ar trebui să verific informația întrebându-i pe domnii avocați Parth și Sabrina, dar cred că „dragă“ e permis, spune el. Nici un juriu nu ne-ar condamna pentru asta. Totuși, e răutăcios să-i insulți pe alții.

– Ce mai trebuie să știu?

– Nu faci nimic rău dacă te hotărăști să pleci, declară el. Toată

lumea spune „Să nu te culci supărat!“, dar uneori omul are nevoie să-și ia timp de gândire. Iar dacă ai nevoie de asta, e în regulă, dar ar trebui s-o spui, fiindcă altfel…, murmură, înghițind cu noduri și strângând din dinți, … altfel, cel de lângă care pleci ar putea să presupună că pleci definitiv.

Înghit și eu în sec și mă apropii mai mult. Piepturile ni se contopesc.

– Ce altceva?

– Nu trebuie să existe un învingător și un învins. Trebuie doar să-ți pese de ceea ce simte celălalt. Trebuie să-ți pese mai mult de asta decât să ții morțiș să ai dreptate.

– Asta nu pare a fi o ceartă!

– Perspectiva asta a venit direct de la Hank, spune el.

Nu mă pot abține și zâmbesc.

– Atunci, cred că ar fi bine să avem încredere în el.

– Vrei să încercăm? întreabă Wyn.

– Să abordăm un subiect minor?

El dă din cap în semn că e de acord.

– Pui vasele aiurea în mașina de spălat, spun eu.

Zâmbește.

– Aiurea?!

– Bine, nu aiurea, rectific eu. Dar într-un mod pe care-l urăsc.

Zâmbetul i se lărgește și scoate un hohot scurt de râs.

– Continuă! Nu te abține!

– Umpli prea mult raftul de jos, iar apa nu poate să ajungă la cel de sus. Și nu clătești vasele suficient de bine. În consecință, chiar și atunci când totul e acoperit de detergent, tot rămân, spre exemplu, bucăți întregi de cereale uscate înăuntrul bolurilor.

Se chinuie să-și păstreze expresia serioasă și spune:

– Îmi pare rău! Ai dreptate. Mă grăbesc ori de câte ori spăl vasele, motiv pentru care apoi altcineva e silit să muncească mai mult. Ce altceva?

– Nu-mi place faptul că-ți autoironizezi inteligența.

– Sunt pe calea cea bună în privința asta, spune el. Și, sincer vorbind, medicamentele ajută. La fel și faptul că mă simt bine la locul meu de muncă.

Cutia toracică pare să mi se micșoreze, sau poate că îmi crește inima.

– Bine. Ar trebui să te prețuiești măcar un pic din cât te prețuiesc eu!

– Astea, spune el cu glas calm, zâmbind, nu sunt vorbe pe care le spui atunci când te cerți.

– Asta, fiindcă e rândul tău, răspund eu. Și tu ești supărat pe mine!

– Sunt? se miră el.

– Furios de-a dreptul!

Mă strânge în brațe.

– Furios, repetă el, oftând. În legătură cu ce?

Cuvintele Sabrinei îmi răsună în minte:

„Îți pierzi dragostea vieții fiindcă ești prea nehotărâtă ca să alegi o dată și un loc pentru nuntă!… Parth a văzut ce a scris Wyn, mesaj din care a dedus că, încă o dată, ai stat degeaba și ai lăsat ca viața să ți se întâmple, în loc să te lupți pentru ceea ce-ți dorești.“

Stomacul meu face tumbe.

– Furios din pricina nunții, poate.

– Care nuntă? întreabă el.

– A noastră!

– Păi, n-am făcut nici o nuntă.

– Și poate că tu crezi că nu mi-a păsat, spun eu. Sau că mi-a fost teamă să-mi iau un angajament față de tine, motiv pentru care am fost incapabilă să iau o decizie. Poate că tu crezi că am amânat intenționat.

El înghite în sec, murmurând:

– Și nu-i așa?

Amețesc în clipa în care primesc confirmarea, în care ultima piesă a puzzle-ului se potrivește la locul ei, cu cinci luni prea târziu. Lacrimile îmi strălucesc în ochi.

N-a fost vorba doar de un moment în care totul a mers prost, în care l-am dezamăgit, în care ne-am pierdut unul pe celălalt. Au fost zeci de astfel de momente, de ambele părți. Semnale ratate. Vorbe nerostite.

Mă doare al naibii de tare să-mi dau, în sfârșit, seama de asta. Să înțeleg că l-am făcut să creadă că nu-l voiam.

– Încercam să fiu cumsecade, Wyn, spun eu cu glas gâtuit. Erai atât de nefericit! Iar, pe vremea când erai în doliu, n-am vrut să te grăbesc. N-am vrut să am nevoie de tine tocmai în perioada în care sufereai atât de mult, așa că m-am prefăcut că, în ceea ce mă privea, totul era în ordine. Mi-era teamă că, dacă îți dădeai seama ce epavă eram, nu m-ai mai fi vrut. Așa că te-am îndepărtat.

Gura i se înmoaie, dar degetele i se strâng pe pielea mea.

– Harriet! spune el cu toată tandrețea aspră care e însăși esența contradicției întruchipate de Wyn Connor, pusă acum într-un singur cuvânt. Întotdeauna te vreau!

Îmi ia o secundă ca să pot vorbi din nou.

– Un alt lucru pentru care sunt supărată… Urăsc să-ți rănesc sentimentele și tu să nu-mi spui nimic, astfel încât să trebuiască să încerc să ghicesc cu ce anume am greșit și cum să-mi repar greșeala. Așa cum s-a întâmplat în seara asta.

– În seara asta? repetă el.

– În mașină, pe drumul de întoarcere. Nici măcar nu te-ai uitat la mine!

– La naiba, Harriet, eram doar stânjenit de tot ce s-a întâmplat în săptămâna asta nenorocită! De faptul că te-am târât în situația asta, deși se pare că n-a existat nici un motiv întemeiat.

– Dar dacă nu-mi spui ce se întâmplă, eu presupun una și alta, Wyn! Și nu mă pot gândi decât că am greșit eu cu ceva.

– Nu-i sănătos să procedezi așa, spune el.

– Știu, dar adevărul e că mintea mea funcționează în felul ăsta.

– Ei bine, iată motivul meu de nemulțumire! Ar trebui să știi că ești în siguranță cu mine. N-ar trebui să-ți petreci fiecare clipă gândindu-te la ce simt eu, când eu mi-am petrecut opt ani întregi spunându-ți cu sinceritate ce simțeam.

– Și tu ar fi trebuit să știi că nu vreau pe nimeni altcineva, spun eu, iar apoi glasul mi se frânge, la fel ca și inima. Ar fi trebuit să știi că tu ești totul pentru mine, începând din noaptea în care ne-am întâlnit. Aș fi făcut orice ca să repar relația noastră, dar tu nu te-ai luptat pentru mine. Ai promis s-o faci, iar eu te-am crezut, Wyn. Și înțeleg de ce n-ai putut. Dar nu te-am iertat că mi-ai frânt inima.

Mâna lui mi se strecoară în păr, iar buzele i se lipesc de gâtul meu.

– Bine, să nu mă ierți. Rămâi supărată pe mine. Și să nu mă uiți.

– Sunt supărată pe tine și pentru că n-ai venit la mine în seara asta.

Îmi înclină bărbia și-mi sărută cealaltă parte a gâtului, șoptindu-mi:

– Până la urmă, aș fi ajuns la tine.

– Ți-ai făcut bagajele! exclam eu.

Râde sacadat, cu buzele lipite de pielea mea, iar mâinile i se întorc la coapsele mele și mă ridică, lipindu-mă strâns de el.

– Asta a fost o prostie, Harriet! Încercam să mă conving că ar fi mai bine să te las în pace. Dar mai trist e că eu chiar cred asta. Totuși, n-aveam de gând să plec. În momentul în care ai ajuns aici, tocmai mă pregăteam să te caut. Cum crezi că am răspuns la ușă atât de repede? Și de ce crezi că eram deja excitat?

Un fior plăcut îmi urcă pe coapse.

– Poate că dezlegai cuvinte încrucișate! îmi dau eu cu părerea.

Îmi sărută pielea moale de sub ureche.

– Nu te-am putut părăsi. N-am fost niciodată în stare s-o fac.

– M-ai părăsit vreme de cinci luni, subliniez eu.

– Mi-ai blocat numărul! exclamă el, apăsându-mă cu degetele prin țesătura subțire a cearșafului. Dacă n-ai fi făcut asta, ai fi aflat că, în afară de mesajul pe care l-a citit Parth, cel pe care nu ți l-am trimis, ți-am scris și ți-am expediat o grămadă de alte mesaje. Dar, blocându-mi numărul, nu le-ai mai primit.

Inima îmi zboară prin esofag, precum un canar amețit care se ia după o adiere de aer rece. Cu mâinile lui bătătorite, Wyn îmi întoarce

fața spre el și apoi mă sărută adânc, apăsat.

Terminațiile nervoase mi se aprind în cercuri concentrice, reverberând spre exterior. Artificii celulare. Spițe de roată din parcul de distracții – de roată neurologică, în cazul de față. Mâinile mi se strecoară în părul lui, după care ne lungim în pat, iar cearșaful de o persoană cade peste noi la fel de ușor ca un fulg de zăpadă. Wyn mă lasă să-i scot cămașa, după care se întinde din nou peste mine. Gurile ni se ciocnesc și genunchiul lui se cufundă între coapsele mele. Mă mângâie apăsat, pe tot corpul. Unghiile mele îi zgârie spatele cald.

Mă sărută pe stern, își strecoară limba pe sub țesătură și-mi zgârie pielea cu dinții. Strig, îmboldită simultan de ușurare și de dorință. Ne apropiem și mai mult. Mâna lui îmi ajunge la spate, găsește închizătoarea sutienului și, după o scurtă luptă, îl trage de pe mine și îl aruncă, iar piepturile ni se lipesc, al lui comprimându-l pe al meu. El geme și mă apasă cu palmele, mutându-și-le pe pieptul meu, după care mă cuprinde, ridicându-mă spre gura lui.

Patul scârțâie în timp ce ne mișcăm împreună.

Se sprijină într-un cot, iar cealaltă mână i se prelinge pe coastele și pe talia mea, până când ajunge la chiloți. Mi-i trage în jos și-mi atinge coapsa cu palma.

– Mi-e dor să aud toate sunetele mărunte pe care le scoți, îmi șoptește el la ureche.

Doar spunând asta, mai stârnește câteva sunete.

– Ar trebui să ne certăm mai des, spun eu.

– Sunt de acord.

Îmi dă chiloții jos cu totul. Ajung la nasturii pantalonilor, moment în care capul lui se clatină, lipit de al meu, din pricina geamătului adânc pe care-l scoate în momentul în care îmi vâr mâna pe sub betelie.

– Ai găsit prezervative? întreb eu în șoaptă.

Scoate din buzunar un pachet cu trei prezervative și îl aruncă lângă noi.

– Le-am cumpărat înainte de cină și le-am ținut în buzunar toată noaptea, ca un nenorocit de adolescent care speră să se strecoare în baie cu vreo fată, la balul de absolvire.

– Dacă aș fi știut, am fi putut sări peste ceartă!

Îmi apucă coapsa și mi-o pune peste șoldul lui.

– Te rog să nu pleci, spune el cu glas scăzut. După ce terminăm, nu te duce să dormi în altă cameră. Rămâi cu mine toată noaptea.

– N-am să plec, promit eu, după care îi dau jos pantalonii și-i sărut încheietura șoldului.

Brațul i se înfășoară în jurul spatelui meu și ne rostogolim din nou, astfel încât să fiu deasupra lui. Își ridică pelvisul atât cât să-și poată trage chiloții în jos, iar apoi mă lungesc peste el și nimic nu ne mai

desparte acum. Nici o senzație nu mi s-a părut vreodată atât de grozavă ca acest simplu contact. Mă apucă de șolduri și mă trage peste el, iar respirațiile ne devin sacadate. Îmi aduce încheieturile mâinilor deasupra capului și mă trage în sus, ca să poată să-și plimbe buzele și limba peste pieptul meu.

Caut prezervativele prin lenjeria de pat, îl desfac pe primul și i-l pun. În timp ce mă ridic, el, cu pleoapele grele și cu privirea întunecată, mă apucă de șolduri și mă ghidează deasupra lui. Capul i se înclină pe spate, iar dintre buze îi scapă un sunet gutural în timp ce mă ridic și apoi mă las mai jos. Îl simt atât de cunoscut, atât de bine, dar, după atâta timp, ciudat de nou.

Mișcarea noastră e lentă, dar nerăbdătoare, și e atât de intensă, încât uit să respir preț de o secundă prea lungă, ca și cum nimic altceva n-ar fi atât de necesar pentru supraviețuirea mea pe cât îmi e ceea ce fac acum împreună cu Wyn. Mâinile lui îmi mângâie obrazul pe îndelete, buzele lui moi sunt lipite de ale mele, limba lui se strecoară în gura mea aproape timid, până când abia dacă mai pot să suport atât de multă blândețe, atât de multă reținere. M-am săturat ca Wyn să îmi refuze vreo bucățică, fie cât de neînsemnată, din el însuși.

După ce îi spun asta, ne rostogolim din nou și ajung sub el, cu brațele prinse deasupra capului. Transpirația ni se scurge pe piele și mișcările ne devin febrile, sălbatice. Mă arcuiesc sub trupul lui și mă adaptez la ritm, încercând să nu mă desprind de el, nu încă. Îi rostesc numele ca pe o vrajă.

Sau ca pe un „la revedere“ și „te iubesc“, ca pe o promisiune.

Știu doar că inima mea e de acord: „Tu, tu, tu!“

Zăcem amândoi pe pat, transpirați. Wyn se joacă cu una dintre buclele mele, iar respirația lui mă ridică și mă coboară ca o barcă pe valuri.

– Îi ierți? întreb eu în șoaptă.

– Sincer vorbind, mi-e greu să fiu supărat. Știu că n-ar fi trebuit să mintă, dar… nu știu. Am simțit că merită să fiu aici, să te revăd pe tine.

– Și eu gândesc la fel, șoptesc, strângându-l puțin mai tare în brațe, iar apoi, după încă un minut, adaug: Crezi că ei o să ne ierte pe noi?

– Da.

– Nu te-ai gândit deloc înainte să spui asta! îi reproșez eu.

– N-a fost nevoie, răspunde el.

Mă ridic ca să mă uit în ochii lui.

– Cum de ești atât de sigur?

– Mai multă înțelepciune de la Hank citire! Iubirea înseamnă să spui mereu că îți pare rău, iar apoi să faci lucrurile mai bine.

Zâmbesc și-mi las degetele să se joace pe pieptul lui Wyn.

– Hank a făcut treabă bună crescându-te, Wyn Connor. Ar fi fost mândru de rezultat!

El mă cuprinde în brațe.

– Mă bucur că așa crezi.

În câteva minute, adorm. Visez o pădure de pini luminată de soare, lemnul cald al unei mese aflate sub mine, miros de cuișoare pretutindeni. Și cunosc locul ăsta, chiar dacă nu-i pot da un nume. Știu că sunt în siguranță și că-i aparțin.

CAPITOLUL 33

VIAȚA REALĂ

Sâmbătă

Azi-noapte Wyn a lăsat draperiile și ferestrele deschise, iar acum încăperea e rece și luminoasă. Briza sărată adie înăuntru, aducând cu ea și țipetele îndepărtate ale pescărușilor. Îmi simt corpul ca pe o înghețată topită, în cea mai bună accepție a noțiunii. Prin minte îmi trec frânturi din noaptea trecută: mâini înfipte în așternut, în păr și în piele, șoapte și rugăminți întretăiate.

Și apoi tot ceea ce a fost înainte.

Cearta. Restul săptămânii. Tot ce am făcut cu Wyn. Faptul că azi e ultima zi a excursiei noastre.

Durerea plăcută se duce. Acum mă simt ca și cum aș fi fost lovită de un autobuz, care apoi a dat cu spatele și m-a mai lovit o dată în lateral. Wyn doarme adânc, cu un braț încă așezat peste coastele mele și cu un colț al gurii ridicat. Privindu-l, simt o durere în piept.

De obicei, doarme pe spate. Obișnuiam să adormim îmbrățișați, dar nici unul dintre noi nu se odihnea decât după ce se întorcea pe spate. Dacă dormeam amândoi pe o parte, unul în spatele celuilalt, îmbrățișați, Wyn începea întotdeauna să se miște în somn și apoi ne găseam drumul unul spre celălalt, înnebuniți de dorință, ca prin ceață. Ceea ce era grozav până dimineața, când amândoi trebuia să ne trezim pentru muncă sau școală.

Wyn a rezistat toată noaptea lângă mine, dar întreaga noapte n-a durat, pentru noi, mai mult de câteva ore.

Wyn nici măcar nu se mișcă atunci când mă strecor de sub el. Întotdeauna pare mai tânăr când doarme. Mă întreb dacă nu cumva asta e o trăsătură legată de evoluție: ce animal ar putea ataca pe cineva care pare atât de liniștit și de inocent?

Bine, eu aș putea, dar cel mai bine ar fi să-l las să doarmă.

Îmi trag pe mine o pereche de blugi și un pulover și mă strecor afară din cameră, prin casa tăcută. Oricât de nerăbdătoare aș fi să repar ceea ce s-a întâmplat aseară, ceilalți fie că dorm, fie că se

ascund.

După câteva minute de rătăcit fără țintă prin bucătărie, mă hotărăsc să merg în oraș și să le cumpăr tuturor băuturi calde de la Warm Cup, ca ofrandă de pace.

M-am gândit adeseori că planeta își păstrează cea mai bună vreme pentru zilele în care simți că totul a mers prost, iar ziua de azi îmi confirmă teoria. E minunat de însorită și e mângâiată de o briză răcoritoare. La momentul la care soarele o să atingă punctul cel mai înalt, în Knott's Harbor o să fie, fără îndoială, sufocant de cald. Sau, oricum, sufocant pentru Midcoast, adică extrem de confortabil în comparație cu verile umede din sudul statului Indiana sau cu căldura arzătoare, ca de lupă ținută sub razele de soare, a unei luni iulie la New York.

O zi de vară pe coastă este exact ziua pe care ți-o dorești în plină iarnă.

Totuși, după zece minute de mers pe drumul care tot cotește, trecând pe lângă tufe de rododendroni și hanuri cenușii, cu fațade de lemn curățate și revopsite a suta oară, îmi doresc să-mi fi pus un maiou pe sub pulover.

O să fiu nevoită să găsesc un taxi la întoarcere, ceea ce, într-un orășel atât de mic, e mai ușor de spus, decât de făcut. De obicei, Sabrina e cea care ne programează transportul și nu prea știu cu cât timp înainte trebuie s-o facă.

Ea a spus aseară: „Dacă v-aș fi așteptat pe voi să luați vreo inițiativă, prietenia asta s-ar fi terminat deja".

Nu se înșală cu totul. Prietenia cu Sabrina, cu tot acest grup, a fost întotdeauna ca un curent de apă în care mă puteam azvârli cu capul înainte. Și cu asta sunt obișnuită cel mai mult: să mă las dusă de capriciile și de sentimentele altora.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că atitudinea mea ar fi putut să fie luată drept apatie. Că prietenii mei ar fi putut să creadă că pur și simplu nu-mi pasă. Gândindu-mă la toate astea, simt o împunsătură de vinovăție.

O ultimă cotitură a drumului de asfalt crăpat mă duce în oraș, chiar în fața cafenelei. Sub marchiza decolorată de deasupra ferestrei la care se fac comenzi și livrări, stă Cleo, care tocmai ia un suport de băuturi făcut din carton reciclat.

Ea înțepenește la vederea mea, după care ridică încet o mână. Și eu fac la fel.

Pentru o clipă, nici una dintre noi nu se mișcă. Apoi, barista strigă:

– Doug!

Singurul client care așteaptă la coadă o dă pe Cleo la o parte, ca să ia o comandă.

Cu suportul de băuturi în mână, ea se îndreaptă spre mine, iar eu o

întâlnesc la jumătatea drumului, în fața băncii vopsite în culori vii din fața restaurantului italian. Între rândurile de homari roșii, simpatici, parcă desprinși dintr-un desen animat, care sunt pictați pe bancă, e scris, cu un font drăguț: DOAR PENTRU CLIENȚI!!!

– Bună! spune Cleo.

– Bună! răspund eu.

Ea ridică suportul de băuturi.

– Cafea?

– Dacă iau un pahar, îți mai rămân doar trei, spun eu.

Ea schițează un zâmbet pe jumătate timid.

– Am pentru tine un *latte* cu caramel sărat.

Mă uit la suport și văd trei băuturi de dimensiuni medii și una care poate să fie cu ușurință echivalentul unei oale de cafea.

– Îmi dau seama că nu mai aveau energizante și Adderall!

Zâmbetul ei se lărgește.

– Nu puteam duce cinci băuturi. Așa că am luat un Americano mare pentru Sabrina și Parth, pe care să-l împartă, o cafea neagră pentru Wyn și o *matcha* pentru Kim.

Simt o împunsătură în piept.

– Ai memorat comenzile noastre de băuturi!

Cleo ridică dintr-un umăr.

– Te cunosc.

O altă clipă de tăcere.

– Vrei să ne plimbăm un minut? întreabă ea.

Eu dau din cap, încuviințând. Ea pune suportul în echilibru pe bancă și scoate paharul de carton cu cafeaua mea.

– Poftim!

– Îți dau banii pe Revolut, spun eu.

Ea tresare puțin.

– Te rog, nu!

Coborâm spre apă, iar aerul devine și mai sărat.

După o secundă, îi spun:

– N-am învățat niciodată cum să mă cert, spun eu după o clipă de tăcere, iar ea îmi aruncă o privire piezișă, făcându-mă să adaug: Mai ales cu oamenii la care țin. Ceea ce încerc să spun e că nu știu să mă cert cu nimeni. Cu atât mai puțin cu cei pe care-i iubesc. De fapt, marele meu talent e acela de a ști cum să evit orice ceartă. Mă rog, de obicei știu, murmur, în timp ce între sprâncenele lui Cleo apare o cută. Nu știu cum ar trebui să se termine o ceartă cu o persoană pe care o iubești, spun eu mai departe. În familia mea, în astfel de ocazii, toată lumea ieșea din încăpere de îndată ce se înrăutățeau lucrurile. Eloise se înfuria și pleca, sau părinții mei o trimiteau la ea în cameră. Apoi fiecare dintre ei se închidea în câte o cameră cât mai depărtată de a celuilalt. Iar lucrurile nu se îmbunătățeau niciodată după aceea, ci,

dimpotrivă, se mai înrăutățeau întrucâtva. Așa că, în legătură cu cele întâmplate aseară, m-am gândit că... dacă nu ne mai certăm vreodată, atunci... toată lumea ar rămâne. N-am încercat niciodată să mă îndepărtez de cineva. A fost exact pe dos. În ultima vreme n-a prea fost nici o plăcere să fii prin preajma mea, Cleo!

Sprâncenele ei se strâng și mai tare, vădind o totală surpriză. Mă întreb dacă nu cumva am spus din greșeală toată fraza invers.

– Ideea e că îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă spun despre mine și Wyn. Ar fi trebuit să sun mai des.

După o clipă, ea începe din nou să se uite la apă, iar apoi șoptește:

– N-am fost cu totul corectă aseară. Înțeleg de ce nu ne-ai spus.

– Înțelegi?

Se uită iarăși la mine, dând din cap o dată.

– Ce noroc! exclam eu. Poți să-mi explici ca și cum aș avea cinci ani?

De data asta, Cleo nu schițează nici un zâmbet.

– Erai în faza de negare, spune ea. Iar dacă ne-ai fi spus, asta ar fi făcut ca totul să fie real. Și chiar dacă ăsta e adevărul, chiar dacă e alegerea ta, știi că o să schimbe totul, iar asta e înfricoșător. Pentru că tu ai nevoie de noi. Suntem familia ta.

Mă uit țintă la ea.

– Of, la naiba!

– Am fost pe aproape? întreabă Cleo.

Îmi așez băutura pe unul dintre stâlpii de la marginea apei, între care sunt legate bucăți de frânghie groasă.

– Mai bine zis, ești medium? mă minunez eu.

Cleo scoate un mic hohot de râs și-și întoarce privirea spre apa care se zbuciumă pe mal. Lacrimile îi strălucesc la coada ochilor.

– Sunt însărcinată, spune ea.

Știu că trebuie să se audă sunete peste tot în jurul meu – apa, claxoanele joase ale bărcilor care părăsesc portul, glasurile pescarilor de homari din celălalt capăt al golfului, care strigă unii la alții, luându-se peste picior în timp ce încarcă și descarcă capcane.

Dar e ca și cum cineva mi-ar fi tăiat firele căștilor.

După ce încep să percep iarăși normal zgomotele lumii înconjurătoare, mă aud cum izbucnesc în lacrimi, ceea ce o face pe Cleo să-mi urmeze exemplul.

Îi iau suportul de băuturi din mâini și îl pun pe stâlpul de lângă noi. Apoi o strâng în brațe.

– De ce plângi? întreabă ea printre lacrimi, luându-mă în brațe. Nu tu ești cea care o să fie nevoită să împingă un dovleac afară din corpul ei!

– Știu! Dar sunt atât de fericită pentru tine!

Cleo râde.

– Și eu la fel. Și al naibii de îngrozită. Bineînțeles, eu am ales asta. Știam ce înseamnă – că doar nu m-am împiedicat de ușa unei bănci de spermă. Am petrecut luni de zile alegând donatorul potrivit. Dar… Cred că mă așteptam să dureze mai mult, ceea ce mi-ar fi dat timp să mă obișnuiesc cu ideea de a fi mamă. Dar nu s-a întâmplat așa. Și… sunt atât de speriată că n-o să mă descurc!

Mă retrag ca să mă uit în ochii ei, în timp ce-și șterge lacrimile.

– Glumești? O să fii o mamă perfectă! O să fii mama ta 2.0 și… așteaptă o secundă! Cât de avansată e sarcina? De cât timp ți-ai propus să faci asta?

Ea își pleacă fruntea.

– După cum am spus, n-a fost corect din partea mea să fiu atât de supărată din pricina secretului tău.

– Așa se pare, spun eu.

– Și de aceea am ezitat să-i primesc în vizită pe Sabrina și pe Parth. Avem deja o tonă de lucruri pentru copii. Tatăl lui Kimmy ne trimite prin poștă câte ceva nou în fiecare zi, iar eu nu m-am simțit pregătită să le explic prietenilor noștri de ce avem patru pătuțuri pentru nou-născuți.

– Tatăl lui Kimmy e obsedat să cumpere lucruri pentru copii?

– O să fie un bunic extraordinar, spune ea, gânditoare. Eu nici măcar n-am vrut ca el să știe deocamdată, dar Kimmy i-a spus din greșeală. Sunt însărcinată doar în câteva luni. Atât de multe lucruri ar putea să meargă prost!

O apuc de coate și o scutur.

– Atât de multe lucruri ar putea să meargă bine!

Cleo schițează un surâs vag.

– Nu știu ce înseamnă asta pentru noi.

– Înseamnă că o să fiți mame, spun eu.

Ea clătină din cap.

– Ce înseamnă pentru noi toți, Harry. Dacă e să mă iau după căutările mele pe Google, o să fiu tot timpul obosită și, în perioadele de trezie, o epavă bântuită de îngrijorări. Oricum nu sunt „cea mai vivace" din grup…

Îi strâng mâinile.

– Cleo! E complet ridicol. Ești foarte vivace!

– Kimmy e așa, spune Cleo pe un ton sceptic. De asta m-am și îndrăgostit de ea. Dar uneori e greu să nu mă simt ca și cum… ca și cum deja toată lumea o place pe iubita mea mai mult decât pe mine. Chiar și cei mai buni prieteni ai mei. Și cu cât mă maturizez mai mult, cu atât mai puțin loc ar putea să rămână pentru mine.

– De cât timp te simți așa?

– Nu știu, răspunde ea. Probabil că de când am încetat să mai beau.

– Aș fi vrut să-mi spui mai devreme că aveai astfel de sentimente.

– E atât de jenant! exclamă ea. Să fii geloasă pe propria ta iubită? Abia acum câteva luni i-am destăinuit asta lui Kimmy.

– O iubesc pe Kimmy, iar tu știi asta. Are o mulțime de calități uimitoare și a devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele. Dar știi care e chestia care îmi place cel mai mult la ea?

Colțurile gurii lui Cleo se ridică.

– Corpul ei trăsnet?

– Ăsta e numărul doi. Numărul unu e faptul că te face atât de fericită. Atunci când ați început să ieșiți împreună, a fost ca și cum s-ar fi adăugat în puzzle ultima piesă lipsă din… toate astea. Familia noastră. Dar asta nu te face pe tine mai puțin importantă. Tu și Sabrina sunteți cele mai bune prietene ale mele. Întotdeauna o să fiți. Și-mi pare foarte rău că ți-am dat motive să te îndoiești de asta.

Ochii îi strălucesc, iar glasul îi tremură.

– Dar dacă o să mă schimb după ce o să am un copil? Dacă prăpastia devine din ce în ce mai mare, până când n-o să mai avem nimic în comun?

– N-am nevoie ca tu să rămâi la fel, Cleo! Și nu faptul că „avem lucruri în comun“ mă face să te iubesc. Suntem atât de diferite, Clee! Cu toatele. Și n-aș schimba nimic la tine. După cum am spus, tu ești o bucată lipsă din inima mea, iar Sabrina e și ea la fel. Dacă programul tău trebuie să se schimbe, dacă începi să cânți cântece de Barney sau dacă devii unul dintre acei oameni care postează pe rețelele de socializare despre pampersii plini ai copiilor lor…

– O să mă împuști, ca să nu mă mai chinui? întreabă ea în șoaptă.

– O, Doamne, da! O să-ți iau telefonul și o să ți-l arunc în mare. Dar o să continui să te iubesc. Faci parte din familia mea. Tu și Sab. Amândouă.

Lui Cleo îi piere zâmbetul.

– Nici cu ea n-ar fi trebuit să fiu atât de dură!

– Poate că există un mod mai diplomatic în care ai fi putut să-i faci acele reproșuri, recunosc, dar cred că aveai nevoie să te descarci puțin. Și probabil că și noi trebuia să auzim ce ne-ai spus.

Cleo își mușcă buza.

– Poate. Sabrina e destul de loială, dar dacă se simte nedreptățită…

– Nu vreau să-ți sugerez să folosești sarcina ca monedă de schimb, dar cred că după ce află cu ce anume te-ai confruntat, o să înțeleagă. Iar apoi o să-ți organizeze o petrecere complet exagerată, cu un tort fotorealist pentru bebeluș și cu berze vii care să zboare în jurul casei tale!

Cleo izbucnește în râs, lăsându-și capul să cadă pe umărul meu.

– Abia aștept!

Își împletește degetele cu ale mele și mai rămânem acolo un pic, uitându-ne la bărcile care alunecă pe apă în port, ascultând

conversații întregi susținute la megafoane, în timp ce oamenii trec unii pe lângă alții pe apă.

Totul se schimbă. Trebuie să se schimbe. Nu poți opri timpul.

Tot ce poți face e să te îndrepți într-o direcție și să speri că vântul o să te lase să ajungi la destinație.

O altă metaforă maritimă. Eu sunt, cu siguranță, coșmarul oricărui localnic. Dar ideea rămâne aceeași: schimbările se întâmplă.

„Două dintre cele mai bune prietene ale mele o să aibă un copil."

Mă cuprinde o bucurie aproape dureroasă.

– O, Doamne!

Cleo își ridică privirea.

– Poftim?

– Tocmai mi-am dat seama că o să fiu mătușă!

Ea pufnește în râs.

– Harry, o să fii una dintre co-nașe!

CAPITOLUL 34

VIAȚA REALĂ

Sâmbătă

– O să se supere că ți-am spus ție prima, spune Cleo.

– Pot să mă prefac că nu știu, mă ofer eu, dar ea îmi aruncă o privire plină de subînțeles. Sau putem să fim sincere și să-i spunem deschis!

Mă îmbrățișează din nou.

– Ești sigură că nu vrei să te duc înapoi?

Își verifică ora pe telefon. În urmă cu câteva minute, a sunat-o pe Kimmy, rugând-o să vină și s-o ia cu mașina, iar aceasta din urmă trebuie să ajungă la Warm Cup din clipă în clipă.

– Ne întâlnim imediat! spun eu.

Mai întâi trebuie să găsesc ceva ca s-o îmbunez pe Sabrina. N-o să plecăm din excursia asta cu tatuaje identice – după cum se vede, majoritatea artiștilor nici gând să tatueze o femeie însărcinată, de unde și adevăratul motiv al refuzului lui Cleo –, însă tot putem găsi o amintire pe care s-o luăm din locul ăsta.

După ce Kimmy o ia pe Cleo, îmi cumpăr un al doilea *latte* cu caramel – de data asta, cu gheață – și mă plimb pe lângă vitrinele magazinelor. N-am nici o idee de unde să încep. Sper că o să-mi dau seama la fața locului. Până acum, cea mai bună opțiune par a fi tricourile identice pe care scrie GOT LOBSTAH, sau cele pe care scrie MAINEIAC, dedesubtul inscripției aflându-se un homar care poartă ochelari de soare de pilot.

Merg de-a lungul unei vitrine în care sunt prezentate lămpi și prosoape de bucătărie drăguțe, iar apoi, după colț, dau de una plină cu niște geamanduri colorate care au fost transformate în tot felul de decorațiuni de grădină. Mă opresc ca să las un Subaru murdar să treacă de un semn de stop la următoarea intersecție, și atunci îmi dau seama unde mă aflu.

Sunt pe Easy Lane. Scena disputei noastre de aseară. În față, pe stânga, văd studioul de tatuaje. Prima tentație e să mă îndepărtez de

locul crimei. Apoi observ numărul aurit și lucios al magazinului, deasupra ușii din dreapta mea: 125.

Numărul 125, pe Easy Lane.

Îmi ia o secundă ca să-mi dau seama de ce mi se pare atât de cunoscut. După ce mă dumiresc, o iau înapoi și verific numărul magazinului cu geamanduri.

127. Direcție greșită. Eu caut 123.

Aștept ca o altă mașină să treacă prin intersecție, iar apoi traversez în fugă.

Easy Lane, numărul 123. Locul surprizei mele personalizate.

Pe ușă e lipit un autocolant pe care scrie EARTHEN, dedesubt fiind trecut și programul de funcționare, dar, în lumina puternică a soarelui, nu pot distinge mare lucru prin ferestre.

Verific ora pe telefon: 9.16 dimineața. Dacă îmi amintesc bine, itinerarul spunea că „surpriza personalizată" a Sabrinei pentru mine urma să înceapă la ora nouă. Cumpănesc o clipă dacă să intru, iar apoi îmi fac curaj și împing ușa.

Mă întâmpină o rafală de aer cald.

– Harriet? întreabă un glas de femeie.

Clipesc în timp ce aștept să mi se contracte pupilele înapoi, ca să văd ceva în penumbra din încăpere.

– Da, bună ziua!

Mă întorc spre sursa acelui glas, întrebându-mă dacă își poate da seama că n-o văd, sau că încă nu văd absolut nimic.

– Locul tău e pregătit în spate, spune ea.

– Grozav!

Dintr-un motiv oarecare, nu-mi trece prin minte decât cu o jumătate de secundă prea târziu că aș putea să-i spun că habar n-am de ce mă aflu aici. Sau ce anume e aici.

Vederea mi se adaptează în timp ce femeia mă conduce în partea din spate a magazinului. Mă uit cu atenție la rafturile de stejar care se aliniază pe pereți, încărcate cu piese de veselă aflate la vânzare. Boluri, farfurii, căni – toate, colorate în nuanțe vii, ca de bomboane – ies în evidență pe pereții albi precum cei ai unei galerii de artă.

Vânzătoarea – o femeie cu bretonul tuns drept, pantaloni largi și cercei mari, circulari, parcă desprinși din anii '70 – mă conduce pe un hol, până la o cameră de două ori mai mare decât cea dintâi.

Mă opresc din drum, nu mai puțin șocată decât atunci când am intrat în casa de vacanță și l-am găsit acolo pe Wyn.

– Puteți să vă așezați la orice roată doriți, spune femeia. Nu mai avem nici o rezervare până la ora patru.

Încă nu reușesc să rostesc nici măcar o silabă. Clopoțelul de pe ușa magazinului sună în spatele nostru, iar zeița anilor '70 spune:

– Anunțați-mă dacă aveți nevoie de ajutor!

Apoi se retrage ca să-l primească pe noul client.
Rămân locului, calculând.
Peretele din spate e plin de ferestre, iar acestea au vedere spre strada vecină. Rafturi de lemn, de felul celor din camera din față a magazinului, se întind de la un perete la altul, încărcate cu boluri, vaze și căni. În dreapta, șorțuri în tonuri pastelate, pătate cu urme de lut, atârnă în cârlige, iar în mijlocul podelei de beton lustruit se află o masă lungă de lemn, cu roți de olar așezate pe ea la intervale egale. În dreptul fiecărei roți se găsește un scaun. Pe peretele din stânga se află un blat lung, în care e montată o chiuvetă. Tot la peretele ăsta sunt aliniate și o grămadă de dulăpioare și de lădițe, iar din tavan atârnă, ca niște serpentine vii, iedera-diavolului și filodendroni ce capturează razele de lumină în timp ce ghivecele se rotesc mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.
Mi se pune un nod în gât.
Nu cred că i-am pomenit Sabrinei de mai mult de trei ori despre cursul meu de olărit. Știu bine asta, fiindcă, în general, mi se pare jenant să aduc vorba despre curs.
Mi-e teamă ca oamenii să nu mă ia prea în serios, iar apoi să fie dezamăgiți după ce află cât de mediocră sunt în domeniul ăsta. Și, cumva, mi-e aproape la fel de teamă că nu m-ar lua deloc în serios, ci m-ar ignora, zicând: „Ei bine, toată lumea are nevoie de un hobby!“, deși pentru mine înseamnă mult mai mult.
Olăritul nu e o carieră – nu mă pricep la asta. E altceva. E locul în care mă duc atunci când mă simt prizoniera propriei minți. Atunci când mă gândesc, îngrozită, că toate momentele mele cele mai fericite aparțin trecutului. Atunci când corpul îmi vibrează de prea multă trăire, sau mă doare de prea puțină, iar viața se întinde în fața mea ca o amenințare.
În cele câteva convorbiri telefonice pe care le-am avut cu ea de când am început cursul, Sabrina a pus câteva întrebări directe în legătură cu subiectul ăsta, iar eu i-am dat răspunsuri succinte și apoi am îndreptat discuția în altă direcție. A fost încă o parte din viața mea pe care nu m-am simțit pregătită s-o împărtășesc cu nimeni înainte de vacanța de acum, și totuși Sabrina a înțeles, m-a înțeles pe mine mai bine decât mi-am dat seama.
Fiindcă săptămâna asta n-a fost despre torturarea mea și a lui Wyn și nici despre păstrarea echilibrului fragil al familiei noastre adoptive. Tot ceea ce a făcut Sabrina, greșit sau nu, a fost din dragoste. Fiindcă ne cunoștea și-i păsa de fericirea noastră.
Mă duc la peretele cu cârlige și-mi aleg un șorț trandafiriu, pe care mi-l atârn de gât. Apoi mă duc la lădițele aflate în cealaltă parte a camerei și încep să adun materiale și ustensile.
Umplu un castron cu apă și îl așez pe masă, alături de câteva

unelte, un burete, o bucată de lut.

Faptul că n-am un plan clar înainte să încep o lucrare rareori se dovedește a fi de bun augur pentru mine, dar acum nu-mi pasă. Nu contează ce fac, ci contează doar că prețuiesc timpul petrecut ca să fac obiectul respectiv. O să mă simt bine înmuindu-mi mâinile în lutul moale și aplecându-mă deasupra roții până când mă apucă durerea de spate.

Mă așez pe scaunul cel mai apropiat de ferestre și modelez o minge. Apoi o așez pe roată și o apăs cu podurile palmelor.

În clipa în care îmi înmoi degetele în apă ca să încep să modelez lutul, mă cuprinde o stare de calm. Gândurile mi se risipesc. Apăs pedala cu piciorul, trăgând în sus de bulgărele de lut și centrându-l pe roata care se învârte.

Mă pierd în ritmul roții. Dau contur în sus. Dau contur în jos.

N-o să am timp să smălțuiesc obiectul ăsta înainte să plec din Knott's Harbor și nici n-o să am loc în bagaj, ca să-l iau acasă după ce o să fie ars în cuptor. Dar nu mă gândesc la nimic din toate astea.

Modelatul lutului îmi face mintea ca marea într-o zi senină, cu toate gândurile împrăștiate plăcut sub lumină, rostogolindu-se pe spinarea unor valuri mereu în mișcare.

Aplicația mea de meditație îmi spune adesea să-mi imaginez gândurile și sentimentele ca pe niște nori, iar pe mine, ca pe muntele pe lângă care rătăcesc aceștia.

Lucratul la roată nu implică nici un fel de strădanie. Devin un corp, o secvență de organe, de vene și de mușchi care lucrează la unison.

Încetinesc ritmul pedalei și desfac lutul. Coatele mi se lipesc de corp, degetele mari mi se scufundă în mijloc și, în timp ce lutul trece pe lângă ele, înăuntrul sferei se cască o adâncitură. Îmi curbez degetele în jos, subțiind pereții de sub buză.

Mirosul de pământ e pretutindeni. Transpirația îmi înțeapă ceafa. Sunt oarecum conștientă de o durere în partea de sus a spatelui, dar asta e doar o observație, un fapt care nu necesită nici o acțiune. Nu-i nevoie să repar nimic, să schimb nimic.

Sunt doar un alt nor care rătăcește la întâmplare.

De sub mâinile mele apare forma unui bol. Iau buretele galben de pe masă și îl apăs ușor pe fundul bolului, netezind urmele lăsate de degete. Sudoarea îmi curge pe frunte. Durerea din șira spinării mi se extinde la umeri.

Apuc buza groasă a bolului și o trag în sus, întinzând lutul, iar apoi îl trag și mai sus. După ce l-am ridicat până la limita dincolo de care aș strica modelul, îmi aduc mâinile înapoi la bază, în formă de pâlnie, și le mișc în sus, strângând întregul artefact.

Asta e partea mea preferată: momentul în care lutul capătă forma unui cilindru stabil și în care cea mai mică atingere îl poate schimba și

modela. Îmi place foarte mult modul în care totul se poate destrăma atât de ușor și mă extaziez descoperind acea mișcare grație căreia știu că n-o să se strice, cu toate că nu înțeleg dinamica forțelor cu care lucrez. Lutul devine o extensie a mea, ca și cum eu și el am lucra împreună.

Întregul proces amintește de ceva ce mi-a spus Hank cu mult timp în urmă, despre ce înseamnă să crești la un ranch și să antrenezi cai noi.

Se pare că se pricepea la asta și își atribuia priceperea răbdării de care dădea dovadă. Putea să aștepte să treacă orice toană a calului. Furia unui animal nu-l înfuria și pe el.

– Te ajută să le înțelegi mai bine, mi-a spus el. Nu vrei ca acea furie să se transforme în frică, ci vrei ca ea să se transforme în încredere.

Și, deși erau multe lucruri pe care le ura în legătură cu munca la o fermă, lui Hank îi plăcuse sentimentul pe care-l avea după ce ajungea la o înțelegere cu o altă ființă vie, după ce înțelegea nevoile celuilalt, după ce se retrăgea atunci când era cazul și se apropia atunci când era nevoie.

– Și Wynnie ar fi fost bun la asta, mi-a spus el. Întotdeauna a știut să asculte.

La început, cred că mă ustură ochii din pricina sudorii care mi se prelinge printre gene. Abia după ce simt dârele calde curgându-mi pe obraji, îmi dau seama că plâng.

E un alt fel de plâns decât gama largă de revărsări de lacrimi pe care am experimentat-o săptămâna asta.

Nu suspin. Nu mă cutremur de spasme, ci trăiesc o revărsare lentă și tăcută de sentimente.

Râd printre lacrimi, dar mâinile îmi rămân la locul lor, modelând lucrul ăsta frumos și delicat fără să urmăresc nici un scop în afara aceluia de a mă bucura.

În clipa în care îmi ridic privirea și îl văd în prag, stomacul începe să mi se agite, iar inima mea spune: „Tu!“

Ca și cum l-ar fi chemat aici doar prin bătăile ei.

Mă ridic de pe scaun, cu mâinile mânjite de lut apos.

– Ce cauți aici?

Colțul din dreapta al gurii i se ridică.

– Am venit ca să reconstituim scena din *Fantoma mea iubită*.

Cum nu dau semne că înțeleg, el mă lămurește:

– M-am trezit, iar tu nu mai erai acolo.

Îmi șterg mâinile de șorț și-i povestesc:

– M-am dus să-mi iau o cafea și apoi mi-am amintit de surprizele pe care le-a pregătit Sabrina. Mi s-a părut că e păcat să le las să se irosească.

– Mi-am imaginat, spune el. M-am dus și eu la a mea.

Mă uit la ceasul de deasupra ușii. Sunt aici de mult mai mult timp decât mi-am imaginat. Mi-am petrecut două ore lucrând la o singură vază.

– Cum m-ai găsit?

Își înclină capul.

– Nu poți uita o adresă precum Easy Lane, numărul 123.

– Din pricina ideii de ocazie ratată, spun eu.

Pe fața lui înflorește ditamai zâmbetul.

– Ar fi trebuit să fie Easy Street!

– Toți acești locuitori din Maine încearcă din răsputeri să nu-și facă orașele prea adorabile, spun eu.

Se apropie și se uită la roată.

– Ce faci aici?

– Sincer vorbind, abia dacă am băgat de seamă ce anume fac.

– Seamănă cu o vază.

– S-ar putea să ai nevoie de ochelari! îl previn eu.

Își ridică privirea.

– E greu?

– Cred că ceea ce e cu adevărat greu e că trebuie să faci mai puțin decât îți dai seama. Iar dacă te gândești prea mult la munca pe care o depui și încerci prea mult s-o controlezi, o dai în bară. Cel puțin, din experiența mea.

El schițează un zâmbet pe jumătate timid.

– Asta-i ca-n viață!

– Vrei să încerci? întreb eu.

Dintr-odată, face un pas în spate.

– N-aș vrea să stric totul.

– De ce să nu încerci?

– Pentru că arată atât de bine! Ai muncit din greu la ea! răspunde el.

Pufnesc în timp ce mă duc la cârligele pentru șorțuri și aleg unul galben pal pentru el.

– E lut umed, spun, înmânându-i șorțul. Nu se sparge.

– Pare fragil.

– Știi, ai putea să-l răstorni sau să-l scapi din mână, dar n-o să se spargă. Și oricum n-o să am timp să termin lucrarea, așa că, dacă punem lutul la loc după ce modelăm, nu e mare pagubă.

El ridică din sprâncene.

– Te întristează să lucrezi la ceva ce n-o să apuci să finalizezi?

– M-am simțit bine lucrând, iar asta îmi e de ajuns.

Zâmbetul lui Wyn se lățește.

– Atunci, Sabrina a făcut un lucru bun!

– Așa-i! adeveresc eu. Care a fost surpriza ta?

– O plimbare cu caiacul, răspunde el.

Izbucnesc în râs.

– Îmi place că a ta a presupus să faci sport, iar a mea, să stau aproape nemișcată și să mă joc cu noroi!

– Vrei să ghicești care au fost cele ale lui Cleo și Kimmy? întreabă el.

– S-au dus? mă mir eu, întrebându-mă dacă Sabrina și Cleo au apucat cumva să stea de vorbă.

El dă din cap în semn că da.

– Cleo, spun eu, gândind cu glas tare, a mers la un muzeu agricol, iar Kimmy, la un talcioc de substanțe halucinogene!

– Ai fost foarte aproape. Au primit cadou un masaj pentru cupluri, mă anunță el, iar, după ce-mi vede expresia, adaugă: Pari surprinsă!

– Chiar sunt!

– De ce?

– Acum, când știu că exista și posibilitatea să primim masaje pentru cupluri, mă mir că Sabrina nu ne-a trimis și pe noi la unul.

– Eu nu mă mir deloc, spune el. Nu-ți place să fii atinsă de străini.

Inima îmi tresaltă. Încă o mică reamintire a faptului că oamenii ăștia mă cunosc atât de bine, cu toate părțile pe care am ajuns să mi le consider dificile sau neplăcute, unele pe care nu mi le arăt niciodată în mod voit, dar care au ieșit la iveală ici și colo de-a lungul anilor.

Îmi înghit emoția crescândă și-i fac lui Wyn semn din cap, arătându-i scaunul meu.

– Ia loc!

El își pune șorțul la gât și se cocoață pe scaun, ușor consternat.

– Relaxează-te, îl îndemn, scuturându-l de umeri în timp ce mă îndrept către următorul scaun, pe care îl trag aproape de el și apoi mă așez. Olăritul seamănă cu condusul mașinii. Să-ți umezești puțin mâinile!

– Of, nu conduc niciodată cu mâinile umede! spune Wyn.

– Ei bine, asta e prima ta greșeală! E ilegal să conduci cu mâinile uscate.

– Cred că legile sunt diferite în Montana.

– Nu fi ridicol, nu există legi în Montana. Dacă ai o pălărie suficient de mare, poți revendica orice vrei și apoi lucrul ăla e al tău!

– Adevărat! Așa am intrat cândva în posesia unui grup de magazine Walmart.

– Până când a apărut un tip cu o pălărie și mai mare, spun eu. N-am de gând să te oblig să faci asta, Wyn. Credeam că, pur și simplu, vrei s-o faci.

– Da, așa-i. Dar trag de timp fiindcă mi-e teamă ca nu cumva s-o stric.

– Ți-am explicat deja că n-ai cum să strici nimic. Asta e întreaga idee pe care se bazează o astfel de muncă. Iar acum, umezește-ți

mâinile!

Mă aplec înainte, trag bolul cu apă mai aproape și, cu o ușoară grimasă, Wyn își vâră mâinile în el.

– Bine, spun eu. Acum folosește-ți mâna stângă și pune puțină presiune pe partea laterală a vasului. Mâna dreaptă e mai mult pentru echilibru, ca să menții calupul de lut în poziție verticală.

Își așază palmele pe lateralele calupului.

– Și acum ce facem?

– Apasă ușor pe pedală!

O face. Și, fiindcă e Wyn, o face foarte bine. Dar imediat ce roata atinge viteza maximă, el împinge prea tare, iar eu mă reped și-i prind mâna dreaptă, echilibrând-o înainte ca posibila vază să se răstoarne.

– Ți-am spus că o s-o stric!

– O, ce dramatic ești! îl necăjesc eu, atingându-mi nasul de gâtul lui. N-ai stricat-o. Îi dăm o altă formă.

Mă aplec peste el ca să-mi pun cealaltă palmă pe dosul mâinii lui stângi. Astfel, egalizez presiunea, iar vasul se îngustează și lutul se duce în sus.

– Acum chiar că facem ca în *Fantoma mea iubită*! spune el.

– Nu chiar, dar nu cred că am brațele suficient de lungi ca să pot să stau în spatele tău și să te ajut, spun eu.

– Cu siguranță că nu. Dar poți să te așezi în poala mea.

– Ba să avem iertare, eu sunt cea care conduce aici! Toată lumea știe că persoana care stă în poală e amatorul.

– Deci vrei să stau eu în poala ta! deduce el.

– Nu vreau să mor! glumesc eu.

– Mă bucur să aud asta!

Privirea lui se întoarce spre calupul de lut. Cumva, îl împiedicăm să se prăbușească sau să se răstoarne. Se lățește, se îngustează, se lățește din nou, clătinându-se, dar rămâne în picioare.

Mă surprind privindu-l, fără intenția de a-i vorbi. În clipa în care își ridică privirea, inima mi se oprește în loc.

El își țuguie buzele.

– Ce-i?

– Trebuie să-ți spun ceva, șoptesc eu.

Piciorul i se ridică de pe pedală, iar zâmbetul i se stinge.

– Bine.

Încerc să-mi fac curaj. Mă simt de parcă m-aș fi transformat într-un boț de gelatină. Mi-aș dori ca eu și Wyn să ne aflăm acum în părți opuse ale camerei copiilor și să fim cufundați în întuneric. E mult mai greu să spui anumite lucruri la lumina zilei.

Închid ochii ca să nu fiu nevoită să-i văd reacția, să nu văd dacă lumea se prăbușește brusc la auzul cuvintelor:

– Cred că-mi urăsc slujba.

Aștept. Nimic.

Nici un scrâșnet care să-mi spargă timpanul în clipa în care pământul se despică în două. Părinții și colegii mei de serviciu nu intră în încăpere, înarmați cu furci și topoare. Nu mă sună la telefon fiecare profesor, meditator și antrenor care mi-a scris vreodată o scrisoare de recomandare, mi-a oferit vreun post de cercetare sau mi-a trimis vreun e-mail de felicitare.

Dar nu prea era nici o șansă să se întâmple ceva din toate astea.

Singurul lucru care contează acum, singurul lucru de care mă tem, e reacția lui Wyn.

Am toate acele senzații care tind să preceadă un atac de panică: furnicături, căldură, gâtlej blocat, un bolovan în stomac.

– Harriet, vrei să te uiți la mine? întreabă el în șoaptă.

Răsuflu adânc și deschid ochii.

Fruntea lui e încrețită, dar ochii și gura au o expresie plină de blândețe. Nisipuri mișcătoare.

– S-a întâmplat ceva la spital? întreabă el.

Stomacul mi se mai scufundă un pic. Mi-aș dori să fie atât de simplu, să pot pune acel sentiment al meu pe seama unui moment concret, în care totul a mers prost. Clatin din cap în semn că nu.

Mâinile acoperite de lut ale lui Wyn mă prind cu delicatețe de încheieturi.

– Atunci, ce-i?

– E greu de explicat.

– Vrei să încerci? întreabă el.

Înghit în sec.

– N-ar trebui să fie vorba despre mine. Eu ar trebui să ajut oamenii.

– Ba e vorba despre tine, spune Wyn.

Cum să rezum? Nu există un lucru anume pe care să vreau să-l schimb. Întâmplarea face să-mi petrec nouăzeci la sută din timp fiind extrem de nefericită și, cu cât încerc mai mult să-mi înăbuș nefericirea, cu atât mai mult sporește, umflându-se, amenințând să se reverse.

În perioadele în care nu sunt aici, mă simt ca o fantomă. Ca și cum pielea mea n-ar fi suficient de solidă ca să reziste în prezența luminii solare și ca și cum n-aș avea nici un fir de păr care să fluture în bătaia brizei.

– Nu mă pricep la asta, Wyn, spun eu cu glas întretăiat.

El îmi scutură mâinile.

– Păi, tu ești genială!

– Dar dacă nu sunt? întreb eu. Dacă am investit tot ce am, tot timpul și toată energia mea în atingerea țelului ăstuia legat de profesie? Și banii, o, Doamne, banii! Sute de mii de dolari în împrumuturi, dintre care unele au trebuit să fie cosemnate de părinții

mei, fiindcă n-am un bun istoric de credit! Și astfel, mi-am construit o viață în care nu fac decât să aștept. Aștept ca operația să se termine. Ca ziua să se termine. Aștept să ajung aici, unde mă simt…, murmur eu, observând că buzele lui Wyn se desfac, iar privirea îi devine dureros de tandră, … o persoană întreagă. Ca și cum aș fi în locul potrivit.

„Iată ramura corectă a multiversului“, îmi zic. „Unde încă ești atât de aproape, încât te pot atinge, gusta, mirosi.“

– Mi-a plăcut școala, adaug eu. Dar urăsc să mă aflu în spitale. Urăsc mirosul de antiseptic. Lumina artificială îmi dă dureri de cap și mă dor umerii fiindcă nu mă pot relaxa, fiindcă totul pare atât de… atât de cumplit. Și în fiecare zi, după ce ajung din nou acasă, nici măcar nu mă simt ușurată, fiindcă știu că trebuie să mă întorc. Și… tot aștept să se schimbe ceva, să se întâmple ceva și să încep să mă simt bine, așa cum am crezut cândva că avea să se întâmple. Însă nu se schimbă nimic. Mă perfecționez în ceea ce fac, dar nu se schimbă deloc felul în care mă simt în legătură cu ceea ce fac.

Mâinile lui Wyn se încleștează, privirea i se pleacă, iar glasul i se stinge într-o șoaptă:

– De ce nu mi-ai spus asta?

– Îți spun acum.

– Nu, trebuia să mi-o spui pe vremea când eram împreună. Pe vremea când ai avut nevoie de mine și n-am putut să ajung la tine, oricât de mult am încercat. De ce nu m-ai lăsat să te ajut?

– Fiindcă mi-era rușine, Wyn! Ai venit după mine în partea cealaltă a țării și-ți era atât de greu, ne era greu amândurora. Mă temeam ca nu care cumva să înrăutățesc lucrurile. Am vrut să fiu cine credeai tu – cine credea toată lumea – că eram, dar acum nu mai pot să mă prefac. Nu sunt așa. Of, n-am vrut niciodată să te dezamăgesc!

Wyn mă privește țintă preț de câteva secunde, iar apoi scoate un hohot de râs aspru și frustrat.

– Nu glumesc, Wyn! îl avertizez eu.

Se trage mai în față, iar genunchii mei se strecoară între ai lui, încheieturile mâinilor fiindu-mi încă prizoniere în mâinile lui murdare de noroi. Degetele i se mișcă înainte și înapoi, cu un ușor tremur.

– Nu râd de tine. Doar că mă simt atât de nătâng!

– Tu? Eu sunt cea care și-a dedicat ultimii zece ani din viață și o mulțime de bani imaginari unui lucru pe care-l urăște.

Wyn aruncă o privire la mâinile noastre împreunate.

– Păi, eu… Sufereai și eu nici măcar n-am observat, Harriet! Sau am observat, dar am crezut că sufereai din cauza mea. Iar consecința a fost că am dat-o în bară și te-am pierdut!

Clatin din cap cu putere.

– Aveai probleme mai importante!

– N-a existat nimic mai important decât tine! spune el pe un ton pătimaș! Nu și pentru mine. Niciodată!

Sângele îmi urcă în obraji, în gât, în piept. Mă doare când încerc să înghit. Totuși, reușesc să spun:

– Poate că de aceea ți-a fost atât de greu. Ți-ai construit întreaga viață în jurul planurilor mele. Ți-ai părăsit prietenii și ai pierdut timpul pe care ai fi putut să-l petreci cu familia ta – cu Hank –, iar acum eu nu pot să mă descurc cu viața mea. Ai făcut toate astea pentru mine, iar eu nici măcar nu sunt persoana care credeai că sunt!

– Harriet! strigă el, iar tandrețea din glasul lui, din strânsoarea mâinilor lui, îmi desface toate acele cusături chirurgicale însăilate în grabă pe inima mea rănită. Știu exact cine ești.

Îmi ridic privirea și spun cu glas înăbușit:

– Chiar așa? Fiindcă eu nu știu.

– Știam cine ești înainte să te cunosc, pentru că tot ce mi-au spus prietenii noștri era adevărat.

– Vrei să spui că ai văzut o pictură cu mine dezbrăcată, îl corectez eu.

El zâmbește și mă mângâie pe obraz, nici unul dintre noi nefiind deranjat de lut.

– Vreau să spun că ai cel mai ciudat râs din lume, Harriet, îmi declară el pe un ton blând. Și, de fiecare dată când îl aud, mă simt ca și cum aș da pe gât un shot de tequila, ca și cum m-aș putea îmbăta cu sunetul lui și ca și cum aș fi mahmur atunci când stau prea mult timp fără tine. Tu vezi ce e mai bun în fiecare om și-i faci pe cei pe care-i iubești să simtă că până și eșecurile lor merită să fie apreciate. Îți place să înveți. Îți place să împărtășești ceea ce înveți. Încerci să fii corectă, să vezi lucrurile din punctul de vedere al altora, iar uneori asta te face să-ți fie greu să le vezi din punctul tău de vedere, dar ai unul. Și chiar și atunci când ești supărată pe mine, vreau să fiu aproape de tine. Nimic din toate astea – nici unul dintre lucrurile pe care le ador la tine, nici unul dintre lucrurile care te fac să fii tu – n-are nimic de-a face cu o slujbă. Nu de asta te iubesc. Nu de asta te iubește lumea.

– Poate că nu de asta mă iubesc, dar faptul că am o astfel de carieră e ceea ce îi face să fie mândri de mine. E ceea ce îi face fericiți.

El mă privește cu atenție.

– Te referi la părinții tăi?

Îmi plec capul.

– Vino aici! spune Wyn.

– De ce? întreb eu.

– Fiindcă așa vreau eu!

– Ce s-a întâmplat cu manierele tale elegante de Montana?

– Vino aici, te rog!

Îl las să mă tragă în poala lui, să-și petreacă un braț pe după mijlocul meu și să mi-o pună pe cealaltă pe genunchi, chiar dacă e plină de lut și-mi pătează blugii.

– Părinții tăi te iubesc, spune el. Și tot ceea ce fac – și te împing să faci – e din pricină că vor ca tu să fii fericită. Dar asta nu înseamnă că au întotdeauna dreptate în privința a ceea ce e mai bine pentru tine. Mai ales dacă nu le-ai spus ce simți.

– Mă simt atât de egoistă chiar și dacă doar aduc vorba despre asta! mărturisesc eu. Ca și cum astfel le-aș da de înțeles că fiecare lucru pe care l-au făcut pentru mine nici măcar nu contează.

– Nu-i nimic egoist în a vrea să fii fericită, Harriet!

– Când, în schimb, aș putea fi chirurg? Ba da, Wyn, ăsta e egoism.

– Las-o naibii de treabă! se înfurie el. Un olar fericit e mai bun pentru lumea asta decât un chirurg nefericit.

Simt cum îmi ia fața foc.

– Eu nu sunt olar, Wyn! Olăritul nu e o ocupație din care să câștig bani.

– Poate că nu. Și nici nu trebuie să fie vreodată, dacă nu vrei asta, spune el. Dar ideea e că slujba ta nu trebuie să fie identitatea ta. Poate să fie doar un loc în care te duci, care nu te definește și nu te face nefericit. Meriți să fii fericită, Harriet! exclamă el, îndepărtându-mi o șuviță de păr de pe obraz. Toate sunt mai bune dacă ești fericită!

– Pentru mine, spun eu.

– Ba și pentru mine! exclamă el, vehement. Pentru Cleo, Sabrina, Parth și Kimmy! Și pentru părinții tăi! Pentru toți cei care țin la tine. Lumea o să aibă mereu nevoie de chirurgi, dar o să aibă nevoie și de boluri. Uită de ceea ce crezi că ar vrea ceilalți. Tu ce vrei?

Încerc să râd, dar mă înțeapă prea tare nările ca să pot scoate un fornăit în toată regula.

– Nu poți să-mi spui pur și simplu ce să fac? întreb.

Wyn mă ia în brațe. Mă ghemuiesc la pieptul lui, îl adulmec și simt cum corpul meu se liniștește.

– Ce-ar fi dacă…, încep să spun, încercând să mă agăț de fiecare fărâmă de curaj care mi-a mai rămas, ceea ce, sincer vorbind, nu e prea mult, după care mă trag puțin în spate, iar glasul mi se stinge până când ajunge o șoaptă, … ce-ar fi dacă aș veni în Montana?

Wyn își lasă privirea în jos, iar genele i se răsfiră pe obraji.

– Harriet, spune el cu glas atât de îngroșat, încât parcă l-ar durea să-mi rostească numele.

Mă doare inima. Fiindcă îl cunosc.

Știu cum sună o scuză în glasul lui Wyn Connor. Ochii lui mă privesc din nou, cu irisurile verzi ca mușchiul, calde. Presiunea care mă apasă în piept amenință să-mi rupă coastele, să-mi străpungă inima. Ochii mi se umplu de lacrimi, dar cumva găsesc puterea să

șoptesc:

– De ce nu?

– Fiindcă nu poți continua să faci ceea ce vor alții, răspunde el pe un ton grav. Nu poți să mă urmezi, așa cum te-am urmat eu pe tine. N-o să-ți fiu de ajuns.

– Dar te iubesc, bâigui eu.

– Și eu te iubesc, răspunde el, iar mâinile i se mișcă, neliniștite, pe corpul meu. Te iubesc atât de mult! exclamă, sărutându-mi un punct umed de pe obraz și lipindu-și fruntea de a mea. Dar nu mă poți urma! Am încercat asta și ne-a rupt pe amândoi în bucăți, Harriet. Nu te pot lăsa să-ți construiești viața în jurul meu. Asta ne-ar distruge din nou, și nu pot să-mi asum un asemenea risc. Trebuie să-ți dai seama ce vrei cu adevărat.

Inima mea se simte ca și cum ar fi întinsă pe un suport medieval de tortură, sfâșiată puțin câte puțin.

– Și dacă tot ce vreau cu adevărat ești tu?

– Poate că asta vrei acum, murmură el. Dar mai târziu? După ce te trezești și-ți dai seama că te-am lăsat să renunți la tot pentru mine. Nu pot să fac asta!

Acele luni în care l-am privit cum se înăbușea, cum se zbătea să supraviețuiască în timp ce trăia o viață care nu-i era pe plac, revin în prim-planul minții mele. Își construise întreaga existență în jurul meu, iar asta aproape că ne-a zdrobit. Ne-a secătuit dragostea până când aceasta a devenit de nerecunoscut.

Îmi petrec brațele pe după gâtul lui și trag pe nări mirosul lui pentru ultima dată, ca să-mi ajungă pentru anii ce urmează.

– Nu vreau să continui să mă simt așa! spun eu.

– O să fie mai ușor, îmi promite el cu glas dogit de emoție, dându-mi părul pe după ureche. Într-o zi, abia dacă o să-ți mai amintești de criza prin care treci acum.

Un astfel de gând mă ucide. Nu vreau așa ceva. Vreau orice alt univers în afară de ăsta. Toate celelalte, în care suntem doar eu și el, împrăștiați în timp și spațiu, găsindu-ne mereu drumul unul către celălalt, singura constantă, singurul element esențial.

Încă nu pot să suport despărțirea de el. Dar e așa cum a spus.

Nu mai avem timp.

– Ar trebui să ne întoarcem, șoptesc eu.

Wyn își ridică bărbia și face un semn spre vază, întrebând cu glas scăzut:

– Oare ar trebui s-o stricăm?

Clatin din cap în semn că nu.

– Aş putea-o expedia după ce o ard în cuptor.

– Chiar o vrei? se miră el.

O studiez în toată splendoarea ei ondulată și zbârcită, iar coastele

mă strâng atât de tare, încât nu pot respira bine și inima nu reușește nici măcar o bătaie cât de cât puternică.

– O vreau cu disperare.

CAPITOLUL 35

VIAȚA REALĂ

Sâmbătă

Îndată ce intrăm în casă, îmi dau seama că ceva nu-i în regulă. E prea multă liniște, casa e prea tăcută. Eu și Wyn ne îndreptăm spre bucătărie. Nu vedem și nici nu auzim pe nimeni.

– Unde crezi că sunt? întreabă el, verificând ceasul de deasupra mașinii de gătit. Ar fi trebuit să se întoarcă deja!

– Mă duc să văd dacă Kimmy și Cleo sunt în casa de oaspeți, spun eu. Vrei să vezi dacă Parth și Sabrina sunt la etaj?

Wyn dă din cap în semn de încuviințare, iar eu ies pe terasă, îndreptându-mă spre poarta laterală.

Nu e nici un semn de viață în casa de oaspeți, dar bat la ușă oricum. În timp ce mă întorc pe terasă, scriu un mesaj pe telefon, adresat întregului grup: *Unde e toată lumea?*

Dintr-un impuls, mă duc în capul scărilor care coboară spre țărm.

Parth stă pe stânci, puțin mai jos, cu soarele strălucindu-i în părul negru și cu haina fluturându-i în vânt. Îmi croiesc drum spre el, strigându-i numele pe măsură ce cobor. El îmi aruncă o privire peste umăr, după care se uită din nou la apă.

– Unde e Sabrina? întreb eu.

Ridică din umeri în loc de răspuns. Simt un bolovan în stomac. Mă așez pe stânca de lângă el, întinzându-mi spre apă picioarele murdare de lut.

– Dacă mai contează, află că mie și lui Wyn ne pare foarte rău că n-am suflat o vorbă despre ruptura dintre noi, spun eu.

Parth își ridică privirea la mine.

– Ar fi trebuit s-o faceți. Dar și eu ar fi trebuit să vă spun că mi-am dat seama de adevăr după ce am văzut mesajul lui Wyn.

Îi urmăresc privirea și văd o barcă albă, care plutește în derivă aproape de una dintre insulițele din largul coastei.

– Sper că, în cele din urmă, o să ne poți ierta.

Parth se uită din nou la mine.

– Să te iert? Harriet, dar te-am iertat deja! Îmi ești ca o soră, știi asta? Întotdeauna o să te iert. Faci parte din familie.

Simt cum mi se strânge inima.

– Credeam că a fi o familie înseamnă să ai timp nelimitat să porți ranchiună!

Parth râde și-și petrece un braț pe după umerii mei.

– Poate că asta e valabil pentru unii oameni. Nu și pentru noi.

– Dacă nu ești aici ca să meditezi la diferitele moduri în care te-am dezamăgit, atunci de ce te uiți atât de melancolic la mare? întreb eu.

Zâmbește, dar zâmbetul i se stinge repede.

– M-am certat cu Sabrina. A plecat.

– O, Doamne, Parth, îmi pare atât de rău! E vina mea! O s-o sun pe Sabrina și…

Brațul lui Parth alunecă de pe umerii mei și apoi el se întoarce spre mine.

– Nu e vina ta, spune el. Sincer vorbind, m-am așteptat cumva ca ea să se retragă încă de când ne-am logodit. Știi, a fost de acord să ne căsătorim doar pentru că lumea ei se prăbușea. Indiferent de ceea ce spunea de fațadă, știam că își dorea o ancoră. Și o parte din mine s-a așteptat mereu ca ea să fugă. Noaptea trecută ne-am certat, iar Sabrina a coborât la parter ca să se liniștească. După ce m-am trezit, am descoperit că dispăruse. N-a răspuns la telefon toată ziua.

– E speriată, Parth! exclam eu.

Pufnește.

– Vorbim despre Sabrina! Nimic n-o sperie!

Vreme de un minut, mă gândesc cum să-i explic situația lui Perth.

– Mai știi ce mi-ai spus adineauri? Că suntem o familie?

El dă din cap în semn de aprobare.

– Ei bine, pentru tine, Cleo, Wyn și Kimmy, asta înseamnă ceva anume, spun eu. Pentru Sabrina și pentru mine, înseamnă cu totul altceva. În familiile noastre nu există cale de întoarcere după o ceartă. Tatăl ei a preferat să divorțeze decât să-și ceară scuze, iar în casa mea certurile se terminau întotdeauna cu toată lumea ieșind pe ușă afară. Lucrurile nu se rezolvau niciodată; conflictele se pietrificau pur și simplu.

– Ce vrei să spui? întreabă Parth.

– Sabrina n-a fugit fiindcă nu te vrea. A fugit fiindcă îi e teamă că, la urma urmei, nu merită să se ducă cineva după ea.

Parth rămâne cu privirea ațintită la mine, iar fața i se destinde în momentul în care își dă seama la ce mă refer.

Se ridică în picioare.

– La naiba, trebuie s-o găsim!

– O găsim noi! îi promit.

Ajungem la casa de oaspeți și dăm de Cleo și de Kimmy, care tocmai s-au întors de la masaj. Nici ele n-au vești de la Sabrina și, după ce o sunăm și-i trimitem mesaje pe rând, fără nici un rezultat, acceptăm ideea că trebuie s-o căutăm.

– Parth, tu și Sabrina stabiliserăți să vă petreceți dimineața împreună, spune Cleo. Ce voiați să faceți?

– Nu știu, răspunde el. Sabrina a planificat totul și nu mi-a dat nici un detaliu despre ceea ce era trecut în itinerar.

– Nici o adresă? întreabă Wyn.

Parth se uită țintă la el.

– Of, ba da, era o adresă, dar cum ar putea să ne ajute amănuntul ăsta? întreabă el pe un ton sumbru. Nu, nimic! Din câte știu eu, a plecat în mijlocul nopții. Iar dacă mă întrebi pe mine, Sabrina zace acum pe un pat de spital!

– O s-o găsim, îl asigură Wyn. Nu te gândi la ce e mai rău!

– E vina mea, spune Parth. Eram supărat din cauza celor întâmplate aseară și am dat vina pe ea. Ca și cum n-aș fi fost în totalitate de acord cu planurile ei pentru vacanța asta. Am aprobat-o fără rezerve, dar, de îndată ce lucrurile ne-au bubuit în față, m-am purtat ca și cum n-aș fi avut nimic de-a face cu asta! Iar acum ea a dispărut.

Cleo cade pe gânduri, privind în gol.

– Trebuie să gândim logic.

– N-o să vă placă propunerea mea, spune Wyn, privindu-l pe Parth, dar ce-ar fi dacă i-am suna familia?

– În nici un caz nu s-ar fi dus acasă! exclamă Parth. Abia dacă mai vorbește cu ai ei. Știți, familia mea plănuiește deja o nuntă de pomină, iar a ei nici măcar nu știe că suntem logodiți.

– Atunci, să căutăm prin oraș, propune Cleo.

– O găsim noi! ne asigură Kimmy, bătându-l pe umăr pe Parth.

– Ar trebui să ne despărțim, spun eu.

Wyn și Parth iau Land Roverul. Eu și Cleo ne urcăm în brecul ei. Kimmy rămâne, în caz că Sabrina se întoarce acasă. Majoritatea locurilor pe care le frecventăm în excursiile astea sunt în centrul orașului, dar există și câteva plaje și parcuri care merită verificate, precum și alte câteva orașe pe care le vizităm ocazional.

Dar de îndată ce noi două ajungem la Bernie's – localul fiind plin, datorită soarelui și faptului că e weekendul în care are loc Festivalul Homarilor – îmi dau seama că o parte din mine a mizat pe ideea de a o găsi pe Sabrina aici, bându-și cafeaua și privind cum pescărușii se luptă pe terasă ca să înhațe niște cartofi prăjiți.

– Ar trebui să întrebăm hostessa dacă n-a văzut-o cumva, spune Cleo.

Dar n-a văzut-o nimeni. Deși, ca să fim corecți, străzile sunt atât de pline de turiști vopsiți pe față, care mănâncă înghețată la cornet,

încât, pentru prima dată, n-ar fi de mirare ca Sabrina să se piardă în mulțime.

Verificăm la cinematograful Roxy, îl întrebăm pe vânzătorul de bilete (care astăzi poartă o pălărie în formă de plăcintă) dacă a văzut-o, iar în momentul în care el refuză să ne răspundă altfel decât printr-o ridicare din umeri, cumpărăm fiecare câte un bilet și intrăm. Fiecare dintre noi merge în câte o sală, ca să verifice. Dar Sabrina e de negăsit.

Apoi verificăm librăria *Verdict, crimă*; debarcaderul; Lobster Hut; toaletele cu pereți plini de graffiti de la Lobster Hut. Mergem chiar și la salonul de tatuaje, în ideea că Sabrina ar putea, din spirit de revoltă, să-și facă propriul tatuaj cu WICKED PISSAH. Dar ea nu e nicăieri, iar următorul nostru apel intră direct în căsuța vocală.

– Probabil că și-a lăsat bateria telefonului să se descarce, spune Cleo.

– Nu-i stă în fire, o contrazic eu.

– Crezi că a mințit în legătură cu faptul că hotelurile sunt pline? întreabă Cleo. Ar fi putut să se cazeze undeva?

Căutăm pe internet camerele disponibile în zonă. Nici un hotel, motel, pensiune sau hostel n-are vreo cameră disponibilă.

Primim un mesaj pe grup și sărim în sus amândouă.

E doar Wyn, al cărui număr l-am deblocat din nou.

El ne întreabă: *Vreun succes?*

Răspund: *Nimic. Tu?*

Wyn scrie: *Parth e foarte îngrijorat. Are de gând să sune la spitale. Doar ca să fie sigur.*

Stomacul meu face tumbe. Scriu: *Ține-ne la curent.*

Wyn răspunde: *Și tu pe noi.*

Cleo se uită, încrețind din nas, pe lista pe care am întocmit-o.

– Astea sunt toate locurile în care ea ar fi mers în mod obișnuit. N-ar fi atât de nesăbuită încât să navigheze singură, nu-i așa?

Simt cum îmi îngheață sângele în vene.

– Se pricepe destul de bine la navigație, spun eu. Și cred că-i place să iasă pe mare. O face să se gândească la mama ei și la zilele în care…

– Harry! strigă Cleo, văzând că m-am schimbat la față. Ce-i?!

– E vorba de mama ei! răspund eu.

– Ce-i cu ea? întreabă Cleo.

– S-ar putea ca asta să nu ne ajute cu nimic, dar mai există un loc pe care trebuie să-l verificăm.

– Oprește mașina! strig eu cu atâta convingere, încât Cleo se supune imediat, chiar în mijlocul drumului.

Deși e prea mult să numim „drum“ aleea împădurită pe care ne-a

îndreptat GPS-ul. Trebuie să presupunem că există o parcare undeva în față, dar parcarea nu mai contează, fiindcă: (1) micuța capelă în aer liber e vizibilă printre copacii din dreapta noastră, și (2) un Jaguar roșu cireșiu stă parcat pe acostamentul de pământ.

Cleo apasă din nou pe accelerație și apoi trage pe dreapta. Verificăm mai întâi mașina – care e goală –, iar apoi ne cățărăm pe zidul scund de piatră, ca să ne începem urcușul pe deal, spre capelă.

Pădurea verde și umedă face loc unei grădini îngrijite. În centrul ei se află un pavilion construit din piatră cenușie, cu partea stângă acoperită de iederă. Fluturii se mișcă în spirale amețitoare printre tufișurile înflorite care mărginesc treptele, singurul sunet care se aude aici fiind zgomotul îndepărtat al valurilor.

Nu-i de mirare că nunta părinților a impresionat-o atât de mult pe Sabrina. Locul ăsta e frumos. Îți dă senzația că nimic nu poate merge prost aici, că nimic rău nu se poate întâmpla.

Încep să înaintez, dar Cleo se oprește. Gura i se deschide și i se închide de câteva ori.

– Și dacă vrea să fie singură? întreabă ea.

Are dreptate. E posibil.

Dar oamenii nu fug și nu se ascund doar atunci când vor să fie singuri.

– Și dacă are nevoie să știe că nu e singură? întreb eu.

Cleo mă ia de mână. Urcăm treptele care duc la partea din spate a pavilionului.

Înăuntru există câteva strane uzate de timp, o podea de gresie și câteva arcade de lemn de o parte și de alta. Drept în față, o arcadă de piatră încadrează în depărtare o felie de apă albastră, pură, de Maine.

Sabrina stă în fața arcadei, cu picioarele încrucișate, privind în gol. Întreaga scenă e liniștită. Chiar și păsările scot doar un ciripit slab. Apoi Sabrina ne aude apropiindu-ne și se uită peste umăr.

După toate cele întâmplate, mă pregătisem pentru o oarecare stânjeneală, dar în clipa în care eu și Cleo îi vedem fața trasă și ochii roșii, umflați, cearta de aseară încetează să mai conteze.

Alergăm amândouă la ea, îngenunchem și o îmbrățișăm.

– Ne-ai speriat! spune Cleo.

– N-am vrut să fac asta, șoptește Sabrina.

Ne desprindem din îmbrățișare și ne așezăm în triunghi, așa cum am făcut-o în atâtea nopți în camera noastră înghesuită de cămin, pe vremea când eram studente în anul întâi.

– Mi s-a descărcat telefonul acum câteva ore, spune Sabrina în cele din urmă. Și... cred că am vrut să amân inevitabilul.

– Inevitabilul? se miră Cleo.

Sabrina își trage genunchii la piept, înconjurându-i cu brațele ei subțiri.

– Sfârșitul excursiei. Partea în care ne luăm rămas-bun. Totul se schimbă, iar eu nu sunt pregătită.

E ca și cum cineva mi-ar fi scos inima din piept cu lingura, drenându-mi corpul de orice substanță.

– Am vrut să amân deznodământul, dar Cleo are dreptate, spune ea. Ne-am îndepărtat de ani de zile.

– Sabrina, nici n-ai idee cât de rău îmi pare că nu ți-am povestit despre ruptura dintre mine și Wyn! exclam eu.

– Nu e vorba doar de asta, răspunde ea, ridicându-și bărbia. După ce am aflat de despărțire, m-am simțit rănită, iar apoi, după o vreme, m-am supărat, dar în cele din urmă… nu știu. Mi-am dat seama că suntem doar noi șase de atâta timp! Și noi cinci de și mai mult timp, și noi trei de dinainte de asta. Și nu e vorba doar de faptul că tu, Har, ne-ai ascuns un amănunt extrem de important în ceea ce te privea. E că… am simțit că dacă tu și Wyn nu erați împreună, atunci nici pe noi nu ne voiai. Ca și cum ne-ai fi îndepărtat treptat.

– Sabrina, nu! Jur că n-am făcut asta! Și nici acum n-o fac.

– Poate că nu în mod conștient, spune ea. Dar de aceea nu ne-ai spus, nu-i așa? Pentru că suntem prieteni cu Wyn. Pentru că întreaga noastră prietenie e împletită cu relația voastră, iar dacă voi doi v-ați îndepărtat…

– Eu și Wyn nu ne-am îndepărtat, explic, neputând să vorbesc normal, ci doar să șoptesc. Eu l-am îndepărtat, la fel cum am făcut cu voi, ceilalți. Și întotdeauna am avut o problemă cu mine însămi, nu cu tine sau cu altcineva.

– Dar nu e vorba doar de tine, Harriet! spune Sabrina.

Cleo îi atinge mâna.

– Lucrurile au fost… complicate pentru mine, Sabrina. Asta e tot.

– Știți, spune Sabrina, privind un fluture care face piruete în zbor pe lângă ea, am fost foarte, foarte fericită pe vremea când eram copil. Părinții mei erau fericiți. Și apoi n-au mai fost. Iar după ce s-au despărțit și și-au continuat viața… a durat ceva timp, dar amândoi au găsit din nou fericirea. Sau, cum să zic, variantele lor cam deformate la noțiunea asta. Cu parteneri noi și cu copii noi. Toată lumea a beneficiat de acest nou început. Dar eu n-am făcut parte din nici unul dintre acele începuturi. Și era firesc, fiindcă făceam parte, de fapt, din relația lor. Dar, odată ce ea s-a terminat, am fost purtată încoace și-ncolo, de parcă aș fi fost un suvenir sau ceva pe-aproape. Singurul lucru care mi s-a părut vreodată permanent, singurul loc căruia mi s-a părut că-i aparțineam, a fost ăsta. Până când v-am întâlnit pe voi două, conchide ea pe un ton ceva mai ridicat.

Sabrina a fost întotdeauna atât de puternică! Mă doare sufletul să aud vulnerabilitatea din glasul ei.

– V-am întâlnit pe voi, repetă ea, și am simțit că, în fine, mi-am

găsit locul!

Mă apropii mai mult.

– Și eu am simțit la fel, Sab!

– Și eu, adaugă Cleo. Liceul a fost un iad pentru mine. Am ales Mattingly fiindcă nu cunoșteam pe nimeni care să meargă acolo, iar cea mai bună situație socială pe care puteam să mi-o imaginez era anonimatul total. Acele prime câteva săptămâni de ieșit în oraș cu voi au fost… o ciudată experiență de levitație. Nu avusesem niciodată prietene de genul ăsta, cu care să faci de toate și cu care să vorbești despre orice. Sincer vorbind, tot așteptam ca voi două să vă găsiți alți amici și să mergeți mai departe. Iar apoi, într-o zi – era chiar înainte de vacanța de toamnă și ne îmbrățișam de rămas-bun –, mi-am dat seama că nu mai așteptam ca noi trei, inevitabil, să ne despărțim. Am știut atunci că aveam să fiu legată de voi pe viață. Așa spun părinții mei despre legătura dintre ei: indiferent de ce se întâmplă, ei o să fie mereu o familie. Și asta sunteți voi două pentru mine. Relația se poate schimba de o mie de ori, dar voi o să fiți mereu în viața mea. Sau, cel puțin, asta îmi doresc.

– E la fel și în cazul meu, spun eu. Indiferent de ce se întâmplă între mine și Wyn, locul meu o să fie întotdeauna alături de voi. Nu plec nicăieri. Te iubesc, Sabrina, și-mi pare foarte rău că te-am făcut să te simți ca și cum ai fi doar o parte din relația mea cu Wyn. Ești o parte din mine. Ai rădăcini atât de adânci în inima mea, încât nu te-aș putea scoate nici dacă aș încerca. Și nici nu vreau s-o fac. Știu cât de norocoasă sunt să te am în preajmă. Să am oameni care mă iubesc suficient de mult încât să nu mă părăsească nici chiar atunci când mi-e frică să-i las să se apropie.

Cleo și Sabrina mă apucă fiecare de câte o mână, iar degetele li se împletesc cu ale mele.

– O, Doamne, am plâns mult săptămâna asta, reușește Sabrina să îngaime, cu lacrimi în ochi.

– Și eu la fel, mărturisesc eu. Magia casei de vacanță, cred.

– La fel și eu, se confesează Cleo. Doar că, în cazul meu, cred că e vorba de hormonii de sarcină sau…

– CE?!

Sabrina se răsucește spre ea, iar mâinile i se desprind de ale noastre și-și pune palmele pe obraji, imitându-l perfect pe Macaulay Culkin în celebra scenă din *Singur acasă*.

– La naiba! exclamă Cleo. Aveam de gând să-ți dau vestea într-un discurs!

– Dă-o naibii, vorbești serios?! strigă Sabrina.

– Suntem într-o capelă, o previne Cleo.

– Of, asta-i acum! Dumnezeu le-a auzit pe toate. Dar eu am auzit-o doar o singură dată pe una dintre cele mai bune prietene ale mele

spunând că e însărcinată!

– Ei bine, declară Cleo, sunt însărcinată, fir-ar să fie! Surpriză!

Sabrina chicotește, legănându-și picioarele pe podea.

– Și înainte să întrebi, adaugă Cleo, da, i-am spus lui Harry mai întâi, dar nu intenționat. Mi-a întins o capcană azi-dimineață și s-a întâmplat cam tot așa ca acum.

– Ei bine, nu mă supăr că Harry a aflat prima, dacă asta s-a întâmplat fiindcă ți-a întins o capcană! spune Sabrina printre alte râsete și chicote întretăiate. Așa că, dacă mai aveți altceva pe suflet și vreți să vă descărcați, acum e momentul! Cred că în clipa de față sunt incapabilă de furie.

– Pe când eram studente, ți-am stricat placa de îndreptat părul! îi mărturisesc eu.

– Odată a rămas la mine o fată care a folosit periuța ta de dinți, crezând că era a mea, spune Cleo.

– Câh, ce scârbos! exclamă Sabrina. Aș fi putut să mă duc în mormânt fără să știu chestia asta!

– Recunosc că eu sunt cea care a pierdut perechea de ochelari Ray-Ban vintage, pe care îi purtam cu rândul. O, Doamne, chiar că e o mare ușurare să-ți pot mărturisi asta!

– Of! ciripește Cleo. I-am spus acelui poet de rahat cu care te întâlneai că sunt o vrăjitoare și că dacă te mai contactează vreodată, o să-i fac o vrajă ca să-i cadă scula.

Sabrina își atinge pieptul, vădit emoționată.

– Vezi, de aceea o să fii o mamă grozavă!

– Nu știam că ai făcut așa ceva! îi spun eu lui Cleo. Dacă aș fi știut, probabil că nu i-aș fi spus aceluiași tip că tatăl meu e mafiot.

Sabrina izbucnește în râs.

– Am cele mai grozave prietene!

– Cea mai grozavă familie! o corectează Cleo.

Durerea din inima mea e aproape plăcută. Mi se răspândește prin membre până la mâini și picioare, ca un fel de greutate, ca și cum dragostea ar avea propria masă și propriul volum.

– Știi, nici Parth nu pleacă nicăieri, îi spun eu Sabrinei.

Ea își ferește privirea.

– Dacă nici măcar tu și Wyn n-ați reușit…

Îi iau fața în mâini.

– Voi nu sunteți noi, spun eu. Tu ești mult, mult mai curajoasă decât mine, Sabrina!

Ea își dă ochii peste cap.

– Vorbesc serios, o asigur eu. Poți să faci asta, dacă vrei!

– Vreau s-o fac, spune ea cu un firicel de glas. E dragostea vieții mele. Vreau să mă căsătoresc cu el.

– Atunci, haide să te ducem acasă! îi propune Cleo.

Sabrina își șterge lacrimile de sub ochi.

– Da, haideți să mergem acasă! spune ea cu un aer de ușurare.

Ca și cum, odată ce a luat decizia, nu-i mai e teamă.

În drum spre mașini, Sabrina aruncă o ultimă privire înapoi la capelă, la copacii de jos, la apa din față.

Zâmbește. De parcă atunci când se uită în urmă, tot ce vede e fericirea acelei zile pe care a petrecut-o aici împreună cu părinții ei, mai degrabă decât durerea a ceea ce a urmat.

Ca și cum, chiar și atunci când ceva frumos se strică, încă mai contează faptul că a existat.

CAPITOLUL 36

COLȚUL DE RAI

Knott's Harbor, Maine

O sâmbătă după-amiază. O nuntă, doar cu numele. Există buchete de floarea-soarelui pentru noi toți, livrate direct la ușa din față, și un tort pe care scrie *La mulți ani, WICKED PISSAH!*, înconjurat de flori reale, comestibile. Văzând expresia de pe fața Sabrinei și a lui Parth, ridic din umeri.

– Multe magazine nu vor să facă chestii pentru nunți.

– Da, dar cine ți-a permis să folosești în felul ăsta „wicked pissah"? întreabă ea.

– Asta, spune Parth, e cea mai frumoasă zi de naștere din viața mea!

Poartă un costum care-l face să arate ca James Bond în vacanță. Sabrina s-a îmbrăcat cu ținuta ei marinărească elegantă. Noi, ceilalți, purtăm hainele cu care ne îmbrăcam pentru ieșirile de la Lobster Hut, șifonate cu toatele de prea mult purtat și rămase strâmte de la mâncarea bună.

Fotograful sosește la ora trei și jumătate și ne pozează în timp ce nu facem mare lucru, în afara trândăvitului pe lângă piscină, îmbrăcați în ținute semielegante, și de discuții în care propunem nume din ce în ce mai ridicole pentru copilul lui Cleo și al lui Kimmy.

În momentul în care Parth și Wyn au aflat despre sarcina lui Cleo, Parth a început să clipească, mut de uimire, iar Wyn a sărit în picioare, râzând și uitându-se de la unul la altul, de parcă ar fi așteptat ca vreunul dintre noi să strige: „Te-am păcălit!"

– Vorbești serios? a întrebat Parth. Acolo, în corpul tău, e un copil? Chiar acum?

Cleo a râs.

– Da, e în corpul meu.

– Asta e… o, Doamne, o să ai un copil! a strigat Wyn.

– Cineva să aducă repede canapeaua pentru leșinuri! a strigat Kimmy. Wynnie cade din picioare!

A traversat bucătăria și le-a îmbrățișat pe amândouă pe rând, după care m-a privit cu ochii strălucitori și limpezi, fără urmă de tulburare. Ca și cum primul lui instinct atunci când simțea bucurie era să verifice dacă mă bucuram și eu, ca să împărtășim acel sentiment minunat.

Atitudinea lui mi-a făcut inima să se înalțe, să bată cu putere și să ardă de speranță.

Acum stăm cu toții la soare și bem șampanie și cidru spumant, făcând presiuni ca prietenele noastre să-și numească bebelușul Kardashian Kimberly Cleopatra Carmichael-James, în timp ce un profesionist plătit ne fotografiază.

Oficiantul de nunți sosește la ora patru.

La ora cinci, Parth și Sabrina stau la marginea docului, cu lumina strălucindu-le în păr, cu ochii sclipind de lacrimi, și-și promit să se iubească veșnic. Eu și Cleo ne îmbrățișăm, cu buchetele de floarea-soarelui prinse între noi, și încercăm să nu plângem.

Pe la cinci și jumătate, ne aruncăm în apă de la capătul pontonului, râzând ascuțit și eșuând lamentabil la jocul SĂ NU TE PUNĂ NAIBA SĂ ȚIPI, iar apoi ne extragem unii pe alții din apa înghețată și alergăm spre confortul cald al piscinei.

Comandăm pizza – nimeni nu vrea să iasă din casă, iar cei de la Knott’s Harbor nu prea fac livrări – și o mâncăm cu Veuve Clicquot. Nu vorbim despre ziua de mâine, când o să ne luăm rămas-bun. Unii de la alții, de la casa asta, de la o epocă a vieții noastre pe care am fi vrut s-o prelungim la infinit.

Dar acum suntem aici.

După ce soarele începe să coboare pe cer, ne îmbrăcăm gros și ne urcăm înapoi pe stânci, ca să privim cum se lasă noaptea. Facem un foc, prăjim bezele. Sabrina o arde pe a ei până când o face scrum, iar Parth o prăjește cu răbdare pe a lui, până când devine aurie.

Wyn mă surprinde tremurând, așa că își dă jos vechiul lui hanorac ponosit de la Mattingly – lui îi e cald mereu – și mi-l trage peste cap, zâmbind în timp ce-mi face un nod sub bărbie. Hanoracul miroase a fum, a apă de mare și a el. Nu vreau să mi-l mai dau jos niciodată.

Aprindem artificiile pe care Parth le-a găsit în garaj și ne scriem numele în întuneric, efemer, dar cu atât mai strălucitor și mai înflăcărat.

Așa mă gândeam eu mai demult la dragoste. Ca la ceva atât de delicat, încât nu putea fi prins fără să se stingă. Însă acum știu mai bine. Știu că flacăra poate să tremure și să pâlpâie în bătaia vântului, rămânând, totuși, veșnic vie.

Vorbim despre cerul nopții. Vorbim despre fantoma din vechea noastră clădire de la cămin. Despre florile mov, strălucitoare, care înfloreau mereu cu grămada pe marginea drumului lung spre Mattingly, și despre streașina spartă de deasupra apartamentului

nostru din New York, care lăsa să se formeze țurțuri ca niște pumnale, de un metru și jumătate lungime. Vorbim despre lucrurile pe care ni le amintim, despre lucrurile care o să ne lipsească.

– O să ne întoarcem, promite Kimmy. Copilul trebuie să cunoască magia din Maine!

– Nu știu, spune Sabrina. Poate că la anul mergem într-un loc nou.

Mâna lui Wyn o strânge pe a mea, de parcă până și pomenirea anului viitor ne-ar putea transforma în fum.

Și chiar și durerea asta e un fel de plăcere, să te simți atât de iubit, să iubești atât de profund.

Rămânem treji până când Cleo își lasă capul pe umărul lui Kimmy și Sabrina nu se poate opri din căscat, iar apoi ne spunem noapte bună, ca în oricare altă seară. Ca și cum mâine s-ar putea să ne trezim și să luăm toată săptămâna de la capăt.

După ce ne închidem în dormitorul nostru, eu și Wyn rămânem strâns îmbrățișați pe întuneric, cu mâinile mele pe ceafa lui, capul lui aplecat pe umărul meu, adulmecându-ne unul pe celălalt.

Corpul meu l-a iubit întotdeauna fără rezerve sau precauție. A știut că-l iubea cu mult timp înaintea creierului meu. Și încă știe.

Gâtul lui, umerii, talia, părul fin care-i crește dinspre pubis spre ombilic, proeminența oaselor șoldurilor. Curbele netede ale spatelui și mușchii încordați ai abdomenului. Fiecare bucățică din el la care m-am gândit, la care am visat, la care am tânjit.

– Ai degetele reci, șoptește el, ducându-mi mâna la buze.

– Pielea ta e atât de caldă, îi șoptesc, la rândul meu.

Ne dezbrăcăm încet, ne îndreptăm unul spre celălalt. Nu ne prefacem că n-o să vină ziua de mâine, ci ne dăruim pe deplin nopții ăsteia. O încâlceală de membre și de pături. Piele alunecând pe piele. Degetele care apucă ceafa, părțile moi ale șoldurilor, mușchii tari de pe coapse.

– Te iubesc, îmi spune Wyn cu buzele lipite de ale mele, și aș vrea să pot înghiți, ca și cum astfel aș putea să păstrez acel anume sunet pentru totdeauna, momentul ăsta pentru totdeauna.

Mă ustură nasul, iar glasul mi se frânge.

– Nu spune asta!

– De ce nu? șoptește el.

– Fiindcă, spun eu, cuvintele astea nu-mi mai aparțin.

– Ba bineînțeles că da, mă contrazice el. Ți-au aparținut înainte să te văd vreodată. Îți aparțin în fiecare univers în care ne aflăm, Harriet.

Închid ochii. Încerc să mă agăț de cuvinte, pe care parcă le simt cum îmi ard în palme.

Înainte să-l cunosc pe Wyn, aș fi putut să trăiesc foarte bine fără el. Acum o să simt mereu golul din locul în care nu se află el.

Dorința e un fel de hoț. E o ușă în inima ta și, odată ce știi că e

acolo, o să-ți petreci toată viața tânjind după ceea ce se află în spatele ei.

Wyn își împletește degetele cu ale mele, spunându-mi în toate felurile posibile că mă iubește.

Abia după ce sunt pe jumătate adormită, cu tâmpla lipită de pieptul lui, îl aud șoptindu-mi pentru ultima oară:

– Te iubesc.

Printre vălurile cețoase ale somnului, mă aud murmurând:

– Tu.

CAPITOLUL 37

VIAȚA REALĂ

Duminică

Mă trezesc înaintea ceasului și îl opresc până să scoată vreun sunet. Wyn doarme adânc, gol și frumos în albastrul siniliu al zorilor.

Ar fi vrut să-l trezesc.

Dar nu pot suporta ca ultimul nostru moment împreună să fie o despărțire. Vreau să mi-l amintesc așa, cât încă mai e al meu și eu sunt a lui.

Termin de împachetat fără zgomot și cobor în vârful picioarelor.

Cleo și Sabrina beau deja ceai, respectiv cafea, în bucătărie.

– V-am spus că aș putea lua un taxi până la aeroport, șoptesc, alăturându-mă lor în timp ce Sabrina îmi întinde o cană.

– În nici un caz! se opune ea. Nu se poate să-ți petreci ultimele tale minute la Knott's Harbor alături de un străin!

– De fapt, ultimele minute la Knott's Harbor o să mi le petrec alături de Ray, o corectez eu.

– Un motiv în plus să te duc cu mașina. Astea ar putea fi ultimele minute din viața ta, punct! spune Sabrina.

Cleo scuipă o gură de ceai în cană.

– Sabrina!

– Glumesc! se apără ea.

– Vine și Wyn?

– L-am lăsat să doarmă, răspund eu.

Sabrina și Cleo schimbă o privire.

– Știu, spun eu, îndepărtând reproșul. Dar e ceea ce-mi trebuie.

Sabrina își trece un braț peste umărul meu.

– Atunci, asta primești, fata mea!

Mergem la aeroport cu Roverul, iar Sabrina și Cleo se ocupă de parcare și apoi mă conduc înăuntru. Zăbovim o vreme la poarta la care se face controlul de securitate – am ajuns mult prea devreme pentru un aeroport atât de mic – dar nu suport despărțirile lungi. Fiecare secundă devine tot mai grea.

Reușesc să trec prin îmbrățișarea noastră strânsă, de grup, fără să plâng. Îmi țin buzele țepene în timp ce ne promitem una alteia să ne revedem în curând.

Și în timp ce Sabrina îmi amintește că pe canapeaua ei de la New York e loc în orice moment.

Încă nu știu ce o să fac după ce mă întorc la San Francisco, iar atunci când le-am mărturisit cum mă simt la serviciu, amândouă au spus categoric că nici ele nu-mi puteau spune ce să fac. Trebuie să-mi dau seama ce vreau.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Cleo îmi atinge cotul și spune:

– Nu există un răspuns greșit.

O ultimă îmbrățișare de fiecare, iar apoi ne lipim unul de altul degetele arătătoare, potrivind unele peste altele micile cicatrici de la prima noastră excursie la casa de vacanță, ca într-o promisiune făcută pe mutește. Fără un alt cuvânt, mă alătur cozii de două persoane de la controlul de securitate.

Mi-am promis să nu mă uit înapoi. Dar o fac.

Cele mai bune prietene ale mele plâng, ceea ce mă face să încep să plâng și eu, ceea ce ne face pe toate trei să izbucnim în râs.

– Doamnă! spune agentul TSA, făcându-mi semn să merg mai departe.

Încă râd printre lacrimi în timp ce trec prin scanerul corporal și în timp ce mă îndrept pe holul de dincolo de el, uitându-mă înapoi la fiecare câțiva metri ca să le văd pe cele două cum îmi fac cu mâna de la capătul îndepărtat al aeroportului, până când, în cele din urmă, coridorul face un cot spre dreapta și sunt nevoită să fac un ultim semn de rămas-bun.

Până să ajung la poarta de la care trebuie să mă îmbarc, reușesc să mă adun. Zona de scaune e goală. Orice persoană rezonabilă s-ar fi prezentat la aeroportul ăsta cu douăzeci de minute înainte de decolare, dar eu am prevăzut pentru asta o fereastră standard de două ore, iar acum am o grămadă de timp pe care să mi-l petrec doar cu gândurile mele.

Scot cartea pe care am cumpărat-o de la *Verdict, crimă* și mă uit lung la prima pagină – timp de, probabil, douăzeci de minute – fără să rețin nimic altceva decât cuvintele „corniță decorativă“.

Bag cartea în geantă și-mi scot telefonul.

Inima îmi tresare la vederea imaginii de pe ecran. Site-ul web pe care mi l-a arătat Wyn aseară e încă afișat. O masă de stejar așezată pe o pajiște verde-gălbui, cu flori sălbatice care i se ridică, șerpuind, pe picioare, iar în spatele ei, un șir zimțat de munți violet.

Priveliștea asta îmi taie respirația. Nu imaginea în sine, ci dorința, nevoia pe care mi-o stârnește în adâncul sufletului.

„Asta e“, mă gândesc. „Asta e ceea ce vreau.“

O tresărire de adrenalină îmi coboară pe șira spinării.

Pulsul mi se accelerează. Frisoane mi se răspândesc pe piele, ca un incendiu într-o pădure uscată. Mă ridic în picioare, aproape râzând din cauza forței cu care mă izbește realitatea.

Poate că Wyn e mai fericit și mai sănătos decât era acum șase luni, iar eu poate că sunt puțin mai sinceră în privința sentimentelor mele, dar îl cunosc, știu fiecare centimetru din el. I-am memorat ritmul respirației din timpul somnului, mirosul pielii atunci când a stat la soare și știu când îi e frică.

Poate că nu mi-am dat seama imediat, fiindcă nu sunt obișnuită să am încredere în mine. Mi-am petrecut prea mult timp urmând exemplul celorlalți, punând judecata celorlalți mai presus de a mea. Dar acum îmi dau seama.

Îi e frică.

Încă nu crede că-l pot iubi pe veci. O parte din el așteaptă ca eu să aleg altceva. Crede că dacă mi s-ar pune în față toate opțiunile, el n-ar fi alesul meu. E posibil să creadă că mă protejează, dar se protejează și pe el însuși.

Totuși, a avut dreptate în privința unui lucru. Nu mă poate obliga să vreau ceva.

Toată viața am lăsat alte glasuri să mi se strecoare înăuntru, iar ele mi l-au înăbușit pe al meu.

Acum mintea îmi e ciudat de liniștită. Pentru prima dată după atâta timp, mă aud clar.

Un singur cuvânt. Tot ce-mi trebuie ca să răspund la singura întrebare ce nu poate aștepta: „Tu“.

Mă ridic și-mi iau geanta, întorcându-mă pe unde am venit. Dar n-am senzația că regresez.

Simt că fac un prim pas spre un loc nou.

CAPITOLUL 38

VIAȚA REALĂ

Duminică

Nu știu de ce alerg prin aeroport. N-am nici un avion de prins, nici un termen-limită pe care să-l respect.

Nu e ultima mea șansă de a-i spune lui Wyn ce simt.

În schimb, e primul moment în care pot să ajung cu adevărat până la sufletul lui. Nu vreau să pierd nici un minut. Așa că merg în ritm alert pe coridor și apoi trec de poarta la care se face controlul de securitate, trăgând de valiza care se tot poticnește. Aproape că mă izbesc de ușile glisante care se deschid, iar după aceea mă împleticesc pe trotuar, clipind la lumina soarelui, tremurând din pricina frigului.

Nu e nici un taxi la ralanti pe banda rutieră destinată vehiculelor care aduc sau preiau călătorii. Îmi scot telefonul și caut o companie de transport din Knott's Harbor. La primul număr pe care-l formez, sună ocupat.

Nu știam că mai există ton de ocupat. Scot un mârâit furios, neînsoțit de cuvinte, și închei apelul. Apoi scrutez, neputincioasă, parcarea, ca și cum autostopul ar putea fi o opțiune viabilă.

Și pe urmă o văd. O pată de roșu care îmi face inima să stea în loc.

O mașină care se oprește în parcare. Un bărbat care sare din mașină, cu vântul fluturându-i șuvițele decolorate de soare.

Plămânii mi se contractă din pricina șocului provocat de prezența lui, care e mereu un pic mai solidă decât orice altceva din jurul meu.

Privirile ni se încrucișează, iar el încremenește, cu ușa mașinii încă întredeschisă în spatele lui. Mi se pare că plutesc pe carosabil, până când o mașină claxonează, anunțându-mă că i-am tăiat calea.

Încep să alerg. Wyn se îndreaptă și el spre mine. Ne întâlnim într-un loc gol din parcarea așternută cu asfalt zgrunțuros.

– Ești aici! strigă el, fără suflare.

Încă mă chinui să-mi recapăt glasul.

– Nu mi-ai spus la revedere! îmi reproșează el.

Nu reușesc să spun decât:

– N-am putut.

Se încruntă. Momentul de tăcere se prelungește.

– Asta-i tot? întreb eu în cele din urmă.

– Ce?

– Ai venit până aici ca să-ți iei rămas-bun? întreb.

Se scarpină la ceafă și se uită într-o parte, la pâlcul de copaci de la marginea parcării, după care se întoarce spre mine. Colțurile gurii i se ridică, iar inima mea le imită mișcarea, storcându-mi în vene până și ultimul strop de dragoste.

– De ce nu ești în avion? întreabă el.

– Merge în direcția greșită.

Fruntea i se încruntă. Clatină ușor din cap.

– Ai spus că trebuie să-mi dau seama ce vreau, spun eu. Că nu pot continua să fac ceea ce cred alții că e bine pentru mine.

– Am vorbit serios, mă asigură el cu glas frânt.

– Asta te include și pe tine? întreb.

– Ce vrei să spui?

Mă apropii suficient de mult ca să-i simt mirosul, iar umerii mi se relaxează de ușurare în clipa în care îl simt atât de aproape.

– Vreau să spun că... Tu ai dreptul să-mi spui ce o să mă facă sau nu fericită?

Se încruntă.

– Nu încercam să fac asta.

– Ba da, îl contrazic eu. Și am înțeles de ce. Aș putea să vin în Montana și e posibil ca într-o zi să-mi dau seama că vreau – nu știu – să mă fac clovn sau ceva de genul ăsta!

Zâmbește strâmb.

– Clovn?!

– Sau biolog marin. Trebuie să plec să studiez balenele sau caracatițele.

– Așa mai merge, se învoiește el.

– Și totul ar putea să facă implozie din nou, spun eu. Mai rău decât data trecută. Atât de rău, încât să nu ne mai putem găsi drumul înapoi unul către celălalt.

Wyn își coboară bărbia, iar glasul i se asprește puțin.

– Ar putea, da.

– Ai dreptate atunci când spui că nu știu ce vreau să fac în continuare, recunosc eu. O să trebuiască să-mi găsesc o altă slujbă, una pe care s-o urăsc mai puțin, și să mă descurc cu împrumuturile în timp ce mă gândesc la ce o să fac în viitor. Dar știu ce nu vreau. Nu vreau să fiu obosită tot timpul. Nu vreau să am orare opuse față de cele ale tuturor oamenilor pe care îi iubesc, sau să fiu de gardă atunci când ar trebui să fiu la întâlnire. Nu vreau să stau în picioare timp de opt ore în șir și să-mi sângereze încheieturile degetelor iarna, din

cauza spălatului excesiv pe mâini. Nu vreau să mă simt ca și cum n-aș avea timp sau energie să încerc ceva nou, fiindcă toată energia mea e înghițită de o slujbă care nici măcar nu-mi place. Nu vreau să-mi trăiesc viața ca și cum ar fi un triatlon și tot ce contează e să rup o panglică imaginară. Vreau ca viața mea să se desfășoare ca și cum aș în fața unei roți de olărit. Vreau să mă bucur de ea în timp ce-și urmează cursul, nu să aștept ceea ce aș putea obține în cele din urmă. Și nu vreau să fiu în cealaltă parte a țării față de tine sau de familia ta. Nu vreau să pierd nici o sărbătoare pe care pot s-o petrec alături de ei. Nu vreau să mă culc fără să pot să-mi pun picioarele pe gambele tale ca să mi le încălzesc. Nu vreau să-mi iau rămas-bun de la tricoul tău de rodeo și nu vreau să te las să pleci de aici fără să înțelegi că, în privința asta, știu ce fac. Și poți să-mi spui să plec chiar acum, iar eu o s-o fac, dar nu te las să crezi că e nobil din partea ta să renunți la mine. Nu te las să crezi că ai dreptate.

Face ochii mari.

– În legătură cu ce?

– Cu toate! strig eu. Nu te las să crezi că nu te vreau! Că nu mă poți face fericită! Că, dacă mă întorc acum în California, asta are vreo legătură cu ceea ce vreau eu. Că tu ești cel norocos în relația noastră, când, evident, întotdeauna eu am fost cea norocoasă. Că GLADIATORII DE LA BĂCĂNIE e un joc adevărat și că are sens să pui paharele pe raftul de jos al mașinii de spălat vase. Poți să-mi spui „nu“, Wyn, dar nu poți să-ți spui că e ceea ce vreau eu. Dacă ți-e prea frică, dacă nu poți să ai încredere în mine, atunci spune-mi să plec, dar nu te convinge pe tine însuți că asta e ce vreau eu.

– Harriet…, murmură el cu glas răgușit.

Inima mi se clatină în piept, pregătindu-se să se înalțe sau să se prăbușească.

Wyn îmi ia fața în palme.

– Mi-e frică.

O secundă de liniște. Nimic în afară de respirația noastră și de vântul înghețat care îmi flutură o buclă pe față.

Oftez și răsuflu adânc.

– Aha…

Zâmbetul lui vag mă descompune vertebră cu vertebră. Degetele îi alunecă înapoi în părul meu. Maxilarul i se încordează în timp ce înghite în sec.

– Azi-dimineață, după ce m-am trezit, patul era deja rece acolo unde ai dormit tu.

Wyn ridică spre mine o privire blândă și senină, aproape deloc încețoșată.

– Aș fi făcut orice ca să te aduc înapoi la mine pentru un ultim minut, spune el. Dar n-am putut, așa că te-am urmat. Și dacă n-ai fi

ieșit în fața aeroportului, aș fi cumpărat un bilet. Și dacă aș fi ajuns înăuntru și tu erai deja îmbarcată, m-aș fi urcat în avion. Aș fi așteptat până aterizam la Boston și apoi aș fi vorbit cu tine. Și dacă pierdeam cumva ocazia să te întâlnesc la debarcare, te-aș fi găsit la următoarea poartă, ca să vorbim. Și în timp ce conduceam până aici, privind cum mi se închega în minte planul ăsta stupid și nenorocit de a ajunge la tine și de a-mi lua rămas-bun în persoană, mi-am dat seama de ce putem face asta.

Inima mi se învârte ca un titirez și se ridică spre el ca și cum ar fi atrasă de un magnet.

– De ce? întreb eu.

Își coboară privirea spre mine și-mi zâmbește. Îmi simt inima ca strânsă într-un pumn, la limita unui atac de cord.

– Fiindcă nu există nici un loc pe pământ în care n-aș veni după tine. Iar dacă ajungi în Montana și-ți dai seama că trebuie să pleci într-altă parte, nu e nici un lucru pe lumea asta pe care să nu fiu dispus să-l fac pentru ca lucrurile să meargă. Aș prefera să te am pe tine cinci zile pe an, decât pe oricine altcineva tot timpul. Aș prefera să mă cert cu tine decât să nu vorbesc, și fie că suntem împreună sau nu, sunt al tău, așa că haide să fim împreună, Harriet! Cât de mult putem. Câte zile avem. Cât de repede putem. Avem timp să le deslușim pe toate celelalte mai târziu.

– Wyn…, șoptesc eu, tremurând, iar lui i se crispează degetele printre buclele mele, … vrei să spui că pot veni acasă?

– Vreau să spun că „acasă“ e doar acolo unde ești tu, murmură el.

Îl strâng în brațe, iar inima începe să-mi bată nebunește, în timp ce vântul ne izbește din toate părțile.

– Te iubesc, spun eu.

– În fiecare univers.

Apoi Wyn mă sărută, iar o buclă bătută de vânt se prinde între buzele noastre. Sărutul ăsta e ca și cum ar fi, în egală măsură, primul și ultimul. Sfârșitul unei ere și începutul alteia.

„Iată locul în care vreau să fiu!“

CAPITOLUL 39

VIAȚA REALĂ

O zi de luni

În ziua în care mă retrag din rezidențiat, îmi sun părinții ca să le dau vestea.

Sunt, pe bună dreptate, șocați. Vor să vină imediat la San Francisco.

– Haide să discutăm! spune tata.

– Te putem ajuta să-ți dai seama ce se întâmplă cu tine! spune mama.

– Nu lua nici o decizie decât după ce ajungem acolo! îmi cere tata.

Nu m-au vizitat nici măcar o dată.

Am revelația ironiei sorții: am muncit enorm ca să câștig dragostea părinților mei, ca să-i fac să fie mândri de mine, iar asta nu m-a adus mai aproape de ei. Cred că, mai degrabă, i-a ținut la distanță.

– Am luat deja o decizie, le spun eu. M-am retras. Dar am de gând să plătesc eu însămi restul împrumuturilor. Nu vreau să vă faceți griji pentru asta.

Mama începe să plângă.

– Nu înțeleg de unde ți-a venit o asemenea idee!

– Așa, din nimic, e de părere tata.

– Nu e din nimic, îl contrazic eu. Mi-a luat ani de zile să ajung la decizia asta. Și mi-am găsit deja o altă slujbă.

– O slujbă? Ce slujbă? întreabă mama.

– Una la un atelier de olărit, răspund eu.

– Olărit?!

Glasul tatei sună de parcă tocmai i-am propus o schemă piramidală de vândut metamfetamină pentru câini.

– Nici măcar nu faci ceramică! spune mama.

– Ba da. Însă nu mă pricep prea bine. Și știu că n-o să arate foarte impresionant pe felicitarea de Crăciun, dar așa îmi petrec timpul acum.

– Atunci, de ce-ți pierzi vremea făcând asta? întreabă tata.

– Fiindcă mă face fericită, răspund eu. Și nu mi se pare că e pierdere de vreme să fac ceva care mă face fericită.

– Poate că ai nevoie de o pauză, e de părere mama.

– Vreau să-mi trăiesc viața! spun eu. Nu sunt îndrăgostită de chirurgie într-o asemenea măsură încât asta să fie toată viața mea. Vreau să dorm mai mult dimineața. Vreau să stau trează până târziu și să plec în vacanțe împreună cu prietenii mei. Vreau să am destulă energie ca să-mi decorez apartamentul și să încerc lucruri noi. Dacă sunt atât de epuizată, nu pot să fac nimic din toate astea. Știu că e dezamăgitor, dar e alegerea mea.

– Harriet, faci o greșeală! spune mama. Una pe care o s-o regreți tot restul vieții.

– Poate. Dar dacă fac o greșeală, o să fie greșeala mea. Și vă promit că asta n-o să vă afecteze pe voi în nici un fel.

– Ia-o mai încet, mă sfătuiește tata. Venim la tine și o să rezolvăm problema!

– Nu puteți să veniți aici, răspund eu.

– Suntem părinții tăi! strigă mama.

– Știu. Iar dacă vreți să mă vizitați peste câteva săptămâni, mi-ar plăcea să ne vedem. Dar n-am de gând să mă răzgândesc și oricum n-are rost să veniți la San Francisco acum, fiindcă eu nici măcar nu sunt acolo.

– Cum adică nu ești acolo?! Unde ești?

Prin interfon se aude un anunț. Trebuie să merg la altă poartă de îmbarcare.

– Sunt pe aeroportul din Denver, răspund. Trebuie să plec, dar vă sun după ce ajung.

– După ce ajungi unde? întreabă mama, iar tonul i se ridică până la o înălțime pe care ne-a mai atins-o niciodată. Nu în discuțiile cu mine.

– Acasă, răspund, iar apoi precizez: În Montana. Tăcere. Vă iubesc pe amândoi, spun, gândindu-mă că astfel de vorbe par nefirești, deși asta nu înseamnă că nu sunt adevărate, ci doar că mi-a luat prea mult timp să le rostesc. Vă sun diseară!

Închid telefonul și apoi îmi târăsc lucrurile până la noua poartă, oprindu-mă pentru un Cinnabon și o cafea cu gheață. În clipa în care mă prăbușesc pe unul dintre scaunele tapițate cu piele artificială, telefonul meu vibrează. Am primit un mesaj și mă pregătesc să citesc o prelegere pasionată sau o scrisoare convingătoare.

În schimb, găsesc un mesaj de la Eloise. Niciodată n-am fost genul de surori care să converseze prin mesaje.

Ea scrie: *Mama m-a sunat, speriată.*

Tresar. Apoi scriu: *Îmi pare rău. Sper că n-a fost prea stresant.*

O privesc cum tastează, dar apoi se oprește. Mă întorc la dezmembrarea sistematică a ruladei mele cu scorțișoară. Apoi vine

răspunsul: *Nu ești tu responsabilă pt. sentimentele mamei. Cel puțin, asta spune psihoterapeutul meu. Am vrut doar să văd ce faci, fiindcă ea e convinsă că ai o criză de nervi. AȘA E?*

Eloise e singura persoană din viața mea care trimite mesaje cu propoziții complete, cu tot cu semne de punctuație. Dar refuză să scrie „pentru". Totuși, asta e singura parte a mesajului care nu mă șochează.

Habar n-aveam că Eloise a fost la un psihoterapeut. Dar oricum nu știu prea multe despre ea, punct. Niciodată nu vorbim deschis, iar acum sunt ciudat de emoționată.

Așa că scriu: *Ar putea fi un fel de criză de nervi. Dar adevărul e că nu cred că mi-am dorit vreodată cu adevărat să fiu chirurg. Îmi plăcea doar să-i fac pe cei din jur să fie mândri de mine. Și îmi plăcea ideea de a avea bani.*

Ea răspunde: *La naiba!*

Vreme de un minut, nu mai primesc nimic altceva. Poate că ăsta e sfârșitul legăturii noastre târzii de suflet. Trec zece minute până când apare următorul ei mesaj.

Probabil că ar trebui să-ți spun că am avut resentimente față de tine, pt. că am crezut că ești la fel ca ei și că de asta te-au plăcut întotdeauna mai mult. Acum îmi dau seama cât de multă presiune trebuie să fi simțit și poate că, dacă ne-am fi comportat ca niște adevărate surori mai devreme, lucrurile ar fi stat altfel. Așa că vorbele mele s-ar putea să nu însemne mare lucru pt. tine acum, dar dacă mai contează, află că sunt mândră de tine. În cele din urmă, mama o să treacă peste asta. A trecut peste faza cu inelul meu din buric.

Răspund: *Vorbești serios?*

Ea spune: *Ei bine, n-a recunoscut-o niciodată în mod direct, dar a încetat să se mai uite la burta mea și să suspine. Am convingerea că, în cazul neînțelegerii dintre voi două, mama o să se consoleze mai repede decât în cazul inelului meu. Sunt alături de tine.*

Mă sprijin de tejgheaua cafenelei, copleșită de ceea ce citesc. Așa că îi scriu lui Eloise: *Mulțumesc. Îmi pare rău că n-am fost mai mult alături de tine. Îmi doresc să fi făcut asta mai devreme.*

Eloise răspunde: *Nu-ți face griji. Erai doar un copil. Nici una dintre noi n-a avut vreun cuvânt de spus în legătură cu drumul pe care să-l urmeze în viață, dar acum avem amândouă. Ai luat decizia corectă. Asta e tot ce poți face.*

Niciodată n-am plâns citind un mesaj de la soră-mea, dar mă gândesc să printez textul ăsta și să-l lipesc pe frigiderul familiei Connor, ca să fie păstrat în siguranță. Poate că eu și Eloise n-avem poze cu noi îmbrăcate în costume de Halloween asortate, dar ne iubim. Există speranță. Dacă vreau să fiu aproape de ea, asta ține doar de mine.

Tata e primul care cedează. Începe să-mi trimită articole despre beneficiile psihice ale olăritului și texte despre o nouă competiție televizată între ceramiști.

Mama se lasă mai greu.

Atunci când, în cele din urmă, ea și tata vin să ne viziteze în Montana, mama, practic, nu scoate nici un cuvânt în prima zi.

Îi duc la cumpărături de antichități și la o plimbare cu calul, organizată pentru începători. Luăm parte la un eveniment happy hour la un bar a cărui temă pare a fi *Vânătoresc, dar elegant,* unul dintre acele locuri noi care, pretinzând că e un loc tradițional, se adresează mulțimii de turiști din perioada verii.

– Hank ura locul ăsta! spune Gloria pe un ton vesel, în timp ce chelnerul pleacă după ce ne-a luat comanda. El nu mă însoțea niciodată aici, așa că trebuia s-o aduc pe vecina noastră, Beth Anne.

Mama și tata vin la cursurile pentru începători de la Gallatin Clay Co, unde am început să dau o mână de ajutor. Tata face tot posibilul să pară interesat, în timp ce mama se mulțumește să se abțină de la o criză de plâns.

Apoi le arăt ultimele mele creații. Mama ia în mână un bol smălțuit în toate nuanțele de albastru, scrutându-l îndelung și spunând în cele din urmă:

– Ăsta e frumos!

– Mulțumesc, răspund eu. L-am făcut pentru Sabrina și Parth.

– Prietenii tăi care tocmai s-au căsătorit? întreabă tata.

– Exact, avocații! îl lămurește mama.

Din nou, mă întreb dacă nu cumva i-am îndepărtat de mine și pe alții, nu doar pe prieteni. Dacă nu cumva de fiecare dată când am abordat subiectele despre care știam că le plăceau la nebunie părinților mei, am pierdut șansa ca ei să afle amănunte despre restul subiectelor importante din viața mea.

Uneori, ne distrăm. Alteori, e incredibil de ciudat. Apoi vizita alor mei ia sfârșit și un taxi galben se oprește pe aleea familiei Connor, iar Wyn se scuză și pleacă pentru ca eu, mama și tata să ne putem lua rămas-bun.

Mă apropii ca să-i îmbrățișez înainte să mă gândesc că în familia mea nu prea avem obiceiul să ne îmbrățișăm. Ar fi ciudat să mă retrag, așa că eu și tata ne ținem unul de celălalt pentru o clipă, cam rigizi. Apoi fac la fel cu mama.

Tata se urcă în mașină și mama dă să-l urmeze, iar apoi se întoarce, cu pietrișul scrâșnindu-i sub tălpi.

– Niciodată n-a fost vorba despre felicitarea de Crăciun, Harriet, spune ea. Trebuie să înțelegi.

Mă ustură partea din spate a nasului. Un instinct latent îmi spune că valul ăsta de emoții reprezintă un pericol. Sistemul meu nervos îi

transmite glotei să rămână deschisă ca să lase să intre mai mult oxigen, astfel încât să pot fugi. Dar n-o fac.

– Am renunțat la tot, spune ea cu glas scăzut.

– Știu, răspund eu. Ai renunțat la tot pentru noi și înțeleg cât de mult te-a costat asta. Îmi pare rău…

Mama mă apucă de cot.

– Nu, Harriet, nu asta am vrut să spun. Am renunțat la tot pentru tatăl tău. El a vrut să continue să muncească. Apoi a vrut să se mute în Indiana. Și am crezut că dacă el era fericit, asta avea să fie de ajuns. Nu-i vorba că nu sunt mândră de tine. Dar sunt îngrozită pentru tine, dragă. Mă gândesc că o să te trezești într-o bună zi dându-ți seama că ți-ai construit viața în jurul altcuiva și că nu mai e loc pentru tine. Niciodată n-a fost vorba de felicitarea de Crăciun. Vreau să fii fericită.

– Sunt fericită, crede-mă! N-am venit aici pentru Wyn, ci pentru mine. Și nu știu cum o să se termine totul, dar știu ce vreau.

Lacrimile îi năvălesc în ochi. Forțându-se să zâmbească, îmi dă părul pe după ureche.

– Niciodată n-o să încetez să-mi fac griji pentru tine!

– Poate că ar fi bine să-ți faci ceva mai puține griji, spun eu. De exemplu, douăzeci de minute de îngrijorare pe zi. Știi, de fapt totul e în regulă cu mine. Iar dacă nu e, o să-ți spun.

Îmi mângâie părul.

– Promiți?

– Da, dacă asta vrei.

Ea dă din cap.

– Te iubesc.

– Știu, mamă, spun eu. Și eu te iubesc!

Ea mai dă din cap încă o dată, după care i se alătură tatei pe bancheta din spate a taxiului.

Portiera se închide, iar eu flutur din mână în semn de rămas-bun. Apoi mirosul de pin al lui Wyn mă învăluie înainte ca brațele lui s-o facă, iar eu mă sprijin de el. Și-a tuns părul scurt și și-a ras barba, iar obrazul neras de azi-dimineață mă zgârie pe tâmplă, dar e imediat urmat de atingerea moale a gurii lui.

Stăm nemișcați, ascultând țipătul îndepărtat al unei bufnițe și privind cum luminile din spate ale taxiului se fac din ce în ce mai mici.

– Ți-e foame? întreabă el în cele din urmă.

– O, mor de foame de-a dreptul!

CAPITOLUL 40

COLȚUL DE RAI

Viața reală

Casa noastră. O masă de lemn, o vază supraîncărcată cu flori sălbatice, un câmp verde-auriu. Plimbări lungi împreună cu Wyn și unele mai scurte împreună cu Gloria.

Stau pe veranda din spate, fumând un joint alături de iubirea vieții mele și de mama lui. Râdem și ronțăim gustărele, facem negrese de la zero într-o bucătărie prea fierbinte. Rămânem peste noapte într-o cameră plină de trofeele de fotbal din liceu ale lui Wyn, ca să nu trebuiască să ne întoarcem cu mașina la apartamentul nostru, amplasat la etajul papetăriei mult prea scumpe din centru.

Noua invitație la nuntă e lipită la vedere pe frigiderul Gloriei.

Memorez toate scândurile care scârțâie sau gem, pentru ca de dimineață să mă pot strecura în vârful picioarelor fără să trezesc pe nimeni, să iau Jeepul și să merg în oraș ca să cumpăr un *latte* cu mult zahăr pentru mine și cafele negre pentru ei, precum și rulouri cu portocale și scorțișoară pentru noi toți. Mă rog, Wyn ia o singură mușcătură din ele, iar eu devorez restul.

Mă plimb o vreme, mă bucur de mirosul dulce-amărui al brazilor albi, al pinilor și al plopilor tremurători.

Aici există un întreg magazin de sosuri, siropuri și uleiuri. Săptămâna trecută, după ce am degustat cel puțin douăzeci de feluri diferite, eu și Wyn am cumpărat un sirop afumat de arțar, învechit în butoaie de burbon arse pe dinăuntru. Pentru ziua de naștere a Gloriei, am făcut clătite, iar după ce a gustat siropul, ea a spus:

– Are gust de camping!

Apoi s-a emoționat, fiindcă ea și Hank obișnuiau să meargă în excursie cu cortul.

– Am făcut-o în primele noastre luni de relație, când n-aveam bani, a explicat ea, iar apoi, râzând printre lacrimi, a adăugat: Și după ce eram căsătoriți de zeci de ani și tot n-aveam bani.

Wyn s-a ridicat în picioare și i-a înconjurat umerii cu brațele, iar

ea, în timp ce se liniștea, l-a mângâiat pe braț. Abia atunci am înțeles imensa onoare pe care o reprezintă o durere cum e aceea pe care o simte ea. Să fi iubit pe cineva atât de mult, încât gustul de sirop de arțar să te facă să plângi și să râzi în același timp.

Și știu că eu o să am măcar parte de asta. Știu că am ales universul potrivit.

Gândul la părinții mei îmi frânge puțin inima. Îmi pare rău pentru tata, care s-a dus de luni până vineri la o slujbă ce nu-i plăcea îndeajuns de mult încât să vorbească vreodată despre ea. Și înțeleg că i s-a furat ceva și că a acceptat situația. Fiindcă aveam nevoie ca el să se sacrifice, sau fiindcă el credea că aveam nevoie. Îmi pare rău și pentru mama, care a lăsat în urmă un cămin ca să-l urmeze pe tata, și care nu și-a mai găsit niciodată un altul.

Mă strecor în magazin și cumpăr patru sticle de sirop de arțar cu gust de camping.

Unul pentru Parth și Sabrina, unul pentru Cleo și Kimmy și câte unul pentru părinții mei. Vreau ca amândoi să aibă parte de fiecare picătură.

Vreau ca ei să aibă tot ce și-au dorit vreodată.

Încă trăiesc momente în care mă neliniștește decizia mea, în care mă întreb, îngrijorată, dacă părinții mei o s-o înțeleagă vreodată, dacă o să mă înțeleagă pe mine sau dacă o să-mi găsesc vreodată o preocupare despre care să pot spune că-mi place cu adevărat.

Și ori de câte ori am nevoie de un colț de rai, încă mă gândesc la casa de vacanță. Sau poate că nu atât de mult la casă în sine, cât la o nișă de sub scară, care miroase a Wyn, la un doc ars de soare și la Cleo care ne întreabă despre celelalte vieți ale noastre, la Sabrina și Parth, care spumegă de furie la un joc de gin rummy, și la Kimmy, care cântă piese ale celor de la Crash Test Dummies la o lingură de lemn.

Mă gândesc la faptul că stăteam pe un pat de o persoană extra-lung într-o cameră de cămin cu mucegai, cu eșarfe de mătase îndesate între plăcile de tavan fals ca să mai îndulcească lumina becurilor de neon, uitându-ne la *Liceenele din Beverly Hills*.

Îmi aduc aminte de o fermă din ce în ce mai puțin dărăpănată în cea mai nordică parte a statului New York, și de prima dată când am ținut-o în brațe pe Zora, fina mea. Și îmi mai aduc aminte cum nu m-am putut opri din a-i privi vreme îndelungată degețelele și ochii căprui-aurii, ca ai mamei ei, care se uitau drept în ochii mei, în timp ce inima mea spunea: „Minune, minune, minune!“

Revăd drumul pe care l-am făcut de la San Francisco împreună cu mama, după ce am împachetat, în sfârșit, restul lucrurilor mele și le-am transportat cu un camion închiriat. Revăd motelurile mizerabile în care ne-am cazat și episoadele din *Verdict, crimă* pe care le-am urmărit în timp ce ne înfruptam din bomboanele de la automatul de gustări.

M-am simțit stânjenită și stresată o mare parte din călătorie, dar în amintirea mea nu acelea sunt momentele care au fost cele mai importante.

Da, clipele memorabile au fost cele în care mama mi-a povestit despre cum obișnuiau ea și sora ei să se joace de-a vrăjitoarele în pădurile din Kentucky – statul în care au locuit pe vremea copilăriei –, măcinând în noroi ceapă sălbatică și mure, ca să prepare amestecul cu care se ungeau pe frunte, pretinzând că acesta le făcea invizibile.

Un alt moment deosebit a fost acela în care mama mi-a cerut să-i spun întreaga poveste despre întâlnirea mea cu Wyn, iar după aceea mi-a spus, printre lacrimi:

– Tot ce vreau e să fii fericită!

Iar eu am întrebat-o:

– Dar tu? Nu vrei să fii și tu fericită?

Ea m-a privit cu uimire, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin minte un asemenea gând. O, cât timp am pierdut în acele nopți în care stăteam trează în micul meu dormitor galben și făceam troc cu cerul ca să obțin o bucurie pentru ea! Dar abia acum am înțeles adevărul.

– N-ai cum să dai nimănui fericire, mamă, am spus eu. Trebuie să ți-o găsești pe a ta.

Din când în când, eu și Eloise ne trimitem mesaje. Vorbim mai ales despre lucruri superficiale, dar măcar încerc să mă apropii de ea. Și nutresc speranțe.

Uneori meditez și la viitor. Mă gândesc la ranchul rustic transformat în centru de evenimente, pentru cumpărarea căruia eu și Wyn am dat un avans. Îmi imaginez o zi de început de toamnă, cu aer înțepător, încărcat de miros pătrunzător de fân dulce și de frunze moarte. Îmi imaginez prietenii și pe cei din familia noastră înșirați la una dintre mesele făcute de Wyn – așternută cu o bucată de dantelă veche –, cu pături așteptând pe fiecare scaun pentru ca oaspeții să se înfășoare în ele în timp ce soarele coboară spre asfințit. (Sau excursia burlăcițelor la Vegas, pentru care Sabrina face deja rezervări.)

Dar mai mult decât în oricare dintre locurile astea, ori de câte ori am nevoie să mă simt în siguranță și fericită, mă duc acasă.

Și, indiferent de vreme – zăpadă sau soare care usucă întinsele câmpuri însetate –, ori de câte ori urc treptele și-mi vâr cheia în încuietoare, îmi simt inima plutind și sunt sigură de un lucru: de partea cealaltă a ușii se află el, încă acoperit de rumeguș și mirosind a pin. Chiar și înainte ca Wyn să mi se ivească în fața ochilor, inima mea începe să-și îngâne cântecul preferat: „Tu, tu, tu!“

MULȚUMIRI

În primul rând, trebuie să mulțumesc echipei care a fost alături de mine la fiecare pas: Amanda Bergeron, Dache’ Rogers, Danielle Keir, Jess Mangicaro, Sareer Khader și Taylor Haggerty. Această carte, la fel ca și ultimele mele trei cărți, n-ar fi fost cu adevărat posibilă fără voi toți, și în fiecare zi vă sunt recunoscătoare că existați. Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc.

De asemenea, le mulțumesc lui Alison Cnockaert, Anthony Ramondo și Sanny Chiu pentru superba copertă și designul interior, precum și incredibilelor mele redactoare și corectoare, Angelina Krahn și, respectiv, Jamie Thaman.

Mulțumiri nesfârșite și lui Cindy Hwang, Christine Ball, Christine Legon, Claire Zion, Craig Burke, Ivan Held, Jeanne- Marie Hudson, Lindsey Tulloch și întregii echipe de la Berkley.

De asemenea, trebuie să mulțumesc echipei mele de peste ocean, de la Viking, în special lui Vikki, Ellie, Lydia, Georgia, Rosie și fantasticei mele creatoare de coperte, Holly Ovenden.

Enormă recunoștință și lui Holly Root, Jasmine Brown, Stacy Jenson și tuturor celor de la Root Literary, precum și agentului meu de drepturi străine, Heather Baror-Shapiro, și echipei sale de la Baror International.

Munca în editură poate fi, de multe ori, tranzitorie, cu oameni care vin și pleacă mereu, dar o persoană care mi-a fost alături de la început e incomparabila mea agentă de drepturi cinematografice, Mary Pender, împreună cu echipa ei de la UTA. Sunt atât de recunoscătoare că vă am alături de mine!

Atât de mulți prieteni autori au fost alături de mine atunci când am scris această carte (și altele), dar trebuie să le mulțumesc în special oamenilor pe care pot conta întotdeauna să citească rapid pentru mine, să discute despre punctele dificile ale intrigii și să rezolve logica emoțională a personajelor mele. Brittany Cavallaro, Isabel Ibañez, Jeff Zentner și Parker Peevyhouse: niciodată n-o să vă pot mulțumi îndeajuns pentru timpul, energia, bunătatea și dragostea pe care mi le oferiți atât ca prieteni, cât și în calitate de colegi. Așa cum îi place lui Jeff să spună, „Voi sunteți trupa mea“.

Aici devine dificil, fiindcă, de-a lungul anilor, atât de mulți oameni m-au sprijinit pe mine și cărțile mele în atât de multe feluri, încât permiteți-mi să spun, fiecărui prieten jurnalist, podcaster, recenzent, membru de club de carte, gazdă de emisiune web, scriitor de revistă, jurnalist de radio, librar, bibliotecar, parfumier și scriitor care s-a implicat vreodată în vreuna dintre cărțile mele: mulțumesc. Îmi iubesc atât de mult meseria și le sunt nespus de recunoscătoare tuturor celor care au jucat un rol în a-mi permite să continui să fac asta.

Și, din punct de vedere tehnic, pot scrie cărți despre prietenie, familie și dragoste doar datorită oamenilor pe care sunt incredibil de norocoasă să-i numesc prieteni, familie și iubit. Vă mulțumesc pentru că mă iubiți și pentru că existați.

În cele din urmă, dar cu siguranță că nu în ultimul rând, le mulțumesc cititorilor mei. Pentru fiecare lucru. Pentru tot. Sunt atât de recunoscătoare că drumurile noastre s-au intersectat în acest mod cu adevărat bizar și minunat.

Vă mulțumesc.

Joc de cuvinte intraductibil. *Win* – „a câștiga“ – se pronunță în limba engleză la fel ca Wyn, numele personajului.

„Every rose has its thorn / Just like every cowboy sings his sad, sad song“ – versuri ale piesei „Every Rose Has Its Thorn“ a formației rock Poison

Pionieri americani de la mijlocul secolului al XIX-lea, care au pornit din Midwest spre California în căruțe. Au rămas înzăpeziți în munții Sierra Nevada, iar unii dintre membrii grupului au recurs la canibalism ca să supraviețuiască.

Lumini strălucitoare, oraș mare

Expresie argotică din regiunea New England, al cărei sens e „foarte bun, excelent“. Echivalentul în limba română ar fi „beton“.

Sintagma *easy street* desemnează o situație simplu de rezolvat.